

Giới thiệu Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc

Tác giả: Nhu Nạo Khinh Mạn

Thể loại: Trùng sinh, báo thù, cung+ gia đấu, trạch đấu, 3s, nam thâm tình, sạch nữ cường

Editor: Hoasenxanh 162 hay còn gọi là Sen

Nguồn raw: <http://www.19lou.tw/html/1/1188/>

Độ dài: 143 chương

Giới thiệu:

Thẩm Mẫu Đơn kiếp trước tính tình đơn thuần, tâm địa tốt đến không nổi không đành lòng giẫm lên một ngọn cỏ ngọn cây, thật đúng là tâm địa Bồ Tát.

Cùng quân tử khiêm tốn trong miệng thể nhân kết thành phu thê, lại không nghĩ tới sau khi thành thân lại phát hiện ra quân tử khiêm tốn này lại chính là nguy quân tử...

Đã sớm cùng khuê mật tốt nhất của mình cùng chung một chỗ, cố gắng phá hoại gian tình của hai người nhưng kết cục lại bị hai người họ hại chết.

Linh hồn nàng phiêu du trong không gian chứng kiến đệ đệ vì báo thù cho nàng mà nhận lấy kết cục bi thảm, rồi lại chứng kiến kết cục tốt đẹp của nguy quân tử cùng nguy khuê mật kia.

Chứng kiến quá nhiều dương mưu âm mưu, chứng kiến hết thấy âm mưu giảo hoạt gian trá ghê tởm của thế gian,...

Cứ tưởng rằng sẽ sống tiếp như vậy, nàng lại được trọng sinh trở về thời điểm phụ thân khỏe mạnh, đệ đệ còn nhỏ tuổi, nàng còn chưa có gả cho nguy quân tử kia...

Chỉ là trọng sinh một lần này nàng có thể thoát khỏi vận mệnh kiếp trước hay không? Trở thành quốc sắc danh chấn kinh thành....

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Gian phòng bên bàn trang điểm, Thẩm Mẫu Đơn cầm trong tay mi thạch, quay về gương đồng cẩn thận về một đôi lông mày tinh tế, nhìn thấy phía trên lông mày bên phải là một vết sẹo chỉ rộng một tấc, ngón tay về lông mày dừng một chút, nhẹ nhàng thả mi thạch trong tay ra, ngón tay trở vuốt lên vết sẹo đó sạm xấu xí kia, nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, viên mắt có chút ửng đỏ.

Nàng nhẹ nhàng nhíu mày, dùng ngón tay trở vuốt ve vết sẹo xấu xí kia. Lúc đang vuốt ve, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nói mềm mại vang lên, "Đại nãi nãi, đại gia nói, ngài nếu đã rửa mặt xong đi lên thư phòng ngài ấy một chuyến, đại gia có chuyện tìm ngài."

Thẩm Mẫu Đơn vội vàng đem tóc mái che đi lông mày cùng vết sẹo xấu xí kia, quay đầu hướng phía phía sau cửa phòng nói: "Thanh Trúc, người đi nói với đại gia một tiếng, ta lập tức sẽ đến."

"Vâng, đại nãi nãi." Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân của Thanh Trúc dần xa.

Thẩm Mẫu Đơn quay về gương đồng soi mấy lần, nhìn thấy tóc trên trán đã đem vết sẹo kia che xong lúc này mới đứng dậy sửa sang lại xiêm y, ôm lấy hộp com trên bàn, mở cửa đi đến thư phòng. Vòng qua mấy tầng sân, đi tới Tây Viện có chút hẻo lánh trong phủ, phu quân thông minh hiếu học, thời điểm ở thư phòng đọc sách nghĩ chuyện phải thật yên tĩnh, vì lẽ đó thư phòng thiết lập tại Tây viện trong phủ. Mấy ngày nay phu quân vì lo nghĩ cho cả phủ sau này vẫn ăn ngủ không yên, mấy ngày nay vẫn ở trong thư phòng hàng đêm. Thẩm Mẫu Đơn nâng hộp com trong tay vẫn còn ấm, thăm nghĩ hai ngày trước lúc nhìn thấy phu quân, thấy phu quân đã gầy gò không ít, sau này nhất định phải làm cho phu quân ăn nhiều một chút mới tốt.

Đi tới Tây viện hẻo lánh, Thẩm Mẫu Đơn mơ hồ nhìn thấy trong một sân rừng cây, đây là một sân rất nhỏ, bên trong cũng bắt quá chỉ có ba gian phòng, một gian là thư phòng của phu quân, một gian phòng phu quân ngày thường dùng để nghỉ ngơi, một gian khác là của nha hoàn. Trong ngày thường bên người phu quân cũng chỉ có nha đầu Thanh Trúc, Thanh Trúc là nha đầu chuyên hầu hạ phu quân đọc sách, thường ngày đều là ở tiểu viện, vì lẽ đó Thẩm Mẫu Đơn gả vào La gia đã một năm đối với Thanh Trúc vẫn không thể nào quen thuộc.

Bước nhẹ chân xuyên qua rừng cây đi vào ngôi nhà nhỏ bên trong, ngày thường Thanh Trúc đều an tĩnh chờ ở trong nhà nay lại nhìn thấy, Thẩm Mẫu

Đón cũng không suy nghĩ nhiều, mang theo hộp com bước lên bậc thang đi dưới mái hiên, đang muốn gõ cửa, bên trong truyền tới một giọng nữ mềm mại quen thuộc:

"La đại ca, ô ô ô. . . . . Trước đó vài ngày kinh nguyệt không đều, trong lòng sầu lo vạn phần, mấy ngày trước tìm Lang trung chẩn mạch, nhưng không nghĩ . . . Nhưng không nghĩ là mang thai. La đại ca, bây giờ. . .Bây giờ muội không còn mặt mũi nhìn người, nên làm thế nào đây, ô ô ô. . . . ."

Tay Thảm Mầu Đôn lơ lửng giữa không trung, trên mặt thoáng qua một tia nghi hoặc, đây không phải thanh âm của Nguyệt Nhi sao? Nơi này là thư phòng của phu quân, Nguyệt nhi sao lại ở chỗ này?

Giọng nữ mềm mại bên trong không phải ai khác, là bằng hữu tốt từ nhỏ đến lớn của nàng Diêu Nguyệt, giao tình của hai người đã gần mười năm, sau khi nàng quen biết La Nam, sau đó là tháng ngày ba người quen biết, giao tình Nguyệt nhi với La Nam rất tốt, hai người cũng vẫn luôn là huynh muội, Thảm Mầu Đôn trong lòng cũng là vui mừng vạn phần, dù sao cả hai đều là người mà nàng yêu quý.

Sau khi thành thân cùng La Nam, Nguyệt nhi cũng thường xuyên đến La phủ hỏi thăm nàng cùng La Nam, chỉ là chưa từng một mình tới thư phòng của La Nam, đây là chuyện gì đây? Thảm Mầu Đôn bỗng nhiên lại nhớ tới vừa nãy bạn tốt nói kinh nguyệt tắt hẳn, mời Lang trung bắt mạch là mang thai. Nguyệt Nhi có bầu? Nhưng là, Nguyệt Nhi chưa kết hôn, còn nữa chuyện như vậy sao sẽ báo cho phu quân của mình?

Chà lẽ. . . . .sắc mặt Thảm Mầu Đôn tái nhợt, môi run lên, tay trái hơi run run, nàng thu tay trái, ôm chặt lấy hộp com đang toả ra hơi ấm trong lòng, chỉ cảm thấy hơi nóng đem tâm nàng hun đến nóng bỏng, đau đớn, hô hấp có chút dừng lại. Sắc mặt nàng trắng bệch nghe thanh âm La Nam bên trong vang lên "Nguyệt Nhi, nàng làm sao lại bất cẩn như vậy? Mỗi lần không phải đều dặn nàng nhất định phải uống canh sao? Hôm nay là lúc mấu chốt La phủ một bước lên mây, thời điểm như thế này ta căn bản không thể cưới vợ bé hoặc là đuổi Mầu Đôn cưới nàng vào cửa. Nếu không. . . . . Nếu không trước hết phá thai đi, nàng chờ ta một năm, ta chắc chắn sẽ cưới nàng vào cửa."

Bên trong lại vang lên tiếng khóc của Diêu Nguyệt, tựa hồ muốn nói cái gì đó, chỉ là Thảm Mầu Đôn nghe không nổi nữa, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai vang lên ong ong, trong đầu trống rỗng, toàn thân phát lạnh, cũng không còn khí lực đi nắm chặt hộp com trong lòng, khí lực toàn thân trong một khắc bị rút đi hết. Nàng cảm thấy âm một tiếng đồ vật đập vào bàn chân, thứ chất lỏng ấm áp kia bắn tung tóe khắp trên bàn chân. Nàng cúi đầu, sưng sёдեն nhìn chao đảo đầy đất. . . . .

Bên trong phòng hai người nghe thấy âm thanh ngoài cửa, sắc mặt biến đổi lớn. La Nam nhanh chóng đi đến phòng cạnh cửa, kéo cửa ra, liền nhìn thấy Thảm Mầu Đôn mặt xám ngắt, hần nhủu mày lại, không kiên nhẫn đưa tay kéo Thảm Mầu Đôn vào phòng.

Nhìn Thảm Mầu Đôn mặt cắt không còn giọt máu, trên mặt Diêu Nguyệt thoáng qua qua một tia hoảng loạn, kinh hoàng luống cuống quay đầu nhìn La Nam.

La Nam cố gắng đè xuống tức giận trong lòng, bây giờ là thời khắc mấu chốt hẳn nổi bật hơn mọi người, hẳn tuyệt đối không thể phạm sai lầm lúc này, vì lẽ đó nhất định phải trước tiên dỗ Mầu Đôn, đè xuống sự thiếu kiên nhẫn trong lòng, hẳn đưa tay nắm chặt tay Thảm Mầu Đôn, ôn nhu nói: "Mầu Đôn, sao nàng lại tới đây? Cũng không để Thanh Trúc thông báo một tiếng."

Thảm Mầu Đôn ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn La Nam, trong mắt bất an, sợ hãi, luống cuống cùng tuyệt vọng đan xen vào nhau, nàng đột nhiên bắt được tay hắn, khàn giọng nói: "Người. . . . . Các người. . . . . Tại sao phải đối xử với ta như vậy? Ta đến cùng đã làm sai điều gì?"

La Nam đang muốn khuyên bảo, bên cạnh là Diêu Nguyệt sắc mặt bất an, liền nhào tới trước mặt Thảm Mầu Đôn quỳ xuống, lệ tuôn như suối, "Mầu Đôn, xin lỗi, xin lỗi, đều là lỗi tại ta, nhưng là ta là thật sự yêu La đại ca, ta cũng không muốn biến thành như vậy, ta cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy. . . . . Nhưng ta đã mang thai hài tử của La đại ca, ta. . . . . Ta thật sự là không có cách nào, Mầu Đôn, xin lỗi, van cầu tác thành cho ta cùng La đại ca đi."

"Hức. . . . ." Thảm Mầu Đôn nấc lên tựa như khóc tựa như cười, "Tác thành các người? Các người. . . . . Các người. . . . . Ta coi các người là người thân yêu nhất, các người. . . . ." Nàng nói qua một hồi rồi rốt cuộc nói không được nữa, cả người run rẩy, nàng chưa từng có nghĩ tới có một ngày nam nhân nàng yêu nhất sẽ cùng với nàng bạn thân tốt nhất chốn phòng ở cùng nhau, thậm chí. . . . . Thậm chí trong việc này, nàng không hiểu nàng móc tim móc phổi đối với bọn họ vì sao lại đối lấy phản bội.

Nước mắt Diêu Nguyệt rơi trên mặt đất, nàng ngẩng đầu bi thương nhìn Thảm Mầu Đôn, quỳ rạp trên mặt đất rồi đi tới ôm lấy chân Thảm Mầu Đôn, "Mầu Đôn, Mầu Đôn, xin lỗi. . . . . Người đối với ta như vậy tốt, van cầu người tác thành cho ta có được hay không. . . . ."

Thảm Mầu Đôn giờ khắc này không có nửa phần khí lực, nào chịu nổi cái ôm của Diêu Nguyệt, chỉ cảm thấy mất thăng bằng, thân thể nghiêng ngã xuống phía cạnh bàn, sau cùng nàng chỉ ý thức đau đớn cùng với tiếng thét chói tai của Diêu Nguyệt.

~~~~~

Thảm Mầu Đôn không biết lúc nào mình tỉnh lại, loại tỉnh lại này cũng thường ngày có chút không giống nhau lắm, dường như không có thân thể giống như vậy, cái gì đều không cảm giác được, không cảm giác được đau đớn, không cảm giác được tim đập, thân thể nhẹ nhàng. Bên tai truyền đến thanh âm hốt hoảng của Diêu Nguyệt "Ô ô ô. . . . . La đại ca, ta hại chết Mầu Đôn rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . . . ."

Nàng nương theo âm thanh nhìn sang, Diêu Nguyệt run rẩy trốn ở phía sau La Nam, La Nam cau mày, trên khuôn mặt dễ nhìn không che dấu được buồn bực, tầm mắt hai người đều tụ tập trên đất trên người cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt, nữ tử nằm trong vũng máu. Nhìn dung nhan cô gái kia, Thảm Mầu Đôn bỗng nhiên liền ngậy ngấn cả người, nhìn không được run rẩy, cô gái nằm trên đất kia rõ ràng chính là nàng. Có thể. . . . . Nhưng vì cái gì nàng còn có thể nhìn thấy thân thể của chính mình?

Nàng chết rồi, nàng dĩ nhiên là chết rồi, bây giờ bất quá chỉ là một phần hồn phách bồng bềnh trên không mà thôi, Thảm Mẫu Đơn vô số lần nhích lại gần cơ thể của mình, ngón tay xuyên thấu thân thể của chính mình, nàng rất cuộc hiểu rõ là thế nào một chuyện.

Nàng cũng không tiếp tục giãy dụa, lẳng lặng nhìn thân thể của chính mình, nghe La Nam để Diêu Nguyệt đi về trước, nghe tiếng bước chân Diêu Nguyệt rời đi, nhìn La Nam sửa sang lại quần áo, hoang mang ra ngoài gọi người, nhìn thư phòng nhỏ nhỏ một đám đông người tràn vào, nhìn bố chồng mẹ chồng la hét xúi quẩy, nhìn người khác di chuyển thân thể của nàng, dọn dẹp vết máu trên đất .

Nhìn thân thể của nàng bị cho vào quan tài, chôn cất, nhìn tiểu đệ cùng cha khác mẹ thương tâm gần chếtkhóc rống.

Nhìn La Nam an ủi Diêu Nguyệt, phá thai nhi trong bụng nàng ta , nhìn Diêu nhi tuy rằng bất mãn, thế nhưng bởi vì hấn cam kết rất vui mừng uống thuốc, phá thai.

Nhìn La Nam từng bước một bước lên mây, cưới vợ sinh con, nạp Diêu Nguyệt làm thiếp thất.

Nhìn tiểu đệ tới cửa tra hỏi hai người, lại bị hạ nhân La gia đuổi ra khỏi cửa, nhìn tiểu đệ lần lượt tới cửa, mãi đến tận cuối cùng trong ngõ hẻm âm u bị người ta cắt đứt chân, ở trong ngõ hẻm lạnh giá một đêm, bị đông cứng chết.

Nhìn triều đạihung suy, nhìn cái triều hoán đại, nhìn thiên hạ từng ngày từng ngàythay đổi, nhìn khói thuốc súng, chiến loạn, cách mạng, cải cách, từng toà từng toà phế tích trở thành tòa lâu cao lớn, nhìn thế gian này tang thương biến đổi lớn, nhìn hết thấy dương mưu âm mưu , nham hiểm buồn nôn, giao hoạt gian trá của thế gian này .

Nàng từ lúc mới bắt đầu hồn bay phách lạc đến cuối cùng tê dại không có cảm giác nào, nàng thậm chí không biết mình đến cùng tại thế gian phiêu đảng bao nhiêu năm, đã sớm không có cảm giác nào, thậm chí cũng không biết tất cả là chuyện gì xảy ra, nàng coi chính mình sắp sửa vĩnh viễn, vĩnh viễn như thế bồng bềnh,phiêu du nhưng đột nhiên cảm giác trong đầu truyền đến từng trậnđau nhức, ý thức rơi vào trong bóng tối.

Nàng nghĩ, trước những kia trí nhớ mơ hồ,người mơ hồ , tình thân mơ hồ , tất cả những gì chứng kiến đến tột cùng là thật hay giả, kỳ thực, hết thấy tất cả bất quá là một giấc mơ của nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thảm Mẫu Đơn lại mơ tới một khách sắp chết đó , Diêu Nguyệt ôm chặt hai chân nàng,dùng lực thật lớn, thân thể tiều tụy của nàng do không chịu nổi mà hướng phía góc bàn ngã xuống, lông mày truyền tới một trận đau nhức, cùng với vẻ mặt giải thoát của La đại gia. Thảm Mẫu Đơn ôm chặt ngực, mồ hôi đầm đìa từ trên giường ngồi dậy, trong căn phòng mờ tối, vẻ mặt của nàng mờ mịt không rõ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp gấp.

Thảm Mẫu Đơn quay đầu nhìn về phía cửa, ngoài cửa sổ chân trời nổi lên tia sáng màu bạc, bên trong phòng mơ hồ có chút ánh sáng. Thảm Mẫu Đơn mê man nhìn trang trí bên trong phòng, gian phòng tuy rằng không lớn, nhưng rất sẽ sạch sẽ, trang trí bên trong vẫn tính là tinh xảo, đây chính là khuê phòng của nàng mười mấy năm trước? Thời gian trôi qua quá lâu, Thảm Mẫu Đơn thực sự có chút không nhớ rõ, tình lại mấy ngày nay nàng vẫn luôn mê mẩn, không hiểu rõ cuộc mọi chuyện ra sao, tuy rằng ký ức mơ hồ, thế nhưng nàng nhớ rất rõ ràng, nàng đã chết, bị bạn tốt của mình hại chết, tình cảnh trước khi chết mấy ngày nay đều xuất hiện trong giấc mộng của nàng ——

Thảm Mẫu Đơn gơ tay mê man sờ sờ bị lông mày, luôn cảm thấy có chuyện gì đó bị nàng cho vào quên lãng .

Thảm Mẫu Đơn ngồi ở đầu giường nghĩ đến hồi lâu cũng không nhớ ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảnh ký ức hỗn loạn, đã sắp giờ mảo, nàng cũng không ngủ được, đứng dậy xuống giường, ngoài cửa lập tức vang lên tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, người đã tỉnh rồi?"

Thảm Mẫu Đơn ừ một tiếng, "Tỉnh rồi, em mau vào đi."

Tư Cúc là nha hoàn của nàng.

Thảm gia tổng cộng ba chị, cha nàng Thảm Thiên Nguyên là con thứ của chi thứ ba trên còn có hai con vợ cả chi nhất cùng chi thứ hai, tổ tiên Thảm gia cũng làm quan , sau đó liên dần dần sa sút, nói trắng ra là, bây giờ Thảm gia chính là một nhà nghèo xuống dốc.

Bây giờ chủ nhà vẫn là tổ mẫu cùng tổ phụ của Thảm Mẫu Đơn, cha nàng là con thứ, nên cũng không được lão thái thái ưa thích, phân cho bọn họ một sân hẻo lánh, một nha đầu hầu hạ là Tư Cúc, gã sai vặt Lục nhi, còn một người khác là Lão Bà Tử, bà lão này nói là hầu hạ các nàng, chẳng bằng nói là dùng để theo dõi thay lão thái thái , bởi vậy cha nàng nói không dùng được bà lão từ này.

Tư Cúc đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Thảm Mẫu Đơn đang ngồi bên mép giường, trên người chỉ khoác một cái áo mỏng manh , bụng chấu gỗ trong tay đặt xuống bên cạnh giá gỗ, đôi tay đem áo mặc thêm vào cho nàng, "Tiểu thư, người vừa mới khỏi phong hàn, không chịu nổi khí lạnh, sáng sớm khí trời vẫn rất lạnh, người nên đem xiêm y mặc vào.Bếp lò trên bếp đang đun thuốc, nô tỳ trước tiên hầu hạ người rửa mặt, đem thuốc bụng lên, uống thuốc xong, tiểu thư hẳn là có thể khỏi hẳn."

Từ khi tỉnh lại mấy ngày trước đây, Thẩm Mầu Đôn liền ngã bệnh, nằm trên giường mấy ngày, uống mấy ngày thuốc, cho đến hôm nay thân thể mới xem như là tốt lên một chút, nàng gật gật đầu, dề lại tay Tư Cúc, "Ta tự mình đi, em đem thuốc bụng lại đây là được, đúng rồi, cha cùng tiểu đệ đã dậy chưa?"

Tư Cúc cười nói: "Tam lão gia đã thức dậy, đang trong thư phòng, Hoán thiếu gia còn chưa rời giường."

Nhìn Tư Cúc ra ngoài, Thẩm Mầu Đôn mặc xiêm y, rửa mặt, mới vừa hết bận, một lúc sau Tư Cúc đã bung chén thuốc cùng một đĩa mứt nhỏ đến. Mắt Thẩm Mầu Đôn nhìn đĩa mứt nhỏ trên bàn, trong lòng có chút ê ẩm, mứt này là mấy ngày trước đây nàng sinh bệnh cha đi mua về. Bọn họ chỉ là con thứ, tháng ngày này sống rất là khổ sở, tiền bạc trong tay cũng không có nhiều, cha thường ngày bớt ăn bớt mặc, nhưng đối với nàng cùng đệ đệ vô cùng tốt, biết nàng từ nhỏ đã sợ uống thuốc, lập tức đi mua mứt tốt nhất về cho nàng ăn.

Nghĩ tới kiếp trước cha cuối cùng rơi vào cảnh tuổi già cô đơn không nơi nương tựa, Thẩm Mầu Đôn liền cảm thấy ngực đau đớn, nàng cũng minh bạch, mặc kệ bao lâu, đã trải qua việc gì, phần tinh thần này vẫn luôn chôn nơi sâu nhất trong tâm nàng, vừa chạm vào, liền cảm thấy đau xót.

"Tiểu thư, mau uống thuốc đi."

Thẩm Mầu Đôn tiếp nhận chén thuốc, cầm chén uống từng ngụm từng ngụm, không có chút dừng lại, thả chén xuống, miệng đắng ngắt. Nghĩ tới tháng ngày không thấy ánh mặt trời (ý chỉ bảo tháng ngày chỉ làm cô hồn áy a) Thẩm Mầu Đôn cảm thấy sống trên đời là một sự hưởng thụ, chỉ ít mình còn tồn tại thế gian này.

"Tiểu thư, người thật là lợi hại, uống thuốc đắng như vậy lòng mày cũng không nhú một cái, có muốn ăn hay không viên mứt?" Tư Cúc cầm mứt trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Mầu Đôn, trong lòng cũng có một tia nghi hoặc, tiểu thư từ mấy ngày trước sinh bệnh dường như biến thành người khác vậy, nàng từ nhỏ đã theo tiểu thư, tiểu thư ngày thường sinh bệnh sợ nhất là uống thuốc, một chén thuốc thường có thể kéo dài tận nửa khắc mới uống xong, uống một hộp còn nhất định phải ăn một viên mứt. Nhưng hôm nay tiểu thư lại có thể lòng mày cũng không nhú một cái đem một chén thuốc uống hết một hơi.

Thẩm Mầu Đôn cầm viên mứt để vào trong miệng, mùi vị cay đắng trong miệng lập tức bị mùi vị thơm ngọt của mứt ép xuống.

Tư Cúc nghĩ hay là tiểu thư hiểu chuyện hơn trước, liền không nghĩ nhiều gì nữa, liếc nhìn đĩa mứt nhỏ trong tay, hỏi, "Tiểu thư, có muốn ăn nhiều hơn mấy viên không?"

Thẩm Mầu Đôn lắc đầu, "Không cần, chờ A Hoán tỉnh rồi, mang đĩa mứt này mang cho cho đệ ấy đi."

Sau khi Tư Cúc bung chén thuốc cùng mứt rời khỏi đây, Thẩm Mầu Đôn nâng một quyển sách ngồi trên giường trúc cạnh cửa sổ, nhìn một hồi lâu sách vẫn còn dừng lại ở một trang, hiển nhiên tâm tư cũng không đặt trên sách. Qua một hồi lâu, nàng mới lộ ra một nụ cười, trong lòng suy nghĩ, cha cùng em trai vẫn còn sống, thật là tốt, mà nàng cũng vẫn chưa có gả cho La đại gia, tuy nói hai người đã đính hôn, nhưng còn một năm, nàng sẽ tìm tới cơ hội giải trừ hôn ước.

Nghĩ một hồi, Thẩm Mầu Đôn tâm dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu nghiền ngẫm đọc quyển sách trên tay, một lát sau Tư Cúc ở bên ngoài gõ cửa, "Tiểu thư, đã chuẩn bị tốt điểm tâm rồi, người mau đi dùng cơm, Tam lão gia cùng Hoán thiếu gia cũng đã đến."

Thẩm Mầu Đôn để sách xuống, đứng dậy đi mở cửa, theo Tư Cúc đi tới đại sảnh, cha Thẩm Thiên Nguyên cùng đệ đệ Thẩm Hoán đã ngồi vào bàn, Thẩm Hoán thấy nàng vẫy vẫy tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn là không che dấu được ý cười, "Tỷ tỷ, mau tới đây ngồi xuống."

Thẩm Mầu Đôn bước nhanh tới bên cạnh Thẩm Hoán ngồi xuống, đối diện Thẩm Thiên Nguyên cười "Cha. . . . ." Lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Hoán, dịu dàng kêu một tiếng A Hoán.

"Tỷ tỷ, mau uống cháo." Thẩm Hoán nói qua đem một bát cháo trắng hầm nhừ tới trước mặt Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Mầu Đôn nhìn chén kia cháo trắng kia, trong lòng càng chua xót, cha tình nguyện một mình ở bên ngoài khổ cực kiếm tiền, nhưng xưa nay không hề nhắc nàng cùng A Hoán về chuyện ăn uống.

Ba người ăn xong điểm tâm, Tư Cúc thu dọn bàn, ba người nói chuyện, Thẩm Thiên Nguyên từ trong lòng ngực móc ra một bọc vải bông, mở ra, bên trong là cây trâm vàng có tua rua, hình hoa mai, tua rua bằng vàng rất đẹp, ở giữa nam một viên trân châu không lớn lắm, hình thức tinh xảo. Thẩm Thiên Nguyên đem cây trâm đưa cho Thẩm Mầu Đôn, cười nói: "Ngày mai chính là lễ cập kê của Mầu Đôn, đây là cha tặng lễ vật cho con."

Thẩm Mầu Đôn nhìn cây trâm trước mắt, lúc này mới nhớ tới trước đây cha nàng Thượng Nhất Thế cũng đưa cho nàng một cái cây trâm như vậy, cây trâm này là do cha làm ra, trên đời gần như không tồn tại cây thứ hai. Cập kê ngày đó nàng mang theo, nghĩ cho La Nam xem, sau đó có chuyện xảy ra. Diêu Nguyệt nhìn trộm cây trâm này, cầu nàng đưa cho nàng ta, nàng thấy vậy liền đưa cho Diêu Nguyệt, sau đó hai người cùng đi gặp La đại gia, La đại gia khen Diêu Nguyệt mang cây trâm đẹp đề hào phóng. Nghĩ tới đây, Thẩm Mầu Đôn nở nụ cười tự giễu.

"Tỷ tỷ, cha đưa cho tỷ lễ vật, tỷ còn không mau mau nhận lấy, A Hoán

cũng có lễ vật cho tỷ."

Thẩm Hoán nhìn Thẩm Mầu Đôn có chút thất thần, Thẩm Mầu

Đôn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên nở nụ cười, tiếp nhận cây trâm trong tay ông, "Cảm tạ cha, cây trâm này thật là đẹp nhất, nhất định là cha tự

mình làm, con nhất định sẽ bảo quản tốt."

Thắm Thiên Nguyên cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, bảo quản làm cái gì, ngày

mai chính là lễ cấp kê của con, trang phục đã chuẩn bị tốt, mang cây trầm này đi theo Nguyệt Nhi chơi vui một ngày." Diêu Nguyệt là khuê mật của

Thắm Mầu Đơn từ nhỏ, thường xuyên đến Thắm gia tìm Thắm Mầu

Đơn, Thắm Thiên Nguyên đối với Diêu Nguyệt cũng coi như là quen thuộc.

Nụ cười của Thắm Mầu Đơn trở nên cứng ngắt, bất quá vẫn gật đầu, nàng nghe Tư Cúc nói qua lúc nàng sinh bệnh mấy ngày nay Diêu Nguyệt mỗi ngày đều đến thăm, có điều nàng cũng không muốn thấy mặt Diêu Nguyệt, vì thế ra lệnh cho Tư Cúc .

"Tiểu thư, tiểu thư Nguyệt Nhi lại tới, hôm nay thân người đã tốt hơn, tiểu thư có muốn để Nguyệt Nhi tiểu thư đi vào không?" Tư Cúc cũng

không biết tâm tư tiểu thư, chỉ cho rằng tiểu thư không muốn đem phong hàn lây cho bạn tốt, lúc này mới không cho bạn tốt tới cửa .

Thắm Mầu Đơn suy nghĩ một chút liền gật đầu, "Được, em dẫn nàng đi khuê phòng của ta đi." Nói qua lại quay đầu nhìn Thắm Thiên Nguyên cùng Thắm Hoán nói: "Cha, A Hoán, con trở về phòng trước , chờ. . . . . Chờ nàng đi rồi tỷ lại tìm A Hoán."

Thắm Hoán cười nói: "Tỷ tỷ mau đi đi, không nên để Nguyệt Nhi tỷ tỷ chờ."

Thắm Mầu Đơn bước chân hơi ngưng lại, liền đi về khuê phòng của mình, trở về phòng, nàng đem cây trầm cha đưa cẩn thận dùng vải bố gói kỹ đặt ở trong rương, lúc này mới ngồi xuống, chờ Diêu Nguyệt đến.

Rất nhanh, Diêu Nguyệt được Tư Cúc dẫn tới khuê phòng, Tư Cúc cười nói: "Nguyệt Nhi tiểu thư người theo cùng tiểu thư tán gẫu, nô tỳ đi chuẩn bị trà." Dứt lời, ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Thắm Mầu Đơn cùng Diêu Nguyệt.

Diêu Nguyệt cạnh Thắm Mầu Đơn ngồi xuống, cười nói: "Mầu Đơn, mấy ngày nay không thấy tỷ, đúng rồi, tỷ hôm nay có thể ra ngoài sao? Chúng ta cùng đi gặp La đại ca đi."

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mười năm là bằng hữu tốt, nhìn thấy của nàng câu đầu tiên nói

không phải quan tâm, mà lại là năn nỉ nàng cùng đi xem vị hôn phu với nàng

ta. Thắm Mầu Đơn hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt Diêu Nguyệt

không che dấu được hưng phấn và vui mừng, da thịt trắng nõn, đôi mắt long

lanh, môi anh đào no đủ, hai gò má hơi ửng hồng, bộ dáng biểu tình đi gặp

tình lang, Thắm Mầu Đơn thầm thở dài một hơi, đời trước nàng đến cùng có bao nhiêu ngu xuẩn, mới có thể nín chuyện thực rõ ràng ngay trước mắt lại mù như không thấy, cũng may bây giờ nàng chưa có gả cho La Nam, hết thảy vẫn còn có cơ hội. . . . .

Không nghe thấy Thắm Mầu Đơn đáp lại, Diêu Nguyệt quay đầu nhìn về phía

nàng, nhìn thấy trên mặt Thắm Mầu Đơn có chút hờ hững, Diêu Nguyệt ngăn ra, tâm trạng có chút bất an, "Mầu Đơn, tỷ. . . . . tỷ nhìn muội như vậy là có ý gì?"

Thắm Mầu Đơn thu lại vẻ mặt, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lại nhìn về phía Diêu Nguyệt về mặt trước sau như một tràn đầy ôn nhu cùng bao dung, cười nói: "Nguyệt Nhi, tỷ đang nhiễm phong hàn, thân thể còn chưa khỏe, chỉ sợ là không thể ra khỏi cửa rồi."

"A" Diêu Nguyệt a một tiếng, tựa hồ lúc này mới nhớ tới bằng hữu của mình đang cảm phong hàn, nàng cười cười xin lỗi Thắm Mầu Đơn "Mầu Đơn, tỷ bị cảm phong hàn đã đỡ hơn chút nào chưa? Nhìn xem muội đây là quên mất, vừa nhìn thấy tỷ liền cao hứng, muội tưởng tỷ đã khỏi bệnh, Mầu Đơn tỷ sẽ không vì vậy mà trách muội chứ?"

Thắm Mầu Đơn cười "Sẽ không."

Đang nói, Tư Cúc bung trà vào phòng, đem trà,điểm tâm để ở trên bàn sau đó liền lui ra ngoài, Diêu Nguyệt nhấp một ngụm trà, nghiêng đầu nhìn Thẩm Mầu Đon cúi đầu, lại hỏi, "Mầu Đon, mấy ngày nay tỷ ngã bệnh, La đại ca có tới thăm tỷ không?"

Thẩm Mầu Đon lắc đầu, "Mấy ngày nay vẫn ngủ mê man, La đại ca cũng không có tới thăm." Nói lời này nói ra, nàng vẫn cúi thấp đầu, tuy rằng đã nhiều năm như vậy, nhưng nhìn thấy cái người hại chết nàng này: nguy khuê mật, lòng nàng vẫn rối loạn như cũ,không thể nào bình tĩnh lại được.

Diêu Nguyệt căn bản không có chú ý tới Thẩm Mầu Đon, tâm tư toàn bộ đều đặt trên người La Nam, nghe thấy vậy, tâm không khỏi có chút thất vọng, nhưng trong lòng mơ hồ có chút cao hứng. Mầu Đon bị bệnh, La đại ca không tới thăm, có phải là La đại ca cũng chẳng có bao nhiêu cảm tình đối với Mầu Đon không? Nhưng Mầu Đon không muốn đi tìm La đại ca, La đại ca lại không tới thăm Mầu Đon, cũng mấy ngày nay nàng chưa thấy La đại ca rồi, bây giờ thực sự cảm thấy rất nhớ, nàng lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Mầu Đon một chút, thăm dò nói: "Mầu Đon, có phải là tin tỷ sinh bệnh La đại ca còn chưa biết? Nếu không tỷ phải người đi thông báo với La đại ca một tiếng. La đại ca biết tỷ sinh bệnh nhất định sẽ tới thăm."

Còn không muốn từ bỏ? Vẫn khao khát muốn nhìn thấy La Nam sao ? Thẩm Mầu Đon cúi đầu nở nụ cười trào phúng, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, ánh mắt mềm nhẹ "Không cần, thân thể tỷ tốt hơn rồi, ngày mai là có thể ra ngoài đi lại, bây giờ lại đi quấy rầy La đại ca chỉ sợ là không được tốt."

Diêu Nguyệt biết rõ tính tình Mầu Đon, biết chuyện gì nàng ta cũng đều

chiều theo theo ý nàng, vì thế lại khuyên nhiều lần, khiến nàng ta đi

thông báo cho La Nam, Thẩm Mầu Đon từ chối, Diêu Nguyệt cuối cùng tức giận rời đi. (Con mẹ Diêu này không biết là đi thăm bệnh hay đi dụ trai nữa. Bó tay)

Thẩm Mầu Đon ngồi trong phòng một lúc rồi đi tìm Thẩm Hoán, lúc tới Thẩm Hoán vẫn đang đọc sách, nhìn thấy Thẩm Mầu Đon đến liền để quyển sách trên tay xuống, kéo tay Thẩm Mầu Đon ngồi xuống, cười híp mắt lấy từ trong rương gỗ phía dưới bàn học ra ra một món đồ đưa cho Thẩm Mầu Đon, "Tỷ tỷ, đây là lễ vật đệ dùng bạc tích góp bấy lâu nay mới mua được, mong là tỷ tỷ không ghét bỏ."

Thẩm Mầu Đon nhìn lễ vật trong tay, là một khối ngọc bội hình tròn, cũng

không được tốt lắm, nàng nắm chặt khối ngọc bội trong tay, trong lòng cảm thấy ấm áp, cẩn thận cầm lấy ngọc bội, nàng cười nói: "Cảm ơn A Hoán, ngọc bội này tỷ rất thích, nhất định sẽ đeo." Nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt A Hoán, Thẩm Mầu Đon lại nghĩ tới đệ đệ chỉ vì đòi lại công đạo cho mình, lại nhớ đến kết cục bị thảm bị chặt đứt hai chân, chết rét trong đêm đông giá lạnh, mắt không khỏi đau xót, lòng bàn tay vô thức nắm chặt, lần này nàng nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ của kiếp trước, nhất định sẽ đệ đệ khỏe mạnh sống tốt.

"Tỷ tỷ, Nguyệt Nhi tỷ tỷ đi chưa?" Bên tai truyền đến âm thanh của Thẩm Hoán.

Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu, cười nhạt,thần sắc có chút phức tạp, "Đã trở về"

Nói xong nhìn về phía bàn học của Thẩm Hoán, mắt đặt trên một quyển sách đang mở, Thẩm Mầu Đon mở ra nhìn thoáng qua , phát hiện ra là Luận Ngữ nói :

"A Hoán cần phải cố gắng nỗ lực, ba tháng sau chính là kì thi nho sinh, mới có khả năng báo hiếu cha mẹ." Thời đại này muốn trở thành quan lại có hai phương pháp,một là vượt qua ba kì thi trở thành Trạng nguyên, hai là

được quý nhân đề ý. (Đây là do em nghĩ thôi ạ vì raw nói là Hiếu Liêm kì

thi gì gì đấy rồi phải vượt qua ba kì thi nên em nghĩ là thi Hương, Hội,

Đình như ở nước ta. Ai biết xin chỉ ạ)hai là được quý nhân giúp đỡ.

Thẩm Hoán nghe vậy, gật gật đầu, "Tỷ tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ cố gắng."

~~~

Sáng sớm hôm sau Thẩm Mầu Đon đã tỉnh lại, Tư Cúc nhìn tiểu thư tỉnh dậy,

lập tức chuẩn bị nước nóng hầu Thẩm Mầu Đon rửa mặt, chờ Mầu Đon rửa mặt xong, Tư Cúc đem xiêm y hôm nay Thẩm Mầu Đon phải mặc chuẩn bị thỏa đáng, áo Chức Cẩm màu vàng thêu chỉ bạc, váy dài Hải Đường màu hồng. Cả hai kiện xiêm y đều là đồ mới, là Thẩm Thiên Nguyên vì ngày lễ cấp kê của con gái mà chuẩn bị chu đáo .

Tư Cúc thấy tiểu thư nhìn xiêm y đến ngẩn người, không khỏi nở nụ

cười, "Tiểu thư, hôm nay là ngày cấp kê của người, nô tỳ giúp người chải tóc

cài trâm, đem đồ mới mặc vào."

Thẩm Mầu Đon cười, ngồi trước gương đồng, tùy ý để Tư Cúc nhẹ nhàng gỡ búi tóc sừng trâu của nàng. Thẩm Thiên Nguyên chưa bao giờ để nàng cùng Thẩm Hoán chịu ủy khuất, vì lẽ đó phương diện ăn uống đều rất tốt, da Thẩm Mầu Đon trắng nõn, mái tóc dài mượt đen bóng, khi Tư Cúc đổi từ

Song Bình vẫn đổi thành Tuy Vân vẫn, tóc mai trên trán toàn bộ đều được chải lên, lộ ra cái trán trơn bóng, ngũ quan đầy đặn, đoan chính, hai mắt sáng sủa, mũi dọc dừa mảnh mai cùng miệng anh đào chúm chím, cả người dường như hoàn toàn khác trước, quyến rũ điểm lệ, khiến người ta không dời được mắt.

Tư Cúc tựa hồ cũng không nghĩ tới tiểu thư để lộ trán ra sẽ xinh đẹp như vậy, sững sốt một hồi lâu mới thì thào nói: "Tiểu thư, người thật xinh đẹp."

Thẩm Mầu Đơn nhìn mình trong gương so với trước kia hoàn toàn khác nhau, trong lòng bỗng nhiên liên nhớ ra chuyện nàng đã quên nàng sờ sờ lòng này bên phải, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên, phong tình vạn chủng.

Đầu tiên, Tư Cúc hưng phấn mặc cho nàng xiêm y mới, "Tiểu thư, người như vậy thật là đẹp, Nguyệt Nhi tiểu thư cũng không đẹp bằng người. . . . ."

Thẩm Mầu Đơn nhìn mình trong gương đồng có chút xa lạ, lấy ra cây trâm cha đưa đặt dưới đáy hòm nhẹ nhàng cắm lên đầu, đeo ngọc bội A Hoán tặng thất bên hông.

Sáng sớm A Hoán cùng cha ăn điểm tâm, nhìn thấy Mầu Đơn xinh đẹp, xuất trần, viên mặt Thẩm Thiên Nguyên đỏ hồng, có cảm giác con gái Thẩm gia đã trưởng thành, Thẩm Hoán ngược lại gào to tỷ tỷ thật xinh đẹp.

Mới vừa ăn xong điểm tâm, Diêu Nguyệt đã tới, Thẩm Mầu Đơn để Tư Cúc đưa Diêu Nguyệt vào trong phòng, nhìn lên thấy Mầu Đơn, Diêu Nguyệt giống như bị sét đánh, trợn mắt há mồm nhìn Thẩm Mầu Đơn, nàng thậm chí không thể tin vào mắt mình, giờ tay dụi mắt,

Run run chỉ Thẩm Mầu Đơn, "Mầu. . . Mầu đơn, tỷ. . . Tỷ bộ dáng này. . ." Thanh âm nàng ta có chút khiếp sợ.

Thẩm Mầu Đơn nhìn nàng ôn nhu nở nụ cười, "Nguyệt Nhi, làm sao vậy? Dáng dấp của tỷ không dễ nhìn sao? Tỷ ngược lại thấy rất hài lòng."

Diêu Nguyệt đề xuồng hoảng loạn cùng ghen tị trong lòng, khoe miệng nở nụ cười trông còn khó coi hơn so với khóc "Không, tỷ. . . . . Tỷ như vậy rất là ưa nhìn."

Nàng xưa nay không nghĩ tới Thẩm Mầu Đơn lại xinh đẹp như vậy, nếu như La đại ca nhìn thấy như vậy Mầu Đơn. . . . .

Diêu Nguyệt trong lòng hoảng sợ, không được —— nhất định không thể để cho La đại ca nhìn thấy Mầu Đơn như vậy.

Thẩm Mầu Đơn nhìn vẻ mặt Diêu Nguyệt nhanh chóng chuyển, cười cười, theo thói quen đưa tay sờ lòng này bên phải, nói: "Nguyệt Nhi, hôm nay là ngày tỷ cập kê, tỷ dự định đi gặp La đại ca, muội có muốn cùng đi không?"

Diêu Nguyệt ngẩng đầu a một tiếng, che giấu nói: "Mầu Đơn, hiện giờ còn sớm, đợi chút nữa đi." Dứt lời, lại chú ý tới cây trâm trên đầu Mầu Đơn, "Mầu Đơn, cây trâm này thật là rất khác biệt, có thể lấy xuống cho muội nhìn một cái không?"

Thẩm Mầu Đơn nghe vậy, đem cây trâm lấy xuống đưa cho Diêu Nguyệt, "Đây là lễ vật cập kê mà cha tỷ đưa, là ông tự tay làm."

Diêu Nguyệt tiếp nhận nhìn cây trâm, cây trâm tuy rằng không phải rất quý giá, nhưng nhìn ra người chế cây trâm tốn rất nhiều tâm tư, cây trâm xem ra nhẵn nhụi, tinh xảo, đẹp đẽ, là nữ nhân mắt đều sẽ không nhìn được lưu luyến, thích thú.

Nàng xem một hồi lâu mới mất mát cây trâm mặt, nhìn Thẩm Mầu Đơn cười "Mầu Đơn, cây trâm này thật là đẹp, muội rất thích." Thời điểm Mầu Đơn có món đồ gì, chỉ cần nói câu thật xinh đẹp thật tốt nàng thích, Mầu Đơn nhất định sẽ đem đồ vật đó đưa cho nàng ta, vì lẽ đó lần này khẳng định lần này cũng thế.

"Diêu Nguyệt cây trâm này, tỷ cũng rất thích."

Nụ cười trên mặt Diêu Nguyệt cứng lại, suy nghĩ một chút, thăm dò nói: "Mầu Đơn, cây trâm này là Thẩm cha đưa cho tỷ, nhưng muội thực sự rất thích, nếu không để Thẩm cha làm một cái khác đưa cho tỷ, cây trâm này đưa cho muội có được không?"

Thật không biết xấu hổ, thầm nghĩ kiếp trước mình cũng thật là ngu xuẩn. Trên mặt Thẩm Mầu Đơn nở nụ cười bất biến, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, đây là lễ vật cha tặng cho tỷ, vì thế không thể cho muội."

"A, không sao là muội đường đột." trên mặt Diêu Nguyệt thoáng qua một tia lúng túng, trong lòng nghi ngờ, vì sao Mầu Đơn biến thành người khác? Chẳng lẽ là phát hiện ra quan hệ của nàng cùng La đại ca sao? Có điều đã là chuyện tốt, nếu là Mầu Đơn biết chuyện của bọn họ, nàng cùng La đại ca cũng không phải lén lén lút lút nữa.

Mới vừa sửa lại chap hôm qua Sen edit xong vội quá nên đăng luôn bằng DT nên thiếu một đoạn, các bạn đọc lại chương này nha, mong các bạn thông cảm Sen hơi hậu đậu nên thiếu chương

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong lòng Diêu Nguyệt vẫn thấp thòm, không yên, nàng tuy rằng cùng La đại ca có tình cảm, nhưng Mẫu Đơn cũng là bằng hữu tốt mười năm của nàng, nếu Mẫu Đơn biết chuyện của nàng cùng La đại ca, nàng cảm giác mình sẽ không còn mặt mũi nào đứng trước Mẫu Đơn, nhưng là tình cảm không phải là chuyện mình có thể khống chế, mỗi ngày đều muốn gặp hắn, nhìn thấy hắn tim lại nhảy nhót mặt ngượng ngùng. . . . Nếu Mẫu Đơn biết được, nàng sẽ cầu xin nàng(Mẫu Đơn) tha thứ, nàng nhất định sẽ tha thứ chứ ? Diêu Nguyệt lo lắng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn, nhìn thấy Thẩm Mẫu Đơn dung mạo diễm lệ, trong lòng lại ê ẩm, thàn nói đáp đáp kia của Thẩm Mẫu Đơn nhất định không thể cho La đại ca nhìn thấy.

Thẩm Mẫu Đơn cầm cây trâm trong tay cài vào tóc, bung ly trà trên bàn uống một hớp, đặt ly trà xuống,theo thói quen lại sờ sờ lông mày bên phải. Diêu Nguyệt nhìn thấy Mẫu Đơn, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, cảm thấy trong phòng ngột ngạt, khó chịu không có chỗ cho nàng ta phát tiết, không khỏi có chút buồn bực nói, "Mẫu Đơn, trong phòng này có chút buồn, chúng ta ra bên ngoài viện đi dạo một chút đi."

Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý, đứng dậy đi đến cửa phòng, phía sau Diêu Nguyệt cũng đứng dậy đi theo sau nàng ra ngoài .

Từ phía sau nhìn thấy mái tóc đen tuyền của Thẩm mẫu Đơn,cần cổ trắng nõn, bờ vai non mịn, trắng ngần, sau lớp áo, Diêu Nguyệt cảm thấy trong lòng càng ngày càng khó chịu, hỏa khí phát tiết ở trong lòng càng ngày càng nhiều. Nhìn Thẩm Mẫu Đơn bước ra khỏi cửa, còn có hòn đá đập chân cạnh ngưỡng cửa , Diêu Nguyệt cảm thấy tim nhảy loạn trong lòng,một ý nghĩ bắt đầu nảy sinh, ý nghĩ này vừa nảy ra,nàng thần xui quỷ khiến kêu a một tiếng, thân thể lao đảo ngã, hai tay từ sau lưng đẩy Mẫu Đơn đang đi phía trước.

Nhưng Diêu Nguyệt không nghĩ tới chính là, bước chân Mẫu Đơn đột nhiên nhanh hơn, lập tức liền bước nhanh ra khỏi ngưỡng cửa, bản thân nàng không có lực chống đỡ thân thể bắt đầu lao đảo loạn choạng, cả người thẳng tắp té xuống thềm cửa.

Phía trên đầu vang lên tiếng Thẩm Mẫu Đơn sợ hãi kêu lên, "Nguyệt Nhi, muội làm sao vậy? Tư Cúc, Tư Cúc, mau tới đây. . . . ."

Diêu Nguyệt chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều đau xót, lỗ mũi có cái gì đó ọt ạt chảy ra, đầu cũng bị va đến nỗi ong ong, nàng ngay cả mình lúc nào được đỡ lên cũng không biết. Được đỡ vào trong phòng,lúc chờ đại phu đến, Diêu Nguyệt từ trong gương đồng nhìn thấy chính mình cả người đầy máu, lập tức không chịu nổi khóc rống lên.

Lục nhi đi mời đại phu, Tư Cúc đi chuẩn bị nước nóng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán nghe vậy cũng đều tới, nhìn thấy Diêu Nguyệt cả mặt đầy máu

cũng sợ hết hồn, Thảm Thiên Nguyên ngẩng đầu hỏi Mẫu Đơn, "Mẫu Đơn, chuyện

này là làm sao ?"

Thảm Mẫu Đơn tỏ vẻ sợ hãi không thôi nói "Cha, vừa nãy Nguyệt Nhi kêu trong

phòng buồn chán, muốn ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ tới đi tới ngưỡng cửa đột nhiên kêu lên, chò con quay đầu nhìn lại muội ấy đã ngã ở bậc cửa, con định đi cứu muội ấy nhưng không kịp rồi."

Diêu Nguyệt sợ đến không được, bụm mặt khóc lóc, vai cũng không ngừng run rẩy. Tư Cúc rất nhanh bưng nước nóng lại, để Diêu Nguyệt buông hai tay ra, lau máu trên mặt nàng ta.

Đại phu rất nhanh đã tới, thay Diêu Nguyệt băng bó vết thương, chẩn

mạch, "Tiểu thư không có việc gì, máu mũi đã ngừng lại, vết thương

trên trán bôi thuốc mỡ mấy ngày là có thể khỏi."

Diêu Nguyệt kinh hoàng nói: "Đại phu, ta. . . . . Vết thương trên trán ta

có để lại vết sẹo không?"

Đại phu có chút khó khăn, "Tiểu thư vết thương trên trán có chút sâu, cái

này lão phu cũng không dám kết luận liệu sẽ có lưu lại vết sẹo hay không. Tiểu

thư nếu lo lắng có thể đi Hội Xuân Đường mua một bình ngọc cơ cao, thuốc cao này khôi phục vết thương rất tốt."

Đại phu rời đi, Thảm Thiên Nguyên vội vã ra ngoài, Thảm Hoán an ủi Diêu Nguyệt vài câu cũng rời đi. Thảm Mẫu Đơn ngồi đối diện Diêu Nguyệt, sững sờ

nhìn vết thương trên trán ả, cảm thấy có chút đáng tiếc, vết thương này so với vết thương kiếp trước của nàng đỡ hơn nhiều lắm, kiếp trước khuê hữu ở sau lưng đẩy mình một cái, lông mày bên phải vừa vẩy đập đầu vào hòn đá nhọn cạnh cửa, cũng bởi vì vậy lông mày bên phải của nàng lưu lại một vết sẹo xấu xí không thể tả, chỉ có thể để tóc mái trước trán che lại.

Kỷ thực chuyện này từ lúc nàng trọng sinh trở về vẫn chưa nhớ ra, thời gian trôi qua quá lâu, rất nhiều chuyện nàng có chút mơ hồ, không nhớ rõ việc này là do sáng sớm sờ lông mày nhìn trong gương hoàn toàn không thấy vết sẹo khác mới nhớ tới chuyện này, dù sao nguyên nhân Diêu Nguyệt ở sau lưng đẩy nàng chính là nàng ghen ghét dung mạo của mình, chỉ là trải nghiệm này kém xa khi chết của nàng nhiều lắm, gặp quá nhiều sự việc so với chuyện này còn nghiêm

trọng hơn, vì lẽ đó cũng là dần dần đem vết sẹo trên trán quên mất.

Thảm Mẫu Đơn cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ngày đó, ngày đó nàng cập

kê, búi tóc đẹp đẽ, mặc vào xiêm y xinh đẹp, cùng đợi Diêu Nguyệt, sau đó dự định cùng với nàng đi gặp La Nam. Diêu Nguyệt đến, trong mắt ả là hoảng sợ cùng kinh ngạc, sau đó lại nhìn trũng cây trâm của nàng, muốn xin nàng cây trâm. Sau đó nói là trong phòng buồn chán muốn đi ra ngoài một chút, thất thanh rít gào, sau lưng truyền đến tiếng xô đẩy, nàng té xuống. Sau đó mời đại phu, băng bó vết thương, vì che giấu vết thương nàng chải lại kiểu tóc thường ngày, che lại cái trán trơn bóng, rồi bôi thuốc cao vào vết thương, khó mà tin nổi nhất chính là nàng dĩ nhiên mang vết thương trên đầu theo Diêu Nguyệt đi gặp La Nam.

Sau khi nhìn thấy La Nam, La Nam khen Diêu Nguyệt cài cây trâm thật đẹp, lại quay đầu miễn cưỡng khen nàng vài câu, rõ ràng là hấn ta không kiên nhẫn với nàng như vậy, lúc trước nàng lại không hiểu. Thảm Mẫu Đơn nghĩ tới

đây nở nụ cười, lúc trước nàng quả thật là quá ngu.

Diêu Nguyệt nghẹn ngào nuốt tiếng khóc cũng là lúc Thảm Mẫu Đơn tỉnh táo trở lại, nàng lại nhìn chăm chăm vết thương trên trán Diêu Nguyệt mấy lần, lúc này mới kêu Tư Cúc vào, thấp giọng ở bên tai nàng nói rồi vài câu gì đó, Tư Cúc liền đi ra cửa. Thảm Mẫu Đơn an ủi Diêu Nguyệt một lúc, sự an ủi của nàng khiến trong lòng Diêu Nguyệt dễ chịu đi rất nhiều, mãi đến khi Thảm Mẫu Đơn cảm thấy sắp tới thời điểm Tư Cúc về mới nói với Diêu Nguyệt : "Nguyệt Nhi, vừa nãy đại phu nói muội nên đi Hội Xuân đường mua một bình ngọc cơ cao, muội mau đi đi, tỷ nghe nói ngọc cơ cao của Hội Xuân đường trị thương rất tốt, chắc dùng thuốc cao kia, vết thương của muội sẽ không lưu lại sẹo." (Thảm tỷ à sao tỷ quảng cáo thuốc cao này giống như Dermatrix ultra đang quảng cáo trên TV vậy 🤔)

"Mẫu Đơn, tỷ cùng đi với muội chứ." Diêu Nguyệt lôi kéo ống tay áo Thảm Mẫu Đơn khẩn cầu.

Thảm Mẫu Đơn khó xử nhìn Diêu Nguyệt một chút, "Nguyệt Nhi, xin lỗi, dường như bệnh phong hàn của tỷ vẫn chưa khỏi hẳn, hiện tại đầu lại có chút đau, chỉ sợ là không thể bôi muội đi."

Diêu Nguyệt bắt đắ dĩ, cuối cùng đi ra cửa.

Rất nhanh, Tư Cúc đã quay về, cầm trong tay một bình nhỏ, nàng nhìn xung quanh thấy không có ai mới lên tiếng "Tiểu thư, tiểu thư Nguyệt Nhi về rồi sao? Bình ngọc cơ cao mua cho tiểu thư Nguyệt Nhi phải làm sao bây giờ?"

Thẩm Mầu Đơn nói: "Giữ lại đi, sau này mình bị thương liền dùng. Đúng rồi, Tư Cúc, tỷ hiện tại rất muốn ăn bánh ngọt của cửa hàng Hồng Đậu phố Tây, bây giờ em đi mua một ít về đi, à còn giấy viết của A Hoán sắp hết rồi, em kêu Lục nhi đi mua đi."

Còn về phần Lão Bà Từ, chỉ sợ hiện tại cũng không biết đang ở nơi nào, cũng không cần phải bà ta đi.

Tư Cúc cùng Lục nhi rất nhanh ra cửa, Thẩm Mầu Đơn nắm trong tay bình ngọc cơ cao, nở nụ cười quý dị.

~~~~~

Diêu Nguyệt đi từ cửa sau Thẩm gia đến thẳng đến Hồi Xuân đường, trong lòng nàng vừa vội vừa giận, làm sao cũng không nghĩ đến nhất thời ghen tỵ lại trộm gà không được lại mất nắm thóc. Đi nửa canh giờ rốt cục cũng tới Hồi Xuân đường, mua ngọc cơ cao xong trở về, nhưng không nghĩ mới từ Hồi Xuân đường đi ra, một bóng người thẳng tắp va vào nàng, né không kịp, ngọc cơ cao trong tay bị văng ra ngoài, rơi trên mặt đất cách đó không xa, bờ vai của nàng cũng bị va đến đau đớn.

Diêu Nguyệt nổi giận dùng dùng gắng đầu nhìn lại, phát hiện là một người đội bồ lạp, mặc quần áo vải thô, vóc người to khỏe, nàng không nhận được hét lên một tiếng, "Người va vào ta làm cái gì!"

"Xin lỗi." Người kia nói, âm thanh khàn khàn thô ráp, nói xong đi mấy bước đem ngọc cơ cao trên đất nhặt lên, cầm ngọc cơ cao trong tay đưa cho nàng, "Tiểu thư, tại hạ lỗi mạng, thực sự là xin lỗi."

Diêu Nguyệt trừng người này một chút, đưa tay tiếp nhận ngọc cơ cao người này đưa tới, nhìn người này mặc vải thô, nàng không nhận được nhủ này, nhìn bóng lưng người nọ rời đi, mơ hồ cảm thấy này có chút bóng lưng trắng kiện này xem ra có chút không khỏe.

Mãi đến tận người kia biến mất ở chỗ ngoặt, Diêu Nguyệt mới thu hồi ánh mắt, nắm chặt ngọc cơ cao trong tay đi về.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Mầu Đơn trở về phòng gỡ mũ trên đầu xuống, cởi quần áo vải thô cùng đệm trên người được buộc bằng sợi dây day ra, lộ ra dáng người mảnh khảnh cùng eo thon tinh tế, hơi gió lạnh làm nàng không nhận được nổi da gà, nàng đưa tay vuốt ve trên cánh tay, từ trên bình phong lấy xuống quần áo, mặc áo Chức Cẩm thêu chỉ bạc cùng váy Hải Đường Hồng vào, rồi ngồi trước gương đồng sửa sang lại tóc mai hơi có chút rối, lúc này mới nhìn về phía ngọc cơ cao trên bàn trang điểm nở nụ cười nhạt, trong lòng suy nghĩ, Nguyệt Nhi à, kiếp trước cô hại tôi, lần này tôi cũng sẽ cho cô nếm thử cảm giác này ra làm sao.

Đem ngọc cơ cao cất đi, ngoài cửa liền vang lên tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, Hồng Đậu cao đã mua về rồi." Nói xong đã cầm Hồng Đậu cao đi vào, nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn đang ngồi trong phòng, Tư Cúc đi tới phía bàn cầm Hồng Đậu cao trong tay mở ra "Tiểu thư, vẫn đang nóng, người mau nếm thử xem."

Thẩm Mầu Đơn cầm lên một khối Hồng Đậu cao cho vào trong miệng, thơm mềm ngọt, mùi vị rất tốt, nhìn Hồng Đậu cao trên bàn, Mầu Đơn trầm tư, bây giờ trọng sinh một lần, giải trừ hôn ước với La Nam là chuyện sớm muộn, thế nhưng nên giải trừ làm sao để không bị tổn hại danh tiếng Thẩm gia, A Hoán còn muốn nâng Hiếu Liêm (Theo Sen lục tìm trên baixe từ này nghĩa là nhỏ sinh được người bề trên tiền cử làm quan ấy à), tuyệt đối không thể liên lụy đến A Hoán. Mặt khác sau khi giải trừ hôn ước, địa vị ở Thẩm gia cũng rất không ổn, đến lúc đó hôn phối của nàng tổ mẫu có quyền làm chủ, dù sao Thẩm gia không có ở riêng, sau đó nàng nên làm gì để tự vệ? Còn có thu nhập của tam phòng rất là ít ỏi, dựa vào một mình cha nhất định là không được, ngày sau chỗ cần dùng tiền bạc còn có rất nhiều, nên làm gì để kiếm lời chút tiền bạc.

"Tiểu thư, người đã khỏi phong hàn rồi, có muốn đi tìm La đại gia không?" Tư Cúc biết tiểu thư rất thích La đại gia, nếu không phải nhiệm phong hàn thì tiểu thư cũng sẽ mỗi ngày đều sẽ đi gặp La đại gia một lần.

Dân phong ở đây rất cởi mở, nữ tử chưa kết hôn cũng có thể ra ngoài đi lại, cùng nam tử nói chuyện cũng không tính cái gì, càng không cần phải nói là hai người có hôn ước, vì lẽ đó trong mắt Tư Cúc Mầu Đơn và La Nam mỗi ngày hẹn gặp nhau là chuyện rất bình thường.

Thẩm Mầu Đơn lắc lắc đầu "Không đi." Nàng bây giờ căn bản không tâm tư đi gặp La Nam, đợi nàng nghĩ ra một lý do từ hôn hợp lý lúc đó gặp lại nhau cũng không muộn.

Nhưng Thắm Mầu Đon không nghĩ đến chính là, nàng không đi gặp La Nam, La Nam nhưng lại tới gặp nàng, ước chừng qua buổi trưa Lục nhi đến thông báo, nói là La đại gia đến, Thắm Mầu Đon phát phát tay, "Không gặp, nói ta nhiễm phong hàn chưa khỏi, bảo hần trở về đi." Nàng sợ bây giờ mình thấy hần sẽ không kìm nén được phần nộ cùng thù hận trong lòng mà làm ra chuyện không cách nào cứu vãn được.

Tư Cúc kinh ngạc nhìn Thắm Mầu Đon, "Tiểu thư, người. . . . ."

Thắm Mầu Đon cũng không giải thích gì, Lục nhi đang chuẩn bị đi ra ngoài thông báo một tiếng, ngoài cửa vang lên âm thanh hơi thiếu kiên nhẫn "Mầu Đon, nàng làm cái gì vậy? Ngay cả ta cũng không chịu gặp? Hay là sáng sớm nàng làm liên lụy đến Nguyệt Nhi khiến nàng ấy bị thương, vì thế lúc này mới không mặt mũi nào gặp người khác sao?"

Liên lụy khiến Nguyệt Nhi bị thương? Cho nên nói ngày hôm nay hai người này nên gặp mặt, sau đó Diêu Nguyệt đem toàn bộ nước bắn gội đến trên người nàng? Thắm Mầu Đon không nhịn được cười, nguyên lai chuyện sáng sớm đôi thuốc cao nàng còn cảm thấy có chút áy náy, hiện tại thật đúng là một chút cảm giác hổ thẹn cũng theo câu nói này mà biến mất, Diêu Nguyệt a, đây thật là đáng đời cô.

Mặt Tư Cúc cùng Lục nhi đều lộ vẻ kinh ngạc, Tư Cúc sợ Thắm Mầu Đon nghe thấy thương tâm, nghiêng đầu nhỏ giọng lầm bầm một câu với Lục nhi "La đại gia nói cái gì vậy, Nguyệt Nhi tiểu thư rõ ràng là tự ngã, làm sao có thể trách đến trên đầu tiểu thư nhà chúng ta được. Ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy được nha"

La Nam nói xong bước chân đã đi vào trong phòng, thời điểm nhìn thấy nữ tử diễm lệ ngồi giữa phòng bỗng nhiên liền ngây ngẩn cả người, "Nàng là. . . . Mầu Đon?" Hình dáng kia thật không ngờ sau khi Mầu Đon chải tóc lên lộ ra cái trán trắng nõn trơn bóng no đủ sẽ đẹp như vậy. . . . . Diễm lệ, sáng rõ, khiến người ta không đành lòng dời mắt, La Nam cảm giác tim mình đập nhanh hơn rất nhiều nhịp, tất cả máu nóng toàn bộ hướng về đỉnh đầu, cơ thể hần không nhịn được khô nóng, vẻ bực mình khi nãy cũng đổi thành nhu tình, "Mầu Đon, nàng như vậy thật xinh đẹp."

Nhìn người trước mắt mặc một thân thanh y thêu chỉ vàng, có vẻ phong độ phiêu dật, trong đầu Thắm Mầu Đon lại xuất hiện hình ảnh chính mình nằm trong vũng máu nhưng trên mặt nam nhân này lại xuất hiện vẻ không kiên nhẫn cùng lạnh lùng, còn có A Hoán bị người chặt đứt hai chân ở trong ngõ hẻm âm u chết bị đông sống mà chết, nàng chỉ cảm thấy có một mùi máu tanh hướng cô hòng tuôn tới, gắt gao siết chặt nắm đấm lúc này mới dè xuống mùi máu tanh nơi cổ họng.

Niệm vài câu Tĩnh Tâm chú Thắm Mầu Đon mới dè xuống được sự phần nộ cùng thù hận trong lòng, trong lòng cũng bình tĩnh lại, nàng ngẩng đầu nhìn La Nam, "La. . . . . Đại ca, cảm ơn huynh đã khen ngợi."

La Nam hiểu ý nở nụ cười, quên mất chuyện hôm nay vì sao tới tìm nàng là để chất vấn chuyện nàng liên lụy Nguyệt Nhi bị thương, nhanh chân đi đến ngồi xuống cạnh Thắm Mầu Đon, "Mầu Đon, nàng sao hôm nay lại nghĩ đến thay đổi kiểu tóc vậy?"

Tư Cúc ở một bên không nhịn được nói "Đại gia, tiểu thư nhà ta giờ đã cập kê, vì đó mới búi tóc. Đúng rồi, đại gia, sáng ra là tiểu thư Nguyệt Nhi tự mình ngã, tiểu thư nhà ta đi phía trước, Nguyệt Nhi tiểu thư đi theo sau, cùng tiểu thư nhà ta không có nửa phần quan hệ, ngài vừa nãy nói tiểu thư nhà ta như vậy, tiểu thư nhà ta khẳng định là sẽ rất thương tâm."

Trên mặt La Nam thoáng qua một tia lúng túng, nhưng chỉ là thoáng qua, hần nhìn Thắm Mầu Đon cười nói: "Mầu Đon xin lỗi, là ta nghe lời Nguyệt Nhi nói mà trách nàng, ta không nên nghe một phía vừa nãy trách nhầm nàng." Mầu Đon yêu hần như thế, khẳng định sẽ không trách cứ hần.

Thắm Mầu Đon a một tiếng, mảy liễu nhíu lại, "La đại ca, trời vừa sáng huynh liền thăm Nguyệt Nhi sao?"

Tư Cúc cùng Lục nhi bên cạnh nghe tiểu thư nói như thế mới phát giác ra chuyện này có chút không thoả đáng, La đại ca là chồng chưa cưới của tiểu thư, vì sao trước hết đến thăm không phải là tiểu thư, mà là Nguyệt Nhi tiểu thư? Hai người nghi hoặc nhìn về phía La Nam.

La Nam giật mình, hiển nhiên không ngờ tới Mầu Đon mở miệng sẽ là nói câu này, vội vàng nghĩ ra một lý do gượng ép "Ta nghĩ mấy ngày nay nàng không đi tìm ta, nghĩ hôm nay nàng sẽ ở cùng Nguyệt Nhi, lúc này mới đi tìm Nguyệt Nhi muội muội." Hần nói rồi đưa hai tay tới định nắm chặt tay Mầu Đon đang đặt trên bàn, cũng không biết Mầu Đon vô tình hay là cố ý, giờ tay lấy lý do trên bàn nhấp một ngụm thời điểm La Nam giờ hai tay ra phút chốc thành vô huyệt, La Nam cũng không để ý, thu tay về "Mầu Đon, nàng có thể tha thứ cho ta có được hay không?"

Thắm Mầu Đon không nói lời nào, gật đầu, bây giờ nàng không có chứng cứ chứng minh La Nam cùng Diêu Nguyệt ở cùng một chỗ, vì lẽ đó chỉ bằng coi như không biết gì để đôi câu nam nữ hai người qua lại một chỗ khẳng định hơn mới mau tìm được chứng cứ.

Quả nhiên, vẫn là Mầu Đon trước đây, vẫn yêu mình hần, câu hỏi hần trước đi tìm Nguyệt Nhi chỉ sợ cũng là vô tâm đi.

Nghiêng đầu nhìn dung mạo diễm lệ của Mầu Đon, trong lòng La Nam cảm khái, Mầu Đon trở mà càng ngày càng xinh đẹp, mặc dù chỉ là tiểu thư chi thứ ba Thắm gia, nhưng Thắm gia ở lâm sông Hoài này cũng coi như là thế gia trăm năm, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, cưới Thắm Mầu Đon dù sao cũng tốt hơn cưới Nguyệt Nhi rất nhiều. Nguyệt Nhi chỉ là con gái thương gia, gia sản bạc vạn, ngày sau chiếm được thân thể nàng, về sau nạp nàng làm thiếp thị là được.

Bây giờ nhìn dung mạo Mầu Đon —— La Nam nhớ tới mấy nhoe sinh bằng hữu của hần, nếu bọn họ thấy Mầu Đon chắc chắn sẽ ước ao được như hần, nữ

nhân từ nhỏ không phải là vật trang sức tùy thân của nam nhân, lấy ra để làm vật khoe khoang sao, sau này tự hội có thể mang theo Mầu Đon cùng đi. Nghĩ tới đây, La Nam không khỏi nhìn Thắm Mầu Đon cười nói: "Mầu Đon, ta cùng với mấy vị thân hữu sẽ đi ly giang, nàng có muốn đi cùng ta không?" (😁😁😁Thằng tra La Nam kia nhá đám biểu bà là vật trang sức sao, bà đâm chết mi. Chị em mau vô chà đạp nó)

Thẩm Mầu Đon nào có thể không biết La Nam nhắc tới chuyện gì, chợt nắm chặt quyền, qua nửa ngày mới nói: "La đại ca, ta bị phong hàn chưa khỏe, nếu là lại đi ly giang nhiều giờ, chỉ sợ phong hàn sẽ lại nặng thêm, tiếc không thể bởi La đại ca được."

La Nam có chút tiếc nuối, nhìn đôi mắt đen láy, da trắng hơn tuyết của nàng, một nữ tử thanh lệ tuyệt sắc như vậy khiến trong lòng hấn ngứa ngáy khó chịu, nhưng có Tư Cúc đứng một bên, hấn cũng không tiện làm động tác khác thường gì trước đây hấn đối với Mầu Đon không có hứng thú, đối với nàng từ trước tới nay vẫn luôn giả bộ là chính nhân quân tử quy củ, mặc thước bây giờ nhìn nữ tử này trở mã thật là xinh đẹp, quyền rũ câu đi tâm hấn, thật muốn ngay lập tức sẽ đem nàng đặt dưới thân ném thử tư vị của nàng.

Nói chuyện phiếm với Thẩm Mầu Đon vài câu, nghĩ buổi tối còn muốn cùng

bạn tốt ly giang (du ngoạn sông nước ấy ạ), hấn đứng dậy cáo từ, lúc đi tựa hồ nghĩ đến cái gì đó gỡ xuống ngọc bội mang theo bên người đưa cho Thẩm Mầu

Đon, cười nói: "Mầu Đon, hôm nay là ngày nàng cập kê, ngọc bội này vẫn đi theo ta mười mấy năm, nay đưa cho nàng làm lễ vật, hi vọng nàng thích."

Thẩm Mầu Đon nghe hấn nói lời này cảm thấy buồn nôn vạn phần, sao có thể nhận lễ vật của hấn, liền từ chối. La Nam cố ý muốn đem ngọc bội kia đưa cho nàng, cuối cùng mạnh mẽ nhét vào trong tay nàng, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mầu Đon vừa ý vuốt ngọc bội trong tay, lẩm bẩm nói: "Đều nói nam nhân yêu nhất vẫn là da thịt mỹ nhân, quả thực không sai. . . . ."

Tư Cúc tiến tới, cười nói: "Tiểu thư, ngài nói thầm cái gì đó."

Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cây hoa quế trong viện "Không có gì." Cầm ngọc bội trong tay ném cho Tư Cúc, "Tìm miếng vải bọc lại đặt dưới đáy hòm đi." Chờ sau này tìm cơ hội bán đi là được rồi.

La Nam nói tới chuyện này làm cho Thẩm Mầu Đon nhớ tới kiếp trước, nàng mang theo khuôn mặt bị thương theo Diêu Nguyệt cùng La Nam cùng đi ly giang, lên thuyền nàng sợ hãi, rụt rề lại bị say sóng nên nhận hết khi dễ của mấy vị bạn tốt của hấn, cũng làm cho La Nam không có chút mặt mũi, sau đó La Nam đối với nàng càng không có được sắc mặt tốt. Hơn nữa vì nàng rời nhà đi ly giang cùng La Nam, bỏ lỡ gia yến mỗi tháng một lần của Thẩm gia làm cho tổ mẫu càng thêm ghét nàng. Nghĩ đến gia yến, Thẩm Mầu Đon bỗng nhiên nói: "Tư Cúc, giúp ta chải đầu đi, bỏ toàn toàn bộ tóc mái xuống

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

"Tiểu thư, buổi tối là gia yến, người đã xinh đẹp như vậy rồi, cần gì phải hạ hết tóc mái xuống." Tư Cúc có chút không hiểu, tiểu thư xuất chúng như vậy, vì sao còn muốn đem tóc mái chải hết xuống.

Thẩm Mầu Đon tự nhiên không thể nói cho Tư Cúc việc nàng muốn giải trừ hôn ước với La Nam, nếu để dung mạo như thế này xuất hiện trước mặt người nhà họ Thẩm, ngày sau bọn họ có thể vì lợi ích Thẩm gia đem nàng gả cho một người quyền quý làm thiếp, nàng không muốn vừa rời khỏi hang sói liền chui vào hang hổ, tự nhiên muốn có thời gian chuẩn bị trước.

Nếu như có thể ở riêng hấn là không sao, nhưng Thẩm Mầu Đon biết rằng mình không có khả năng ở riêng.

Thẩm Mầu Đon kiên trì, Tư Cúc cũng chỉ được một lần nữa thay nàng chải tóc, chải xuống tất cả tóc mái che lại cái trán. Vì thế điểm lệ cũng chỉ còn lại một nửa. Tư Cúc nhìn thấy dung mạo tiểu thư, âm thầm lấy làm kỳ lạ, rõ ràng vẫn là cặp mắt kia, sống mũi thẳng tắp, môi anh đào đỏ thắm, nhưng khi che lại cái trán, dường như biến thành một người khác, ngược lại cũng không phải nói bình thường, tiểu thư vẫn xinh đẹp, chỉ là không còn cảm giác kinh diễm như trước.

Chải xong, cha cùng A Hoán cũng chưa về nhà, Thẩm Mầu Đon cầm một quyển sách ngồi cạnh cửa sổ trên giường trúc xem, đợi đến giờ Thân, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Hoán về nhà, Thẩm Mầu Đon ra ngoài nghênh đón, vui vẻ cười nói: "Cha, A Hoán hai người đã về, con đi nấu nước trà, cha mau vào đi uống một chút, A Hoán tỷ đã chuẩn bị cho đệ một ít trà táo đỏ, đệ cũng uống một ít đi."

Ba người cười nói tiến vào phòng, hai người cũng đều chú ý tới Thẩm Mầu Đon đã che trán lại, liền hỏi nguyên nhân, Mầu Đon chỉ nói không quen thuộc, hai người cũng không nói gì. Trở về phòng, mới vừa uống ngụm trà, vị Vũ ma ma kia thường không thấy bóng dáng liền tiến đến, trước mặt ba người phúc phúc thân thân, "Tam lão gia, tử tiểu thư, Cửu thiếu gia, lão thái thái cho nô tì tới thông báo một tiếng, gia yến sắp bắt đầu, Tam lão gia, tiểu thư cùng thiếu gia nếu là không có việc gì nên qua đó một chút."

Thẩm Mầu Đon ở Thẩm gia đứng hàng thứ tư, Thẩm Hoán đứng hàng thứ chín.

Thẩm Thiên Nguyên nhìn Vũ má má cười ôn hòa "Đa tạ nương, ta cùng Mầu Đon, Hoán Nhi sẽ qua bây giờ."

Vũ ma ma phúc phúc thân thân liền lui xuống.

Ba người lúc này mới đồng thời đi đến đại phòng Thảm gia, chủ Thảm gia là chi thứ nhất cũng là đại phòng, vì thế gia yến đều tổ chức tại đó .

Thảm gia tổng cộng có ba phòng, đại phòng Thảm Hồng Anh, đại phu nhân Lã thị, dưới gối có hai nam một nữ, Thảm Oánh đứng thứ nhất, đã gả vào Nghiêm gia, Thảm Khánh Đông đứng thứ hai, đã lấy vợ là Lý thị, Thảm Khánh Năm đứng thứ bảy. Thảm Hồng Anh còn có một thị thiếp là Phương di nương, dưới có một thứ nữ là Thảm Nhan Dung, đứng thứ sáu.

Nhị phòng Thảm Hồng Thụy, Nhị phu nhân Du thị, dưới có một nam hai nữ, Thảm Phương Hoa đứng thứ ba, Thảm Phương Lan đứng thứ năm, Thảm Phương Thần đứng thứ tám.

Tam phòng là Thảm Thiên Nguyên, lấy vợ là Miêu thị, lúc sinh Thảm Hoán khó sinh mà chết, Thảm Mẫu Đơn ở Thảm gia đứng thứ tư, Thảm Hoán đứng thứ chín, có thể nói người Thảm gia mạch này thịnh vượng.

Nghĩ đến mẫu thân khó sinh mà chết, Thảm Mẫu Đơn trong lòng bi thương, thương tâm lúc mẫu thân rời đi, ngoại tổ phụ đã tỏ rõ thái độ. Miêu gia là thương gia, mẫu thân cũng chỉ là thứ nữ, có điều cha cùng mẫu thân rất yêu nhau, mẫu thân sau khi qua đời, Miêu gia lập tức phái người đem đồ cưới của mẫu thân lấy hết về, bởi vì chuyện này, tổ mẫu đối với cha càng thêm không thích, cũng càng xem thường tam phòng bọn họ. Nghĩ đến sau này muốn tìm lý do để lão thái thái yêu thích mình, Thảm Mẫu Đơn không nhịn được day trán.

Động tác này trùng hợp bị Thảm Thiên Nguyên nhìn thấy, cười nói: "Mẫu Đơn thấy thế nào? Vẫn chưa khỏi phong hàn sao, đầu vẫn đau ư?"

Thảm Mẫu Đơn quay đầu lại cười nói: "Cha, con không sao ."

Nói rồi đi tới ngoài sân đại phòng, lập tức có một nha đầu dẫn ba người đi vào, thời điểm đi vào người của Thảm gia đã đến gần như đông đủ, ngồi đây trong đại sảnh, ...người ngồi trên ghế thượng vị là Thảm lão thái thái cùng Thảm lão thái gia, Thảm lão thái thái nhìn thấy ba người, lông mày lập tức nhíu lại, "Giờ đã là giờ gì rồi, sao giờ mới tới? Muốn để cả nhà chờ các người sao."

Thảm Mẫu Đơn nghiêng đầu là có thể nhìn thấy trên mặt cha mang ý cười nhàn nhạt, ôn hòa hữu lễ, A Hoán tỏ ý không phục, Mẫu Đơn cũng biết vì sao A Hoán không phục, bởi vì gia yến mỗi tháng đều do Vũ ma ma thông báo, mỗi lần thông báo bọn họ đều nhanh tới, lão thái thái lại oán giận bọn họ đến chậm. Bọn họ cũng sợ lão thái thái oán giận, có lần không cần Vũ ma ma thông báo đã đến sớm, lão thái thái lại trách bọn họ không có quy củ, người chưa thông báo đã vội vàng vàng chạy đến, còn ra thế thống gì. Nói chung, chính là cố ý muốn gây sự với bọn họ. Kỳ thực, Thảm Mẫu Đơn cũng hiểu tâm tư lão thái thái, dù sao cha không phải từ trong bụng lão thái thái đi ra.

Thảm lão thái gia cảm thấy ông đối xử không tốt khiến con thứ từ nhỏ đã thua thiệt nhiều, bởi vậy lão thái thái vừa mở miệng làm khó dễ, Lão Thái Gia ngay lập tức đã tới giải vây "Được rồi, được rồi, nếu không phải Vũ ma ma thông báo muộn, bọn họ làm sao dám tới chậm —— các người đều mau mau ngồi xuống đi." Sau một câu nói là đúng Thảm Thiên Nguyên bọn họ mở miệng nói.

Thảm lão thái thái không thể không cho Lão Thái Gia mặt mũi nên không nói thêm gì nữa.

Gia yến là chia làm hai bàn , trưởng bối một bàn, còn lại là hậu bối, Thảm Mẫu Đơn này bối phận tổng cộng có mười người, giờ khắc này đang ngồi một vòng vây quanh bàn.

Nói đến, Thảm gia ngoại trừ lão thái thái không ưa tam phòng bọn họ, người đại phòng cùng nhị phòng đối với bọn họ cũng không có địch ý, chỉ có thể coi là lạnh nhạt, chủ yếu vẫn là bởi vì nguyên nhân tính tình Thảm Thiên Nguyên hiền lành cho nên người phòng lớn cùng chi thứ hai cảm thấy ông không có chút uy hiếp, cho nên mọi người xung quanh đối với nàng cùng A Hoán cũng không có địch ý.

Ngày thường gia yến chỉ có chín người ,đại tiểu thư xuất giá Thảm Oánh rất ít khi trở về, nhưng hôm nay lại trở về, chỉ là —— Thảm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn Thảm Oánh một chút, sắc mặt nàng vô cùng tiêu tụy, mắt thâm quầng, hiển nhiên là mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt.

Tam tiểu thư chi thứ hai Thảm Phương Hoa nhìn Thảm Oánh, "Đại tỷ, tỷ không sao chứ? Tỷ nhìn rất là tiêu tụy, có chuyện gì phiền lòng sao?"

Thảm Oánh cười cười lắc đầu, "Tỷ không sao, chỉ là gần đây trong cửa hàng có một số việc nên hơi bận, vì thế mới mệt mỏi một chút, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe thôi."

Thảm Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn nàng một chút, không nói gì, lẳng lặng nhìn món ăn trước mặt.

Thảm gia tiểu thư, ngoại trừ đại tiểu thư đã xuất giá Thảm Oánh, trong nhà chỉ còn lại Tam tiểu thư Thảm Phương Hoa, tứ tiểu thư Thảm Mẫu Đơn, ngũ tiểu thư Thảm Phương Lan, lục tiểu thư Thảm Nhan Dung.

Ngũ tiểu thư Thảm Phương Lan cùng nhị thiếu gia Thảm Khánh Đông cùng vợ Lý thị cũng khuyên Thảm Oánh nghỉ ngơi thật tốt, chỉ có Thảm Mẫu Đơn lục tiểu thư Thảm Nhan Dung đại phòng không có tiếp lời, Thảm Nhan Dung là bởi vì được Phương di nương nuôi dưỡng quá tốt nên cao ngạo, không coi ai ra gì, ngày thường cũng không chủ động tìm mấy chị em nói chuyện, Thảm Mẫu Đơn không nói lời nào là bởi vì nàng biết Thảm Oánh tại sao lại tiêu tụy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mấy tiểu thư người vợ cũng không biết chuyện Thẩm Oánh, chỉ biết nguyên nhân là do nàng thực sự vì chuyện cửa hàng nên quá mức mệt mỏi, khuyên bảo một hồi lâu liền tán gẫu sang chuyện khác. Một bữa cơm, Thẩm Mầu Đơn cũng không nói bao nhiêu câu, đợi sau bữa cơm, người một nhà ngồi ở trong sảnh nói chuyện, căn bản đều là lão thái thái nói, mọi người lắng nghe, lão thái thái đối với người đại phòng cùng nhị phòng đều là vẻ mặt ôn hòa, từ đầu đến cuối đều không đề ý tới tam phòng, Thẩm Mầu Đơn không đáng kể, ngồi bên cạnh A Hoán nghe lão thái thái chậm rãi âm thanh, Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười nhìn lão thái thái.

Thẩm Mầu Đơn một bên nghe lời của lão thái thái, một bên hồi tưởng đến tình hình Thẩm gia bây giờ, đại bá Thẩm Hồng Anh hôm nay là làm sông Hoài khiến sử (quan chép sử hay gọi là sử quan ấy a) chức quan không cao, cũng rất thanh nhàn, bổng lộc tự nhiên cũng không cao. Thẩm gia ở làm sông Hoài có không ít cửa hàng cùng trang viên, bây giờ những cửa hàng cùng trang viên này đều ở trong tay lão thái thái cùng Lão Thái Gia, trong tay đại phu nhân Lã thị, Nhị phu nhân Du thị cũng đều có một ít cửa hàng trang viên cùng điền sản trong tay, về phần tam phòng bọn họ, không có bất cứ thứ gì, chỉ có toà nhà nhỏ ở Thẩm gia, chi phí sinh hoạt trong nhà cũng là do cha kiếm lời từ bên ngoài. Bất quá tam phòng bọn họ cũng không có dị nghị gì, những thứ này vốn không thuộc về bọn họ. Bây giờ chuyện Thẩm Mầu Đơn lo lắng là, đại bá Thẩm Hồng Anh căn bản không thỏa mãn với chức quan bây giờ, luôn ham muốn trèo lên trên, cũng bởi vì thế, cuối cùng liên lụy mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới, cuối cùng cha cũng bị liên lụy theo. . . . . Người có tham vọng lớn vốn là chuyện không sai, chỉ trách đứng sai chỗ.

Thẩm Mầu Đơn hồi tưởng lại chuyện xảy ra ở đời trước khi nàng chết, nàng chết rồi, A Hoán chạy đi chất vắn La Nam, sau khi bị chặt đứt hai chân trong ngõ hẻm bị đông chết, từ đó cha trong một đêm đầu bạc trắng, thất bại hoàn toàn, khi đó nàng chỉ có thể bồi ở bên người cha nhưng không thể làm được chuyện gì, tựa như lúc nàng tro mắt nhìn A Hoán dần dần chết đi trong ngõ nhỏ lạnh lẽo ấy, cũng chỉ có thể bất lực. Nàng khi đó cả ngày phiêu du bên cạnh cha, chuyện gì bên ngoài cũng không rõ, mãi đến ngày, rất nhiều quan binh xông vào nhà, đem mấy chục người Thẩm gia từ trên xuống dưới toàn bộ bắt đi, bao gồm cả cha. Quan binh nói người nhà họ Thẩm phạm tội, toàn bộ đầy đi biên cương. Lập tức đem toàn bộ người nhà họ Thẩm giải vào đại lao, nàng cư nhiên cũng đi theo, rồi từ trong miệng đại bá biết được Thẩm gia bọn họ không có phạm tội, mà là Yến vương kế vị, (Nam chính là đây) muốn chặt đứt toàn bộ vây cánh của Tuyên đế. Khi đó Thẩm Mầu Đơn tuy rằng một mực Thẩm trách bồi hồi, đối với chuyện bên ngoài cũng biết đôi chút. . . . . Nàng gả vào La phủ là lúc, thái tử Vệ Tuyên kế vị trở thành Tuyên đế, nhưng không nghĩ rằng Tuyên đế ngu ngốc, làm cho dân chúng lầm than, Yến vương thấy thế liền mưu phản, sau đó là chiến tranh liên miên, đến khi nàng chết đi, Yến Vương thắng Lợi, thuận lợi kế vị, sau khi tuyên đế diệt vong vây cánh tự nhiên cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, lúc trước đại bá chọn tuyên đế, lúc ấy mới liên lụy toàn gia Thẩm gia.

Nàng nhớ tới lúc trước thời điểm phiêu du trong đại lao, lão thái thái chỉ tiếc mãi sát không thành nói: "Lão đại, con làm sao hồ đồ như vậy, Tuyên đế ngu ngốc, dân tâm chắc chắn sẽ mất, Yến vương kế vị chính là thuận theo ý dân, con. . . . Con hồ đồ gì vậy, vì sao phải cùng lẫn lộn vào, nếu bây giờ vẫn làm khiến sử, bây giờ Thẩm gia chúng ta cũng sẽ không gặp phải đại họa này"

Thẩm Hồng Anh ôm đầu ngồi vào một góc trong phòng giam, thanh âm khàn khàn, "Nương, con bất quá là muốn trèo cao, một khiến sử nhỏ nhỏ như con, làm sao có thể trèo cao đến vậy, ban đầu con nghĩ nếu theo tuyên đế, nếu tuyên đế đạt được thắng lợi, Thẩm gia chính là hưởng vinh hoa phú quý cùng quyền thế bất tận, lại nói, Tuyên đế mới thật sự là Thiên tử danh chính ngôn thuận."

Lão thái thái mắng: "Con thực sự vẫn hồ đồ, Yến vương thì làm sao? Yến vương cũng là họ Vệ, cùng là hoàng tử, so với Tuyên đế ngu ngốc kia, Yến vương trái lại càng biết dùng nhân tâm, Con. . . . Con làm sao có thể nghĩ ra một lựa chọn như thế!"

Ngày hôm sau, người nhà họ Thẩm toàn bộ bị đầy đi biên cương, thân thể cha từ khi nàng cùng A Hoán chết không còn sức chống đỡ càng thêm suy yếu, làm sao có thể trải qua nỗi khổ lẫn lộn đường xa này, cuối cùng chết trên đường, thậm chí ngay cả thi thể cũng không được bảo toàn, rơi vào cảnh vứt bên vệ đường bị chó hoang tha đi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thẩm Mầu Đơn tối sầm, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra vì sao đại bá bất quá chỉ là khiến sử nhỏ nhỏ, cuối cùng kết cục nhưng lại thể thảm như vậy, liên lụy toàn gia, nguyên nhân bất quá là bởi vì làm sông Hoài là đất phong của Yến vương, trên đất phong của chính mình mà quan lại lại giúp đỡ Tuyên đế ngu ngốc kia, yến vương nhất định là sẽ không tha thứ.

Nghĩ đến yến vương kế vị, sau khi Đại Lực cải cách, nước giàu binh mạnh, dân phong vật phú, Thẩm Mầu Đơn không khỏi thở dài, việc này cũng không thể trách trên đầu Yến vương dù sao cũng là đại bá chọn sai, hơn nữa Yến vương là thật tâm là vì dân. Bất quá bây giờ Tuyên đế vẫn chưa có kế vị, vẫn là thái tử, Yến vương vẫn vẫn là Yến vương, đại bá bây giờ nên cũng chưa làm ra lựa chọn như vậy, đại bá lúc trước lựa chọn như vậy hẳn là vì sau này thái tử thuận lợi kế vị, mà bây giờ thời gian thái tử kế vị còn có một năm rưỡi, cũng không biết đến lúc đó có thể khuyên bảo đại bá hay không.

Thẩm Mầu Đơn một mực nghĩ đến. chuyện xưa, không ngờ lão thái thái đột nhiên nói, "Ta vừa sai nha hoàn đặt một chiếc thuyền bên ly sông Lâm, vừa vận đại nha đầu cũng trở về thăm nhà, chỉ bằng bây giờ các con ra ngoài du ngoạn một chút, đừng có suốt ngày ở nhà. . . . ." Lão thái thái nói rồi nhìn Thẩm Mầu Đơn cùng Thẩm Hoán một chút, "Cả ba người cũng đi đi, ta cùng lão đại lão nhị sẽ không đi tham gia nào nhiệt."

Tự nhiên không có người có phản đối, buổi tối náo nhiệt như vậy, mọi người cũng đều không muốn ở trong nhà, chỉ có điều Thẩm Mầu Đơn đối với ly giang lại chẳng có hứng thú, quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt Thẩm Hoán tràn đầy mong mỏi, háo hức Thẩm Mầu Đơn cũng chỉ có thể cùng đi với Thẩm Hoán, Thẩm Thiên Nguyên ở phía sau dặn, "Mầu Đơn, chăm sóc A Hoán cho tốt."

Thẩm Mầu Đơn quay đầu lại cười nói: "Cha, con hiểu."

Một nhóm mười người, nha hoàn cùng gã sai vặt không có đi theo, chỉ chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, nữ quyền ngồi một chiếc xe, nam nhân chiếc còn lại, hai chiếc xe ngựa một trước một sau đi tới ly giang. Dọc đường đi, Thẩm Oánh cũng không nói nhiều, cũng không hứng thú, mấy tiểu thư lú lú cười nói, xem ra đối với lần ly giang này rất là vui mừng. Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu nhìn Thẩm Oánh đối diện, sau đó lại yên lặng cụp mắt.

Lâm sông Hoài bất quá là cũng là một huyện lớn , người sống ở đây cũng không ít hơn một châu, chủ yếu cũng là bởi vì sông Trường Giang chảy qua lâm sông Hoài, hơn nữa lâm sông Hoài phong cảnh tú lệ, khí hậu thích hợp.

Ly giang toàn bộ dài hai ngàn năm trăm km, mở đầu Kim Lăng, chưa đến Thường Châu, qua hơn hai mươi châu quận huyện. Ban đêm mùa hè, ly giang thường sáng rực rỡ, tất cả mặt sông đều là thuyền hoa đăng, không ít lão gia phu nhân, thiếu gia tiểu thư nhỏ sinh đều thích ở trên thuyền ngâm thơ đối câu, ngắm nhìn phong cảnh, thưởng thức rượu ngon.

Đội nhóm tiểu thư thiếu gia Thẩm gia đi tới bờ sông, trên sông đã đèn đuốc sáng rực, vài vị cô nương ở trên xe tò vò hưng phấn, đợi đến khi tất cả đều xuống xe, nhị nữ Lý thị dẫn hai người chăn ngựa đến đón đúng giờ, Thẩm Hoán cũng đi tới phía Thẩm Mầu Đơn.

Nhị phu nhân Lý thị dẫn mọi người đi đến một chiếc thuyền phía bờ sông, tất cả đều lần lượt lên thuyền, Thẩm Mầu Đơn tìm vị trí ngồi xuống, Thẩm Hoán lần đầu tiên lên thuyền, có vẻ hưng phấn, nằm nhoài mạn thuyền trên chum quanh quẩn , nhị gia Thẩm Khánh Đông, Thất thiếu gia Thẩm Khánh Năm, Bát thiếu gia Thẩm Phưong Thần cũng không muốn ngồi trong khoang thuyền, đều ở bên ngoài thổi tiêu, uống chút rượu, tình cờ làm trên một bài thơ, Thẩm Hoán cũng tham dự.

Mấy tiểu thư ở trong khoang thuyền cười nói, một hồi liền cảm thấy buồn chán, Ngũ tiểu thư Thẩm Phưong Lan cười nói: "Trong khoang thuyền này có chút oi bức, chúng ta đi ra ngoài hóng gió một chút,xem các đại ca, đệ đệ làm thơ ra sao?"

Tam tiểu thư Thẩm Phưong Hoa cười nói: "Tự nhiên là vô cùng tốt ."

Thẩm Mầu Đơn cũng đáp một tiếng được, Thẩm Nhan Dung không nói lời nào, xem ra cũng không muốn ngồi chờ ở trong khoang thuyền, chỉ có Thẩm Oánh sắc mặt còn rất tiêu tụy, ngồi tựa trên ghế mây không muốn đứng dậy, "Tam muội muội, Ngũ muội muội, các người đi chơi đi, ta sẽ không đi ra ngoài."

Hai tiểu thư nhìn thấy nàng thật sự là không thoải mái, cũng không cưỡng cầu, cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, mấy người khác lục tục ra khoang tàu.

Trong khoang thuyền rất nhanh chỉ còn lại một mình Thẩm Oánh, nàng lẳng lặng từ trên cửa ngóng về nơi đèn đuốc sáng choang xa xăm kia, trong lòng cảm thấy thê lương, nghĩ tới chuyện trong nhà không nhìn được đồ mắt, nghe tiếng đệ đệ muội muội cười vui vẻ bên ngoài, lại cố gắng đem toàn bộ nước mắt nuốt xuống.

Một người ở trong khoang tàu cảm giác thực sự không dễ chịu, có người nói chuyện có thể tốt hơn một chút, Thẩm Oánh không thể kiên trì được nữa, kéo thân thể mệt mỏi đứng dậy đi về bên ngoài, bên tai là tiếng Ngũ muội Phưong Lan cười vui vẻ . Nghe thấy tiếng cười của em họ, Thẩm Oánh cũng cười, trong mấy muội muội, tính tình Phưong Lan hoạt bát, nghe thấy tiếng cười của nàng trong lòng nàng cũng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Thẩm Phưong Lan cũng nhìn thấy Thẩm Oánh từ khoang tàu đi ra, lập tức vẫy vẫy tay, vui vẻ nói: "Đại tỷ, tỷ mau tới đây nhìn xem, chiếc thuyền kia thật là tốt, có thể nghe thấy tiếng người hát khúc thổi tiêu. . . . ."

Thẩm Oánh cười híp mắt tiêu sái, nhìn về vị trí ngón tay Phưong Lan chỉ, cười nói: "Quả thật là đẹp." Ban đêm từng chiếc từng chiếc thuyền , đèn đuốc sáng trưng, xa xa một chiếc thuyền trên không biết làm cái gì, ánh đèn hiện lên đủ mọi màu sắc sặc sỡ, rất là đẹp dễ.

Chiếc thuyền kia ngày càng tới gần, người nhà họ Thẩm nhìn thấy một đôi nam nữ tựa sát vào nhau trên mũi thuyền , nữ tử đang ngâm nga Tiểu Khúc, nam tử vì nàng thổi tiêu đệm nhạc .

Thẩm Mầu Đơn nhìn một đôi nam nữ cách mũi tàu không xa , ngăn ra, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, đáy lòng thờ dài. Thuyền tới gần, người nhà họ Thẩm cũng nhìn rõ ràng một nam một nữ kia trên mũi tàu kia , Thẩm Mầu Đơn nghe thấy tiếng Thẩm Phưong Hoa, Thẩm Phưong Lan hít thở mạnh, còn có Thẩm Nhan Dung chỉ hừ lạnh một tiếng .

Một nam một nữ đối diện mũi thuyền kia người nhà họ Thẩm đều biết, nam nhân là phu quân Thẩm Oánh ,nhị gia Nghiêm gia Nghiêm Nhân Tu, nữ tử là khuê mật tốt của Thẩm Oánh: Đặng Nghiên Thu, hai người bây giờ như keo sơn rúc vào nhau. Thẩm Oánh cũng nhìn thấy tình cảnh này , về kiên cường ngoài cũng không chống cự nổi nữa nổi nữa, nước mắt tí tách rơi xuống.

"Đại. . . . . Đại tỷ, chuyện gì thế này?" Thẩm Phưong Lan kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Thẩm Oánh, phát hiện mặt nàng đầy nước mắt rồi chợt ý thức được chuyện gì xảy ra, không tiếp tục hỏi nữa, quay đầu hưng tộn nhìn về phía đôi nam nữ đứng trên mũi thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nghiêm gia cùng Thẩm gia xem như là môn đăng hộ đối, Nghiêm Nhân Tu là nhị gia con vợ cả Thẩm gia, ba năm trước cưới Thẩm Oánh, hai người ban đầu là lưỡng tình tương duyệt tình nguyện kết làm vợ chồng , Nghiêm Nhân Tu lúc chưa thành hôn không có một phòng thiếp thất nào, sau khi kết hôn lại

chưa từng cưới vợ bé, đối xử với Thẩm Oánh cũng rất tốt lúc Thẩm Mẫu Đơn gặp hai vợ chồng họ, khi đó Nghiêm Nhân Tu cũng thật sự yêu Thẩm Oánh, chỉ là bây giờ —— nhìn đôi nam nữ trên thuyền, Thẩm Mẫu Đơn không nhận được nở nụ cười trào phúng.

"Nghiêm Nhân Tu, người. . . . . người như người xứng đáng Đại tỷ của ta sao!" Thẩm Phương Lan nhìn đôi nam nữ trên mũi tàu đối diện, giận không có chỗ phát tiết, không nhận được nhìn về phía đối diện kêu lên. Người nhà họ Thẩm đều rất phẫn nộ, vốn nam nhân tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, nhưng nam nhân cùng tỷ muội tốt của vợ gian dối với nhau, khiến người ta càng thêm khinh bỉ xem thường .

Thẩm Nhan Dung đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, "Xưa nay bạc hạnh nam nhi bối, nhiều phụ giai nhân ý." ý là nam nhân xưa nay phụ bạc, phụ lòng ý giai nhân

Người nhà họ Thẩm không nói gì, nhưng đều phóng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu. Hai người lúc này mới chú ý tới người nhà họ Thẩm, đều cả kinh.

Thẩm Oánh nước mắt như mưa, nhớ tới mấy ngày trước ở Nghiêm gia phát hiện ra gian tình của hai người, hai người rốt cục cũng thừa nhận, nàng còn nhớ tới lời nói của Nghiêm Nhân Tu lúc đó "Oánh nhi, xin lỗi, ta cùng với Nghiên Thu đều là tình nguyện, hơn nữa. . . . . Nghiên Thu mang thai con của ta, Oánh nhi thật xin lỗi, ta. . . . . Ta nghĩ sẽ cưới Nghiên Thu làm bình thê." Khi đó nàng nghe xong lời này, sắc mặt trắng bệch. Đúng vậy, nàng không thể sinh con cho Nghiêm gia, Nghiêm gia không hưu nàng đã là quá tốt. Nghĩ tới đây, sắc mặt Thẩm Oánh tái nhợt đi mấy phần.

Nghiêm Nhân Tu đứng trên thuyền, người cũng như tên, nhìn rất tao nhã, thân hình thon dài, Đặng Nghiên Thu tựa vào lồng ngực hắn càng toát lên vẻ kiều mị sinh động, đúng là một đôi bích nhân.

Nghiêm Nhân Tu không nghĩ tới tại chỗ này lại tình cờ gặp Thẩm Oánh, trong lòng hắn cảm thấy có chút hồ thẹn , dù sao đây dựa với Nghiên Thu đã là không phải với Thẩm Oánh , nhưng . . . . . Oánh nhi không thể mang thai, tất cả chỉ vì một lần hắn say rượu tình mê ý loạn lên giường cùng Nghiên Thu, một lần thành quen sau đó lại lên giường với Nghiên Thu nhiều lần, Nghiên Thu ở trên giường rất nhiệt tình phóng đảng, hoàn toàn khác Thẩm Oánh e lệ, rụt rè, gò bó, hắn ngược lại thích Nghiên Thu, huống chi Nghiên Thu mấy ngày trước đây còn báo với hắn nàng mang thai, mẫu thân khỏi nói rất cao hứng, bây giờ cũng chỉ có thể đem Nghiên Thu cưới vào cửa. Nhìn Thẩm Oánh trước mặt khóc đến thương tâm, Nghiêm Nhân Tu thầm thở dài, mở miệng nói: "Oánh nhi, xin lỗi, không nghĩ hôm nay nàng lại đi du sông. . . . ."

Thẩm Phương Lan không đợi hắn nói xong, hung dữ trừng Đặng Nghiên Thu trong ngực hắn, giận nói: "Nghiêm Nhân Tu, người đến đây có ý gì, chẳng lẽ muốn nhục mạ Đại tỷ của ta sao?"

Nghiêm Nhân Tu há hốc miệng, còn chưa nói gì, Thẩm Oánh đã kéo tay

Thẩm Phương Lan, thê lương nói: "Ngũ muội, đừng nói nữa , đều là lỗi của tỷ, là tỷ không thể sinh cho Nghiêm gia một đứa bé, không thể để phu quân không có hương hỏa về sau được . . . . . " Thanh âm nàng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chìm dần, người không thể kiên trì được nữa, lão đảo trở về khoang tàu, một câu cũng không nói.

Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan Lý thị nhìn bóng lưng lão đảo của Thẩm Oánh hơi do dự rồi cũng đi vào theo, Thẩm Nhan Dung cũng nhắc chân đi vào. Thẩm Mẫu Đơn đứng ở mũi tàu nhìn chằm chằm hai người đối diện, nàng nhớ thời điểm phiêu du bồng bềnh từng nghe qua một câu nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng lén. La Nam cũng như vậy, Nghiêm Nhân Tu cũng là như thế, trong lòng mát mát, nam nhân đều là như thế sao? Có điều —— nàng nhìn

chằm chằm cái bụng to ra của Đặng Nghiên Thu nở nụ cười nhạt.

Nghiêm Nhân Tu cũng không muốn tiếp tục đứng ở đây bị người ta liếc mắt xem thường, chấp tay bái biệt Thẩm Khánh Đông, "Khánh Đông, huynh trước hết đi trước, sáng sớm ngày mai huynh sẽ đi Thẩm phủ đón Oánh nhi hồi phủ ."

Thẩm Khánh Đông lạnh lùng nhìn Nghiêm Nhân Tu, nửa ngày mới nói một câu : "Cút đi."

Chờ thuyền đối diện rời đi, Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan, Lý thị cùng Thẩm Nhan Dung cũng đi ra, sắc mặt sa sầm, Thẩm Khánh Đông quay đầu lại hỏi: "Đại tỷ thế nào rồi?"

Thẩm Phương Hoa lắc lắc đầu, "Đại tỷ khóc không dứt rất thương tâm, bảo chúng ta đi ra, nàng cần tĩnh tâm suy nghĩ."

Thẩm Khánh Đông không nói gì, trong lòng người nhà họ Thẩm đều có chút ảo não đứng đầu thuyền nhìn chằm chằm xa xa. Thẩm Mẫu Đơn đứng một hồi liền đứng dậy vào trong khoang thuyền, Thẩm Phương Hoa há hốc, rốt cục vẫn không nói gì.

Thẩm Mẫu Đơn tiến vào khoang tàu , Thẩm Oánh đang cuộn người trên

ghế mây, vùi đầu trong gối, Thẩm Mẫu Đơn không nghe thấy âm

thanh, chỉ nhìn thấy bả vai nàng run rẩy biết nàng vẫn đang khóc.

"Đại tỷ, tỷ sau này dự định làm sao?" Thẩm Mẫu Đơn ở bên cạnh ngồi

xuống, mở miệng hỏi.

Thẩm Oánh ngẩng đầu, phát hiện là Tứ muội thiện tâm nhất trong nhóm tứ muội, nàng chậm rãi lắc lắc đầu, khàn giọng nói, "Tỷ cũng không biết, Tứ muội, tỷ hiện tại chỉ muốn ở một mình. . . . ."

Mẫu Đơn không có nghe theo lời Thẩm Oánh mà rời đi, mà lẳng lặng nhìn nàng, đôi trước kết cục của đại tỷ cũng rất là thê thảm không kém gì nàng, Nghiêm Nhân Tu cười Đặng Nghiên Thu làm bình thê vào cửa, đại tỷ liền vẫn suy sụp, sau đó thân thể càng ngày càng kém, không bao lâu ngày đại tỷ chết đi, cùng ngày đó Đặng Nghiên Thu thuận lợi trở thành chính thê, sinh hài tử thuận lợi trở thành con trai trưởng.

Khi đó nàng quá đau lòng chuyện A Hoán, cũng không hoài nghi gì, bây giờ nhớ lại thực sự là khả nghi vô cùng, thân thể đại tỷ vẫn rất tốt, hơn nữa cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng gây ra tâm bệnh, chuyện bị bệnh bỏ mình xác thực có chút kỳ lạ.

Hơn nữa Thẩm Mẫu Đơn hoài nghi chính là, cái thai trong bụng Đặng Nghiên Thu rốt cuộc là của ai, nàng nhớ từng nghe đại tỷ nói, Đặng Nghiên Thu đã có chồng chưa cưới, chỉ có điều nhà chồng chưa cưới đắc tội người quyền thế, trong một đêm bị ép rời khỏi lâm sông Hoài, cũng giải trừ hôn ước với Đặng Nghiên Thu, sau đó Đặng Nghiên Thu cùng Nghiêm Nhân Tu ở cùng một chỗ. Làm cho nàng khả nghi chính là, kiếp trước con Đặng Nghiên Thu cũng không phải đủ tháng sanh ra, mà là trước hai tháng, bên ngoài nói là ngã động thai khí.

Nhưng, Nghiêm Nhân Tu chỉ có một đứa bé này, sau khi Thẩm Oánh qua đời, mấy nha hoàn thông phòng hoặc là thiếp thất mới nạp, trừ Đặng Nghiên Thu ra không có một người nào mang thai.

Thẩm Mẫu Đơn suy nghĩ một chút nói "Đại tỷ, tỷ gả vào Nghiêm gia ba năm chưa mang thai, Đại bá mẫu có thể mời đại phu thăm bệnh cho tỷ mà?"

Thẩm Oánh đỏ mặt, nghe thấy lời này trong lòng khó chịu nhưng vẫn gắt đầu một cái, "Mẫu thân mời đại phu rồi, đại phu thân thể tỷ cũng không quá lo ngại. Không thể mang thai, có lẽ là thời cơ chưa tới đi."

Thẩm Mẫu Đơn lại hỏi, "Đại tỷ, vậy mấy thiếp thất trong nhà một năm nay vẫn tiếp tục uống thuốc tránh thai? Nên mới không mang thai sao?"

"Không có." Thẩm Oánh chậm rãi lắc lắc đầu, "Gả vào Nghiêm gia ba năm, năm thứ nhất không mang thai, mẹ chồng liền làm chủ cho mấy thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai. . . ." Thẩm Oánh không phải kẻ ngốc, nghe thấy Thẩm Mẫu Đơn hỏi như vậy, lại một hồi tưởng lại ba năm nay nàng cùng mấy thiếp thất đều không mang thai, kinh ngạc trong lòng vạn phần, cũng đã hiểu ý tứ của Tứ muội, khiếp sợ nhìn Thẩm Mẫu Đơn, "Tứ. . . . . Muội muội, muội. . . . . Ý của muội là. . . . ." Ở trong mắt nàng phụ quân chính là trời, nàng chưa từng hoài nghi mình không thể mang thai, là bởi vì liên quan tới phụ quân, nhưng, Đặng Nghiên Thu không phải mang thai sao? Vậy hẳn là không phải phụ quân có vấn đề chứ? Nghi vấn trong lòng nàng càng dâng cao.

Thẩm Mẫu Đơn cười cợt "Ai có thể bảo đảm đứa bé kia thực sự là nhị gia Nghiêm gia? Đại tỷ chỉ cần trở lại xin mời đại phu cho bắt mạch cho nhị gia liền biết đứa nhỏ này rốt cuộc có phải là nghiêm nhị gia hay không. Nếu như. . . . . Thực sự là của nhị gia, để tất cả mọi người tin tưởng cái bụng nàng ta mang không phải nhị gia đó là." Đối với anh rể mà xưng hô như thế, nàng không có đặt ở anh rể Nghiêm Nhân Tu này ở trong lòng.

Thẩm Oánh sững sờ nhìn Tứ muội muội trước mặt, trong lòng chấn động cơ hồ làm nàng quên đi nỗi bi thống trong lòng, nàng lúng túng nói: "Cái gì gọi là để tất cả mọi người tin tưởng nhị tử không phải nhị gia đó là. . . . ."

"Làm hồng thanh danh của nàng ta." Thẩm Mẫu Đơn từng chữ từng chữ nói, "Biện pháp đơn giản nhất đó chính là, khiến mọi người thấy cảnh nàng ta tăng tị với nam nhân khác, sau đó lời đồn chắc chắn sẽ nổi lên tứ phía, coi như đứa bé trong bụng của nàng thực sự là của Nghiêm nhị gia, thì Nghiêm nhị gia cũng sẽ không tin. Đặng gia bất quá chỉ là hộ thương hộ nhỏ, muội tin tưởng Thẩm gia gia giải quyết Đặng Nghiên Thu hẳn là chuyện rất dễ dàng." Đặng gia chỉ có Đặng Nghiên Thu cùng mẫu thân nàng ta trông coi một tiệm tạp hóa nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, bị từ hôn, Đặng Nghiên Thu tự nhiên là muốn bám chặt lấy nam nhân, tốt nhất nam nhân có quyền thế, nàng dựa vào sự tín nhiệm của tỷ đối với nàng, quyền rũ phụ quân bằng hữu. Nếu không phải vậy tại sao một nữ nhân lại cùng phụ quân của bằng hữu ở cùng một chỗ?

Ánh mắt Thẩm Oánh ngưng đọng, lẩm bầm, "Nếu như vậy, nàng. . . . . Nàng chẳng phải là cả đời sẽ bị hủy sao." Thẩm Oánh nhìn Thẩm Mẫu Đơn, cuối cùng do dự trước ý kiến của nàng, thật biện pháp ác độc a, mặc kệ biện pháp này có thành công hay không, chờ Đặng Nghiên Thu chỉ có con đường vạn kiếp bất phục. Tứ muội muội tâm địa tốt đến không đành lòng đập lên từng cọng cây ngọn cỏ kia tại sao lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy?

Thẩm Mẫu Đơn đẩy rèm cửa sổ ra nhìn bên ngoài một mảnh đèn đuốc sáng trưng bình thản nói: "Đại tỷ vì sao không suy nghĩ một chút nàng cũng phá hủy cả đời đại tỷ, nếu thật là nàng trở thành bình thê Nghiêm nhị gia, con trai của nàng chỉ có có thể là thứ tử. Đến lúc đó, đại tỷ sẽ là vật cản đường, vì hài tử, nàng. . . . . Làm chuyện gì đều có thể làm đi."

Thẩm Oánh sững sờ, Đúng vậy a, rõ ràng là nàng trước tiên phá hủy chính mình, bởi vì chuyện này, nàng liền trở thành lâm sông Hoài chuyện cười, móc tim móc phổi đối xử thật là tốt hữu, thậm chí dẫn kiến cho phụ quân, nhưng không nghĩ này một dẫn nhưng dẫn tới phụ quân trên giường, nên có bao nhiêu người chuyện cười nàng a. Đặng Nghiên Thu, ta bắt người đích thân người giống như đối xử, người nhưng đối xử với ta như thế, việc đã đến nước này, nhưng chớ có trách ta lòng dạ độc ác.

Nhìn thấy đại tỷ dần dần thông tỏ, Thẩm Mẫu Đơn liền yên tâm che màn lại, cũng che lại cảnh đẹp bên ngoài. Nàng đứng dậy, nhìn Thẩm Oánh một chút, nhẹ giọng nói: "Đại tỷ, muội đi ra ngoài." Dứt lời, liền đẩy màn đi ra ngoài.

Thẩm Oánh ở trên ghế mây ngồi không bao lâu cũng đứng dậy đi ra ngoài, chỉ là lần này trên mặt mặt đã tốt hơn rất nhiều, Thẩm Phương Lan nhìn Thẩm Oánh đi ra, liền lên ôm lấy cánh tay của nàng, dịu dàng nói: "Đại tỷ, tứ tỷ cùng tỷ ở trong khoang thuyền nói gì vậy, vừa nãy muội hỏi tứ tỷ, tỷ cái gì cũng không nói."

Thẩm Oánh nhìn Thẩm Mầu Đon, quay đầu lại nắm tay Thẩm Phương Lan, cười nói: "Tứ tỷ khuyên ta bớt đau buồn, bây giờ tâm tình của ta cũng khá lên rất nhiều." Nàng đương nhiên sẽ không đem chủ ý của Tứ muội nói cho những người khác.

Thẩm Mầu Đon nhìn về núi cao trong bóng tối phía xa xa, trong lòng không nhịn được thở dài, nàng rốt cục vẫn không thể ngồi yên, nhìn thấy đại tỷ gặp phải tình huống tương tự như nàng, nhìn thấy Đặng Nghiên Thu nàng liền nghĩ đến Diêu Nguyệt, nàng không có cách nào không để ý đến, nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như vậy. Có điều, đây cũng là kết cục các nàng đáng phải nhận.

Người nhà họ Thẩm đều rất quan tâm đến cảm thụ của Thẩm Oánh, sau khi vẫn chưa từng ở đề cập tới chuyện Nghiên gia nhị gia cùng Đặng Nghiên Thu. Anh chị em ngấm nhìn phong cảnh, ngấm thơ đối câu, thưởng thức rượu ngon. Bên này ấm áp, cách đó không xa lại đột nhiên truyền đến tiếng lao xao, còn kèm theo tiếng kêu gào âm ỉ "Có người rơi xuống sông, có một hài tử rơi xuống sông rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Thẩm Mầu Đon theo tiếng kêu nhìn sang, trên mặt sông tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, trên mặt nước vẫn có chút u tối, lúc ẩn lúc hiện chỉ có thể nhìn thấy một bóng người không lớn nổi trên mặt nước. Trong nháy mắt, trên một chiếc thuyền lớn năm, sáu người cao lớn lập tức nhảy bơi tới cạnh bóng dáng nho nhỏ kia, kỹ năng bơi của mấy người hình như không được tốt, còn chưa bơi tới cứu đứa bé, nó đã hôn mê bất tỉnh, cánh tay nhỏ đang vùng vẫy dần dần chìm trong làn nước tối thui, trên mặt nước cũng không nhìn thấy bóng hình đứa bé kia nữa.

Mầu Đon hô hấp hơi ngừng lại, bây giờ là ban đêm, tầm nhìn bên dưới làn nước sẽ càng thêm thấp, hài tử chìm dưới sông sẽ càng khó cứu, nhìn kỹ năng bơi của những người kia, Thẩm Mầu Đon không chút do dự, từ mũi tàu nhảy xuống, phía sau vang lên tiếng kinh hô thất thanh của người nhà họ Thẩm.

Thẩm Oánh nhìn Mầu Đon bơi về phía đứa bé kia biến mất nói: "Đừng lo lắng, kỹ năng bơi của Tứ muội tốt nhất trong số chúng ta, Tứ muội sẽ không có việc gì." Trong lòng lại thầm nói, Tứ muội vẫn là Tứ muội tâm địa thiện lương trước đây, không biết Tứ muội đã xảy ra chuyện gì, để Tứ muội thuần khiết lương thiện lại nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn như thế?

Thẩm Mầu Đon rất nhanh đã bơi tới chỗ hài tử chìm xuống, ngụp lặn trong nước, thân thể chìm xuống dưới. Hai tay không ngừng mò mẫm bốn phía, chỉ chốc lát đã chìm đến đáy, nàng cũng tìm thấy thân thể nho nhỏ kia, nàng lập tức ôm thân

thể nho nhỏ bơi lên. Chờ nàng ôm hài tử trôi trên mặt nước, thuyền lớn buông một sợi dây thừng, Thẩm Mầu Đon đem dây thừng buộc vào bên hông, ôm chặt hài tử, dây thừng cũng được lôi lên.

Chờ hai người được lôi lên thuyền, Thẩm Mầu Đon lúc này mới phát hiện người đứng trên mũi tàu, là một nam nhân cao lớn, ngược sáng, trong bóng tối nhìn không rõ mặt hấn. Nam nhân cao lớn lập tức sẽ tiếp nhận lấy hài tử trong tay nàng, ôm hài tử vào trong khoang tàu.

Thẩm Mầu Đon biết mình hiện tại khẳng định là rất chật vật, cả người ướt nhẹp, y phục dính sát vào người, đường cong lộ ra, nàng hướng về phía này nam nhân sắp tiến vào khoang tàu nói: "Thỉnh cầu cho ta mượn một bộ y phục."

Bóng người nam nhân co rút một trận, ngay lập tức sẽ ôm hài tử vào khoang tàu, thanh âm trầm thấp bình tĩnh truyền đến, "Mang một bộ y phục cho nàng."

Rất nhanh có nha hoàn cầm một cái áo choàng tới, Thẩm Mầu Đon lập tức đem áo choàng quấn trên người, nghĩ đến tình cảnh của đứa bé kia, do dự một chút cũng tiến vào trong khoang thuyền, mới vừa vào liền nghe thấy tiếng nói trầm thấp bình tĩnh kia "Lập tức lên bờ đi mời đại phu, nếu Tứ An xảy ra chuyện. . . ."

." Nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, nam nhân ngẩng đầu nhìn Thẩm

Mầu Đon, đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh kia rơi vào trong mắt Thẩm Mầu Đon.

Ánh mắt của hấn xa cách mà lạnh lùng, không có tình người, Thẩm Mầu Đon không do dự nửa phần, sai bước đi qua, "Cho ta xem thử có thể cứu hấn tỉnh lại hay không, chỉ sợ đến lúc đại phu đến hài tử rất có thể sẽ không chờ được."

Nam nhân kia chần chờ chốc lát, phát phát tay, người trong khoang thuyền lập tức đi ra ngoài, toàn bộ khoang tàu chỉ còn lại ba người bọn họ.

Thẩm Mầu Đon ngồi xổm người xuống mới nhìn rõ ràng đó là một hài tử rất đẹp(tiểu soái ca a), khoảng năm, sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt, đôi môi có chút thâm tím. Nàng không có chút do dự, ôm lấy hài tử để hấn nằm sấp trên đùi mình, thả chân xuống, lại dùng tay vỗ lưng, vỗ không đến một lúc miệng mũi hài tử tuôn ra cơ man nào là nước. Thẩm Mầu Đon nhìn thấy hài tử còn chưa tỉnh lại liền thả hấn nằm xuống đất, ngẩng đầu hướng về phía này nam nhân kia nói: "Hỗ trợ mở miệng hấn ra, sau đó hà hơi thổi ngạt." Nói xong nàng đặt hai tay ấn trước ngực hài tử.

Nam nhân chần chờ trong chốc lát, rồi làm theo yêu cầu của nàng.

Thẩm Mầu Đon một bên chỉ đạo , một bên ấn ngực hải tử, không tới một lúc, hải tử kia liền ho khan. Thẩm Mầu Đon lúc này mới mỉm cười, nàng không nghĩ tới phiêu du nhiều năm như vậy, học được biện pháp kì quái này dĩ nhiên cứu được một đứa bé, nàng mơ hồ nhớ tới cái biện pháp này ở thế giới kia gọi là dùng ngoại lực tác động mà nhân viên cứu hộ hay dùng. Bồng bênh rất nhiều năm cũng học được không ít chuyện, biết không ít chuyện mới lạ, cho nên nói nàng cũng không phải hồng đầu a.

Nam nhân nhìn thấy hải tử tỉnh lại, trên mặt lạnh lùng rốt cục cũng mỉm cười, hắn đem hải tử bế lên, đi tới bên giường mới nhẹ nhàng thả xuống, "Tử An, cháu không sao chứ." thanh âm mềm nhẹ đi mấy phần.

Tiểu Nam lắc đầu, thều thào nói: "Thức thức yên tâm, cháu không sao." Lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đon, cười nói: "Là tỷ tỷ đã cứu ta sao? Đa tạ tỷ tỷ."

Thẩm Mầu Đon nhìn Tiểu Nam cười "Là tiểu thiếu gia phúc lớn mạng lớn."

Đang nói, đã có nha hoàn nâng xiêm y sạch đi tới được gọi là Tử Bảo An bên người Tiểu Nam Hải, nam nhân cúi đầu sờ sờ hải tử ướt nhẹp "Tử An trước tiên thay xiêm y, thúc thúc đi vào thăm cháu sau" Nói rồi sai bước đi ra ngoài, Thẩm Mầu Đon cũng đi theo ra.

Thuyền ở ngoài, vừa nãy nhìn thấy người mặc hắc y kia giờ đã không thấy, trên mũi thuyền chỉ còn lại hắn. Trước mắt nàng là bóng lưng cao to kiên cường, nam nhân tuấn mỹ nhưng lạnh lùng. Hắn đưa lưng về phía ánh sáng, vẫn không nhìn rõ về mặt lúc này của hắn, Thẩm Mầu Đon nhìn thấy thuyền Thẩm gia, mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia đã không sao rồi ta trước hết nên cáo từ." Dứt lời, nhảy xuống dự định rời đi.

"Chờ chút" Giọng nói trầm thấp ở sau lưng vang lên, Thẩm Mầu Đon xoay

người lại nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân không nói gì thêm, chỉ là cúi đầu lẳng lẳng nhìn nàng, mái tóc đen của nàng ướt nhẹp, hạt nước tí tách rơi xuống, trước trán vẫn còn vương lại tóc mai vì thế mà ướt nhẹp, có thể nhìn thấy trán trơn bóng, cả người không có chút chặt vật, kiểu diễm ướt át. Nam nhân kia nhìn nàng một hồi, đứng ở đầu thuyền vẫy vẫy tay thanh niên kia, người kia lập tức đi tới, nam nhân nói nhỏ bên tai hắn mấy câu, người kia cung kính đáp một tiếng, trở về khoang tàu. Không tới một lúc đi ra, cầm trong tay một hộp gấm chạm trổ tinh mỹ, thanh niên đem hộp gấm đưa cho Thẩm Mầu Đon, "Chủ nhân của ta cảm ơn tiểu thư có ân cứu mạng tiểu thiếu gia."

Thẩm Mầu Đon nhận hộp gấm, nhìn nam tử nói câu cáo từ liền quay người rời đi, về tới thuyền Thẩm gia, Thẩm Hoán lập tức tiến lên vội vã hỏi, "Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?"

Thẩm Mầu Đon cười nói "Tỷ không sao, đừng lo lắng."

Thẩm Mầu Đon trên người ướt nhẹp, Thẩm Hoán lập tức kinh hô: "Tỷ, trên người tỷ vẫn ướt, mau đi vào thay y phục đi, phong hàn mới khỏi, cũng đừng dễ bị nhiễm lại."

Thẩm Mầu Đon vào khoang tàu thay xiêm y, người nhà họ Thẩm lại sợ vừa nãy Thẩm Mầu Đon nhảy xuống nước lại bị nhiễm phong hàn, lập tức lái thuyền trở về bờ, đoàn người ngồi xe ngựa trở về Thẩm phủ.

Sau khi trở về, Thẩm Mầu Đon quả nhiên vẫn không thể nào tránh khỏi phong hàn, nguyên bản nàng đã gần tốt. Ngày hôm sau dậy sớm liền phát

hiện mình lại bị bệnh.

Lần này phong hàn thậm chí còn nghiêm trọng hơn so với mấy ngày trước đây, ở nhà dưỡng bệnh chừng mười ngày, uống mười ngày thuốc mới tốt hơn đôi chút. Cũng trong khoảng thời gian này, mỗi ngày La Nam đều tới Thẩm phủ thăm nàng, có điều nàng toàn lấy lý do thân thể không thoải mái làm cớ tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sáng sớm ngày thứ hai Thẩm Oánh đã được Nghiêm Nhân Tu đón về Nghiêm phủ, nhìn mẹ chồng kỳ quái châm biếm cùng Đặng Nghiên Thu tinh táo già ý nói khiếm, trong lòng nàng cực kỳ bình tĩnh. Nghiêm Nhân Tu hồ thẹn đối với nàng, buổi tối nghỉ ở phòng của nàng, cực tuyệt yêu cầu dai dẳng hắn, Thẩm Oánh đưa lưng về phía hắn rất nhanh đã ngủ, nghe thấy tiếng thở dài của hắn. Nửa đêm giờ tý, Thẩm Oánh mở mắt ra, nhìn nam nhân bên cạnh ngủ say một lúc lâu lúc mới xuống giường, mở cửa ra.

Ngày hôm sau sau khi đứng lên Nghiêm Nhân Tu ho khan, Thẩm Oánh bình tĩnh nói: "Nhị gia, có thể là do ngày hôm qua chàng ở trên thuyền hứng gió nhiễm phải phong hàn, đề thiếp đi mời đại phu đến xem bệnh cho nhị gia."

Nghiêm Nhân Tu nhớ tới sự tình ngày hôm qua có chút lúng túng, cũng không từ chối, đại phu rất nhanh đã tới, chẩn mạch cho Nghiêm Nhân Tu, viết

mấy phương thuốc trị phong hàn mới rời đi. Thấm Oánh đứng ở trong viện nhìn bóng đại phu dần dần biến mất sau hòn giả sơn thì cúi đầu thở dài. Đại phu đi rồi không bao lâu lại gặp phải Nghiêm phu nhân Trương thị.

Trương thị nghe tin nhi tử nhiễm phong hàn lúc này mới vội vã chạy tới, nhìn thấy đại phu rời đi, vội vã tiến lên nói: "Đại phu, con trai của ta không có sao chứ?"

"Bệnh tình của Nhị gia không đáng lo ngại, chỉ là. . . . ." Đại phu muốn nói lại thôi, nhìn Trương thị một chút, "Phu nhân, có mấy lời này lão phu cũng không biết có nên nói hay không."

Trương thị sợ hết hồn, còn tưởng rằng con trai của chính mình xảy ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch, "Đại phu. . . . .Mau nói, con trai của ta đến cùng là bị làm sao?"

Đại phu lúc này mới trầm giọng nói: "Thái thái, lão phu mới vừa chẩn mạch cho Nhị gia, Nhị gia thân suy, bệnh tình như vậy rất khó thụ thai, trước nhị gia cùng nhị nãi nãi kết hôn ba năm cũng không có việc vui truyền đến. . . . . Xin thứ cho lão phu nói thẳng, lão phu cũng đã xem qua mạch nhị thiếu phu nhân, thân thể nhị thiếu phu nhân rất khỏe mạnh. . . . ."

Lời này của đại phu ý tứ rõ ràng, sắc mặt Trương thị biến đổi, thân thể lão đảo, phải nhờ Đại Nha hoàn đỡ lấy. Bàn tay Trương thị run rẩy nhớ tới hai năm qua nàng đã cho nhóm thiếp thất ngừng uống thuốc tránh thai, nhưng lại không có bất kỳ người nào có tin vui, chẳng lẽ thực sự là bởi vì Nhân Tu, không thể, không thể nào. . . . .

Đại phu lại nói: "Phu nhân có thể mời Hứa đại phu chuyên về phụ khoa đến bắt mạch cho Đặng cô nương, có thể xác định Đặng cô nương mang thai mấy tháng liền rõ ràng." Dứt lời, cũng không quay đầu lại rời đi. Chuyện Nghiêm Nhân Tu cùng Đặng Nghiên Thu, tăng tị với nhau hay ra vào Nghiên phủ đại phu đã sớm rõ ràng.

Trương thị run rẩy nói: "Đi. . . . . Nhanh đi mời Hứa đại phu tới!"

~~~~

Nghiêm Nhân Tu đang ở trong sân Đặng Nghiên Thu bởi nàng nói chuyện, nhìn thấy mẹ mình mang theo một ông già lại đây, đang muốn mở miệng hỏi, Trương thị lạnh mặt chỉ vào Đặng Nghiên Thu nói: "Kính xin Hứa đại phu bắt mạch cho nàng, xem thai nhi trong bụng nàng rốt cuộc là được mấy tháng!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đặng Nghiên Thu trắng bệch như giấy, nàng theo bản năng liền núp sau lưng Nghiêm Nhân Tu, Trương thị nhìn phản ứng của nàng liền biết đứa bé trong bụng của nàng có khả năng không là của Nhân Tu, tức giận chỉ vào Đặng Nghiên Thu mắng: "Người còn trốn sao, ta xem người sau này còn trốn làm sao."

Đặng Nghiên Thu tự nhiên là không thoát được một khắc đó bị đại phu nắm chặt tay, nàng liền biết đời này mình coi như xong.

Tiếng Đại phu vang lên bên tai mấy người" Mang thai đã ba tháng. . . . ."

Nghiêm Nhân Tu có chút không hiểu "Cái gì? Mang thai ba tháng?"

Trương thị để Đại Nha hoàn dẫn Hứa đại phu đi, lại cho tất cả bọn nha hoàn bên người lui ra ngoài, Trương thị cắn răng nghiêng lợi đi tới chỗ Đặng Nghiên Thu đã sắp muốn ngất đi, một cái tát vung lên trên mặt nàng ta, quay đầu nói với Nghiêm Nhân Tu, "Cái gì! Con nói là nó cái gì, nàng đã mang thai ba tháng, con ở cùng với nàng ta mới có hai tháng, nàng làm sao có thể mang thai ba tháng được?"

Nghiêm Nhân Tu đầu óc trống rỗng, khuôn mặt tuấn tú khiếp sợ, hấn chỉ vào Đặng Nghiên Thu, ngón tay run run, "Mẫu thân. . . . . Mẫu thân nói là sự thật?"

Đặng Nghiên Thu rơi nước mắt thê lương nhìn Nghiêm Nhân Tu, "Nhị gia, ngài. . . . . Ngài không phải nói yêu Nghiên Thu nhất sao, ngài tha thứ cho Nghiên Thu lần này. . . . ." Không chờ nàng nói hết câu, Nghiêm Nhân Tu giận dữ công tâm đã phun ra một ngụm máu, ngã xuống. . . . .

~~~~

Thẩm Mầu Đơn nằm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng cũng không biết chuyện xảy ra ở Nghiên gia, nửa tháng này nàng cũng chỉ ở nhà dưỡng bệnh, cách sự việc nhảy sông chuyện cứu người được nửa tháng. Nàng lúc ấy không có cách nào, mấy người... kia nhảy xuống cứu người vừa nhìn kỹ năng bơi liền biết không phải tốt, chỉ sợ không phải người làm sông Hoài, làm sông Hoài dựa vào chủ yếu là sông nước, kỹ năng bơi của người nơi đây đều rất tốt, hơn nữa đứa bé kia nếu trì hoãn một thời gian nữa chỉ sợ khó cứu được, nàng không có suy nghĩ nhiều, chỉ dựa theo bản năng liền nhảy xuống.

Nghĩ đến việc cứu hài tử, Thẩm Mầu Đơn liền nhớ tới nam nhân kia,

hắn khẳng định không phải người làm sông Hoài, khí thế trên người hắn rất lớn, thân phận chỉ sợ là bất phàm, ở làm sông Hoài nàng còn chưa từng nghe nói qua. Lại nghĩ tới lúc nàng muốn rời thuyền lúc nam nhân sai thủ hạ đưa hộp gấm cho nàng, sau khi trở về hộp gấm kia nàng đặt ở đáy hòm. Đứng dậy đem hộp gấm dưới đáy hòm lấy ra, hộp gấm sử dụng tốt nhất khắc thành, mặt trên điêu khắc hoa văn. Nàng mở hộp gấm, trong hộp gấm đặt một tờ ngân phiếu, còn có một viên trân châu to bằng nắm đấm trẻ con. Viên trân châu tròn bóng, no đủ, tản ra hào quang.

Thẩm Mầu Đơn trong lòng cả kinh, nàng không nghĩ đến người kia sẽ đưa cho nàng vật tạ lễ nặng như vậy, viên trân châu này vừa nhìn cũng không phải là thứ phẩm, giá trị liền thành. Trong hộp gấm ngoại trừ ngân phiếu cùng viên cực phẩm trân châu này còn có mười mấy viên trân châu nhỏ, mỗi viên đều tản ra hào quang long lánh, cũng đều cực kỳ quý hiếm.

Thẩm Mầu Đơn trong nháy mắt cảm thấy nàng đang ôm một củ khoai lang

nóng bỏng tay, trần châu trong này giá trị sợ là đều vượt qua vạn lượng, nam nhân kia rốt cuộc là người như thế nào? Nàng bắt quá là thuận lợi ra tay cứu giúp, lại cho nàng hậu lễ nặng như vậy. Nàng lại mở tờ ngân phiếu liếc mắt nhìn, năm trăm lạng bạc. Nàng suy nghĩ một chút, đem ngân phiếu toàn bộ lấy hết, còn lại trần châu nàng không có ở liếc mắt nhìn, đóng lại hộp gấm, lại đặt xuống đáy hòm, chỉ là lần này nàng khóa thêm một cái khóa lớn. Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn cái hòm, thầm nói, nếu lần sau gặp mặt người kia, nhất định phải đem trần châu này trả lại. Chỉ là ngân phiếu nàng xác thực cần, sợ là đem ngân phiếu trả lại

người kia sẽ không nhận, đưa lễ vật dày như vậy, chính là không muốn nợ ân tình của nàng mà thôi.

Nhìn tờ ngân phiếu trong tay, những ngày qua nàng mặc dù có lòng thay cha phân ưu kiếm lời chút bạc, nhưng vẫn hữu tâm vô lực, trong nhà căn bản không có dư thừa bạc để nàng điều động, bây giờ nắm chặt trong tay năm trăm lạng bạc nàng nhất định phải sử dụng cho tốt. Chỉ là làm sao sử dụng cho tốt? Nàng chỉ biết này vị trí chỗ có không ít mỏ vàng, mỏ đồng, mỏ than đá, chỉ là nàng không khai thác được, hơn nữa bây giờ mọi người không biết lợi ích của than đá, như vậy cũng tốt so với việc nàng biết vị trí bảo tàng, nhưng không có đầy đủ nhân lực tài lực thể lực đi đào những kho báu này, những thứ này khẳng định không cần suy nghĩ. Còn lại kiếm tiền bình thường đều dựa trên phương diện ăn mặc, Thẩm Mầu Đơn suy tính rất nhiều cuối cùng dự định bắt tay từ phương diện này, nàng biết sau này xu thế ăn mặc, nữ nhân thích chưng diện, đối với đồ vật đẹp dễ dàng từ chối không được.

Nếu đã quyết định, còn lại chính là lên kế hoạch tỉ mỉ, cái này không thể vội vàng được, hơn nữa nàng muốn kiếm bạc chủ yếu chính là tăng thu giảm chi, tỷ như nàng muốn làm xiêm y tự nhiên là không thể mua vải vóc ở lâm sông Hoài, mà phải đi nơi sản xuất tơ lụa là Lương phủ, nếu là muốn làm áo khoác lông, không phải đi mua lông trong cửa hàng, mà phải trực tiếp đi thu mua trong nhà người miền núi, mặt khác nếu nàng mở cửa hàng tuyệt đối không thể để cho người nhà họ Thẩm biết, dù sao bây giờ không ở riêng, vì lẽ đó, hết thảy tất cả kế hoạch đều phải tỉ mỉ bố trí thật tốt.

Trong lòng có chủ ý, trong lòng Thẩm Mầu Đơn cũng nhẹ nhõm không ít, đang muốn ra ngoài nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không, ngoài cửa Tư Cúc liền tiến đến thông báo "Tiểu thư, La đại gia chờ ở ngoài cửa, người có muốn gặp hần không? Tiểu thư, nô tỳ tuy không biết người cùng La gia đại gia đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy ngày nay La gia đại gia đều ngày ngày chờ bên ngoài. . . . . Bệnh phong hàn của người đã tốt hơn nhiều, có muốn gặp hần không?" Công tử anh tuấn bày ra một bộ dáng si tình đã thu mua được tiểu nha đầu, tiểu nha đầu liền cảm thấy chủ tử nhà mình thực tốt số, tình cờ gặp được chồng chưa cưới tốt như vậy.

Thẩm Mầu Đơn căn bản không muốn gặp La Nam đối trá kia, nhìn thấy Tư Cúc, nàng cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ là tùy ý khoát tay áo một cái, "Không gặp, người bảo hần trở về đi."

Tư Cúc trung thành nhất tự nhiên vẫn là nghe theo ý tiểu thư, nghe Thẩm Mầu Đơn vừa nói như thế, ngay lập tức đi cự tuyệt La Nam.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

La Nam phong độ nhìn Tư Cúc cười "Vậy ngày mai ta trở lại thăm nàng, người mau trở lại chăm sóc tiểu thư của người đi." Nói xong, quay người rời đi, chỉ là sau khi xoay người, sắc mặt đen như than.

La Nam đi rồi, Thẩm Mầu Đơn định ra ngoài đi dạo lâm sông Hoài, nhìn xem có cửa hàng thích hợp hay không.

Trên chợ náo nhiệt đi một vòng, tuy có bán cửa hàng, nhưng giá cả rất đắt, đa số đều là ước chừng hai trăm lạng nếu muốn mua lại cửa hàng, còn lại bạc đi Lương phủ mua vải vóc cái gì nhất định là không còn nhiều, có chút túng quẫn. Ở lâm sông Hoài tìm một vòng, Thẩm Mầu Đơn cũng không tìm được cửa hàng giá rẻ, liền dự định trở về cùng phụ thân thương lượng.

Lúc trở về nhớ tới A Hoán mấy ngày nay bởi vì kỳ thi nho sinh rất mệt mỏi, liền dự định mua một ít nguyên liệu nấu ăn làm một bát canh cho đệ ấy ăn bổ não, đi mua nào heo cùng tủy sống, nhớ tới trong nhà không có cầu kỳ tử, liền tiện đường đi Hồi Xuân đường mua một ít về.

Mới vừa đi tới cửa Hồi Xuân đường, Thẩm Mầu Đơn liền nghe thấy tiếng khóc thất thanh truyền đến, "Các người nhìn đi bản tiểu thư dùng ngọc cơ cao của Hồi Xuân đường các người nào ngờ bôi vào không khỏi vết thương còn bắt đầu thổi rửa, bây giờ. . . . . Nhìn thật đáng sợ, ô ô ô, bản tiểu thư sau này làm sao có thể gặp người. . . . ."

Thẩm Mầu Đơn ngăn ra, trên mặt nổi lên ý cười, không nghĩ thật là hữu duyên, qua Hồi Xuân đường mua chút cầu kỳ tử lại có thể tình cờ gặp Diêu Nguyệt.

Bước vào Hồi Xuân đường, nàng liền nhìn thấy Diêu Nguyệt giống như điên phụ lời kéo một đại phu chỉ vào vết thương trên trán đại phu liền nổi giận dưng dưng phát tay áo, "Tiểu thư, người không nên ở đây làm loạn, ngọc cơ cao Hồi Xuân đường ở lâm sông Hoài không biết bao nhiêu người đã dùng qua, nhưng trừ tiểu thư ra không có tình huống nào như vậy phát sinh, tiểu thư trong thời gian này có ăn kiêng không? Hoặc là để vết thương đụng tới những thứ đồ khác?"

Diêu Nguyệt vẫn khóc sụt sùi, "Không có, ta có ăn kiêng, cái gì đều nghe theo đại phu, dùng hai, ba ngày liền cảm thấy vết thương có chút ngứa, nhưng. . . . . Nhưng tưởng bình thường, mấy ngày nay vẫn luôn có chút ngứa, hôm qua vết thương đỏ lên, sáng sớm hôm nay lên vết thương liền bắt đầu thối rữa. . . . ."

Diêu Nguyệt đang thương tâm khóc lóc, phía sau vang lên một thanh âm ôn nhu, "Nguyệt Nhi?"

Diêu Nguyệt nghe thấy thanh âm này, ngẩn ra, đột nhiên xoay người lại, Thẩm Mầu Đơn cũng nhìn thấy vết thương trên trán nàng, nguyên lai vết thương không sâu lại bắt đầu đỏ lên thối rữa, miệng vết thương chảy ra một ít dịch vàng, nhìn có chút buồn nôn, Thẩm Mầu Đơn nhíu mày, nhưng trong lòng không có nửa phần thương tiếc, chỉ tràn đầy vui sướng. Nhưng không nghĩ, hai mắt Diêu Nguyệt đỏ lên, đột nhiên lao tới phía nàng, hét chói tai, "Bởi vì ả, đều là bởi vì ả, nếu không phải ả ta cũng sẽ không bị ngã, cũng sẽ không dùng ngọc cơ cao, vết thương thì sẽ không thành như thế này. . . . ."

Thời điểm nàng ta lao tới Thẩm Mầu xoay người Đơn tránh được, Diêu Nguyệt né không kịp, ngã nhào xuống đất, vẫn quay đầu hung tợn nhìn Thẩm Mầu Đơn.

Thẩm Mầu Đơn ôn nhu nói: "Nguyệt Nhi, muội nói cái gì? Ngày ấy rõ ràng là muội ở sau lưng đẩy ta, nhưng không nghĩ gây ông đập lưng ông lại hại chính bản thân mình, vì sao lại trách đến trên đầu ta? Nguyệt Nhi, muội không nên cùng tỷ náo loạn, hay là trước để đại phu xem vết thương của muội, nhìn xem có cách gì có thể cứu vãn, nếu chậm trễ vết thương của muội nói sẽ càng ngày càng nghiêm trọng."

Diêu Nguyệt quả nhiên bình tĩnh lại, không hề dùng sức trừng mắt nhìn Thẩm Mầu Đơn, chật vật từ dưới đất bò dậy.

Đại phu thay Diêu Nguyệt chẩn mạch, lại xem vết thương, trong miệng thì thảo nói: "Không phải, nguyên bản vết thương không sâu làm sao đột nhiên thối rữa. . . . . Dem ngọc cơ cao tiểu thư dùng đưa cho ta xem một chút."

Tiếp nhận ngọc cơ cao trong tay Diêu Nguyệt, mở nắp bình đặt ở chóp mũi ngửi, sắc mặt liền đổi, nhìn Diêu Nguyệt nói: "Tiểu thư, ngọc cơ cao này bị người ta động tay chân? Bên trong có hoa giáp trúc nếu mài cánh hoa giáp trúc này ra thành phấn, tiểu thư hẳn là dị ứng với hoa giáp trúc? Vết thương của tiểu thư ngứa chỉ sợ đều là bởi vì trong ngọc cơ cao bỏ thêm thứ này."

Sắc mặt Diêu Nguyệt trắng bệch, nàng làm sao không nghĩ đến sẽ là vì nguyên nhân này, nàng dị ứng đối với hoa giáp trúc, người biết cái này không nhiều, nàng run rẩy hai tay bưng kín mặt, hét to: "Nhất định là nàng, nhất định là tiện nữ nhân kia. . . . ."

Thẩm Mầu Đơn biết tiện nữ nhân trong miệng Diêu Nguyệt là ai, là kẻ mẫu của nàng ta, Diêu Nguyệt lúc mười tuổi mẫu thân qua đời, sau đó cưới vợ kế Diêu phu, hai người không ưa mắt lẫn nhau, mình tranh ám đấu trong đó không ít. Diêu Nguyệt sở dĩ khẳng định là do kẻ mẫu của nàng ta gây nên cũng bởi vì, ngọc cơ cao của nàng ta chỉ đặt ở trong nhà, chỉ có người trong nhà có thể động tay chân, nhưng chưa từng nghĩ đến từ lúc vừa mua ngọc cơ cao ra Hồi Xuân đường, ngọc cơ cao đã bị nàng động thủ.

Diêu Nguyệt nâng mặt kêu ầm lên, trong miệng chửi mắng kẻ mẫu của mình, mắng to rồi khóc rống lên, "Ô ô ô, độc phụ kia sao nhẫn tâm đến như vậy, nàng cũng là nữ nhân, chẳng lẽ không biết gương mặt đối với nữ nhân có bao nhiêu quan trọng sao, nàng phá hủy cả đời ta rồi. . . . ."

Thẩm Mầu Đơn nghĩ, người cũng biết gương mặt đối với nữ tử quan trọng sao, này vì sao lại hại ta vĩnh viễn không ngóc đầu lên được, nếu không phải là như thế, người cũng sẽ không gặp báo ứng. Chỉ là, tại thời đại này, nữ tử có cho dù dung mạo tốt đẹp thì đã sao, vẫn chỉ có thể như cây tầm gửi dựa vào nam nhân, có ý nghĩa gì.

Lời lão đại phu vang bên tai, "Tiểu thư, lão phu kê phương thuốc này, sau khi tiểu thư trở về đem mấy vị thuốc dùng nước hòa với nước, dùng khăn sạch chấm thuốc thanh tẩy vết thương, sau khi xoa thuốc cao lên vết thương sẽ khỏi, chỉ là. . . . ." Lão đại phu dừng một chút, "Chỉ là, vết thương này sau khi khỏi sẽ lưu lại vết sẹo." Đại phu nói xong, đề bút viết xuống phương thuốc đưa cho Diêu Nguyệt, Diêu Nguyệt chỉ lo khóc lóc, âm thanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng thê thảm.

Thẩm Mầu Đơn cũng không nhiều lời nữa, mua cầu kỳ tử xong liền rời đi.

Sau khi trở về Thẩm Mầu Đơn đem nảo heo tủy heo mua về rửa sạch, để vào trong chén, bỏ cầu kỳ tử vào, bỏ thêm chút ít muối ăn cùng nước tương rồi đem đi chưng. Mới vừa để vào chỗ, Tư Cúc đã ở ngoài đi vào, nhìn thấy tiểu thư đang động tay làm đồ ăn, vội vàng tiến lên một bước nói: "Tiểu thư, người muốn ăn cái gì nói cho nô tỳ là được, nô tỳ đi làm, làm sao lại tự mình chạy đến nhà bếp đến rồi."

Tam phòng chỉ có một nha đầu, một gã sai vặt, một bà tử, đầu bếp nữ cũng không có, vì lẽ đó ngày thường đều là Tư Cúc cùng Lục nhi ở nhà bếp làm việc, Lão Bà Tử thỉnh thoảng đến hỗ trợ. Nhìn nha đầu lo lắng, Thẩm Mầu Đơn cười với nàng "Không sao, A Hoán dạo này đọc sách đến đêm muộn, ta mua một ít nguyên liệu nấu ăn, chưng canh nảo heo cầu tủy cho đệ ấy ăn, bỏ thận kiện nảo."

Tư Cúc nhỏ hơn nàng hai tuổi, kiếp trước nàng gả vào La gia, Tư Cúc cũng theo gả qua làm nha hoàn thiếp thân của nàng, tính nàng hiền lành, ở La phủ nhận hết bất nạt, Tư Cúc theo nàng ăn rất nhiều khổ, đối với nàng vẫn trung thành, tận tâm như cũ. Sau khi nàng bị Diêu Nguyệt hại chết, Tư Cúc rất thương tâm, bệnh nặng một hồi, chờ Diêu Nguyệt tiến vào La phủ, khắp nơi làm khó dễ, tháng ngày càng thêm thê thảm, cuối cùng bị ở La phủ cả đời, không tới 30 tuổi đã nhắm mắt xuôi tay.

Nhìn nha đầu tươi cười vui vẻ trước mắt, Thẩm Mầu Đơn thầm nghĩ, đời này nàng nhất định phải bồi thường cho nha đầu này, đợi hai năm nữa thay nàng tìm hộ nhân gia tốt gả nàng sang sống một đời bình an, vui vẻ.

Đợi đến lúc cơm tối, nhìn A Hoán ăn hết bát canh nảo heo cầu tủy Thẩm Mầu Đơn lúc này mới mỉm cười, đợi cả nhà ăn xong Thẩm Hoán đi tới thư phòng, Thẩm Mầu Đơn gọi Thẩm Thiên Nguyên, "Phụ thân, con có chuyện muốn thương lượng với cha một chút."

Thẩm Thiên Nguyên cười nói: "Mẫu Đơn con có lời gì muốn nói?"

Thẩm Mẫu Đơn đem ngân lượng năm trăm lạng cùng chuyện kinh doanh

: cửa hàng nói với Thẩm Thiên Nguyên, có điều che giấu chuyện trên châu. Thẩm Thiên Nguyên nghiêm mặt nói: "Mẫu Đơn, cha cũng biết con nghĩ thay ta phân ưu giải nạn lúc này mới vội vã mở cửa hàng.

Chỉ là bạc này . . . . . Cứu người là dễ như ăn cháo, năm trăm lạng

bạc này đối với chúng ta mà nói nhận lấy thì ngại, chúng ta tuyệt đối không thể dùng năm trăm lạng bạc này, đi đem ngân phiếu này trả lại người ta đi."

Thẩm Mẫu Đơn biết phụ thân nhất định sẽ nói như vậy, cũng đã sớm nghĩ ra, nói: "Phụ thân, người kia nhất định là người có thân phận, chỉ không thích nhất chính là nợ ân tình, nếu đem này ngân phiếu trả lại cho hắn, chỉ sợ hắn sẽ cho là chúng ta cầu chính là cái khác. Mà người kia không phải người huyện lâm sông Hoài, bây giờ chỉ sợ đã rời sông Hoài rồi. Phụ thân, con nghĩ như thế này, ngân phiếu năm trăm lạng trước lấy đi mở cửa hàng, chờ kiểm lời bạc nếu có thể tình cờ gặp người kia, trả lại cho hắn cũng không muộn."

Thẩm Thiên Nguyên cũng không phải người ương bướng, nghe Mẫu Đơn vừa nói như thế cân nhắc một lát sau liền đồng ý, để Thẩm Mẫu Đơn không cần lo lắng chuyện cửa hàng cùng nhân lực, ông đi nghĩ cách. Mẫu Đơn biết được phụ thân giao thiệp rộng rãi, liền an tâm, sau lại cùng Thẩm Thiên Nguyên hàn huyên chuyện quy hoạch cửa hàng ngày sau, cũng âm thầm nhắc nhở chuyện cửa hàng tốt nhất không cho người nhà họ Thẩm biết, Thẩm Thiên Nguyên trầm mặc biết, cũng đáp lại, Thẩm Mẫu Đơn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đội được Thẩm Thiên Nguyên đem khế ước mua bán nhà giao cho Thẩm Mẫu Đơn là chuyện của hai ngày sau, đồng thời giao cho Thẩm Mẫu Đơn văn tự nô bộc bán đứt. Thẩm Thiên Nguyên bưng lên một ly trà uống cạn lúc này mới cười nói:

"Cửa hàng cũng không tệ lắm, dùng 160 lạng bạc mua. Mua tôi tớ

này họ Mã, biết viết chữ tính sổ, cửa hàng ngày sau có thể giao cho hắn

quản lý, cách mỗi nửa tháng đi thăm một lần là được. Cửa hàng có một sân sau cùng mấy gian phòng nhỏ, chường quỹ, người làm ngày sau có thể ở đây" Người họ Mã này là mua để làm chường quỹ, có văn tự bán đứt trong tay, sử dụng đương nhiên là yên tâm, chỉ có điều người chết vì tiền, chìm chết vì ăn, lòng người không thể phỏng đoán, ngày sau vẫn cần đề phòng một chút mới được.

Thẩm Mẫu Đơn biết ánh mắt cha nhìn người không sai, vì lẽ đó ngựa yên

chường quỹ nhân phẩm cũng còn là thật tốt.

Hai người tính toán một chút, mua lại cửa hàng giá 160 lạng bạc, nô bộc hai mươi lạng, còn lại 320 lạng bạc. Những bạc này bọn họ muốn đi Lương phủ mua vải vóc, còn muốn trả tiền công thợ may, thuê hơi có chút thiếu thốn, chỉ có thể giảm bớt một ít vải vóc, lần đầu tiên chớ vải vóc về nhất định phải tính toán tỉ mỉ. Mà hai ngày này nàng cũng không có nhân rồi, ngồi vẽ trang phục kiếp trước được lưu hành vào mấy năm sau cùng hình thức thêu hoa mới. Thời gian trôi qua quá lâu, nàng không nhớ rõ lắm, chỉ vẽ vài bộ dựa theo trí nhớ có sau đó cho Tư Cúc xem qua, Tư Cúc kinh ngạc thốt lên một câu rất đẹp.

"Mẫu Đơn, trong cửa hàng rất mới, chỉ cần tìm người làm theo yêu cầu

một ít tù, bài biện là có thể, cho tới tìm Tú nương, thợ may, cha với Mã chường quỹ đi làm là được." Thẩm Thiên Nguyên kỳ không hi vọng con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài.

Thẩm Mẫu Đơn gật gù đầu, "Phụ thân, những thứ này đều không khác mấy, nhưng chúng ta còn phải đi Lương phủ chọn mua vải vóc cùng chỉ thêu, còn định tự đi, tiền bạc dư lại không nhiều, vải vóc phải cẩn thận chọn lựa mới được."

Thẩm Thiên Nguyên có chút lo lắng, ông thực sự có chút bận tâm chuyện con gái đi đến nơi xa như thế, nhưng ông lại không thông thạo với những thứ này, thích thú vừa nghĩ, nói: "Đã như vậy, cha với con cùng đi một chuyến."

Hai người thương lượng ba ngày sau xuất phát, lộ trình đi đường thủy đã mất đến nửa tháng, trong ba ngày này Thẩm Thiên Nguyên gấp rút tìm Tú Nương cùng thợ cắt may, thợ may.

Buổi tối Thẩm Mẫu Đơn nói với Tư Cúc cùng A Hoán chuyện phải ra khỏi cửa nửa tháng, lời giải thích theo Thẩm Thiên Nguyên ra ngoài nhìn xem, Thẩm Thiên Nguyên làm công thường thường cùng chường quỹ ra ngoài đặt mua nguyên liệu chế tác đồ trang sức sợi vàng sợi bạc, trên châu, châu báu, vì thế Tư Cúc cùng Thẩm Hoán đều tin, chỉ có Tư Cúc cảm râm vài câu, "Tiểu thư, người là tiểu thư, sao lại theo lão gia chạy khắp trời nam đất bắc . . .

Thẩm Mẫu Đơn cười không nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm ngày mai lên đường , những thứ cần cũng đã chuẩn bị đầy đủ, Thẩm Mầu Đơn nói Thẩm Thiên Nguyên chuẩn bị cho nàng một bộ nam trang, nữ tử đi xa nhà có chút bất tiện. Nàng dung mạo diễm lệ thoát tục, hơn nữa nữ tử không có hầu kết, giả trang thành nam nhân cũng sẽ không giống, người tình tưởng một chút là có thể nhận ra, có điều lúc ra cửa mang theo duy vũ, âm thanh khẽ thấp một ít ngược lại cũng không phải không được.

Đem nam trang cất đi cẩn thận, bên ngoài Tư Cúc liền tiến đến, trong tay cầm mấy bao giấy dầu, "Tiểu thư, La đại gia lại tới nữa rồi, biết người thích ăn Hồng Đậu cao cùng Phù Dung cao nên mang đến. . . . . La đại gia còn đang bên ngoài chờ, nếu không tiểu thư gấp mặt một lần?" Tư Cúc thực sự không nghĩ tiểu thư nghĩ như thế nào, thái độ đối với La đại gia lại đột nhiên chuyển biến lạnh nhạt như vậy.

Thẩm Mầu Đơn không muốn gặp hắn, nàng đã cự tuyệt hơn nửa tháng , tính nhẫn nại của người này sớm đã không còn, nếu có khả năng nàng muốn nói chuyện từ hôn trực tiếp với hắn, chỉ là không thể làm ảnh hưởng đến danh tiếng của A Hoán, không nghĩ ra được biện pháp cụ thể, vẫn không thể cùng người này như thế nào. Suy nghĩ một chút, nàng thờ dãi, để Tư Cúc mời người đi vào.

Quả nhiên, La Nam vừa vào cửa, trên mặt vẻ mặt cũng rất phải không mãn, ở nhìn thấy Thẩm Mầu Đơn trang phục lúc càng là nhũ nhũ mảy, há mồm muốn nói cái gì, Thẩm Mầu Đơn đã trước tiên hắt một bước, ôn nhu nói: "La đại ca, mấy ngày nay nhiễm phong hàn, thân thể vẫn không thật lưu loát, hôm nay mới có thể đứng dậy gặp khách, những này qua chậm trễ La đại ca, mong rằng La đại ca không nên tức giận."

La Nam vẫn luôn lấy quân tử khiêm tốn tự xưng, đương nhiên sẽ không ngay ở trước mặt Tư Cúc cho Thẩm Mầu Đơn không thoải mái, chỉ nhẫn nhịn tức giận trong lòng nói: "Đương nhiên sẽ không , huynh không phải người ngoài, mà là vị hôn phu của muội, muội nhiễm phong hàn huynh làm sao có thể trợ mắt đứng nhìn được, vì thế lần sau gặp chuyện gì không nên ở ngoài cửa cự tuyệt không cho huynh vào."

Thẩm Mầu Đơn khẽ ừ một tiếng không nói gì.

"Hôm nay muội sao lại mặc trang phục như vậy? Đem tóc mái trên trán chải hết lên, xem ra đẹp lên không ít." La Nam vẫn nhìn không được, nữ nhân của mình xinh đẹp như vậy mặt mũi mình cũng dính hào quang không ít.

Thẩm Mầu Đơn rũ mắt, "Chỉ là thói quen, trang phục như vậy, ngày sau sẽ chú ý ."

La Nam khoát tay áo một cái, "Hôm nay huynh đến là có chuyện muốn báo cho muội, một tháng nữa chính là đại thọ của mẫu thân huynh , đến lúc đó muội chớ có quên, một tháng này chuẩn bị cẩn thận, ngày đó mặc trang phục đẹp một chút, mẫu thân nhìn thấy chắc chắn sẽ rất vui. . . . . Muội ở nhà dưỡng tốt cơ thể, huynh có việc đi trước."

Dứt lời, phất tay áo rời đi, nhìn nam nhân sắp bước ra cửa phòng, Thẩm Mầu Đơn nhìn bóng lưng hắn, nhẹ giọng hỏi: "La đại ca, huynh có biết chuyện thương thế Nguyệt Nhi nặng hơn không? Có từng đi qua thăm Nguyệt nhi?"

Bóng lưng kia cứng đờ, một lúc lâu sau mới nói: "Có đến thăm qua, chỉ là vết thương nhỏ trên trán, không có gì đáng ngại, đợi thân thể muội tốt lên, chúng ta cùng nhau đi thăm muội ấy." Hắn đã qua, vừa nghĩ tới tình cảnh hôm qua trong lòng hắn liền thấy buồn nôn.

Hắn biết trán Diêu Nguyệt bị thương, nhưng hơn nửa tháng trước gặp Diêu Nguyệt, sau đó tâm tư đều bị vị hôn thê xinh đẹp kia chiếm hết, hôm qua nghĩ tới Diêu Nguyệt, liền đi Diêu gia. Nhưng không nghĩ mỹ nhân thiên kiều bá mị, nữ tử dịu dàng trong dĩ vãng kia lại giống như một điện phụ, ở trong phòng điện cuồng mắng chửi, thấy hắn lại khóc suốt mướt , hắn dịu dàng khuyên, cũng nói không để ý vết thương trên trán nàng. Nàng nghĩ trong chốc lát, đem lộ vết thương trên trán cho hắn nhìn, trên vết thương thối rữa là một lớp thuốc mỡ màu vàng nhạt, nhìn buồn nôn cực kỳ. Nàng ta vẫn khóc thút thít nghẹn hỏi hắn, chắc hẳn sẽ không để ý đi, có phải vẫn yêu nàng quá khứ không .

Khi đó, hắn hàm hồ nói vài câu lừa gạt rồi rời đi như chạy trốn, trong lòng có dự định, Diêu gia hiện tại có đại phu nhân làm vợ kế, còn sinh con trai, chỉ sợ Diêu Nguyệt xuất giá cũng không bao nhiêu đồ cưới, bây giờ hắn không muốn vì một ít đồ cưới này mà mỗi ngày đối mặt với một ả điện phụ xấu xí không thể tả .

Thẩm Mầu Đơn có thể không biết ý nghĩ trong lòng hắn, người này bên ngoài biểu hiện là quân tử khiêm tốn, nội tâm vô sỉ tiểu nhân hèn hạ, hắn thấy Diêu Nguyệt giờ thành như vậy , ngày sau chắc chắn sẽ không lại gần cho nàng. Chỉ là, Diêu Nguyệt lại có thể cam tâm, nói không chắc chuyện này có thể hơn nữa lợi dụng, nếu thành công, hôn ước này liền có thể thuận lợi giải trừ, với nàng không có nửa điểm tổn hại, thanh danh của hắn cũng sẽ mất hết.

Thẩm Mầu Đơn siết chặt quyền, nghĩ chờ sau khi đi Lương phủ trở lại sẽ tính toán tốt chuyện này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Mầu Đơn quần ngực, đổi bộ kia nam trang, mái tóc màu đen dùng một cái cây trâm cắm trên đỉnh đầu, nhìn người trong gương đồng mất ngọc mảy mai, mặt như ngọc, Thẩm Mầu Đơn nhếch miệng cười, quả nhiên chưa phải là nam nhân. Nàng cầm duy vũ lên, lúc này mới sải bước đi ra ngoài.

Đi tới trong viện, Thẩm Thiên Nguyên, Thẩm Hoán, Tư Cúc nhìn thấy trang phục của nàng lúc này đều yên lòng, xem ra rất giống công tử văn nhã .

Từ Lâm sông Hoài đến Lương phủ qua một quận, một huyện, lộ trình ước chừng bảy ngày (🤔chap trước báo mất nửa tháng giờ thành một tuần). Thẩm Mầu Đơn sinh ra ở lâm sông Hoài, tuy nói kỹ năng bơi không kém, nhưng số lần đi ra ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vậy cũng cảm thấy

mới mẻ, đứng trên boong thuyền chung quanh nhìn phong cảnh hai bên bờ sông .

Lần này đi thuyền chuyên môn vận chuyển đến Lương phủ, người lái thuyền họ Trì, là một đại hán râu quai nón, cao to, khôi ngô, lần này là thay người khác vận chuyển hàng đi Lương phủ, lúc trở lại thay Thẩm Mầu Đôn đem vài vốc trở về, vận chuyển hai chuyến đều có bạc lòi, Thẩm Mầu Đôn cũng có thể trả trước một ít tiền bạc, hai phe đều cảm thấy rất hài lòng. Trên thuyền này ngoại trừ hàng hóa, còn có mấy người tiện đường đi Lương phủ, có điều không ở trên boong thuyền, chắc là ở trong phòng giải lao.

Phong cảnh hai bên bờ sông tuy đẹp, nhưng thấy nhiều cũng thấy nhàm chán, Thẩm Mầu Đôn đứng nửa canh giờ rồi trở về phòng. Trên thuyền tổng cộng có mười gian phòng, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mầu Đôn mỗi người một phòng, trở về phòng Thẩm Mầu Đôn nghỉ ngơi chốc lát, đợi thô điểm mờ mắt ra sắc trời bên ngoài đã tối, ngoài cửa phòng cũng vang lên tiếng Thẩm Thiên Nguyên, "A Đôn, mau ra ăn cơm."

Thẩm Mầu Đôn mở cửa, Thẩm Thiên Nguyên mang một ít bã đậu chia ra làm hai đĩa cho Thẩm Mầu Đôn một phần, qua ba ngày, thuyền cập bờ bổ sung một ít nước và thức ăn, Thẩm Thiên Nguyên nhìn thấy con gái cả ngày ăn bã đậu tự nhiên rất đau lòng, nói: "A Đôn, cha rời thuyền đi mua một ít bánh ngọt cho con ăn." Hạ Thiên ngày nóng, đồ ăn chín giữ không được hai ngày, chỉ có loại này bã đậu khô này có thể giữ được mấy ngày mà không hỏng.

"Phụ thân, không cần, bã đậu ăn tốt rồi, mấy ngày nữa đến Lương phủ, đến lúc đó chúng ta lại đi ném thử nễ thực Lương phủ." Thanh âm nàng ép có chút thấp, nghe cũng không khiến người ta hoài nghi nàng là nữ tử.

Thẩm Thiên Nguyên ngược lại cũng không kiên trì thêm nữa.

Người lái thuyền cũng rất nhanh lên trở về, thuyền cũng tiếp tục đi về phía trước. Ở trên thuyền ba ngày, Thẩm Mầu Đôn biết trên thuyền ngoại trừ người, nàng cùng phụ thân, ngoài ra còn có mấy con cháu thế gia. Mấy con cháu thế gia mỗi ngày đều ở trên boong thuyền nghỉ ngơi vài canh giờ, bàn luận trên trời dưới biển, nễ thiếp vờn quanh. Bởi vậy, Thẩm Mầu Đôn rất ít ra khỏi phòng, đại đa số thời gian đều ở lại trong phòng, nhưng vẫn không khỏi xảy ra chuyện sau đó.

Ngày hôm đó nàng đang ở trong phòng nghỉ ngơi, bên ngoài thuyền đến âm thanh ồn ào, mơ hồ nghe thấy tiếng Thẩm Thiên Nguyên xin lỗi "Vị công tử này, thực xin lỗi."

"Đụng phải Bản công tử lại nghĩ đến chuyện đi thăng một mạch như vậy sao?"

Thẩm Mầu Đôn nghe thấy tiếng, vội vàng đứng dậy mở cửa phòng ra ngoài, nhìn thấy mấy người ... con cháu thế gia đang ngồi xếp bằng ở boong tàu bên trên, bên cạnh là mấy vị thiếp thị xinh đẹp. Một người trong đó vóc dáng không cao, sắc mặt có chút tái nhợt, đang ngăn trước mặt Thẩm Thiên Nguyên, thế gia công tử này mặc dù dung mạo không tệ, nhưng đáy mắt xanh lên, bước chân có chút phù phiếm, rõ ràng biểu hiện chính là Túng Dục quá độ. (Túng dục là kiểu ăn chơi sa đọa xxoo nhiều quá đó bà con)

Thẩm Mầu Đôn vội vàng đi tới chỗ Thẩm Thiên Nguyên, giảm thấp thanh âm nói: "Phụ thân, có chuyện gì xảy ra? Người không sao chứ."

Thẩm Thiên Nguyên lắc lắc đầu, "Ta không sao, A Đôn con mau vào đi." Nói xong đem Thẩm Mầu Đôn đẩy mạnh vào trong phòng. Cặp chân thế gia công tử kia ngăn trước mặt hai người, muốn đưa tay đẩy Thẩm Mầu Đôn một cái, Thẩm Mầu Đôn lắc người một cái liền tránh được, trên mặt thế gia công tử hiện vẻ tức giận "Làm sao, đụng phải Bản công tử đã nghĩ muốn đi nhanh như vậy sao?"

Thẩm Thiên Nguyên hướng về phía công tử chấp tay, "Công tử, tại hạ đã từng nói lời xin lỗi, hơn nữa là công tử trước đụng vào tại hạ" Đúng là người này đụng vào Thẩm Thiên Nguyên trước, Thẩm Thiên Nguyên thân thể cường tráng, làm thế gia công tử túng dục quá độ này lao đảo một cái té ngã trên đất, sau khi đứng lên còn không chịu buông tha cho ông.

Nghe thấy nguyên do, Thẩm Mầu Đôn trong lòng mặc dù có tức giận nhưng cũng biết bọn thế gia công tử này không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội, chỉ có thể xin lỗi. Một người trong đó mặc cẩm bào màu xanh đen nói, "Tiểu tử nhà ngươi nếu lại đây uống với chúng ta một chén, chúng ta sẽ tha thứ cho phụ thân ngươi. Ta nói nè, tiểu tử nhà ngươi xảy ra chuyện gì, cả ngày tự giam mình ở trong phòng giống như hạng đàn bà nơi phòng khuê vậy? Mau đến đây. . . . Mau tới đây ngồi, A Thực, nhanh dẫn vị công tử này qua đây." Nói xong, một nữ tử trong đó mặc xiêm y màu vàng liền đứng dậy kéo Thẩm Mầu Đôn qua đó.

Thẩm Mầu Đôn không thể cùng đám người kia uống gì rượu, né tránh, nhẹ giọng lại nói: "Tại hạ sẽ không uống rượu, có điều tại hạ đồng ý tự phạt một chén tạ lỗi với mấy vị công tử, sau đó kính xin mấy vị công tử đại nhân đại lượng, tha thứ cho tại hạ cùng gia phụ."

Nhưng không nghĩ, cặp chân của công tử phù phiếm đột nhiên tiến lên một bước, đưa tay ném roi duy mĩ trên đầu Thẩm Mầu Đôn "Cho ngươi bởi chúng ta uống rượu là cho ngươi mặt mũi, dài dòng văn tự cái gì. . . ."

Cự ly quá gần, Thẩm Mầu Đôn lại chỉ lo ứng phó mấy người ngồi trên mặt đất, nhưng không nghĩ người này lại đột nhiên ra tay xóc duy mĩ của nàng, cả người cứ như thế lộ ra ở trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Người trước mắt tuy rằng mặc trang phục thiếu niên, mắt ngọc mây ngai, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, mái tóc màu đen dùng dây trâm cắm lên, nhưng hầu như tất cả mọi người có thể nhìn ra thiếu niên trước mắt này là tiểu thư gia.

Công tử thế gia mặc cẩm bào màu xanh đen vừa này la hét muốn Thẩm Mầu Đôn bồi rượu giờ này mắt đại ra nhìn Thẩm Mầu Đôn, nửa ngày mới lắp ba lắp bắp nói: "Cuối cùng. . . . . Vậy mà lại đúng là tiểu thư gia?"

Thẩm Mầu Đôn ngăn người một lúc, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nàng khom lưng nhặt lên duy mĩ (mũ vải có màn che) bị ném xuống trên đất, hướng về phía mấy vị công tử con cháu thế gia cung kính khom người, bình tĩnh nói: "Tiểu nữ mạo

phạm, kính xin mấy vị công tử thứ lỗi."

Công tử phù phiếm ném roi duy mĩ của nàng sững sờ, rồi nở một nụ cười, trong mắt mang theo ngả ngớn, "Không ngờ là tiểu nương tử xinh đẹp, rất tốt, rất tốt, như thế. . . . . Vừa này phụ thân ngươi đứng phải ta trước, không bằng ông đem tiểu nương tử này thưởng cho ta đi." Nói qua, đưa tay hướng về sờ mó trên mặt Thẩm Mầu Đôn.

Trên khuôn mặt đôn hậu của Thẩm Thiên Nguyên thoáng qua một tức giận, đưa tay kéo Thẩm Mầu Đôn bảo vệ phía sau lưng, "Công tử, xin tự trọng!"

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng khuyên nhủ: "Sách Phong, quên đi, mau mau lại đây chúng ta tiếp tục uống, đừng làm khó cô nương nhân gia."

"Không được, cha nàng đứng phải ta, do nàng đến không đúng lúc, theo bản công tử một ngày là được." Công tử tên là Sách Phong không chịu bỏ qua, lão đảo đi đến phía Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Thiên Nguyên chau mày, đang muốn đưa tay đánh cho hắn một chưởng đột nhiên bên cạnh truyền ra một tiếng quát, "Các người làm cái gì vậy? Ở trên thuyền ta đừng nên gây sự, bằng không ta ném hết các người xuống sông!"

Tất cả mọi người nhìn sang hướng âm thanh phát ra, thấy đại hán khôi ngô thân cao bảy thước từ trong khoang thuyền đi ra, mặc một thân áo bằng sợi đay, đôi mắt sáng ngời nhìn phía bên này, trên mặt có râu quai nón, cả người càng là có vẻ lỗ mãng cực kỳ. Tất cả mọi người đều biết người này, người lái thuyền Trì Ninh Bái.

Những công tử kia tuy đều là con cháu thế gia, nhưng cũng không muốn chọc vào một nhân vật như vậy, công tử phù phiếm kia tính ra không ít, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười ngượng, "Trì gia, chớ nên hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn đưa tiểu nương tử một chút mà thôi." Dứt lời, loạng choạng trở lại chỗ đám công tử kia, một mỹ thiếp đứng dậy đỡ hắn ngồi xuống.

Công tử mặc cẩm bào màu xanh đen cũng nhìn Thẩm Mầu Đôn gật gật đầu, "Tiểu thư xin thứ lỗi, kính xin tiểu thư tha thứ chúng ta mới phải."

Thẩm Mầu Đôn cũng nhìn vị công tử này cung kính khom người, "Công tử khách sáo rồi." Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía này đại hán Trì Ninh Bái, cười với ông "Đa tạ Trì Đà chủ rồi."

Thẩm Thiên Nguyên cũng chấp tay, "Đa tạ Trì Đà chủ."

Đại hán kia khoát tay áo, đi tới bên cạnh Thẩm Mầu Đôn nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên cười ha ha, "Đúng thật là tiểu thư gia, lúc tiểu thư lên thuyền tại hạ đã cảm thấy không bình thường, thấy thế nào cũng giống tiểu thư gia, ha ha ha, quả thật là đi chưa tới mắt. Đúng rồi, tiểu thư cũng đừng gọi tại hạ là Đà chủ, trực tiếp gọi là Trì đại ca là được rồi." Dứt lời, lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Thiên Nguyên, cười nói: "Vị tiên sinh này gọi tên tại hạ là được, đừng gọi là Đà chủ."

Người này, Thẩm Mầu Đôn luôn có ấn tượng, lão gia Trì gia vốn là dân

gian sinh ra, một đời liều mạng mới có được địa vị như bây giờ, ở lâm sông Hoài làm thủy vận, Trì Ninh Bái này chính là con trai của Trì lão gia, vô cùng yêu thương hắn. Trì Ninh Bái này kế thừa tính cách lão gia tử, ngay thẳng, không bị ràng buộc, đương nhiên là người trọng nghĩa. Cuối cùng, Thẩm Mầu Đôn nhớ tới người này cuối cùng đắc tội với người trên, vì thế mai danh ẩn tích.

Rốt cuộc là chuyện khi nào? Thẩm Mầu Đôn hồi tưởng nửa ngày cũng nhớ được, bên tai lại nghe thấy tiếng của phụ thân cùng Trì Ninh Bái, nàng lúc này mới tỉnh táo lại, nghĩ sau khi trở về phải cố gắng nhớ lại chuyện liên quan đến Trì Ninh Bái. Nàng cũng có lòng muốn kết giao với Trì Ninh Bái, sau này phải được thường xuyên lui tới Lương phủ, nếu có thể mở rộng quan hệ với Trì gia đối với nàng cũng có lợi ích, ngẩng đầu cười với hắn, kêu một tiếng Trì đại ca.

Trì Ninh Bái cười nói: "Được rồi, trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, tiểu thư

cũng đã một phen kinh sợ, sau này ta đều sẽ chiếu cố tốt hai người."

Thẩm Mầu Đôn cũng không nói nhiều, nói tiếng cảm ơn rồi trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên ở lại cùng Trì Ninh Bái nói thêm mấy câu nói mới trở về phòng. Sau khi trở về phòng, trong lòng Thẩm Thiên Nguyên còn có chút lo sợ, muốn giáo huấn Thẩm Mầu Đôn vài câu, Thẩm Mầu Đôn biết phụ thân muốn nói gì, tiến lên rót một ly trà đưa cho Thẩm Thiên Nguyên, mềm giọng: "Phụ thân, con biết sai rồi, chờ cửa hàng mở phát đạt Mã chương quỹ quen chuyện này, ngày sau liền để phụ thân cùng Mã chương quỹ quản việc cửa hàng, con sẽ ngoan ngoãn ở trong khuê phòng"

Nhìn con gái khéo léo như vậy, tức giận trong lòng Thẩm Thiên Nguyên cũng tan hết, nhìn con gái dung mạo xinh đẹp, nặng nề thở dài, "Đều là do phụ

thân không có bản lĩnh, nếu không phải thế con không cần xuất đầu lộ diện bên ngoài rồi."

Thẩm Mầu Đon nghiêm mặt nói: "Phụ thân, không phải vậy, con cùng A Hoán sùng bái nhất người chính là phụ thân, phụ thân dạy con cùng A Hoán làm sao nên người, con cùng A Hoán đều cảm thấy phụ thân rất đáng gờm. Hơn nữa, mở cửa hàng chỉ là chủ ý của con, phụ thân không nên tự trách bản thân."

Thẩm Thiên Nguyên nhìn con gái trước mắt mắt ngọc mây ngài, cười cười, đưa tay sờ đầu nàng, "Được rồi, phụ thân biết."

~~~~~

Mấy ngày sau vẫn tính là thuận lợi, mấy vị công tử kia cũng không có tìm Thẩm Mầu Đon gây phiền toái, công tử mặc cẩm bào màu xanh đen mỗi lần nhìn thấy Thẩm Mầu Đon đều xấu hổ, áy náy. Ngược lại công tử phù phiếm được gọi là sách phong mỗi lần nhìn nàng đều không có ý tốt. Thẩm Mầu Đon cũng đi ra ngoài, ở trong phòng chờ mấy ngày, sau ba ngày thuyền rốt cục cũng cập bến.

Lại gần bờ, Trì Ninh Bái dỡ hàng trên bến tàu, mấy con cháu thế gia cũng đều rời đi, Thẩm Mầu Đon nhìn thấy công tử Sách Phong rời đi lúc này mới mang duy mỗ dự định cùng Thẩm Thiên Nguyên rời thuyền. Nhưng không nghĩ, Trì Ninh Bái bỗng nhiên gọi nàng, "Tiểu thư, vừa vặn ta cũng không có chuyện gì, nếu không cùng đi thôi."

Thẩm Mầu Đon đang muốn từ chối, người này cũng đã nhanh chân rơi xuống thuyền, sau đó quay đầu lại nhìn nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên. Thẩm Mầu Đon

bất đắc dĩ, cũng đành xuống thuyền, nàng cùng Thẩm Thiên Nguyên đi trước, Trì Ninh Bái đi theo sau.

Đi không tới một lúc, Thẩm Mầu Đon mới phát hiện có chỗ không đúng, chung quanh dường như có người theo các nàng, nàng đẩy duy mỗ ra liếc mắt nhìn. Quả nhiên có mấy người theo đuôi các nàng. Trong lòng nàng căng thẳng, nhớ tới ánh mắt Sách Phong công tử nhìn nàng lúc rời thuyền, không khỏi nói thầm một tiếng gay, suy đoán người này hẳn là phái người theo dõi nàng.

Thân ảnh cao lớn bên cạnh làm cho nàng có chút an lòng, Trì Ninh Bái theo nàng cũng là bởi vì trời vừa sáng liền phát hiện có người muốn theo dõi các nàng đi, người này trọng nghĩa nên bảo vệ các nàng chu toàn. Xem ra sau này vẫn là vạn phần cẩn thận mới phải, nữ tử tại thời đại này sống sót dễ dàng, thực không dễ.

Có lẽ bởi vì Trì Ninh Bái vẫn theo sát bên người, mấy người theo dõi các nàng rất nhanh sẽ rời đi, Thẩm Mầu Đon lúc này mới nhìn Trì Ninh Bái nói câu cảm ơn, "Đa tạ Trì đại ca."

Trì Ninh Bái cười nói: "Không cần nói cảm ơn, tiểu thư là khách hàng của tại hạ, tại hạ đương nhiên sẽ không để cho hai người xảy ra chuyện. Tiểu thư yên tâm, tại hạ sẽ bảo vệ chu toàn cho người cho đến khi trở về lâm sông Hoài."

Thẩm Mầu Đon lại nghĩ tới mình bây giờ mặc trang phục nam tử, liền nhỏ giọng nói: "Trì đại ca, vẫn nên gọi ta A Đon."

Trì Ninh Bái cười ha ha, lớn tiếng gọi A Đon.

Lương phủ rất lớn, trong đó một con đường làm phần nhiều là vải vóc chuyện

làm ăn, từ chỗ bến tàu đến có chút xa, ba người thuê chiếc xe ngựa tốn hơn

hai canh giờ vừa mới đến, Thẩm Mầu Đon nhìn vào từng nhà, trong cửa hàng đại đa số là tơ lụa, sa, cẩm, sồi, vải sồi bông, vải sồi day. Thẩm Mầu Đon hàng so sánh nhiều lần, đều hỏi giá cả, cuối cùng cô kẻ mặc cả mua không ít tơ lụa, sa, cẩm,

quyên cùng vải sồi bông.

Hai đại nam nhân đi theo phía sau trợ mắt nhìn Thẩm Mầu Đon một thân nam trang, đề thấp giọng cô kẻ mặc cả, cuối cùng vẫn cho nàng tiện nghi không ít. Hàng chất đầy vài xe, cuối cùng ba người mới đem tất cả đều chuyển đến bến tàu, Trì Ninh Bái gọi người hỗ trợ đem toàn bộ hàng chuyển vào trong khoang thuyền.

Chờ xong việc sắc trời đã tối, Thẩm Mầu Đon cùng Thẩm Thiên Nguyên đang định lên thuyền, liền có một đại hán mặc áo sồi day đi tới chỗ Trì Ninh Bái nói: "Đa chủ, lúc trước có chuyện quên nói với ngài, trong khoảng thời gian người rời đi này, có một vị khách nhân lên thuyền, bảo là muốn đi lâm sông Hoài, muốn đi thuyền của chúng ta."

Trì Ninh Bái cũng không chú ý, chỉ nói: "Đưa bạc là được. . . . . Đêm nay nghỉ

tại đây, sáng mai giờ mao tập hợp ở bến tàu, hiện tại các ngươi có thể đi dạo trong thành một vòng rồi!" Nói qua, tung một túi bạc cho đại hán này, cười nói: "Mang các anh em đi ra ngoài chơi một chút, có điều lưu mấy người trông thuyền."

Đại hán kia nhận bạc cười chạy đi trên thuyền, chỉ chốc lát trên thuyền liền truyền đến tiếng hoan hô diếc tai nhức óc, vài đại hán từ trên thuyền đi xuống. Thẩm Mầu Đon hướng về trên thuyền liếc mắt nhìn, sắc trời quá tối, nàng cũng nhìn không rõ, gần như một nửa người xuống, trên mũi thuyền có một bóng người cao lớn. Thẩm Mầu Đon hí mắt nhìn, bóng người kia vào trong phòng, nàng cũng không để ý, cho rằng là người dưới tay Trì Ninh Bái.

Trì Ninh Bái chờ người bên cạnh rời đi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đon, cười nói: "A Đon huynh đệ, thật vất vả đến Lương phủ một

chuyến, ta cùng người ra ngoài đi dạo?"

Thắm Mầu Đơn đối với việc đi dạo chợ không hứng thú, hơn nữa ngày hôm nay bận bịu cả ngày cả người vừa mệt , vội vàng xua tay cự tuyệt, "Trì đại ca ta sẽ không đi, bây giờ mệt mỏi cả ngày, ta nghĩ sớm lên thuyền nghỉ tạm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thắm Mầu Đơn, Thắm Thiên Nguyên lên thuyền liền trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi, Trì Ninh Bái nhìn Thắm Mầu Đơn tiến vào phòng, cũng mất hứng thú đi bộ chung quanh, nhanh chân lên thuyền.

Thắm Mầu Đơn trở về phòng, nghe thấy tiếng động sát vách thuyền đến, lúc ẩn lúc hiện nghe thấy một người nói đến Trì Ninh Bái, trong lòng nàng hơi động, ngừng thờ tách một tấm gỗ nghe lén, nhưng không nghĩ bên kia biết bên này có người, thanh âm giảm thấp đi rất nhiều, nàng cũng không nghe thấy nửa câu. Lặng lại tinh thần lại đột nhiên phát hiện mình dĩ nhiên đứng góc tường nghe trộm người khác nói chuyện, mặt không khỏi một đỏ, thắm mắng chính mình một câu, bận bịu trở lại phòng ốc trung gian ở một tấm ghế vuông, ngồi xuống ghế đầu, rót một chén nước uống một hơi cạn sạch.

Uống trà xong, Thắm Mầu Đơn cảm ly trà, ngồi trong căn phòng mờ tối suy nghĩ. Tình cảnh của nàng bây giờ có chút khó khăn, sau khi cùng La Nam giải trừ hôn ước, người nhà họ Thắm tất nhiên sẽ lại tham dự vào hôn sự của nàng, nếu như có một người giải thích thì không thể tốt hơn, người này nhất định phải có thân phận, để người nhà họ Thắm kiêng kỵ, nghĩ tới nghĩ lui, Trì Ninh Bái là lựa chọn tốt nhất, người này trượng nghĩa, không câu nệ tiểu tiết, cũng không có ý đồ không an phận đối với nàng , nếu như có thể kết giao với hắn như một vị bằng hữu thì thật là tốt. Chỉ là, sau này Trì gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong vòng một đêm ở lâm sông Hoài không còn lấy một người Trì gia, bến tàu cũng đổi chường đà.

Ngồi dưới ngọn đèn tối tăm nghĩ hồi lâu vẫn là không lý giải nổi, Thắm Mầu Đơn đành từ bỏ, để ly trà trong tay xuống, tùy ý rửa mặt lại liền lên giường nghỉ ngơi.

Không biết có phải hay không nghĩ quá nhiều chuyện, ban đêm Thắm Mầu Đơn nằm giấc mơ một giấc mơ kỳ quái, trong mộng có người đang cùng Trì Ninh Bái nói gì đó, Trì Ninh Bái tức giận từ chối. Bóng lưng người kia rất là cao lớn, hắn không biết lại nói câu cái gì, Trì Ninh Bái do dự, cuối cùng vẫn là từ chối, người kia cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên từ từ nghiêng đầu, Thắm Mầu Đơn ngừng thờ, tò mò người kia quay qua đến sẽ có khuôn mặt như thế nào , nhưng không nghĩ tới ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, nàng giật mình tỉnh lại.

Nhìn bên ngoài bên ngoài trời đã sáng, Thắm Mầu Đơn run lên, ngoài cửa cũng vang lên tiếng Thắm Thiên Nguyên "A Đơn, con dậy chưa?"

Thắm Mầu Đơn ừ một tiếng, "Cha, con dậy đây." Dứt lời, xuống giường đi giày, mở cửa phòng, Thắm Thiên Nguyên đang đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm một bát sữa đậu nành cùng mấy cái bánh nướng, nhìn thấy Thắm Mầu Đơn mở cửa lập tức cười nói: "Đây là thuộc hạ của Trì Đà chủ mang về, vẫn còn nóng, con mau mau thừa dịp còn nóng ăn đi."

Thắm Mầu Đơn bận rửa mặt một hồi, tiếp nhận sữa đậu nành cùng bánh nướng trong tay Thắm Thiên Nguyên "Cha, cha đã ăn chưa?"

"Cha ăn rồi, con mau mau ăn đi.

Thắm Mầu Đơn ăn xong hai cái bánh nướng, bên ngoài lúc này mới vang lên tiếng Trì Ninh Bái, "Nhỏ neo, lái thuyền đi!"

~~~~~

Uống sữa đậu nành, ăn bánh nướng xong, Thắm Mầu Đơn đi ra khỏi phòng, muốn ra bên ngoài hóng mát một chút, mới ra đến nơi liền nhìn thấy bóng lưng của Trì Ninh Bái, đang đứng ở đầu thuyền, nghe thấy động tĩnh phía sau, Trì Ninh Bái xoay người lại, nhìn thấy Thắm Mầu Đơn đầu đội duy mũ, nở nụ cười, nói: "A Đơn, bây giờ trên thuyền không có người ngoài, cũng không cần đội duy mũ đâu."

Xác thực, không có người ngoài, Thắm Mầu Đơn mới cởi duy mũ trên đầu ra, nhìn Trì Ninh Bái nở nụ cười, đứng ở đầu thuyền nhìn về phương xa.

Trì Ninh Bái cũng không nói chuyện, đứng ở đầu thuyền hít thở không khí, gương mặt thoải mái.

Thắm Mầu Đơn hỏi tường chuyện liên quan với Trì Ninh Bái đời trước, đang nghỉ ngơi, phía sau thuyền tới tiếng bước chân, nàng quay đầu nhìn lại, không khỏi ngây ngẩn cả người, đứng phía sau hai nam nhân thân hình cao lớn, nam tử đi ở phía trước thân hình cao lớn, mặc một thân cẩm bào màu đen, một bên cổ tay áo dùng sợi vàng thêu, bên hông đeo thắt lưng màu đen cũng dùng chỉ vàng để thêu, hông đeo một khối bạch ngọc thượng đẳng. Phía sau là một nam tử vóc người cao to, mặc một thân áo bào màu xanh.

Hai người này Thắm Mầu Đơn đều biết rõ, ở lâm sông Hoài nàng đã cứu đứa bé kia, hẳn chính là thúc thúc của đứa nhỏ, nam nhân phía sau chính là người lúc trước đem hộp trân châu đưa cho nàng.

Thẩm Mầu Đon trầm nghĩ, không nghĩ tới lại ở chỗ này tình cờ gặp hân, còn muốn đem trân châu kia trả lại cho hân, hiện tại gặp phải, chi tiếc, hộp trân châu này nàng không có mang bên người. Suy nghĩ một chút, Thẩm Mầu Đon tiến lên chấp tay hướng về phía hai người họ, "Ra mắt công tử, không biết công tử còn nhớ ra tiểu nữ không."

Người mặc cẩm bào màu đen lúc này mới nhìn về phía Thẩm Mầu Đon, nhìn chăm chăm một hồi, lúc này mới ừ một tiếng, "Nhớ, sự việc lần trước, rất cảm ơn tiểu thư." Tiếng nói hân thuần hậu, Thẩm Mầu Đon vẫn có thể nghe ra một chút lạnh nhạt.

Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu nhìn nam tử này, "Việc lần trước bắt quá chi là tiện tay cứu giúp, đồ công tử tạ lễ quá mức quý trọng, không biết khi đến lâm sông Hoài, công tử có thể hay không chờ thêm một chút, để tiểu nữ đem đồ trả lại cho công tử."

"Không cần." Nam nhân đột nhiên mở miệng, tiếng nói nặng nề, "Nếu tặng tiểu thư sẽ là của tiểu thư, những thứ đồ này làm sao có thể so với an nguy của Từ An, những vật này tiểu thư nên nhận."

Thẩm Mầu Đon không nói nữa, nàng hiểu ý tứ trong lời nói của hân, rất đơn giản, những thứ đó hoàn toàn không bằng mạng của cháu hân, tặng nàng là chuyện đương nhiên, là vì báo đáp ân tình, dùng trân châu đắt giá cảm ơn nàng đã cứu tính mạng cháu hân, người đàn ông này không muốn nợ nàng ân tình. Nếu nàng không biết lí lẽ mà cự tuyệt, chỉ sợ hân sẽ tức giận, nàng không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, "Tiểu nữ biết rồi, tạ ơn công tử."

Nàng cứu cháu hân một mạng, hân tạ lễ vật phong phú, giữa hai người liền cũng không còn gặp nhau rồi.

Nam nhân nghe nàng nói vậy liền quay đầu nhìn về phía Trì Ninh Bái, Thẩm Mầu Đon biết người này hân là tìm Trì Ninh Bái có việc, chạm đích trùng Trì Ninh Bái nói: "Trì đại ca, ta trở về phòng."

Trì Ninh Bái hiển nhiên cảm giác được trước mắt người đàn ông này là tới tìm hân, nhìn Thẩm Mầu Đon cười "Đi đi."

Chờ Thẩm Mầu Đon rời đi, Trì Ninh Bái lúc này mới nhìn trên người nam nhân trước mắt, đôi mắt tràn đầy không rõ, cau mày nói: "Các người có ý lên thuyền của ta là tới tìm ta có việc gì?"

Nam tử không nói gì, nghiêng đầu, người mặc áo bào xanh phía sau hân lập tức tiến lên một bước, tiếp lời: "Trì Đà chủ, Điện hạ của ta xác thực có việc muốn cùng Đà chủ thương lượng. . . . ."

~~~~~

Thẩm Mầu Đon mở cửa gỗ trong phòng vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài, nàng nhìn nam nhân sắc mặt lạnh nhạt phía sau tiến lên một bước, nói câu gì đó với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái chau mày, hai chân quỳ xuống, thanh niên kia đỡ lấy hân, lại nói tiếp. Nàng chỉ có thể nhìn động tác của bọn họ, lại không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy hân lại nói thêm vài câu với Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái bỗng nhiên giận dữ, phất tay đẩy cánh tay thanh niên đặt trên người. Nam tử áo xanh kia cũng không để ý đến thái độ của Trì Ninh Bái, lại nói mấy câu liền lui tới bên cạnh nam tử kia.

Nam tử rời đi, thanh niên cũng đi theo, không biết là vô tình hay là cố ý, tầm mắt hân nhìn về phía Thẩm Mầu Đon. Thẩm Mầu Đon chỉ chú ý tới Trì Ninh Bái, trong đôi mắt Trì Ninh Bái tràn đầy thống khổ, cùng tuyệt vọng. Trong lòng nàng hơi động, vận mệnh Trì gia sau này có phải là quan hệ đối với việc hôm nay Trì Ninh Bái đã gặp nam tử kia? Hân thân phận cũng bất phàm, làm cho Trì gia lâm sông Hoài mai danh ẩn tích không phải không có khả năng, hay là sau đó có thể hỏi thăm Trì đại ca một chút xem vừa nãy bọn họ nói cái gì. Bất kể như thế nào, nếu là Trì Ninh Bái có thể thoát khỏi vận mệnh kiếp trước, sau này thành tựu tất nhiên bất phàm, ngày sau nàng có lẽ sẽ cần đến sự giúp đỡ của hân.

Thẩm Mầu Đon hít một hơi, buông nắm đấm, ánh mắt vẫn đặt trên người Trì Ninh Bái.

Chuyện ngoài lề:

Sen: Yến vương à anh cho chị Thẩm biết thân phận của mình đi chứ suốt ngày cứ "nam nhân, công tử, ..." làm xưng hô của anh tôi edit thấy mệt và dễ lẫn với nhân vật khác lắm.

Yến vương: Kêu ca cái gì, bản vương phải giả làm nam nhân thần bí, hoàng tử bóng tối phải bí mật chút Thẩm Mầu Đon mới dễ sa vào lưới tình bản vương giăng ra chứ. Bản vương xuất hiện muộn hơn La Nam chó má kia mười mấy chap không thể thua thảm hại như vậy được. Còn cô nữa cảm bếp xép với Thẩm Mầu Đon nếu nàng mà biết ta chu di cửu tộc nhà cô với tội danh dám khi quân tương lai.

Sen: Ông không phải đe dọa có tin tôi kiện ông không hả dám đe dọa tính mạng người khác. Tôi đi mách chị Thẩm

Yến vương: Bản vương không quan tâm luật là ở vua cô giỏi đi mách xem. Ê áo xanh chuẩn bị mài dao thật sắc cho bản vương. Tiếng bạn áo xanh mài dao xoèn xoẹt...

Sen: Ông được đó tôi đi mách tác giả bảo bà thay nhân vật nam chính cho ông làm nhân vật nam phụ. Hô hô hô Dù gì cũng ít nhân vật cho thêm anh nữa theo đuôi chị Thẩm cho nó đông vui 😊 Mà nhà anh nhiều hoàng tử huynh đệ mà tôi bảo bà lấy một anh trong đó ra. Cho huynh đệ tranh đấu thế mới vui

Yến vương: 😊 Lấy dao chữa cổ Sen, Cô thử bảo xem xem ta có làm thịt cô không. À mà quên ta hỏi lộ bà ta không ít chân trâu a. Bà ta mà dám ta phá nhà bà.

Sen: Oa oa Yến vương ác độc,.....

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Cảnh đêm trên sông đẹp dị thường, một vầng trăng tròn chiếu sáng toàn bộ mặt sông, trên mặt sông chọt có đom đóm bay qua, lấm ta lấm tắp.

Tri Ninh Bái đứng trên mũi thuyền một ngày, Thẩm Mẫu Đơn ở trong phòng chú ý hẳn một ngày, mãi cho đến khi bóng đêm âm đậm buông xuống, trên sàn tàu chỉ còn lại một mình Tri Ninh Bái, Thẩm Mẫu Đơn mới mang một bình nước cùng mấy viên bã đậu đi ra ngoài, nhìn đáng về Tri Ninh Bái phờ phạc, một mồi nằng nhẹ giọng nói: "Tri đại ca, huynh đã một ngày đều không ăn gì, mau ăn một chút lót dạ dày đi."

Tri Ninh Bái nghe thấy tiếng nói xoay đầu lại, đôi mắt sáng ngời thường ngày giờ khắc này chỉ còn lại mê man, ngần ngừ nói "A Đơn. . . . ."

Thẩm Mẫu Đơn cầm ấm nước cùng bã đậu trong tay đưa tới trước mặt hắn,

cũng không nói thêm gì nữa. Tri Ninh Bái chán chừ một lúc, vẻ mặt thanh tỉnh không ít, nhìn chăm chăm Thẩm Mẫu Đơn thức ăn nước uống trong tay nâng một hời, yên lặng nhận lấy bắt đầu ăn. Mấy miếng bã đậu khô cùng, bánh bột ngô và một bình nước rất nhanh bị ăn sạch sẽ, lúc này mới nở nụ cười nhìn Thẩm Mẫu Đơn, "Đã làm cho muội phải lo lắng."

Thẩm Mẫu Đơn tiếp nhận ấm nước hết trong tay hắn, suy nghĩ một chút,

ngẩng đầu nhìn hắn, "Tri đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy? Muội đã nhìn thấy huynh đứng ở đầu thuyền cả một ngày."

Tri Ninh Bái lắc đầu, lộ ra nụ cười khổ, "Không có gì."

"Tri đại ca, nếu có chuyện xảy ra, huynh nên nói với muội, dù muội không giúp được cái gì, thế nhưng hai người dễ dàng nghĩ cách hơn so với một người."

Thẩm Mẫu Đơn nhìn hắn, chân thành nói.

Tri Ninh Bái không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn phong cảnh xa xa bị bóng đêm bao phủ, ánh mắt nặng nề. Thẩm Mẫu Đơn không nhiều lời nữa, đứng một bên bồi hắn. Ánh trăng chiếu vào trên lưng hai người, vẩy lên một thứ ánh sáng mỏng lung, như ảo như mộng. Qua một lúc lâu, mới nghe thấy bên cạnh thuyền tới tiếng dè nén thốt khổ, "Người kia là . . . . Yên Vương điện hạ."

Yên vương —— Thẩm Mẫu Đơn thân gần ra, bàn tay vô thức nắm thành

quyển, không cần Tri Ninh Bái nói rõ, nàng biết người trong miệng hắn là ai, là nam tử mặc cẩm bào màu đen kia, nàng làm sao cũng không nghĩ đến người kia là Yên Vương điện hạ, nàng chỉ nghĩ rằng thân phận người kia bất phàm, nhưng không nghĩ ra lại cao quý như vậy.

Yên vương, nghe đồn Yên vương tính tình cẩn thận, thận trọng, đầu óc vô cùng thông minh, nhạy bén. Nhưng người kia là Yên vương, nàng bây giờ cũng có thể đoán ra nẩy phần tại sao hắn lại tới tìm Tri Ninh Bái rồi.

Tiếng Tri Ninh Bái tiếp tục vang lên bên tai, "Yên vương muốn mua toàn bộ thủy vận, thủy vận này là do phụ thân huynh khổ cực một đời gây dựng nên, huynh không muốn, chỉ là. . . . ."

Coi như không muốn, Yên vương muốn đồ gì há có thể không chiếm được? Chỉ sợ hắn không muốn, người kia sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn để có được thủy vận, đối với hắn trái lại nửa điểm chỗ tốt đều không có, Tri gia ở lâm sông Hoài biến mất sau một đêm có phải là do liên quan đến chuyện này? Thẩm Mẫu Đơn nghĩ, có điều —— nàng ngẩng đầu nhìn Tri Ninh Bái, mở miệng hỏi: "Tri đại ca, nếu huynh quy thuận làm thủ hạ của Yên vương, thủy vận có thể được bảo vệ?" Yên vương muốn không chế toàn bộ ly giang, mà không phải chỉ có một bến tàu, vì lẽ đó Tri Ninh Bái huynh nếu nguyện ý quy thuận hắn, hắn có thể tiếp tục để Tri Ninh Bái huynh quản lý bến tàu.

Tri Ninh Bái lắc đầu, "Huynh đã đề nghị qua, hắn. . . . Không đồng ý, chỉ sợ là không tín nhiệm huynh."

Thẩm Mẫu Đơn choáng váng, đúng vậy, vị trí trọng yếu như vậy làm sao có khả năng giao cho một người xa lạ quản lý, đường thủy lúc nào cũng đều giữ vị trí rất trọng yếu, huống chi sau này Yên vương còn muốn đánh nhau lâu dài với Tuyên đế, thì đường thủy càng thêm quan trọng.

Thẩm Mẫu Đơn nghĩ tới đây, trong lòng hơi động, Yên vương giờ khắc này dự định không chế bến tàu thủy vận trên ly sông, có phải là biểu thị hắn muốn an bài nhân thủ vì ngày sau kế vị?

Thẩm Mẫu Đơn tim đập thình thịch trong lòng, có chút hưng phấn, cũng có chút lo lắng, nàng muốn đánh cược, nếu việc này có thể thành công vận mệnh ngày sau của nàng không nằm trong tay người nhà họ Thẩm nữa. Quả đấm của nàng càng chặt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về Tri Ninh Bái, trầm giọng nói: "Tri đại ca, muội có một biện pháp, hay là chúng ta thử một lần. . . . ."

Sau bảy ngày thuyền đã cập bến lâm sông Hoài, Trì Ninh Bái đem hàng đưa đến sân sau cửa hàng. Thảm Mầu Đôn trước về Thảm gia đem hộp trân châu đặt dưới đáy hòm lấy ra trở lại cửa hàng đưa cho Trì Ninh Bái, "Trì đại ca, lúc trước muối cứu mạng cháu của Yến Vương, Yến Vương tặng tạ lễ cho muối, bên trong có mấy viên trân châu còn có ngân phiếu năm trăm lạng, ngân phiếu muối cầm đi mở cửa hàng, vì vậy mong huynh thêm vào đây ngân phiếu năm trăm lạng . . . . . Ngân phiếu này coi như là muối mượn Trì đại ca, chờ ngày sau kiếm lời bạc muối sẽ trả lại Trì đại ca. Đến lúc đó, Trì đại ca đem hộp gấm này đưa cho Yến vương,nói với hắn, muốn dùng hộp gấm này đổi lấy một cơ hội trung thành với hắn."

"Là ta nợ muối, ngân phiếu này há có thể để cho muối bỏ ra." Trì Ninh Bái nói xong thần sắc phức tạp nhìn Thảm Mầu Đôn một chút, bàn tay to lớn vuốt ve hộp gấm tinh xảo trong tay, "A Đôn, muối tin nhiệm huynh như vậy? Chúng ta mới gặp nhau chừng mười ngày, nhưng muối chịu giúp huynh như vậy. . . . ."

Thảm Mầu Đôn nở nụ cười, "Trì đại ca, muối tin tưởng huynh." Kiếp

trước nàng biết Trì Ninh Bái, gặp hắn, cũng biết nhân phẩm của hắn, lúc này mới chịu giúp hắn, hơn nữa này không chỉ là giúp hắn, cũng là giúp chính mình.

Trì Ninh Bái nắm chặt hộp gấm trong tay, nhìn Thảm Mầu Đôn, trịnh trọng nói: "A Đôn, cảm ơn muối, nếu như có thể thành công, huynh nhất định sẽ không quên ân tình của muối."

Trì Ninh Bái cơ hồ không để lỡ thời gian, sau khi lấy ngân phiếu liền nâng hộp gấm đến địa chỉ người kia đưa. Gõ cửa toà nhà phổ thông trước mắt, lập tức có gã sai vặt tiến lên mở cửa, nói rõ ý đồ đến, gã sai vặt này liền dẫn hắn đi tới sân Yến vương.

Sau khi thanh niên kia (anh áo xanh ấy ạ)vào phòng thông báo liền dẫn Trì Ninh

Bái vào gặp Yến vương. Trì Ninh Bái vào phòng liền nhìn thấy Vệ Lang Yến mặc một thân áo màu đen rộng rãi thường dùng, ngồi trên ghế quý phi làm bằng gỗ trắc, vẻ mặt hắn không lạnh lùng như trước, nhìn thấy Trì Ninh Bái đi vào, nhẹ giọng hỏi: "Suy nghĩ kỹ rồi hả?"

Trì Ninh Bái đứng vững người này trên người uy thế, quý xuống, tay nâng hộp gấm giờ cao lên, đặt trước mặt Vệ Lang Yến, trầm giọng nói: "Thảo dân muốn cống hiến hết mình cho Điện hạ, mong Điện hạ cho thảo dân một cơ hội! Thảo dân nhất định sẽ không làm cho Điện hạ thất vọng!"

Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm hộp gấm trong tay Trì Ninh Bái, mặt không hề có cảm xúc. Trong lòng Trì Ninh Bái âm thầm nhảy nót, áp lực gia tăng, tay vẫn vững vàng nâng hộp gấm kia, một lúc sau mới nghe thấy một tiếng cười khẽ, "Như vậy, bản vương liền cho ngươi một cơ hội, trên ly giang có hai mươi hai bến tàu, mỗi bến có một chương đề, bản vương muốn ngươi trong vòng một năm trở thành Tổng Đà Chủ trên sông."

Trì Ninh Bái lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Yến Vương. Chương đề thủy vận trên ly giang đều là nhân vật đến từ dân gian, Yến vương muốn hắn thu phục những bến tàu này, trở thành Tổng Đà Chủ. Đây là thử thách, cũng là thử thách đơn giản nhất, nếu chuyện này hoàn thành không tốt, thì hắn làm sao có thể là thủ hạ của Yến vương mưu đồ sự nghiệp. Hắn ngay lập tức sẽ nghĩ ra nguyên do trong này, cao giọng nói: "Đa tạ điện hạ, thảo dân định sẽ không phụ lòng Điện hạ."

Ánh mắt Vệ Lang Yến lần thứ hai nhìn hộp gấm trong tay Trì Ninh Bái, vẻ mặt khó lường, thả mi mắt, thanh niên đứng bên cạnh lập tức tiến lên nhận lấy hộp gấm, mở miệng nói: "Ngươi trở về đi, ngày sau bản vương sẽ thương thảo tốt với ngươi về chuyện này."

Đợi sau khi Trì Ninh Bái rời đi, thanh niên kia mới cung kính cầm hộp gấm trong tay đưa cho Vệ Lang Yến, Vệ Lang Yến tiếp nhận hộp gấm, mở ra nhìn trân châu cùng ngân phiếu còn nguyên trong hộp, nói: "Vân Hạ, đi thăm dò cô nương kia."

"Vâng, Điện hạ." Vân Hạ đáp một tiếng, lui ra khỏi gian phòng, trong phòng chỉ còn lại Vệ Lang Yến nhìn chằm chằm hộp gấm vẻ mặt như có như không.

Thảm Mầu Đôn vẫn ở tại trong cửa hàng thu xếp vài vốc được chở về, tay vẽ bản thảo để cắt may, thợ may cùng Tú Nương đều nhìn qua, Thảm Mầu Đôn thương lượng với bọn họ hồi lâu, thứ nhất phải làm ra sản phẩm có chất lượng và số lượng cao, cuối cùng quyết định ngày mai có thể bắt đầu làm nhóm xiêm y đầu tiên.

Bản việc hơn nửa ngày, Thảm Mầu Đôn vừa mệt vừa đói, tiễn Mã chương

quý, cắt may, thợ may cùng Tú Nương xong, nàng mới tùy tiện ăn ít thứ, nhìn sắc trời không còn sớm, lúc này mới trở về phủ. Ngày hôm sau trời vừa sáng đã tới cửa hàng, một lúc sau Mã chương quý nói bên ngoài có người tìm nàng, Thảm Mầu Đôn ra cửa liền nhìn thấy một nam nhân vóc người cao to khôi ngô, tướng mạo trẻ tuổi anh tuấn đứng trước cửa hàng, đôi mắt nam nhân kia sáng ngời, sống mũi cao thẳng. Thảm Mầu Đôn sững sốt một chút, người kia là ai vậy?

Nam nhân trẻ tuổi kia nhanh chân đi đến hướng Thảm Mầu Đôn, thời điểm đi tới bên người nàng mới cười nói: "A Đôn."

Thảm Mầu Đôn tròn mắt, chỉ vào nam nhân trước mắt kinh hô: "Trì đại

ca, Huynh. . . . . Huynh là Trì đại ca, ngươi. . . . . Huynh làm sao lại

biến thành như vậy?" Nàng không nghĩ tới Trì Ninh Bái cáo rêu quai nón sẽ anh tuấn như vậy.

Trì Ninh Bái không quen sờ sờ cằm, cười nói: "Huynh cũng có chút không quen. Đứng rồi, hôm qua gặp Yến vương. . . ." Hắn đem sự việc hôm qua gặp mặt Yến Vương kể lại một lần, lại nói: "A Đôn, cảm ơn muội, nếu không có muội chỉ sợ sự nghiệp phụ thân huynh tạo dựng giờ phải chấp tay dâng cho người rồi."

Thẩm Mầu Đôn không chút bận tâm, "Trì đại ca, bến tàu to nhỏ trên ly giang cũng ước chừng khoảng hai mươi bốn, một năm này đủ sao?" Hơn nữa chương đà thủy vận đại đa số đều là người dân gian, tính cách thô bạo không phân rõ phải trái, tính nóng, yêu tranh đấu, muốn thu phục những người như vậy chỉ sợ không đơn giản.

Trì Ninh Bái tràn đầy tự tin, cười to nói: "A Đôn không nên lo lắng, huynh đã có biện pháp, những người này muội không cần quan tâm, kinh doanh tốt cửa hàng là được, muội yên tâm, sau này có huynh bảo vệ muội, sẽ không có ai bắt nạt muội nữa."

Hắn là người dân gian, thật sự có biện pháp, Thẩm Mầu Đôn thầm nghĩ, bỗng nhiên lại nhớ tới hộp gấm kia, trong lòng lại căng thẳng, cũng không biết Yến Vương có tức giận hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Thẩm Mầu Đôn cùng Trì Ninh Bái lại hàn huyên vài câu, Trì Ninh Bái liền cáo từ. Thẩm Mầu Đôn trong thời gian này cũng nói với Trì Ninh Bái nàng gặp chuyện khó khăn, hi vọng hắn có thể hỗ trợ che giấu chuyện cửa hàng, Trì Ninh Bái cười nói: "A Đôn yên tâm, sẽ không có người dám tìm muội gây phiền toái."

Trì Ninh Bái đi rồi, Thẩm Thiên Nguyên cũng đã tới, nhìn thấy Thẩm Mầu Đôn

đang nhìn cách đó không xa xuất thần, tiến lên vỗ vai của nàng, "Mẫu Đôn, nơi này có cha, trước con hồi phủ đi, chuyện cửa hàng ngày sau có phụ thân cùng Mã chương quỹ quản lý, con nên ra ngoài phủ ít một chút, không nên gây chú ý cho tổ mẫu. Tổ mẫu con ghét nhất chính là việc con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài, lần này biết được con theo cha rời nhà một chuyến đã khiến trách cha một trận, chỉ sợ hôm nay sẽ sai người cho mời con qua, con cũng không nên phản bác lão nhân gia như bà." Nói tới chỗ này, Thẩm Thiên Nguyên dừng một chút, thờ dài, "Những năm này đã làm khó con cùng A Hoàn rồi."

Thẩm Mầu Đôn cười, biết ý tứ của phụ thân nói những năm gần tổ mẫu gây khó dễ đối với bọn họ, an ủi: "Cha, không có chuyện gì, tổ mẫu chỉ nói một chút mà thôi."

Thẩm Thiên Nguyên thờ dài không nói nữa, Thẩm Mầu Đôn lại nói: "Cha, vậy con đi về trước."

Thẩm Thiên Nguyên khoát tay áo một cái, "Mau trở về đi."

Thẩm Mầu Đôn vừa về tới Thẩm phủ thấy Tư Cúc đang đứng ở trong sân, nhìn thấy nàng quay đầu lại vội vàng tiến lên, trên mặt lo lắng, "Tiểu thư, sáng sớm người đi đâu vậy? Lão thái thái sai người đến tìm, người mau chóng tới đi, không sẽ làm lão thái thái lại tức giận đó."

Đi tới trong sân lão thái thái, quả nhiên liền thấy lão thái thái đang nổi nóng, vỗ bàn đập vang ầm ầm, "Một nha đầu khỏe mạnh để lão Tam nuôi thành hình dáng này sao! Đi theo ra nửa tháng, bây giờ trở về sáng sớm đã không thấy không thấy bóng người. . . . ."

Lão Thái Gia khuyên như: "Được rồi, người ít nói vài câu đi."

Thẩm Mầu Đôn nghe thanh âm bên trong, ngậm thờ dài, đang muốn đi vào, phía sau truyền đến tiếng đại tỷ Thẩm Oánh, "Tứ muội, tỷ cùng muội cùng vào đi thôi."

Quay đầu nhìn lại, Thẩm Oánh mặc một thân quần áo màu tím nhạt đang đứng ở cách đó không xa cười nhìn nàng. Thẩm Mầu Đôn cũng nhìn nàng mỉm cười đến, "Đại tỷ, tỷ đã trở về?"

Thẩm Oánh đi mấy bước tới tới trước mặt Thẩm Mầu Đôn, dắt tay nàng, "Tứ muội, còn muốn nói một tiếng cảm ơn với muội, nếu không có muội giờ khắc này tỷ chỉ sợ còn không biết trôi qua ngày như thế nào, may là có muội giúp đỡ đưa ra chủ ý."

Thẩm Mầu Đôn nhìn nàng, "Đều đã giải quyết?"

Thẩm Oánh run lên, thờ dài, "Ta mời đại phu cho phu quân chẩn mạch, đúng là vấn đề của hắn, đại phu đem chuyện này báo với mẹ chồng, mẹ chồng mời phụ khoa thánh thủ đi chẩn mạch cho nữ nhân kia. Nàng cùng phu quân ở chung có hai tháng, nhưng lại có mang ba tháng, mẹ chồng tức giận, hiện tại còn bệnh, phu quân cũng bị bệnh một hồi, bây giờ Nghiêm gia cũng đã biết được chuyện này, cũng mời rất nhiều đại phu đến xem, đều nói rất khó trị."

Nữ nhân kia bị mẹ chồng sai người ta đánh sảy thai, bị người đưa trả về, mẹ nàng đã tức sinh bệnh nặng, bản thân nàng tựa hồ cũng bị bệnh không nhẹ, cũng không biết còn có thể hay không sống qua ngày, nói vậy không biết mẹ chồng có cho nàng tiếp tục sống tiếp hay không. . . . ."

Thẩm Mầu Đơn đối với kết cục của nữ nhân kia không có hứng thú, "Giờ đại tỷ dự định làm sao? Dù sao cũng là do hấn, nếu tỷ tiếp tục ở lại Nghiêm gia, thì ngay cả một đứa bé tỷ cũng không có."

Thẩm Oánh cười khỏ, "Còn có thể làm sao, mẹ chồng dự định nếu phu quân thật sự không được, liền xin một đứa bé đại bá cho làm con nuôi, đại tẩu lại mang thai, cũng đồng ý đem con cho cho chúng ta làm con nuôi rồi. Ngày sau cũng chỉ có thể bảo vệ đứa nhỏ này mà sống, Tứ muội, tỷ cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi. . . . ."

Đúng vậy a, đại tỷ cũng chỉ có thể như vậy, nếu đời trước nàng gặp chuyện như vậy chỉ sợ cũng sẽ có một kết quả như thế. Nhưng bây giờ, nàng tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy. Thẩm Mầu Đơn thở dài, không nói thêm gì nữa, tiến vào trong phòng lão thái thái. Thẩm Oánh cũng đồng thời đi vào theo, lão thái thái nhìn thấy Thẩm Oánh, tầm mắt dời đi không ít, vội vàng hỏi tình hình bây giờ của Nghiêm gia, lửa giận cũng nhỏ đi không ít. Thẩm Oánh trả lời vài câu, lão thái thái cuối cùng cũng không phát hỏa đã để nàng đi.

Ra khỏi sân lão thái thái Thẩm Mầu Đơn liền trực tiếp trở về phòng, Tư Cúc lại ở bên tai nàng thao thao bất tuyệt, nói là khoảng thời gian này La Nam thường xuyên đến tìm đến nàng, biết nàng ra khỏi cửa, rất tức giận. Thẩm Mầu Đơn tự nhiên không để ý tới La Nam, bây giờ tâm tư đều đặt vào tất cả quần áo, bây giờ nàng chỉ hy vọng có thể đem quần áo bày sẵn bắt tay vào làm, như vậy phụ thân cũng có thể ung dung không ít.

Cửa hàng quần áo bên kia đang chế tạo gấp quần áo, cũng không có gì chuyện khác thường phát sinh, Thẩm Mầu Đơn yên lặng ở nhà đợi hai ngày, ngày hôm đó đang thư phòng về, Lục nhi đến thông báo, nói bên ngoài có người tìm. Thẩm Mầu Đơn nghi hoặc, Tri đại ca biết nàng ở Thẩm gia thán ngày khổ sở sẽ không tới Thẩm gia tìm nàng, rốt cuộc là ai?

Đội Lục nhi dẫn người vào, Thẩm Mầu Đơn sững sờ, là thanh niên bên cạnh Yến vương. Nhìn người này, trong lòng nàng không khỏi thấp thỏm, người này tìm đến nàng nhất định là Yến vương, chẳng lẽ Yến vương trách nàng đem hộp gấm cho Tri đại ca?

Vân hạc liếc nhìn tiểu thư đang đứng ngồi không yên trước mắt, mở miệng nói: "Thẩm cô nương, chủ nhân nhà ta cho mời, kính xin tiểu thư đi theo ta một chuyến."

Thẩm Mầu Đơn từ chối không được, chỉ báo cho Tư Cúc Lục nhi đây là người quen, liền đi theo người này ra khỏi Thẩm phủ, ngồi trên xe ngựa một đường hướng về ngõ nhỏ phía đông. Xe ngựa chạy nửa canh giờ dừng ngay trước một toà nhà. Thẩm Mầu Đơn thấp thỏm theo sau thanh niên này một đường đi tới một sân trước an tĩnh, hai người đi vào trong sân, thanh niên này gõ cửa lúc này mới đẩy cửa phòng ra, dẫn Thẩm Mầu Đơn đi vào.

Đối diện cửa phòng chính là một án thư gỗ lê rộng lớn điêu khắc mà thành, sau án thư là một giá sách gỗ lê, mặt trên bày đầy thư tịch, hai bên giá sách bày hai bình hoa sứ cao hơn nửa đầu người, bên trong có mấy cành hoa chớm nở, tản ra mùi thơm thoang thoang. Thẩm Mầu Đơn nhìn lại, cửa dưới chỉ để một chiếc ghế quý phi bằng gỗ Lê, một nam nhân nửa năm mặc một thân y phục màu đen mặc ở nhà, trong tay nâng một quyển thư tịch cũ kỹ màu vàng, nghe thấy âm thanh, ngừng đầu hướng về phía bọn họ.

Thẩm Mầu Đơn rơi vào trong đôi mắt thâm thúy lạnh lùng của Vệ Lang Yên, trong lòng không khỏi hồi hộp một phen, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Nàng chỉ nhìn hẩn khép quyển sách trên tay lại, để ở trên án nhỏ, chậm rãi từ trên giường nhỏ ngồi dậy, tấp trên bày ra chính tằm mềm để hắc trừ khăn che mặt giày, đứng dậy, từng bước một đi về phía nàng.

Hắn đi tới trước mặt nàng thì dừng lại, nhìn thanh niên phía sau nàng, lúc này mới cư cao lâm hạ nhìn phía nàng. Thẩm Mầu Đơn có chút lo lắng, cho dù là nghe thấy tiếng bước chân đi ra đóng cửa phòng, nàng cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mắt.

Vệ Lang Yên nhìn chằm chằm cô gái trước mắt một hồi lâu, có chút không

rõ nhìn nữ tử nhìn qua mềm mại yếu đuối vì sao sau khi biết thân phận của hẩn còn đem hộp gấm cho nam nhân kia, dùng làm điều kiện trao đổi với hẩn. Nàng chẳng lẽ không biết trong thế giới phân chia giai cấp này, chỉ cần một câu nói của hẩn, cả gia tộc của nàng đều sẽ bị liên lụy sao.

Thẩm Mầu Đơn tìm thỉnh thịch đập, bên tai truyền đến thanh âm có chút lạnh lẽo, "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ Thẩm gia vì đó chôn cùng, may là, ngươi cứu mạng Từ Bảo An, bất kể như thế nào, ta cũng chỉ có thể cảm kích ngươi. . . . ." Dứt lời, hẩn mặc kệ phản ứng của Thẩm Mầu Đơn, đi tới bên án thư lấy ra hộp gấm đưa cho Thẩm Mầu Đơn, "Nếu đã tặng ngươi ta sẽ không thu lại, cái này ngươi lấy về đi."

Thời điểm Thẩm Mầu Đơn nâng hộp gấm đi trong chợ huyên náo, tay chân vẫn lạnh lẽo, đầu óc cũng có chút say xe, nàng thậm chí cũng không biết mình đi như thế nào ra khỏi tòa nhà này, chỉ nhớ rõ Yến vương đem hộp gấm đưa cho nàng sau liền để nàng rời đi. Bên tai nàng cũng vẫn vang lên câu nói kia của Yến vương, "Hành vi của ngươi đủ để cho toàn bộ người Thẩm gia vì đó mà chôn cùng rồi."

Trên dưới cao thấp, bất luận thân sơ thế nào, đều có thể bị uy hiếp, bị giai cấp bên trên đè ép giết chết bất cứ lúc nào. Trong thế giới phân biệt giai cấp đẳng cấp rõ ràng như vậy, hẩn lại đi biểu cao cao tại thượng không thể lay động, mà nàng bất quá chỉ là thứ dân, giống như giun dế vậy, mà nàng dĩ nhiên đem đồ quý nhân ban thưởng dùng để uy hiếp quý nhân, trước ý nghĩ thực sự là buồn cười này. Nghĩ tới đây, chân nàng có chút nhũn ra, bước chân lao đảo.

Thẩm Mầu Đơn dừng bước, hít sâu mấy hơi, về mỗi một mớ giảm đi không ít, nàng ôm hộp gấm trong lòng, biết Yến vương cũng không có trách tội cho nàng. Trong lòng dần dần bình tĩnh lại, nàng lại nghĩ tới hài tử kia, đứa bé kia đối với Yến vương lại trọng yếu như vậy, cho dù nàng mạo phạm uy nghiêm của hẩn nhưng vẫn sẽ không trị tội nặng. Đứa nhỏ này bất quá là cháu của Yến vương đi, Yến vương họ Vệ, tên Lang Yên, cháu của hẩn hẩn là gọi Vệ Từ An.

Vệ Từ An —— Thắm Mầu Đôn đi tới phía trước, vừa nghĩ tới chuyện liên quan tới vị tiểu Thế tử này kiếp trước, đời trước thế tử đi theo Yến đế, Thắm Mầu Đôn nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc bỗng nhiên ảm một tiếng nổ tung, nàng chỉ cảm thấy bên tai ong ong, nàng xác thực nhớ tới một tin đồn liên quan với kiếp trước.

Kiếp trước, sau chuyện Thắm gia nàng không chỗ có thể đi, chung quanh du đãng, nghe qua một tin đồn, nói là bên cạnh Yến đế có một thế tử ngốc, Yến đế đối xử với Thế tử ngốc này cực kì tốt, ngốc Thế tử là cháu của Yến đế, lúc nhỏ ngã xuống nước được cấp cứu quá trễ, sau khi hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại là kẻ ngu si. Như vậy tề tề vừa nghĩ, Thế tử này tên gọi là Từ Bảo An. Thắm Mầu Đôn cảm thấy tim thỉnh thoảng đập, đời trước tiểu Thế tử có phải là cũng là bởi vì rơi vào ly sông cho nên mới trở thành kẻ ngu si? Bây giờ đã được nàng cứu lên, vì thế ngày sau cũng sẽ không bao giờ có ngốc Thế tử đi.

Thắm Mầu Đôn trong lòng vui mừng lại nghĩ mà sợ, vui mừng một đứa bé sau này sẽ không hề si ngốc nữa, nghĩ mà sợ chính là, may là này tiểu Thế tử rất quan trọng với Yến vương, không phải vậy thì nàng bây giờ chỉ sợ cũng không thể an toàn tiêu sái ở chỗ này. Có điều vì sao Yến vương đối tốt với cháu mình như vậy? Trong lòng lung suy nghĩ, phía trước đột nhiên vang lên tiếng nói nổi giận đùng đùng "Mầu Đôn, tại sao muội lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thắm Mầu Đôn ngẩng đầu nhìn lên thấy La Nam đang đứng cách chỗ nàng không xa, phía sau là một nữ tử một mặc quần áo màu hồng nhạt, nữ tử ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo tuy rằng không phải rất xinh đẹp, nhưng rất thanh tú, còn mang theo phong độ của người tri thức, khiến khí thế của nàng tăng lên không ít, rất là hấp dẫn chú ý của người khác.

Thắm Mầu Đôn nhìn nữ tử vẻ mặt lạnh nhạt phía sau La Nam, mặt không hề có chút cảm xúc. Thanh Trúc cố ý gọi nàng đi phá vỡ gian tình của La Nam cùng Diêu Nguyệt, khi đó về mặt của La Nam cùng Diêu Nguyệt không thể là giả được thất kinh nhìn nàng, nàng chết rồi ở La gia một thời gian, lúc này mới phát hiện này Thanh Trúc có gian tình với La Nam, khi đó nàng mới hiểu được nha hoàn này ban đầu cố ý gọi nàng đi đánh vỡ gian tình hai người họ, nguyên nhân đơn giản là không chịu nổi gia gia sủng ái Diêu Nguyệt, chỉ sợ là không nghĩ tới sẽ hại chết nàng. Có điều coi như nàng lúc trước không nghĩ tới hại chết mình, nhưng cũng có tâm tư xấu, nếu nàng yêu thích La gia như vậy, đời này nàng nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của nàng ta, làm cho ba người các nàng đời này quần quýt lấy nhau.

La Nam chạy tới cau mày đứng trước mặt Thắm Mầu Đôn, lại nhìn thấy hộp gấm nàng ôm trong lòng, mở miệng hỏi, "Hơn nửa tháng này muội đi nơi nào? Bây giờ muội là vị hôn thê của huynh chính là đại biểu mặt mũi cho La gia chúng ta, sau này không nên tùy ý ra ngoài xuất đầu lộ diện." Dứt lời, lại cau mày liếc nhìn hộp gấm trong lòng nàng, "Đây là vật gì?"

Ánh mắt Thắm Mầu Đôn rời khỏi người Thanh Trúc nhìn La Nam tuần tú trước mặt, nàng cười cợt, sờ sờ hộp gấm trong lòng, "Trước đây cứu mạng một người, gia đình nhà người ta tạ lễ vật cảm ơn. La đại ca muốn xem một chút sao?"

La Nam tự nhiên không còn hứng thú, nhìn hộp gấm tinh xảo, bên trong cũng không không phải là một ít châu báu đồ trang sức, hẳn còn chưa tới mức độ mặt dày muốn cướp châu báu đồ trang sức của vợ chưa cưới. Thích thú khoát tay áo một cái, nhìn trang phục Thắm Mầu Đôn đang mặc, trong lòng lại tức giận "Muội nhìn đáng đáp bấy giờ của muội xem, vì sao không chịu mặc trang phục tốt, đẹp một chút. . . . ."

"La đại ca. . . . ." Thắm Mầu Đôn bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời hắn, "Muội dự định đi thăm Nguyệt Nhi, huynh có muốn đi cùng muội không?"

La Nam ngẩn người, nghĩ tới Diêu Nguyệt giống như điên phụ kia, lắc đầu, "Huynh không đi, huynh dự định đi báỉ phòng một vị quý nhân. . . . . Thanh Trúc chúng ta đi thôi."

Thanh Trúc phía sau nhàn nhạt đáp một tiếng, phức phức thân mình với Thắm Mầu Đôn, lúc này mới đi sau La Nam, từ đầu đến cuối đều rất hồ hững, đứng mực.

Thắm Mầu Đôn cũng không có nán lại, ôm hộp gấm trở về, đem hộp gấm đặt dưới đáy hòm, chợt nhớ tới năm trăm lạng ngân phiếu trong hộp gấm là của Tri đại ca, đang định đi đem ngân phiếu trả lại, Tư Cúc bưng một bát nước ô mai đi vào, nói: "Tiểu thư, trời ngày càng nóng bức, hai tháng rồi còn không có lấy một cơn mưa, chúng ta ở lâm sông Hoài dựa vào ly giang cũng còn tốt, ta nghe nói lâm huyện XX sắp hạn hán đến nơi. . . . . Ai, tiểu thư, sáng sớm nọ tì nấu chút nước ô mai, đã mất rồi, người nếm thử xem."

Thắm Mầu Đôn từ chỗ Yến vương trở về xác thực nóng không chịu được, liền ngồi xuống định uống xong mới đi tìm Tri Ninh Bái, Tư Cúc nhìn túi nhỏ đặt trên bàn, hỏi: "Tiểu thư, ngài mới trở về lại muốn đi ra ngoài sao?"

"Ừ, còn có chút chuyện phải ra khỏi cửa một chuyến."

Tư Cúc lo lắng nói: "Tiểu thư, tiệc mừng thọ La phu nhân rất nhanh sẽ đến, ngài đã chuẩn bị kỷ quà mừng thọ chưa? Tính ra chỉ còn lại chừng mười ngày, nếu không chuẩn bị sớm sợ rằng không kịp?"

Thắm Mầu Đôn để chén trong tay xuống, quay đầu nhìn Tư Cúc, trong lòng nhớ lại đời trước cũng không có chuyện đại thọ La phu nhân này, chỉ nhớ có

tiệc mừng thọ La lão gia, chẳng lẽ nhớ lộn, bên tai lại truyền tới tiếng Tư Cúc "Tiểu thư, ngày hôm nay đúng là nóng thật. Người chạy ra bên ngoài không sợ nóng sao?"

Đầu óc Thẩm Mầu Đơn bỗng nhiên nổ tung, nàng sắc mặt trắng bệch nhìn Tư Cúc, Tư Cúc sợ hết hồn, "Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm sao vậy, làm sao sắc mặt kém như vậy? Chắc là say nắng, để nô tỳ đi mời đại phu lại đây xem qua chút." Nói xong vội vàng vàng đi ra bên ngoài, Thẩm Mầu Đơn kéo nàng lại, tay mơ hồ có chút run, khàn khàn nói: "Ta không sao, không cần đi mời đại phu." Nàng chỉ là chợt nhớ tới ra một chuyện đời trước bịn rịn lãng quên.

Khí trời nóng bức làm cho mấy hồ nước của mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều sắp khô cạn, mùa khô thường thường kéo theo nạn châu chấu, sau đó không lâu mấy huyện phụ cận lâm sông Hoài đều phát sinh nạn châu chấu nghiêm trọng, huyện kề bên gần lâm sông Hoài vì lẽ đó nhận lấy liên lụy, tất cả cây nông nghiệp sắp thu hoạch đều không còn một mống, không thu hoạch được một hạt nào. Mấy huyện này đều là đất phong của Yến vương, khi đó Yến vương mặc dù rất nhanh đã ra quyết sách, nhưng tai nạn phát sinh, tất cả cửa hàng lương thực đều cơ trực lợi nặng giá cao lên, rất nhiều nạn dân mua không nổi lương thực, tuy có không ít nhà thế gia phát lương cứu tế, nhưng chỉ như muối bỏ biển, không giải quyết được vấn đề. Sau hơn nửa năm chung quanh mấy huyện thành đều có không ít nạn dân, cũng chết đói không ít, vô cùng nghiêm trọng.

Kỳ thực nếu là sau khi tai họa phát sinh đem không chế lại giá cả cửa hàng lương thực sau đó lại từ bên ngoài điều động lương thực đủ để ứng phó hơn mười vạn nạn dân mấy huyện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Khi đó bởi vì việc này phát sinh vào mấy ngày trước tiệc mừng thọ của La phu nhân, vì lẽ tiệc mừng thọ bị hoãn lại, hơn nửa năm sau cây lương thực mới có thu hoạch, cuộc sống của mọi người dễ chịu đi một chút, vừa vặn lại là đại thọ sáu mươi tuổi của La lão gia, vì lẽ đó lúc này mới cử hành tiệc mừng thọ. Khi đó bởi vì trong nhà quá túng thiếu, vì lẽ đó quà mừng thọ chỉ là bức bình phong nàng tự tay thêu, làm cho sắc mặt La Nam lúc đó cực kì khó coi.

Nghĩ tới đây, Thẩm Mầu Đơn không nhịn được nhủ mảy lại, bây giờ chỉ cách tiệc mừng thọ La thái thái còn nửa tháng, lúc trước nạn châu chấu cuối cùng là ngày đó phát sinh? Nàng nhớ tới ngày đó giữa không trung đều bị rất nhiều con châu chấu che kín lại, chỉ chít, che kín bầu trời, trong nháy mắt tất cả cây nông nghiệp, toàn bộ cây cối đều bị con châu chấu bò đầy, truyền đến tiếng gặm nhấm, khiến cho người ta tê cả da đầu.

Nạn châu chấu tại như vậy niên đại này là thiên tai thông thường, mấy năm sẽ có địa phương xảy ra nạn châu chấu, không thu hoạch được một hạt nào, một mảnh thê lương.

Chỉ là ngày nào xảy ra? Thẩm Mầu Đơn nắm chặt nắm đấm, biết bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, bất kể như thế nào phải nghĩ ra biện pháp. Sau nạn châu chấu Thẩm gia cũng trôi qua rất là khổ cực, cho dù có tiền bạc cũng không mua được lương thực, vì lẽ đó hiện tại trước hết muốn làm là tích trữ nhiều lương thực, mặt khác cũng phải báo cho Tri đại ca, để Tri đại ca báo cho Yến vương, nếu như có thể sớm đưa ra quyết sách, bách tính gặp tai họa cũng đỡ hơn rất nhiều, chỉ là nên làm thế nào để nói cho Tri đại ca?

Nhìn tiểu thư sắc mặt từ trắng bệch chuyển thành tái nhợt, lại chuyển thành lo lắng, Tư Cúc có chút không rõ, trừng mắt nhìn, "Tiểu thư, người sao vậy?"

Thẩm Mầu Đơn chỉ cảm thấy đầu căng đau, lắc lắc đầu, "Ta không sao, Tư Cúc ngươi đi ra ngoài trước đi."

Tư Cúc sau khi rời khỏi đây, Thẩm Mầu Đơn nhìn chằm chằm túi nhỏ trên bàn trở nên trầm tư, qua nửa khắc, nàng đứng dậy, trở lại trước hòm, do dự, cuối cùng rốt cục vẫn là mở ra, đem hộp gấm điều khắc tinh xảo bên trong lấy ra. Nhìn hộp gấm trong tay, nàng không nửa phần do dự, thay đổi thân y phục nam nhân, đội duy mũ, trở lại bên cạnh bàn, nhắc lên túi nhỏ trên bàn, ôm chặt hộp gấm đi ra cửa.

Thẩm Mầu Đơn nhìn hiệu cầm đồ trước mắt, vuốt ve hộp gấm, sai bước đi đi vào, đem hộp gấm trong lòng đặt ở trên kệ dài, trầm giọng nói: "Đồ vật bên trong, ta muốn cầm chết."

Cầm chết, chính là không thể chuộc đồ lại. Nếu như là muốn cầm sống, chỉ là giá cả cầm sống giảm một nửa so với cầm chết, hơn nửa kỳ hạn cầm sống càng lâu, giá lại càng thấp, nàng hiện tại cần gấp nhiều bạc, cần bản không có khả năng cầm sống. Hơn nữa coi như cầm sống, sau hơn nửa năm nàng cũng không thể kiếm được bạc đem vật này chuộc về.

Quản gia hiệu cầm đồ thờ ơ mở ra hộp gấm, nhìn thấy chân trâu bên trong to bằng nắm đấm trẻ con tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, lóng lánh cả người chợt run lên một cái, thân thể cũng đứng thẳng lên, kích động nhìn Thẩm Mầu Đơn một chút, cẩn thận từng li từng tí đem viên trân châu lớn nhất bên trong lấy ra, cẩn thận quan sát.

Nhìn ước chừng nửa khắc đồng hồ, lúc này mới ngẩng đầu lên, kích động nói: "Đúng là muốn cầm chết? Khách nhân có thể suy nghĩ kĩ lại." Trần châu cực phẩm như vậy có người cam lòng cầm đi, vẫn là cầm chết.

Thẩm Mầu Đơn gật gật đầu, "Cầm chết, tất cả trân châu bên trong toàn bộ cầm hết đi, tốc độ nhanh lên một chút."

Quản gia có chút khó khăn, "Cái này, còn phải mời chương quỹ lại đây một chuyến, có thể sẽ lỡ ít thời gian."

"Làm phiền xin mau lên một chút."

Quản ra rất nhanh mời chương quỹ lại đây, chương quỹ nhìn trần châu cực phẩm cũng rất là kinh ngạc, đây thật là cực phẩm khó gặp, loại địa phương nhỏ này cho tới bây giờ chưa từng có trần châu như vậy, người trước mắt này rốt cuộc là ai? Nhìn trang phục tựa hồ cũng không phải là quý nhân. . . . . Thời khắc này, chương quỹ trong lòng nổi lên lòng tham, tiền tài động lòng người, đối mặt cực phẩm trần châu như vậy, đại đa số lòng người sẽ nổi lên lòng tham.

Thẩm Mầu Đơn tự nhiên cũng biết cái này, nàng mở miệng nói: "Đây là tri Đà chủ lái thuyền lâm sông Hoài để cho ta tới cầm cố đó, phiền chương quỹ kính xin mau lên." Dứt lời, lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh mây ngày trước đây Tri Ninh Bái cho, mặt trên có khắc một chữ Tri. Đây là cái ngày đó Tri Ninh Bái cho nàng dùng để phòng thân, nói là ở lâm sông Hoài đừng chuyện gì chỉ cần lấy ra lệnh bài này, người bình thường là sẽ không gây phiền toái cho nàng.

Chương quỹ sững sờ, cuối cùng lòng sợ hãi chiến thắng lòng tham của mình, để quản gia đi định giá trị, lại đi lấy ngân phiếu đưa cho Thẩm Mầu Đơn. Thẩm Mầu Đơn đem tấm ngân phiếu hai trăm lạng đặt ở trong bọc quần áo lúc này mới đi tới Tri gia. Tri gia bây giờ chỉ có một mình Tri Ninh Bái, phụ mẫu đều đã sớm mất, những năm này cũng vẫn sống nhờ thủy vận, thế thiếp cũng không có.

Rất nhanh có người dẫn Thẩm Mầu Đơn tới chỗ Tri Ninh Bái, Thẩm Mầu Đơn chờ người hầu Tri Ninh Bái lui xuống, lúc này mới tháo duy mũ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Tri Ninh Bái. Tri Ninh Bái mang theo nụ cười, nhìn thấy Mầu Đơn nghiêm túc như vậy không khỏi cau mày nói: "Mầu Đơn, muội sao vậy? Có người khi dễ muội?"

Thẩm Mầu Đơn lắc lắc đầu, cầm túi nhỏ trong tay để lên bàn, sau đó mở

ra, lộ ra bên trong một tờ ngân phiếu đến. Tri Ninh Bái kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Mầu Đơn, "Mầu Đơn, đây là?"

Thẩm Mầu Đơn thần sắc nghiêm túc nhìn Tri Ninh Bái, "Tri đại ca, muội hiện tại có chuyện muốn thương lượng cùng huynh. Tri đại ca, muội trước đây xem qua một quyển du ký, mặt trên từng ghi lại một câu nói như thế này, hạn hán cùng châu chấu, nạn châu chấu thường làm làm bạn với hạn mà đến, mấy quận huyện cạnh lâm sông Hoài nửa năm qua sông ngòi ao hồ khô cạn, hơn nửa nghe nói bên trong rất nhiều ruộng đã sinh châu chấu.

Tri đại ca, muội sợ mấy ngày nữa này châu chấu sẽ ngày càng nhiều, sẽ biến thành nạn châu chấu. Tri đại ca, những này ngân phiếu huynh cầm, toàn bộ đi mua lương thực, muội sợ nếu xảy ra nạn châu chấu, đến lúc đó giá lương thực sẽ tăng cao, chúng ta hiện tại tốt nhất có thể làm là trữ lương thực. Mặt khác. . . ." Thẩm Mầu Đơn nhìn Tri Ninh Bái càng ngày càng nghiêm túc, tiếp tục nói: "Chuyện này tốt nhất nên báo cho Yến vương, nếu là sớm phòng ngừa, có thể cứu không ít người."

Tri Ninh Bái há miệng, rồi lại không biết mình nên nói cái gì, vốn cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi, có thể từ trong miệng Mầu Đơn nói ra hẳn liền thật sự tin, tin tưởng sẽ có nạn châu chấu phát sinh. Cẩn thận ngừng lại, trước đây có nạn châu chấu phát sinh địa phương xác thực theo hạn hán, chẳng lẽ lần này cũng sẽ bởi vì hạn hán mà phát triển thành nạn châu chấu sao?

Hắn suy tư hồi lâu, mới nói: "Ta sẽ đem chuyện này báo cho Yến vương, nếu hắn không tin làm sao bây giờ?"

Thẩm Mầu Đơn trầm mặc chốc lát, "Nếu là hắn không tin, chúng ta cũng không có cách nào, bây giờ có thể làm chỉ có những thứ này."

Tri Ninh Bái gật gật đầu, vừa nhìn về phía ngân phiếu trên bàn, "Mầu Đơn, những ngân phiếu này?"

Thẩm Mầu Đơn lúc này mới đem chuyện sáng sớm đi gặp Yến vương nói ra, Tri Ninh Bái cười khổ, "Mầu Đơn, xin lỗi, nếu không phải lâm vào bước đường cùng huynh cũng sẽ không làm như thế."

"Tri đại ca, muội đây không phải không có chuyện gì sao, hơn nữa Yến vương còn đem trần châu trả lại cho muội, bằng không cũng không thể có nhiều bạc như vậy rồi. Tri đại ca những ngân phiếu này toàn bộ đi mua lương thực, càng nhanh càng tốt. Mua lương thực toàn bộ đặt ở nơi này, muội không có cách nào trữ lương rồi." Thẩm gia tự nhiên là không thể nào, mua cửa hàng mặc dù có cái sân sau, nhưng sau đó tại nạn phát sinh, lòng người khó lường, ai biết sẽ có người đi cướp lương thực hay không, đặt ở nơi này không thể tốt hơn nữa.

Thẩm Mầu Đơn đi rồi, Tri Ninh Bái đem toàn bộ bạc mình mấy năm qua lấy ra, những năm này cũng kiếm lời không ít bạc, có điều phần lớn là cho các anh em dưới tay, hắn đối với người của mình luôn hào phóng, còn dư lại đều là một ít cửa hàng, ruộng đất, bất động sản có thể sử dụng bạc cũng bất quá chỉ có hơn hai vạn hai. Sau khi hắn lập tức để thủ hạ bắt đầu chia nhau đi mua lương thực,

còn mình đi tới gặp Yến vương.

Ngày hôm sau Thẩm Mầu Đơn liền biết Tri Ninh Bái đem việc này cáo tri Yến vương, nhớ tới Yến vương kia, Thẩm Mầu Đơn trong lòng có chút thấp thỏm, hỏi Tri Ninh Bái, "Tri đại ca, Yến Vương Khả nói cái gì?"

Tri Ninh Bái về mặt rất là phức tạp, hắn nhìn Thẩm Mầu Đơn một chút, "Yến Vương tin, đã để cho Vân Hạc đi xử lý."

Thẩm Mầu Đơn thở phào nhẹ nhõm, coi như sớm mấy ngày đó cũng là mới có lợi

, chỉ ít cửa hàng lương thực chung quanh quận huyện đều có thể khống chế được giá cả, chờ tại nạn phát sinh lại điều động tới một ít lương thực từ những

nơi khác lại đây, kiên trì nửa năm hẳn là không có vấn đề .

Nhìn Mầu Đon thờ phào nhẹ nhõm , Trì Ninh Bái nhớ tới hôm qua Yến vương hỏi hẳn, Yến vương liền biết đây là Mầu Đon nói cho hẳn biết, nhớ tới Yến vương cười khê, Trì Ninh Bái liền cảm thấy trong lòng lạnh lẽo , cũng không biết đem việc này nói cho Yến vương là đúng hay còn là sai, như không có nạn châu châu phát sinh, đến chẳng phải Mầu Đon lại thêm một cái tội trạng?

Trì Ninh Bái đang nghĩ lung tung, bên tai lại truyền tới tiếng Mầu Đon, "Trì đại ca, lương thực mua thế nào rồi? Đã thu xếp được vị trí chưa?"

Trì Ninh Bái ngẩng đầu, "Vì không đưa tới kinh hoàng, đã để các anh em phân

công nhau đi mua, làm rất bí ẩn, sẽ không để cho người chú ý . Sân sau nhà huynh có mấy kho hàng lớn, có thể đem lương thực đặt ở đó, Mầu Đon cũng không cần lo lắng. Đúng rồi, sau đó cần phải cho người đưa chút lương thực qua chỗ muội chứ?"

Thắm Mầu Đon lắc đầu, "Không cần, nếu muội cần sẽ báo cho Trì đại ca."

Mấy ngày kế tiếp Thắm Mầu Đon cũng không có xuất hiện ở cửa, cửa hàng quần áo cũng tạm thời đóng cửa, không phải sợ rất nhiều châu châu bay tới sẽ phá hủy những kia vải vóc, chỉ là trước tiên tạm thời đem cửa hàng quần áo đóng lại, để thợ may cùng Tú Nương đi về nghỉ một thời gian, cho tới Mã chương quỹ

vẫn vẫn là ở lại trong sương phòng hậu viện cửa hàng quần áo .

Như vậy lại qua gần như mười ngày, ngày hôm đó sáng sớm Thắm Mầu

Đon còn chưa tỉnh lại, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Tư Cúc thất kinh, "Tiểu thư, tiểu thư, không tốt rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Thắm Mầu Đon ngay lập tức sẽ tỉnh lại, một vươn mình từ trên giường ngồi dậy, quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, giữa không trung đen ngịt một mảnh, lít nha lít nhít, vang lên ong ong. Da đầu của nàng hơi tê tê, đang muốn xuống giường đem cửa sổ đóng, ngoài cửa Tư Cúc đã đẩy cửa vào, chạy như bay đến phía trước cửa sổ đem cho nên cửa sổ toàn bộ đóng lại, mới trắng bệch nghiêm mặt đi tới trước mặt Thắm Mầu Đon, "Tiểu thư, bùng lên nạn châu châu, bên ngoài bay tới rất nhiều châu châu, nên làm gì a."

Thắm Mầu Đon mặc quần áo rồi giường, lấy ở gầm giường ra một đôi giày vải để mềm chạy vội tới trước cửa sổ, từ trong khe hở của cửa sổ mơ hồ có thể nghe thấy con châu châu bên ngoài lít nha lít nhít, khiến người ta không nhận được tê cả da đầu, cả người run rẩy. Thắm Mầu Đon quay đầu lại hỏi nói: "Đã nói với A Hoán chưa? Bảo đệ ấy tạm thời đừng ra khỏi phòng?"

Tư Cúc hoảng loạn gật đầu, "Lục nhi đã qua chỗ thiếu gia bên kia, lão gia đã ở trong phòng đợi."

Thắm Mầu Đon gật đầu, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, trầm mặc không nói, sau một lát rót một ly trà trên bàn đã nguội uống một hơi cạn sạch.

Tới gần bờ sông lâm sông Hoài, cũng coi như là non xanh nước biếc, tuy có châu châu phát sinh, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như năm nay. Thời gian nạn châu châu xảy ra, không thu được hạt nào, người không có lương thực, súc vật không thức ăn, gỗ một đêm thành cỏ rác, chồng bán thê, loạn lạc, cốt nhục chia lìa, nước mắt chảy thành sông. Thắm Mầu Đon lúc này mới hồi tưởng lại nạn châu châu thê thảm lâm sông Hoài. Tư Cúc cũng chưa từng gặp nạn châu châu nghiêm trọng như vậy, đứng phía trước cửa sổ ngốc rất lâu, lúc này mới đi tới bên cạnh Thắm Mầu Đon ngồi xuống, gương mặt hoảng sợ luống cuống, "Tiểu thư, giờ nên như thế nào ? Bên ngoài. . . . . Bên ngoài những con châu châu kia có thể nên làm gì?"

Thắm Mầu Đon trầm mặc không nói, suốt cả ngày hai người cũng không ra ngoài, khi đói bụng ăn một ít bánh ngọt, thời điểm khát liền uống một ít nước trà lạnh. Mãi đến tận khi sắc trời tối lại, Thắm Mầu Đon mới từ trong khe hở cửa sổ nhìn ra ngoài, châu châu bay không trung đã vãn đi rất nhiều, trên đất phủ kín từng tầng từng tầng con châu châu, cây cối, hoa cỏ, bệ đá tất cả đều là châu châu, khiến người ta không nhận được tê cả da đầu.

Nhìn tình huống bên ngoài, Thắm Mầu Đon trở về phòng đợi một cái mũ mở cửa phòng ra, Tư Cúc cẩn thận từng li từng tí đi theo phía sau nàng, hai người đầu tiên là đi tới gian phòng Thắm Hoán, mở cửa phòng. Thắm Hoán cùng Lục nhi đang sững sờ ngăn ra ngồi ở trước bàn, nhìn thấy Thắm Mầu Đon lại đây, Thắm Hoán k, vội vàng dẫn dò Lục nhi, "Lục nhi, tỷ tỷ đã tới, đem đèn đốt lên."

"Đừng!" Thắm Mầu Đon ngăn lại, đi tới chỗ Thắm Hoán vỗ vai của hắn, "Không được đốt đèn, con châu châu nhìn thấy ánh sáng sẽ chen chúc nhau mà tới ."

"Tỷ tỷ nói rất đúng, ngàn vạn lần không thể đốt đèn, nếu không toàn bộ châu châu sẽ bay vào." Ngoài cửa vang lên tiếng Thắm Thiên Nguyên.

Thẩm Mầu Đôn cùng Thẩm Hoán quay đầu lại kêu một tiếng cha, Thẩm Thiên Nguyên đi tới cạnh hai người thờ dài, ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống lúc này mới nói: "Nạn châu chấu đến chỉ sợ năm nay sẽ không thu hoạch được một hạt nào, nhà bếp còn sót lại một tý hạt đậu cùng kê, sau đó ta ra ngoài đi mua chút lương thực, chỉ sợ lượng này đều có giá trên trời rồi."

Thẩm Mầu Đôn trầm mặc, bỗng nhiên mở miệng nói: "Cha, không cần mua lương, trước con cứu đứa bé kia, người kia không chỉ có cho con ngân phiếu năm trăm lạng, cho một hộp trân châu cho con, con đem toàn bộ trân châu đổi thành ngân phiếu, mua lương, bây giờ lương toàn bộ đặt ở nơi Trì đại ca, nếu cần Trì đại ca sẽ cho người đưa lương tới." Tư Cúc cùng Lục nhi đều là cô nhi, đối với nàng cùng A Hoán trung thành tuyệt đối, việc này cho bọn họ biết cũng không sao.

Thẩm Thiên Nguyên ngẩng người, qua thật nửa ngày mới tỉnh táo lại, vội la lên: "Người đưa nhỏ này, chuyện lớn như vậy làm sao không thương lượng với cha, các con. . . . . Các con sao sớm biết mà mua lại nhiều lương như vậy? Làm sao biết nạn châu chấu đến?"

Thẩm Mầu Đôn chỉ đem việc này toàn bộ đẩy trên đầu Trì Ninh Bái, nói cho đại ca biết có thể sẽ có nạn châu chấu phát sinh, muốn nàng phòng khi chưa xảy ra. Thẩm Thiên Nguyên ngồi ở trước bàn, trầm mặc một lát, cũng không nói cái gì nữa. Thẩm Mầu Đôn lại dặn Tư Cúc cùng Lục nhi không nên nói lung tung bên ngoài, hai người vội vã gật đầu. Không lâu lắm, lại nhìn thấy bóng người Vũ ma ma ít thấy mặt giờ lại đến kêu, nói là lão phu nhân bảo tất cả mọi người sang, nói có việc muốn nói.

Mấy người tam phòng Thẩm gia theo Vũ ma ma đi về sân lão phu nhân, dọc theo đường đi châu chấu không ngừng mà đập vào người bọn họ, Vũ ma ma rít gào liên tục, mấy người còn lại trầm mặc không nói. Đi tới trong sân lão phu nhân lão phu nhân lần này lần đầu tiên không có làm khó dễ tam phòng, chỉ là về mặt tiêu tụy nói cho mọi người rất sớm ngày mai đi mua lương, lại nói: "Ngày mai giá lương khẳng định tăng vọt, nếu thực sự mua không được lương, ngày mai mọi người liền đem những kia con châu chấu bên ngoài hong khô làm lương đi. . . ." Nhìn phòng lớn cũng chỉ thứ hai có mấy tiểu thư thiếu gia cau mày đáng vẽ, lão thái thái lạnh lùng nói: "Ngày xưa gặp thiên tai vô cây đều phải gặm, bây giờ còn có châu chấu mà ăn, đã là rất tốt bất quá, nhưng lại qua mấy tháng, con châu chấu không có ăn, lương thực không có ăn, ta xem các ngươi phải sống làm sao!"

Mấy tiểu thư thiếu gia lập tức trợn mắt miệng run, lão thái thái không kiên nhẫn phát phát tay, "Đều nhanh đi về đi."

Sáng sớm ngày thứ hai, phòng lớn chỉ thứ hai người liền đi cửa hàng lương thực, nhưng không nghĩ mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài toàn bộ đóng cửa, Thẩm Mầu Đôn sau khi biết tin này cũng biết chuyện ra sao, nàng cùng Trì Ninh Bái đã mua hết mấy vạn hai lương thực, Yến vương kia tự nhiên đã mua lại không ít lương thực ở lâm sông Hoài, chỉ sợ lâm sông Hoài tất cả cửa hàng lương thực bên trong chẳng còn dư lại bao nhiêu lương thực, vì lẽ đó lúc này mới không chịu bán.

Người lâm sông Hoài đều hoảng hốt không ngớt, trong nhà mặc dù cũng còn có thừa lương, nhưng căn bản không được bao lâu, nguyên bản đều muốn thừa dịp hiện tại tại nạn vừa mới bắt đầu giá lương còn chưa cao còn mua một ít lương thực, nhưng không nghĩ bên ngoài căn bản không có lương thực bán. Mọi người bất đắc dĩ, trong lòng vừa sợ lại sợ, rồi lại không có biện pháp khác, chỉ có thể đem bắt con châu chấu hong khô làm bị lương.

Người nhà họ Thẩm tự nhiên cũng bận rộn bắt con châu chấu, nhưng không nghĩ lúc xế chiều có người báo phòng, nói là đến tìm Thẩm Mầu Đôn, Lục nhi đưa người vào, Thẩm Mầu Đôn nhìn thấy là thanh niên mặc cẩm bào, nam tử trắng nõn nhìn Thẩm Mầu Đôn khẽ mỉm cười, nói: "Trần tiểu thư, chủ nhân nhà ta xin tiểu thư đến phủ một chuyến."

Thẩm Mầu Đôn run lên, nghi hoặc nhìn thanh niên, "Chủ nhân nhà ngươi là?"

Nam tử nghe vậy nở nụ cười, "Tặng châu cho ngươi."

Thẩm Mầu Đôn sắc mặt đại biến, con châu chấu nắm trong tay suýt chút nữa bắt không được, qua thật lâu mới tỉnh táo lại, hướng về phía nam tử kia cung kính khom người, "Công tử kính xin chờ chốc lát, cho tiểu nữ rửa mặt rồi đi theo công tử đến phủ." Con châu chấu cầm hơn nửa ngày, trên người đã có mùi, tự nhiên không thể như vậy đi gặp người kia, không muốn lại mạo phạm chi tội.

Đề Tư Cúc mang tới nước vào phòng rửa mặt, Thẩm Mầu Đôn ngâm mình ở trong thùng nước tắm trong lòng rất lo âu, thấp thòm, Yến Vương Vi sao lại muốn tìm nàng? Hẳn là muốn nàng đem trân châu cầm chết nói cho hắn biết? Lần này gọi nàng đi có ý là vì đắc tội hắn?

Vẫn còn không dám để cho Yến vương chờ lâu, nàng rất nhanh đã rửa mặt xong, theo thanh niên kia tới nhà Yến vương.

Thanh niên đưa Thẩm Mầu Đôn tiến vào phòng liền lui xuống, Thẩm Mầu Đôn cũng không dám nhìn loạn, khụy gối quỳ xuống, "Dân nữ gặp Điện hạ."

"Đứng lên đi." Bên tai truyền đến tiếng Yến vương hơi mệt mỏi, không còn lạnh lẽo như trước.

Thẩm Mầu Đôn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lại, vẫn là thư phòng lần trước kia, chỉ là lần này hắn mặc một thân cẩm bào màu đen, ngồi ở trước án khi liếc nhìn sách gì đó, Vân Hạc ngày thường thường đi theo sau hắn cũng không ở, chắc là xử lý nạn châu chấu.

Vệ Lang Yến ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn bóng dáng trước mắt nói: "Nạn châu chấu xảy ra lần này, ngươi có đề nghị gì?" Nạn châu chấu xảy ra ở mấy quận huyện là đất phong của hắn, đêm qua hắn nhìn cả đêm sách, dự định từ trong sách vở tìm ra đôi sách khắc phục nạn châu chấu, chỉ là biện pháp đối với phương diện ở thời đại này còn quá ít, tìm một đêm cũng nghĩ không ra, hắn biết coi như diệt sạch châu chấu, nhưng còn có trứng, trĩ ngọn không trị được gốc. Nếu này tiểu thư Thẩm gia có thể đoán trước nạn châu chấu, nói không chắc cũng có đôi sách, liền mời người đem nàng đến đây.

Thẩm Mầu Đôn không nghĩ tới hắn hỏi cái này, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lại chợt nhớ tới hắn hỏi như vậy, chẳng phải là đã sớm biết nạn châu chấu là do nàng báo cho Trì Ninh Bái, trong lòng liền lại có chút thấp thòm. Ngẩng đầu nhìn hắn trước mắt, trong lòng nàng do dự, biết không phải là lúc nghĩ những thứ này, suy nghĩ chốc lát, mở miệng nói: "Dân nữ từ một ít du ký biết được một ít biện pháp phòng chống nạn châu chấu. Đầu tiên là giết chết con châu chấu châu chấu con, sau khi xong tiêu diệt trứng châu chấu. Giết chết con châu chấu con, mở kênh rạch vùi giết, đánh châu chấu, dùng lửa dụ giết,

diệt trứng thì vào mùa đông thời gian chưa qua mưa tuyết, đào đất đào hầm, tìm kiếm trứng châu chấu, dùng đồ vật cứng rấn đâm thủng trứng dùng nước muối hoặc chua giấm chua tưới bên trên trứng châu chấu, trứng đều có thể tận tuyệt. Chờ đợi được thời gian mùa xuân, đào đất một lần, kiểm tra còn có đẻ sót trứng châu chấu hay không . . . . ."

Những cái này đều là đòi trước nàng trải qua này mấy trăm năm học được, bây giờ xem ra, có thể dùng tới, thật sự là quá tốt.

Vệ Lang Yên nhìn nàng, trong lòng có chút cảm giác kỳ dị, trước đó vài ngày nói cho nàng biết, chuyện nàng làm đủ để Thẩm gia vì đó chôn cùng, nàng sợ hãi, nhát gan như vậy, bất quá là một nữ tử bình thường. Vì sao lại có thể dự đoán nạn châu chấu đến, thậm chí biết đối sách phòng chống nạn châu chấu ít người biết, nàng đúng là từ gây du ký biết được sao?

Thẩm Mầu Đơn dứt lời, ngẩng đầu quan sát về mặt Yên vương, phát hiện hấn chính diện nhìn nàng, trong lòng không khỏi run run một cái, lại nghĩ tới chuyện nàng cầm chết trần châu.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Thẩm Mầu Đơn nhìn chăm chăm nam tử trước mắt về mặt bình tĩnh nghiêm túc, hấn rất ưa nhìn, so với Trì đại ca không còn râu quai nón anh tuấn càng hấp dẫn người chú ý, sống mũi cao, môi hơi mỏng, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác lạnh lẽo, chỉ ít mấy lần gặp mặt, ngoại trừ Từ Bảo An, người này chưa bao giờ từng có vẻ mặt thân thiện, hòa hoãn đối với bất kỳ người nào. Giờ khắc này bị hấn nhìn như vậy, trong lòng nàng không khỏi có chút bồn chồn, cho dù mình đã từng thấy thế giới nam nữ bình đẳng, tâm tình cũng đã xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng, người này làm cho người ta nảy sinh cảm giác quá mức lạnh lẽo, thậm chí có chút. . . . . Nguy hiểm? Nàng thực sự là không muốn nhìn thấy nam nhân này.

Thẩm Mầu Đơn sừng sốt một chút, chẳng biết vì sao cảm thấy người đàn ông này nguy hiểm. Dường như bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến chuyện này, nàng khép mi mắt, trong lòng nghĩ người đàn ông này có biết nàng đem toàn bộ trần châu cầm đi không, còn không có nghĩ ra cái gì, tiếng Vệ Lang Yên lại vang lên, "Người nói những biện pháp này, giết chết con châu chấu, mở kênh rạch vùi lấp giết, dùng lửa dụ giết châu chấu nên làm gì để thực hiện? Có thể viết xuống cụ thể từng bước không?"

Thẩm Mầu Đơn sừng sờ, nhanh chóng tỉnh táo lại, gật gật đầu, "Khởi bẩm Điện hạ, dân nữ đồng ý."

Vệ Lang Yên không cần phải nhiều lời nữa, kêu người chuẩn bị giấy bút, đứng dậy rồi đi, đứng ở một bên, bóng dáng cao lớn che khuất Thẩm Mầu Đơn, hấn chỉ chỉ chỗ ngồi vừa nãy nói "Trực tiếp đến đây ngồi viết đi."

Thẩm Mầu Đơn chỉ hơi chần chừ một lúc liền đứng dậy đi tới án thư, ngồi ở chỗ ngồi vừa nãy của Vệ Lang Yên, chấp bút lông nhỏ lên đặt ở nghiên mực, mực tàu ngấm vào ngòi bút, chờ mực nước chưa nhỏ xuống, lúc này mới hạ bút viết.

Bút tích của nàng đoan chính, thận trọng, mang theo nét tú lệ đặc trưng của nữ tử, Vệ Lang Yên đứng ở một bên nhìn, bị phân tán không ít.

Thẩm Mầu Đơn đem từng biện pháp bắt giết con châu chấu viết xuống, lại hỏi tướng phương pháp diệt trứng châu chấu, ngoại trừ lấy nước hoặc lấy lửa thiêu. Ngoại trừ biện pháp phòng chống vụn vật ở hiện tại, Thẩm Mầu Đơn suy nghĩ một chút lại viết xuống mấy biện pháp phòng chống khác, tỷ như phát động bách tính toàn thành trị tận gốc châu chấu sinh sôi, cũng chính là địa phương con châu chấu dễ dàng sinh sôi giết chết trứng, còn có biện pháp phòng chống trong nông nghiệp, ruộng cạn đổi thành ruộng được tưới nước, khởi công xây dựng thủy lợi, trồng trọt nhưng cây hoa màu con châu chấu không thích ăn, khai khẩn đất hoang, tiến hành cây bừa vụ xuân thay cho cây bừa vụ thu.

Phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, ở những nơi con châu chấu dễ dàng sinh sôi nuôi gà vịt số lớn lượng lớn từng bước ăn con châu chấu. Kỳ thực ngoại trừ mới bắt đầu nói tới biện pháp phòng chống, biện pháp phòng chống nông nghiệp cùng phương pháp phòng trừ bằng sinh vật, hiện tại xem khả năng rất là khó khăn. Nhưng, sau khi Yên vương cầm quyền, nói không chắc hấn có thể thực hiện những biện pháp này, nếu là thật có thể đem những biện pháp này hoàn thiện hóa, như vậy nạn châu chấu trong thiên hạ sẽ có cải thiện, với dân cũng là một chuyện may lớn.

Nàng cũng chính bởi vì biết sau đó vị tân hoàng này cần chính yêu dân lúc này mới cố gắng đem những biện pháp trong ký ức toàn bộ viết xuống, nếu hấn đều biết nạn châu chấu là nàng dự đoán, cũng nói biện pháp phòng chống, không nhất định phải giấu diếm rồi.

Thẩm Mầu Đơn rất nỗ lực hồi tưởng, viết phi thường cẩn thận, mỗi một điều nên làm gì đều tỉ mỉ viết xuống, thời gian bất tri bất giác liền trôi qua hơn một canh giờ, đợi thả xuống bút lông nhỏ bút là lúc, cánh tay đều có chút đau mỏi, nàng không nhìn được xoa xoa, lại chợt nhớ tới bên cạnh còn có một người, vội vàng thu tay về, quay đầu đi, nhìn thấy Vệ Lang Yên đang đứng ở bên cạnh nàng, hiển nhiên là nhìn hồi lâu. Thẩm Mầu Đơn vội vàng đứng dậy trở lại trước án thư, lại phải lạy trái, Vệ Lang Yên mới nói: "Miễn, đều đã viết xong?"

Thẩm Mầu Đơn gật đầu, "Điện hạ, đã viết xong" Có phải là nên đưa nàng về?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Vệ Lang Yên nói: "Vào đi."

Cửa phòng được đẩy ra, thanh niên tướng mạo trắng nõn nhanh chân đi vào, nhìn Vệ Lang Yên cung kính khom người, mỉm cười nói: "Điện hạ, nên dùng

bữa tối."

Vệ Lang Yên ừ một tiếng, trở lại bên án thư ngồi xuống, cẩn thận liếc nhìn Thảm Mầu Đơn viết xuống những biện pháp kia. Thanh niên kia nhìn Yên Vương, lại nhìn Thảm Mầu Đơn một chút, đang muốn lên tiếng hỏi Thảm gia tiểu thư này nên làm sao, Vệ Lang Yên đã nói: "Thảm gia tiểu thư ở lại dùng thiện."

Thảm Mầu Đơn choáng váng.

Thanh niên kia đáp một tiếng liền lui xuống, không lâu lắm có hai nha hoàn mặc y phục màu xanh lục bụng hai cái bàn ăn đi vào, một chiếc đặt ở trước mặt Thảm Mầu Đơn, một chiếc đặt ở trước mặt Vệ Lang Yên, cung kính lui xuống.

Thảm Mầu Đơn cúi đầu nhìn bàn ăn trên bày mấy đĩa thức ăn cùng bánh ngọt, đậu phụ, nấm xào tiên, thịt hươu phiến, chua gà tía canh, cơm tẻ, đậu đỏ cao, hạt sen cao. Đang do dự, tiếng của Vệ Lang Yên lại vang lên, "Sớm chút dùng xong thiện ta sẽ cho Hoàng Văn đưa người trở về."

Thảm Mầu Đơn đáp một tiếng cũng không lại cưỡng ép, bụng lên đưa bạc nhai kỹ nuốt chậm đem một chén cơm ăn sạch, mấy đĩa thức ăn cũng toàn bộ cũng ăn sạch sẽ, lại uống một bát chua Gà tía canh. Ăn canh, cái bụng đã no rồi, bánh ngọt cũng không có động tới.

Mới vừa đem đĩa bạc thả xuống, Vệ Lang Yên ngồi đối diện cũng buông đĩa bạc xuống, mở miệng nói: "Chuyện hôm nay còn cần cảm ơn Trầm tiểu thư. . . . . Hoàng Văn, vào đi!"

Thanh niên kia đi vào, khom người với Vệ Lang Yên, trong tay còn nâng một hộp gấm, nhìn thấy hộp gấm kia, Thảm Mầu Đơn liền giật mình, ánh mắt tìm đến Yên vương đã ngồi trở lại trước án thư. Sắc trời đã tối, bóng nam nhân kia bao phủ ở âm u khắp chốn bên trong, Thảm Mầu Đơn nhìn không rõ về mặt hẳn, nàng cảm thấy không khí quanh thân phảng phất bị ngưng đọng lại, lạnh lạnh, không nhìn được rùng mình một cái, trong lòng hoảng loạn.

Hộp gấm này là hộp gấm lúc trước đựng chân châu kia, bây giờ dĩ nhiên lại nhớ tới người đàn ông này trong tay, Thảm Mầu Đơn thật không biết nên dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt tâm tình vào giờ khắc này, trong lòng chỉ còn lại kinh hãi, nàng không biết chờ đợi nàng sẽ là cái gì.

U ám, trong phòng trầm tĩnh, lại có tiếng nói lạnh lạnh vang lên, "Hoàng Văn, đưa Thảm gia tiểu thư về."

Thảm Mầu Đơn ngẩng người, cứ tính như thế? Tâm tình trong lòng treo lên cao rốt cục cũng rơi xuống, nàng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, cúi đầu phúc phúc thân thể với Vệ Lang Yên, "Tạ điện hạ, dân nữ cáo từ." Liên bản thân nàng đều không có chú ý tới, thanh âm nàng mơ hồ dẫn theo mấy phần nhẹ nhàng cùng không thể chờ đợi được nữa.

Mãi đến tận khi ngồi trên xe ngựa Thảm Mầu Đơn mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là nhìn qua xe ngựa thấy tình huống bên ngoài lúc tâm tình trong lòng vẫn đau, sắc trời mặc dù tối sẫm, nhưng trên đường phố vẫn còn nhiều bách tính bắt châu chấu, ven đường hoa cỏ cây cối cùng trên đất còn từng tảng từng tảng châu chấu. Đáy lòng nàng thở dài, biết chuyện diệt châu chấu phải nhanh một chút mới được, không phải đợi được những con châu chấu này ăn hết nơi này còn có thể tiếp tục bay đi nơi khác.

Hạ màn xe xuống, Thảm Mầu Đơn thở dài, nam nhân ngồi đối diện tên là Trần Hoàng Văn đột nhiên nhìn nàng nở nụ cười, đưa tay đem hộp gấm vừa này nâng ở trong tay đưa tới trước mặt Thảm Mầu Đơn "Tiểu thư, đây là chủ nhân tạ lễ."

Thảm Mầu Đơn sững sốt một chút, tiếp nhận hộp gấm Trần Hoàng Văn đưa tới, do dự một lúc liền mở ra, bên trong quả nhiên đúng như nàng dự liệu, vẫn là mấy viên trân châu, to bằng nắm đấm trẻ con tăn ra ánh sáng lộng lẫy, còn có mấy viên to bằng ngón cái nằm rải rác ở một bên. Trân châu này dĩ nhiên lại trở về trong tay nàng, Thảm Mầu Đơn lúc này quả thật có chút dở khóc dở cười.

Trần Hoàng Văn nhìn trân châu bên trong hộp gấm, cười nói: "Tiểu thư, chủ nhân tuy là đem vật này làm tạ lễ tặng cho tiểu thư, nhưng vẫn hi vọng tiểu thư có thể cắt đi mối phải, không nên tùy ý dùng nó."

Thảm Mầu Đơn sắc mặt hơi đỏ một chút, khẽ gạt đầu, "Tiểu nữ biết." Trân châu này qua mấy lần đều trở về trong tay nàng, nàng tự nhiên cũng không còn muốn đem nó dùng làm lợi ích trao đổi.

Xe ngựa dừng lại trước cửa lớn Thảm gia, chờ Thảm Mầu Đơn xuống xe, Trần Hoàng Văn mới nói một câu cáo từ liền rời đi.

Thảm Mầu Đơn trở về phòng sau liền đem trân châu khóa ở đáy hòm, nghĩ ngày sau hẳn là cũng không cần đến nó, liền cẩn thận cất đi.

Ngày hôm sau huyện lệnh lâm sông Hoài liền ban bố mệnh lệnh, nói để mấy ngày nay mọi người dành thời gian bắt châu chấu làm lương thực, sau ba ngày bắt đầu bắt giết châu chấu. Ba ngày này tất cả mọi người lâm sông Hoài bắt đầu bắt giữ châu chấu làm lương thực, mấy ngày nay mười mấy cửa hàng lương thực lâm sông Hoài vẫn không có mở cửa, điều này cũng làm cho mọi người càng không kể ngày đêm bắt châu chấu làm lương thực.

Thời gian ba ngày rất nhanh đã đến, huyện lệnh lâm sông Hoài bắt đầu kiểm kê nhân số bắt đầu bắt châu chấu rồi. Lúc trước mấy biện pháp Thảm Mầu Đơn viết giờ đều được vận dụng, mỗi nhà lưu lại một người bắt giữ trong thành, châu chấu ngoài thành mở kênh rạch vùi lấp giết và biện pháp dùng lửa dụ giết.

Không chỉ có huyện lâm sông Hoài làm vậy, mấy quận huyện khác đựng phải nạn châu chấu cũng đều dùng cách làm như thế, nạn châu chấu quy mô lớn như vậy đều bị bắt giết hầu như không hơn một tháng, hơn một tháng sau trong thành một mảnh tàn tạ, không có một ngọn cỏ, trong thành không ít phòng ốc đều bị phá hoại.

Nạn châu chấu tuy rằng đã được giải quyết, nhưng tai nạn lớn hơn luôn tới vào phút chót, bởi vì nạn châu chấu, mấy quận huyện phụ cận vào mùa thu sẽ

không thu hoạch được một hạt nào, đồ ăn thiếu thốn sẽ dẫn đến nạn đói, nạn đói nếu phát sinh, thầy sẽ chết đầy đồng, ôn dịch giáng xuống, vì lẽ đó hiện tại quan trọng nhất chính là lương thực.

Hơn một tháng nay Thảm Mầu Đon đi chỗ Trì Ninh Bái lấy không ít lương thực làm lương thực cho nhà họ Thảm, lão thái thái biết được cũng gọi Thảm Mầu Đon qua hỏi, Thảm Mầu Đon chỉ nói là Thảm Thiên Nguyên làm quen Trì Ninh Bái, Trì Ninh Bái trước đây mua không ít lương thực, vì lẽ đó lúc này mới chịu đem lương thực bán cho bọn họ. Lão thái thái ngược lại cũng không nói gì, chỉ nhìn Thảm Mầu Đon có chút phức tạp.

Thảm gia dựa vào lương thực chờ về từ chỗ Trì Ninh Bái cùng châu châu khô ngược lại cũng không bị đói, một tháng này mọi người trong nhà cũng còn có chút lương thực dư cùng châu châu vì lẽ đó cũng không chịu đói, qua một tháng nữa chỉ sợ sẽ không xong. Mùa thu không có bất kỳ thu hoạch gì, hơn nữa thời đại này không có cây nông nghiệp thích hợp trồng vào mùa thu, chỉ có rau cải trắng cùng củ cải thời điểm mùa thu có thể gieo, chúng nó có thể chống lại hàn lạnh tiếp tục sinh trưởng, có thể dùng ăn cũng đã đến mùa đông, trong mấy tháng mọi người phải chịu đựng được như thế nào?

Thảm Mầu Đon đứng trước cửa sổ kinh ngạc nhìn cảnh cây trong viện xơ xác, đang nghĩ Yến vương đã an bài về chuyện lương thực chưa, ngoài cửa Tư Cúc thờ hồng học chạy vào báo "Tiểu thư, không xong rồi, người Miêu gia đến, ngăn không cho lão gia vào cửa!"

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Tác giả có lời muốn nói: chương trước Ngô gia đổi thành Miêu gia, là nhà ông bà ngoại của nữ chính, mấy chương trước có nhắc qua, là họ Miêu, chương trước ta nhìn nhầm, xin lỗi.

Miêu gia? Thảm Mầu Đon run lên, không nhớ tới Miêu gia trong miệng Tư Cúc rốt cuộc là ai? Tư Cúc đã đẩy cửa phòng ra đi vào, trong miệng la hét, "Tiểu thư, nên làm sao bây giờ, bọn họ đúng không biết xấu hổ, ban đầu ở cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm cướp đồ cưới của phu nhân trở về, lão gia có lòng tốt, không chịu nổi người vợ đã chết ở Thảm gia bị mất tiếng xấu đem đồ cưới trả lại cho họ, bây giờ nạn châu châu đến, không còn đồ ăn lại chạy lên cửa nhà chúng ta náo loạn."

Nghe Tư Cúc vừa nói như thế, Thảm Mầu Đon rút cục tỉnh ngộ, Miêu gia là nhà ông bà ngoại, mẫu thân nàng là thứ nữ Miêu gia, lúc trước gả cho phụ thân là lúc bởi vì ông ngoại vẫn còn, vì lẽ đó Miêu lão thái gia không cam lòng vẫn phải chuẩn bị một phần đồ cưới cho mẫu thân nàng, sau đó ông ngoại mất, mẫu thân mất, Miêu lão thái liền mang con dâu tới cửa khóc lóc muốn bọn họ đem đồ cưới mẫu thân trả lại. Phụ thân tính tình ôn hòa, không chịu nổi lão thái thái ở trước cửa nhà họ náo, cuối cùng vẫn là đem đồ cưới trả lại cho Miêu lão thái.

Miêu gia là Thương gia, có điều không phải là Đại Thương hộ lớn gì, trong nhà cũng chỉ có mấy gian cửa hàng cùng một ít điền sản, Miêu lão thái cùng con dâu đều là phu nhân chợ búa, quy củ tự nhiên không thể nói là, không đúng vậy sẽ không ở thứ nữ qua đời sau, có con trai có con gái còn chạy đi đem đồ cưới thứ nữ trở về. Bởi vì chuyện này, Miêu gia bị người nhạo báng nhiều năm, trong cửa hàng chuyện làm ăn cũng bị ảnh hưởng. Có điều Thảm Mầu Đon nhớ đời trước này Miêu gia sau khi lấy đi đồ cưới mẫu thân cũng không có xuất hiện trước mặt người nhà họ Thảm, đời này có hay không giống với lúc trước.

Tư Cúc còn đang giận dữ nói qua, Thảm Mầu Đon đã đi đến ngoài cửa, "Ta đi nhìn một cái xem, xem là vì sao bọn họ tới cửa náo động?"

Tư Cúc vội vàng đi theo phía sau, "Thật giống nghe được nói cái gì lương thực. . . . ."

Đi tới cửa lớn Thảm gia Thảm Mầu Đon liền nhìn thấy phụ thân đang nổi giận dưng dưng nói cái gì, bên cạnh một lão thái thái lôi kéo ông tay áo phụ thân khóc khóc òn ào, bên cạnh còn có một phụ nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi, cũng khóc sụt sùi. Người nhà họ Thảm cũng đều ra, Thảm lão thái đã ở, Thảm lão thái gia phỏng chừng sợ mất mặt nên cũng không có ở đây, ngoài cửa còn có một số người chỉ chỉ chỏ chỏ.

Thảm Mầu Đon cau mày, theo Tư Cúc bước nhanh tới, nghe thấy này Miêu lão thái đang bắt ông tay áo Thảm Thiên Nguyên khóc khóc òn ào nói: "Thiên Nguyên a, lão bà ta dầu gì cũng là mẹ vợ, con có thể thương Lão Bà Từ đáng thương ta đây, con liền cho chút lương thực cho bà lão này đi."

Thảm Thiên Nguyên không dám mạnh mẽ đem ông tay áo dứt ra, chỉ mặt đỏ lên cả giận nói: "Miêu lão thái, người không nên càn quấy."

Thảm lão thái thái ở một bên tức giận, dùng sức chà chà trong gáy, chỉ vào Miêu lão thái quá đáng: "Lão thái thái nhà ngươi không nên đến đây quấy nhiễu, lúc trước Thanh Thu bỏ mình, ngươi mang theo con dâu ngươi đến trước cửa nhà chúng ta khóc lóc om sòm muốn đồ cưới của Thanh Thu, lão Tam nhà ta tính tình hiền lành, không chịu nổi lão thái thái ngươi mặt dày ám cửa nhà ta, không để ý, đem đồ cưới Thanh Thu trả lại cho ngươi, bây giờ lão thái thái ngươi sao còn không thấy ngại chạy đến trước cửa nhà ta hòng đồ? Còn đòi lương thực? Ngươi còn mặt nào thấy đến Thảm gia chúng ta thừa lương thực, bây giờ chúng ta tự lo không xong rồi."

Nhìn Thảm lão thái thái tức giận sắc mặt trắng bệch, đại phu nhân Lã thị, Nhị phu nhân Du thị vội tiến lên đỡ lấy bà, "Nương, không nên tức giận, vì những người không biết xấu hổ này hại đến thân thể không đáng." Dứt lời, đại phu nhân Lã thị nhìn lão thái thái còn lôi kéo Thảm Thiên Nguyên khóc lóc nói: "Miêu lão thái, lúc trước ngươi từ Thảm gia thu đồ cưới của Thanh Thu về cũng đã có nói, từ nay về sau không có bất cứ quan hệ gì với Thảm gia chúng ta, giờ như vậy lại là làm sao?"

Miêu lão thái thật không có nói gì, chỉ lo lôi kéo ống tay áo Thẩm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc ròng nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thẩm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các người sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của bà nói nhìn thấy các người từ chỗ Trì Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà

không nhiều người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các người, chỉ cầu các người bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thẩm gia tức giận sắc mặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp người không biết xấu hổ như vậy, Thẩm Mỗ Đôn cũng nở nụ cười,

người này cũng thật là vô liêm sỉ. Đòi trước bởi vì không có kết bạn

Trì Ninh Bái, vì lẽ đó Thẩm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thẩm gia đi xuống dốc,

này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thẩm. Chỉ là sống lại một lần, lần này vận mệnh Thẩm gia tự nhiên cũng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

Thẩm Mỗ Đôn tiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão

thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sững sờ một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Mỗ Đôn, nước mắt

lại rơi xuống, "Mỗ Đôn, ta là bà ngoại a, Mỗ Dona, năm đó mẹ con lưu

lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi, mà. . . . . Mà là. . .

. . ." Miêu lão thái hai mắt đầm lệ nhìn thấy Thẩm lão thái thái đối diện, lập tức tiếp khóc ròng nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang

về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thẩm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất,

chỉ vào Miêu lão thái quá cả giận nói: "Người chuyện này. . . . . Người

chuyện này. . . . ."

Thẩm Mỗ Đôn khẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giựt tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo của Thẩm Thiên Nguyên, nghe giọng hỏi: "Bà ngoại,

bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cưới mỗ thân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nhi nữ, nếu bị nhà chồng hoặc là

nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người trợ trên. Nữ tử xuất giá nếu là không

có nhi nữ, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi.

Miêu lão thái sắc mặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy Thẩm Mỗ Đôn, khóc thê thảm, "Mỗ Dona, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. . . . . Trước đó vài ngày chuyện

làm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng.

. . . ." Ăn vào khẩu bạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

Thẩm Mỗ Đôn cười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tới giúp ta cùng

A Hoán bảo quản mẹ ta đồ cưới?"

Ngoài cửa Thẩm gia đã tụ tập không ít người, Thẩm gia ở tại tám dặm ngõ

hẻm, ở tại tám dặm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chỉ

ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờ nạn châu chấu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rồi rãnh đến tham gia trò vui, đại đa

số đối với Thẩm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như

lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lẫn lộn phải gả trang về

nhất đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhớ tới

rồi.

"Đây là Thảm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chứ? Làm sao như vậy đáng về?"

Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Này lão thái cùng phụ nhân này làm sao thì làm đi ra mắt mặt như vậy chuyện nhĩ?

Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các người mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết

chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết

xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thảm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc sụt sùi, kể rõ trong nhà không có lương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thảm gia có thể bán cho các

nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thảm lão thái thái tức

chiến đấu quả thực sẽ không trị : xứng đáng nhắc lên, liền đại thái thái

Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai . Đoạn này thời

gian may mà có thể từ tri Đà chủ mua chút lương thực những ngày

tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thảm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậy tại năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện gì.

Nhìn trước mắt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành , Thảm Mẫu

Đôn vừa tức vừa buồn cười, không hiểu mẫu thân ôn nhu hiền lành sẽ có

một chủ mẫu như vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái , cúi đầu hướng về

phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mợ, đồ cưới mẫu thân toàn bộ đã bị các người lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các người, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt , Thảm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con cháu cháu khô lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Tri Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mợ đều có thể đi tìm Tri Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem tri Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi. . . . ." Thảm Mẫu Đôn tiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà

ngoại, mợ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thảm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy để rồi."

Miêu lão thái áp úng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thảm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thảm Thiên Nguyên nhận quen biết Tri Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Tri Đà chủ, các nàng

mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thảm gia

, nhưng không nghĩ người nhà họ Thảm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ, trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thảm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống như máo, còn không cút nhanh lên, không cút đi liền đi báo quan các người quấy nhiễu dân. . .

. . ."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo Thảm Mẫu Đôn bắt đầu khóc lên, "Mẫu Đôn, cháu có thể thương chúng ta, chúng ta thật sự không có lương thực, mấy ngày không ăn mới đến tìm các người , đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các người yên tâm, ta. . . . . Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các người. . . . ." Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ máu.

"Thật là người vô liêm sỉ a. . . . ." Ngoài cửa cũng bắt đầu cấn răng nghiến lợi,

Thẩm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngất xỉu, Thẩm Mầu Đon quay đầu để hai bả mấu dắt lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết. Lã thị cùng Du thị nhìn lão thái thái tức giận

không Miêu lão thái thật không có nói gì, chỉ lo lỏi kéo ống tay áo Thẩm Thiên Nguyên, con dâu Tăng thị một bên khóc rờn nói: "Bất kể nói thế nào, Thanh Thu nhà chúng ta cũng gả tới Thẩm gia các người, bất kể như thế nào, chúng ta đều là thông gia, bây giờ thông gia gặp nạn, các người sao lại khoanh tay đứng nhìn? Con trai của bà nói nhìn thấy các người từ chỗ Trì Đà chủ mua được không ít lương thực. Thông gia, bây giờ chúng ta cũng là không còn biện pháp nào, trong nhà

hiều người, nếu mấy ngày không lương thực ăn, cũng không phải xin các người, chỉ cầu các người bán một ít lương cho chúng ta?"

Toàn gia Thẩm gia tức giận sắc mặt trắng bệch, xưa nay cũng không gặp người không biết xấu hổ như vậy, Thẩm Mầu Đon cũng nở nụ cười,

người này cũng thật là vô liêm sỉ. Đồi trước bởi vì không có kết bạn

Trì Ninh Bái, vì lẽ đó Thẩm gia khi gặp nạn châu chấu cũng trôi qua rất là gian khổ, sau đó Thẩm gia đi xuống dốc,

này Miêu gia đương nhiên sẽ không lui tới với người nhà họ Thẩm. Chỉ là sống lại một lần, lần này vận mệnh Thẩm gia tự nhiên cũng không giống dĩ vãng, người nhà họ Miêu liền vội vàng đến khóc lóc om sòm chơi xấu rồi.

Thẩm Mầu Đon tiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy Miêu lão thái, Miêu lão

thái khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, bây giờ đột nhiên bị người đỡ lên, sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Thẩm Mầu Đon, nước mắt

lại rơi xuống, "Mầu Đon, ta là bà ngoại a, Mầu Đon, năm đó mẹ con lưu

lại đồ cưới cũng không phải bà ngoại muốn lấy đi, mà. . . . . Mà là. . .

. . ." Miêu lão thái hai mắt đầm lệ nhìn thấy Thẩm lão thái đối diện, lập tức tiếp khóc rờn nói: "Mà là bà ngoại sợ có người muốn tham đồ cưới của mẹ con lúc này mới đem đồ cưới mang

về, bà ngoại đây đều là có lòng tốt a."

Thẩm lão thái thái tức giận cả người run rẩy, gậy dùng sức gõ gõ trên đất,

chỉ vào Miêu lão thái quát cả giận nói: "Người chuyện này. . . . . Người

chuyện này. . . . ."

Thẩm Mầu Đon khẽ mỉm cười, tay dùng sức đem giút tay Miêu lão thái ra khỏi ống tay áo của Thẩm Thiên Nguyên, nghe giọng hỏi: "Bà ngoại,

bây giờ ta cùng A Hoán cũng đã lớn rồi, ta cũng đã định việc hôn nhân, đồ cưới mấu thân có thể trả lại cho ta cùng A Hoán rồi hả ?"

Đồ cưới của nữ tử xuất giá vốn là để cho nhi nữ, nếu bị nhà chồng hoặc là

nhà mẹ đẻ chiếm đi là sẽ cho người tro trên. Nữ tử xuất giá nếu là không

có nhi nữ, đồ cưới mới có thể để người nhà mẹ đẻ thu hồi đi.

Miêu lão thái sắc mặt trắng nhợt, ấp úng nói không ra lời, bên kia Tăng thị đột nhiên vọt tới, kéo lấy Thẩm Mầu Đon, khóc thê thảm, "Mầu Đon, không phải bà ngoại con không muốn đem đồ cưới mẹ con trả lại cho con, chỉ là. . . . . Trước đó vài ngày chuyện

làm ăn trong nhà đều bị thua lỗ, vạn bất đắc dĩ đem đồ cưới mẹ con cầm dùng.

. . . . ." Ăn vào khẩu bạc muốn các nàng phun ra, không cửa!

Thẩm Mầu Đon cười nói: "Đây chính là bà ngoại cùng mợ nói tới giúp ta cùng

A Hoán bảo quản mẹ ta đồ cưới?"

Ngoài cửa Thẩm gia đã tụ tập không ít người, Thẩm gia ở tại tám dặm ngõ

hẻm, ở tại tám dặm ngõ hẻm người đại đa số là gia thế không tệ, chỉ

ít sẽ không thiếu ăn uống, nhưng giờ nạn châu chấu lương thực dư trong nhà chỉ có thể kiên trì trên một hai tháng, bởi vậy hiện tại cũng đều rủ rỉ đến tham gia trò vui, đại đa

số đối với Thảm gia chuyện tình vẫn là biết được một chút, coi như

lúc trước Miêu lão thái tới cửa khóc lóc om sòm lẫn lộn phải gả trang về

mặt đó trôi qua mười một mười hai năm, nhưng vẫn hay là có người nhớ tới rồi.

"Đây là Thảm gia ba phòng nhà ông bà ngoại chứ? Làm sao như vậy đáng về?"

Có con trai có con gái người còn muốn đem đồ cưới về? Này lão

thái cùng phụ nhân này làm sao thì làm đi ra mắt mặt như vậy chuyện nhĩ?

Bây giờ vẫn còn có mặt chạy tới khóc than cần lương thực?"

"Các người mới chuyển tới tám dặm ngõ hẻm không được mấy năm, không biết

chuyện năm đó, chà chà, năm đó lão thái thái này thật đúng là không biết

xấu hổ, con gái vừa mới chết không được mấy ngày, ngay lập tức tới cửa đòi đồ cưới nữ nhi, không đưa ở ngoài cửa chơi xấu, Thảm Tam lão gia là người hiền lành, không chịu nổi bà ta, cuối cùng đem đồ cưới toàn bộ cho lão thái thái này."

Tiếng thảo luận ngoài cửa không có ảnh hưởng chút nào đến Miêu lão thái

cùng Tăng thị, hai người vẫn khóc suốt mướt, kể rõ trong nhà không có lương, đã đói bụng mấy ngày, hi vọng Thảm gia có thể bán cho các

nàng một ít lương thực. Tình cờ gặp người như vậy, Thảm lão thái thái tức

chiến đấu quả thực sẽ không trị: xứng đáng nhắc lên, liền đại thái thái

Lã thị, Nhị thái thái Du thị đều tức giận đỏ mặt tía tai. Đoạn này thời

gian may mà có thể từ tri Đà chủ mua chút lương thực những ngày

tháng này mới tốt một chút, người nhà họ Thảm đương nhiên sẽ không thừa nhận, dù sao tại như vậy tại năm, lòng người khó lường, ai biết những người này sẽ làm ra chuyện gì.

Nhìn trước mặt hai phụ nhân da mặt có thể so với tường thành, Thảm Mẫu

Đôn vừa tức vừa buồn cười, không hiểu mẫu thân ôn nhu hiền lành sẽ có

một chủ mẫu như vậy. Nàng buông tay Miêu lão thái, cúi đầu hướng về

phía Miêu lão thái cùng Tăng thị, trầm giọng nói: "Bà ngoại, mẹ, đồ cưới mẫu thân toàn bộ đã bị các người lấy đi, ta cùng A Hoán không trách các người, chỉ là cuộc sống của mọi người cũng không quá tốt, Thảm gia cũng là dựa vào một ít lương thực dư cùng mấy con cháu cháu khô lúc này mới vượt qua được mấy ngày này, chuyện bà ngoại nói đi chỗ Tri Đà chủ mua lương là tuyệt đối là không hề có, nếu không tin, bà ngoại cùng mẹ đều có thể đi tìm Tri Đà chủ để hỏi rõ ràng, xem tri Đà chủ sẽ trả lời như thế nào?"

"Đúng rồi. . . . ." Thảm Mẫu Đôn tiếng nói xoay một cái, cười nói: "Bà

ngoại, mẹ, Miêu gia không phải có một cửa hàng lương thực sao? Không biết bây giờ có thể hay không bán một ít lương thực cho Thảm gia chúng ta? Nhà chúng ta lương vại đã thấy để rồi."

Miêu lão thái áp ứng nói không ra lời, Miêu gia xác thực có cửa hàng lương thực, có điều trước nạn châu chấu có người mua rất nhiều lương thực, tất cả lương trong cửa hàng đều đã bán ra ngoài, một chút còn lại cũng không có. Sở dĩ tìm đến Thảm gia cầu xin mua lương thực, là bởi vì nghe con trai nói Thảm Thiên Nguyên nhận quen biết Tri Đà chủ, người trước kia mua lương đều là người của Tri Đà chủ, các nàng

mới chạy tới muốn dùng giá gốc mua một ít lương thực của Thảm gia

, nhưng không nghĩ người nhà họ Thảm dĩ nhiên không thừa nhận.

Ngoài cửa tiếng bàn luận càng lúc càng lớn, "Thật không biết xấu hổ, trong nhà có cửa hàng lương thực trả lại đến xin lương thực, đây là người Miêu gia ư? Sau này tình cờ gặp cửa hàng Miêu gia cần phải đi đường vòng rồi."

"Không phải là, còn không biết Thảm gia có lương thực bỏ chạy tới cửa tới đây giống như máo, còn không cút nhanh lên, không cút đi liền đi báo quan các người quấy nhiễu dân. . .

..."

Miêu lão thái quá cùng Tăng thị vốn là da mặt thật dày người, làm sao sẽ vì

vậy nguyên nhân này liền rời đi, Tăng thị lại kéo lấy ống tay áo Thẩm Mầu Đôn bắt đầu khóc lên, "Mầu Đôn, cháu có thể thương chúng ta, chúng ta thật sự không có lương thực, mấy ngày không ăn mới đến tìm các người, đem lương thực bán cho chúng ta một ít đi, các người yên tâm, ta. . . . . Chúng ta dựa theo giá gốc mua cho các người. . . . ." Nghĩ đến còn phải dùng tiền bạc mới có thể cho mua lương thực, trong lòng Tăng thị nhỏ máu.

"Thật là người vô liêm sỉ a. . . . ." Ngoài cửa cũng bắt đầu cấn răng nghiến lợi,

Thẩm lão thái thái tức giận đến mức sắp ngất xỉu, Thẩm Mầu Đôn quay đầu để hai bá mã dắt lão thái thái về phòng trước, nơi này để nàng giải quyết.

Thẩm Mầu Đôn nhìn lão thái thái trở về phòng, để phụ thân tức giận không nhẹ trở về phòng, Thẩm Thiên Nguyên sợ con gái chịu thiệt, tự nhiên tại chỗ này nơi đó cũng không chịu đi. Thẩm Mầu Đôn bắt đắc đi, lại quay đầu đối phó hai người vô lại trước mắt, nàng còn chưa nói, Miêu lão thái bên kia đã ưỡn ngực nghiêm mặt nói: "Mầu Đôn, nếu không để chúng ta nhìn kho gạo nhà các người, nếu thật không có lương thực, chúng ta đi là được rồi."

Thẩm Mầu Đôn nguyên bản chính là vì A Hoán cần danh tiếng, mới ứng phó hai người kia, không đã để cho người ta ném bọn họ ra khỏi cửa, bây giờ vẫn còn có mặt mở miệng muốn đi xem kho gạo, Thẩm Mầu Đôn cảm giác mình thực sự là xem thường da mặt hai người này. Trầm mặt, đang định bảo người ta ném các nàng ra, bỗng nhiên mấy quan sai nhanh chóng tiến vào cửa lớn Thẩm gia, mấy quan sai nhìn một vòng, cuối cùng nhìn Miêu lão thái cùng Tăng thị, "Chính là các người có người cáo trạng các người quấy nhiễu dân, mau đi theo chúng ta một chuyến!"

Miêu lão thái cùng Tăng thị lập tức trợn tròn mắt, không nghĩ tới quan sai sẽ đến, các nàng tất nhiên là không muốn, bắt đầu khóc rống khóc lóc om sòm, quan sai cũng không để ý các nàng làm sao, tiến lên bắt hai người rồi đi, đoàn người lập tức nhường một con đường, vỗ tay kêu sướng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đám người chung quanh còn đang nghị luận, nhìn hai người bị bắt đi không nhìn được vỗ tay, "Người như thế nên bị bắt đánh bằng roi, cũng không biết xấu hổ một chút, không biết người nào hảo tâm đu báo quan, hôm nay quan sai động tác cũng rất nhanh, bình thường báo quan đến nửa ngày mới tới."

Thẩm Mầu Đôn cũng có chút kinh ngạc, đám người chung quanh tuy nói muốn đi báo quan, nhưng cũng không thể đi nhanh như vậy, dựa vào thời gian quan sai đến, chỉ ít nửa canh giờ trước đã có người báo. Có điều. . . . . Nhìn hai người bị bắt đi trong lòng Thẩm Mầu Đôn vui mừng không ít, kéo đi bắt giam mấy ngày hai người này khẳng định sẽ thành thật hơn nhiều.

Người bị bắt đi rồi, người xem náo nhiệt cũng hết hứng, đều tản đi hết, Thẩm Mầu Đôn bảo Lục nhi đóng cửa lớn, theo Thẩm Thiên Nguyên cùng Tư Cúc đồng trở vào trong sân, Thẩm Thiên Nguyên hơi lo lắng cho lão thái thái, nói với Thẩm Mầu Đôn ý định đến thăm lão thái thái, Thẩm Mầu Đôn nói mình cũng muốn đi theo. Bất kể như thế nào, tại thời đại coi trọng chữ hiếu này, lão thái thái không thích người tam phòng bọn họ, thì lúc này cũng phải qua thăm một chút.

Lão thái thái uống an thần trà đã đi nghỉ, Thẩm Thiên Nguyên cùng Thẩm Mầu Đôn lúc này mới trở về phòng.

~~

Lúc này trong một ngõ hẻm nhỏ tám dặm bên phải đại môn Thẩm gia có một chiếc xe ngựa dừng lại, mảnh xe ngựa xốc lên lộ ra một khuôn mặt tươi cười trắng nõn, người kia cười híp mắt nhìn quan sai áp chế hai phụ nhân cách đó không xa đang rời đi, liếc mắt chỉ một người mặc quần áo quan sai bên cạnh vẫy vẫy tay, người kia tiến lên một bước, cung kính nói: "Trần đại nhân, còn có gì sai bảo?"

Thanh niên kia cười híp mắt nói: "Quấy nhiễu dân bị xử phạt như thế nào?"

Quan sai nói: "Bình thường chỉ bị bắt giam vài ngày."

Thanh niên kia ồ lên một tiếng, cười híp mắt nhìn quan sai "Vậy không phải phạt quá nhẹ rồi."

Quan sai vội nói: "Trần đại nhân yên tâm, tiểu nhân biết nên làm như thế nào."

Thanh niên kia lúc này mới hài lòng đóng mảnh lại, xe ngựa cộc cộc chạy khỏi hẻm nhỏ, vị quan sai kia lúc này khẽ lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn tòa nhà Thẩm gia một chút, thầm nói: "Trần đại nhân làm sao lại đi quản chuyện nhỏ bé như vậy? Cùng Thẩm gia này có quan hệ gì? Thật là khó hiểu. . . . ." Nói xong cũng rời khỏi ngõ nhỏ.

Quan sai rất nhanh trở về nha môn, đem việc này bẩm lên với Huyện lệnh, Huyện lệnh trầm tư, "Thẩm gia? Là nhà khiến sử Thẩm Hồng Anh? Không biết

Trần đại nhân cùng Thẩm gia này đến cùng có quan hệ gì? Lại vì sự tình nhi bé này mà tự mình đi? Đi mời khiến sử đến hỏi một chút là biết."

Quan sai vội vàng nói: "Huyện lệnh đại nhân làm như vậy là không được Trần đại nhân đã nói, việc này không thể nói cho ai biết, còn nói rõ nhất định không thể để cho Thẩm khiến sử biết "

"Như vậy liền quên đi thôi, nếu Trần đại nhân đã có lòng tốt đi khai báo, người cũng phải "đổi xử" thật tốt với hai phụ nhân kia."

Miêu lão thái cùng Tăng thị không nghĩ tới bọn họ đi xin lương thực, lại bị quan sai bắt lại, vấn đề ở chỗ hai người họ đi xin lương thực không có sai, hai người kêu to oan uổng, những quan sai cũng không để ý tới. Không tới một lúc sau Huyện lệnh đại nhân liền đến, hỏi hai người họ vài câu có quấy nhiễu dân hay không, có lừa bịp hay không, hai người lắc đầu xua tay không thừa nhận, Huyện lệnh đại nhân ra lệnh đánh 20 đại bản, xem này hai phụ nhân chưa ngoa đanh đá này có thừa nhận hay không. 20 đại bản còn chưa có đánh đủ, hai người liền kêu to thừa nhận, Huyện lệnh ra lệnh giải vào đại lao, chờ xử lý!

~~

Từ sau chuyện Miêu lão thái thái phát sinh, Thẩm Mầu Đon thừa dịp ban đêm nhấm Trĩ Ninh Bái đưa lương thực nửa năm lại đây, ngày ngày chuyển tới chuyển lui bị người bắt gặp sợ có chuyện không tốt. Không tới mấy ngày cửa hàng quần áo của Thẩm Mầu Đon cũng mở cửa trở lại, tuy nói giờ đang là nạn châu chấu hoành hành, nhưng vẫn sẽ có không ít các phu nhân, tiểu thư thế gia đi ra ngoài mua chút sơn phấn bột nước xiêm y đồ trang sức, quần áo trong cửa hàng của nàng bất luận là hình thức hay kiểu dáng đều rất tinh xảo, mỹ lệ chỉ sợ hấp dẫn không ít phu nhân, tiểu thư thế gia. Vì vậy mở cửa trong dịp này cũng kiếm chút.

Qua một tháng trong nhà tồn lương đã thấy đáy, khí trời cũng không nóng bức, buổi tối còn có một chút lạnh, thời gian này trong thành cùng lâm sông Hoài đều là một mảnh thê lương, Thẩm Mầu Đon cũng không hiểu Yến Vương nghĩ thế nào, nếu là bỏ mặc không quan tâm, chỉ sợ lâm sông Hoài sẽ hỗn loạn, phát sinh chuyện tranh mua lương thực, hơn nữa đầu đường có thể nhìn thấy không ít hải tử lão nhân tha hương ăn xin.

Lại qua mấy ngày, Yến Vương vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Thẩm Mầu Đon lúc này mới đi tìm Trĩ Ninh Bái, hỏi còn thừa lại bao nhiêu lương thực, lúc trước dùng hơn hai vạn lượng bạc mua không ít lương thực, Thẩm gia căn bản ăn không hết bao nhiêu, Thẩm Mầu Đon ở lại hàn huyên với Trĩ Ninh Bái vài câu mới trở về, lúc trở về nhìn thấy hải tử ven đường gầy yếu ăn xin trong lòng nàng cũng không dễ chịu, buổi tối suy nghĩ một đêm nàng rốt cục cũng nghĩ ra biện pháp.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mầu Đon mặc nam trang đội mũ lấy ra mấy chục lượng bạc lợi nhuận của cửa hàng quần áo tháng này, lại mượn Trĩ Ninh Bái một trăm lượng bạc. Đi dạo mấy cái chợ huyện Lâm sông Hoài một vòng, nhìn thấy một gian cửa hàng muốn chuyển nhượng, hỏi giá cả so với trước nạn châu chấu rẻ đi rất nhiều, chào giá 150 lượng, Thẩm Mầu Đon lại ép giá không ít, cuối cùng cửa hàng lấy giá 120 lượng bán cho nàng. Mấy ngày sau khế ước mua bán của hàng cũng đã chuyển nhượng xong, Thẩm Mầu Đon nhờ người ta làm giúp tám biển của hàng lương thực Thẩm gia, sau đó lại nhờ Trĩ Ninh Bái đưa một ít lương thực lại đây.

Ý nghĩ mở cửa hàng lương thực không đến một tháng, nàng dự định lấy giá gốc bán ra lương thực, như vậy không chỉ có thể giải tỏa vấn nạn thiếu lương thực của lâm sông Hoài hiện nay, mà còn có thể lấy danh tiếng tốt cho cửa hàng lương thực Thẩm gia.

Cửa hàng lương thực Thẩm gia rất nhanh nổi tiếng ở lâm sông Hoài, mọi người đều biết lâm sông Hoài huyện có một cửa hàng lương thực, chỉ cần ra giá là có thể mua lương thực, có điều nhà nhà đều chỉ được dựa theo nhân khẩu để đi mua lương, mua lương cần mang tới hộ tịch, dựa trên số nhân khẩu trên hộ tịch để mua lương, chủ yếu là sợ có người giàu có đi mua hết lương thực.

Trĩ Ninh Bái sau khi biết được việc này cảm khái nói: "Mầu Đon, tâm địa muối thật là tốt, muối yên tâm, chỗ lương thực này sau khi bán xong ở chỗ huynh còn một chút, sau khi hỏi một ít vốn chúng ta lại đi những chỗ khác thu mua lương thực, dựa theo giá gốc bán ra là được."

Thẩm Mầu Đon không cảm thấy tâm địa mình tốt, nguyên nhân làm như thế là bởi vì nàng có chút thương hại, thế nhưng chủ yếu nhất vẫn là vì tương lai của mình.

Trần Hoàng Văn sau khi biết được việc này, cười híp mắt bẩm báo với Yến Vương, lại nói: "Điện hạ, tứ tiểu thư Thẩm gia thực sự là tốt bụng, trước kia thuộc hạ còn đang thắc mắc vì sao nàng trừ nhiều lương như vậy, bây giờ nhìn lại là lòng mang người trong thiên hạ* thực sự là hiếm thấy."

Vệ Lang Yến mặt không hề có cảm xúc không đáp lại một lát sau lại hỏi: "Chuyện bên đó Vân Hạc thu xếp như thế nào rồi?"

Trần Hoàng Văn cười nói: "Điện hạ yên tâm, chuyện bên đó Vân Hạc đã xử lý thỏa đáng, bây giờ đang đem rất nhiều lương vận về tại khu, lương ước chừng sau nửa tháng liền có thể đến lâm sông Hoài. Điện hạ, nói đến còn cần cảm ơn Thẩm gia tiểu thư mới phải, nếu không phải Thẩm gia tiểu thư sớm thông báo nạn châu chấu, chỉ sợ sau khi nhiều đến đâu mua hàng lương thực giá cả lương thực sẽ tăng cao không ngừng, cuối cùng là không khống chế được."

Về mặt Vệ Lang Yến hơi phân tán một chút, có điều vẫn như trước không nói thêm cái gì.

~~

Thẩm Mầu Đon biết cửa hàng Thẩm gia vừa mở, Thẩm lão thái thái nhất định sẽ phái người tìm người tam phòng bọn họ qua hỏi, nàng cũng không có ý định đang gạt người. Thẩm Thiên Nguyên biết chuyện này cũng không nói thêm cái gì, hiển nhiên vẫn là chống đỡ chuyện này. Đúng như dự đoán, không tới hai ngày Thẩm lão thái thái liền cho người gọi tam phòng bọn họ đến hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Yến... Yến Vương, Thảm lão phu nhân còn tưởng rằng là mình nghe lầm: "Người... Người nói ai?"

Yến Vương Vệ Lang Yến, Thứ Sử Lương Châu. Lương Châu chính là đất phong của hắn, Lương Châu được chia thành nhiều quận, dưới quận là huyện. Huyện Lâm Hoài chẳng qua chỉ là một huyện nhỏ. Đối với bọn họ mà nói sao một nhân vật như Yến Vương có thể xuất hiện tại một nơi nhỏ như thế này, tất cả đều có cảm giác thật khó tin, hôm nay đột nhiên nghe tôn nữ của mình nói nàng đã cứu chất nhi của Yến Vương, phản ứng đầu tiên của Thảm lão phu nhân chính là cho rằng mình nghe lầm.

Không riêng gì Thảm lão phu nhân có phản ứng như vậy, ngay cả Thảm Thiên Nguyên cũng ngẩn ra, tuy rằng ông biết nữ nhi đã cứu một vị quý nhân, nhưng lại không biết người đó lại cao quý như vậy.

Thảm Mẫu Đơn mở miệng nói: "Người đó là Yến Vương điện hạ." Mặc kệ như thế nào, lần này nàng đã tính mượn thế lực của vị Yến Vương này để trấn áp người Thảm gia, dù sao... Yến Vương cũng sẽ không biết chuyện này.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Thảm lão phu nhân nhìn chăm chăm vào Thảm Mẫu Đơn hồi lâu, vốn còn muốn nói vài câu khiển trách nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói ra. Lão đại Thảm gia Thảm Hồng Anh có chút đứng ngồi không yên, ông chẳng qua chỉ là một lệnh sử nhỏ ở huyện Lâm Hoài, nói thẳng ra thì chỉ là một chức quản lý văn thư nhân nhả, hôm nay đột nhiên nghe chất nữ nhà mình nói quen biết Yến Vương, trong lòng ông nói không hưng phấn là giả, đương nhiên cũng hi vọng chất nữ có thể dựa dẫm vào một cây đại thụ như vậy, nếu như có thể cất nhắc mình một chút thì tốt biết bao, nhưng đây chỉ là ý niệm bất chợt lóe lên mà thôi, nhân vật như Yến Vương thật sự cao tới ức không thể chạm, chẳng qua chất nữ cũng chỉ là cứu đứa chất nhi của hắn thôi, và lại cũng đã tặng phần tạ lễ hậu hĩnh này rồi...

Về phần chi thứ hai của Thảm gia Thảm Hồng Thụy, lại không quan tâm lắm, không hề có hứng thú gì đối với vị Yến Vương này cả. Về phần cửa tiệm lương thực gì đó, chẳng phải gia nghiệp sau này của lão thái thái và lão thái gia đều sẽ là của hắn và đại ca hay sao, không cần thiết phải vì một cửa tiệm lương thực mà đắc tội với Yến Vương.

Người Thảm gia đều kinh ngạc không thôi, chỉ có ngũ cô nương Thảm Phương Lan mở to mắt kinh ngạc hỏi: "Tứ tỷ tỷ, thì ra nam nhân đứng ở đầu thuyền kia chính là Yến Vương? Ừm, Tứ tỷ tỷ, tỷ cứu chất nhi của Yến Vương, hình như người còn nói vài lời với tỷ? Yến Vương là người như thế nào?"

Tam cô nương Thảm Phương Hoa nhẹ giọng khiển trách: "Phương Lan, đừng làm loạn nữa."

Thảm lão phu nhân trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói lời nào, chỉ để Thảm Mẫu Đơn cùng Thảm Thiên Nguyên đi về, nhìn mọi người đi rồi, Lão Thái Gia mới hừ một tiếng: "Bà cứ suốt ngày khiển trách tam Phòng, hôm nay ta xem bà nên bớt lại một chút rồi đó, mặc kệ như thế nào thì Mẫu Đơn cũng đã cứu người của Yến Vương, sau này bà đừng làm khó dễ bọn họ nữa, Yến Vương là người mà chúng ta không thể đắc tội."

Thảm lão phu nhân sa sầm mặt không nói lời nào.

Sau khi đại phòng trở về, đại phu nhân Lã thị bèn cho người bên cạnh lui hết, rót cho Thảm Hồng Anh một ly trà, cười híp mắt nói: "Lão gia uống trà."

Thảm Hồng Anh dùng nắp gậy gậy lá trà trong ly, uống một hớp nước trà, ngẩng đầu nhìn Lã thị một cái, sầm mặt nói: "Ta biết rõ trong lòng bà đang nghĩ chuyện gì, nhưng ta có thể nói cho bà biết, chuyện này không được! Mặc dù Mẫu Đơn đã cứu người của Yến Vương, nhưng Yến Vương là người như thế nào? Là người chúng ta có thể tính kế sao? Chúng ta chỉ cần chăm chỉ làm việc của mình, đừng nghĩ ngợi lung tung, nếu Yến Vương thật sự muốn cảm tạ Mẫu Đơn, chúng ta cũng chỉ cần đối xử tốt với Mẫu Đơn một chút, tự nhiên Mẫu Đơn sẽ không quên chúng ta đâu."

Lã thị cảm thấy có chút uất ức: "Lão gia, chẳng lẽ người thật sự muốn tiếp tục chôn vùi ở vùng đất Lâm Hoài nhỏ bé này mãi sao? Trong lòng không có hoài bão gì sao?"

"Sao lại không có!" Thảm Hồng Anh hỏi ngược lại: "Đương nhiên ta cũng muốn trèo lên trên, chỉ là bất kể chuyện gì đều phải cẩn thận một chút, cành cây này của chúng ta đã cắm xuống rồi, nếu như đi sai đường, gây ra họa, sẽ không còn có cơ hội làm lại nữa, mặc kệ như thế nào thì cẩn thận một chút vẫn hơn. Chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa, đợi thời cơ chín muồi rồi hãy tính tiếp."

Lã thị cũng không tiện nói thêm nữa, khẽ thở dài một cái.

Sau khi nhị phòng bên kia về phòng, nhị phu nhân Du thị cũng lôi kéo Nhị Lão Gia Thảm Hồng Thụy khẽ nói: "Lão gia, hôm nay Thảm gia còn chưa ở riêng, vậy cái cửa tiệm lương thực kia của Mẫu Đơn có phải cũng coi như là sản nghiệp của Thảm gia hay không? Toàn Lâm Hoài chỉ có một tiệm bán lương thực, Mẫu Đơn vậy mà có được danh tiếng tốt, chờ qua năm thiên tai này, e rằng cái tiệm lương thực kia kiếm được không ít."

Thảm Hồng Thụy còn chưa lên tiếng, Thảm Phương Lan đang ngồi bên cạnh uống trà đã mở to hai mắt nói: "Mẫu thân, chẳng qua chỉ là một tiệm lương thực nhỏ, thúc thúc cùng tứ tỷ tỷ bên kia đã trải qua rất vất vả rồi, hơn nữa bởi vì Yến Vương nên mới có được cửa tiệm này, mẫu thân nên từ bỏ ý định này thì hơn!"

Thẩm Phương Hoa cũng nói: "Phương Lan nói đúng lắm."

Thẩm Hồng Thụy hừ một tiếng: "Phương Lan nói cũng phải, bởi vì Yến Vương nên mới có cửa tiệm này, bà cũng dám có ý định như vậy, chuyện này về sau đừng nhắc lại nữa."

Bị nữ nhi cùng lão gia nói như vậy, Du thị tái mặt, ngưng ngưng nói: "Ta chỉ nói một chút thôi mà..."

Sau khi trở về, Thẩm Thiên Nguyên cũng không nói gì nhiều, cứ như thế qua vài ngày. Mấy ngày nay Thẩm Mầu Đon đều mặc nam trang, mang theo mũ che mặt đến tiệm lương thực giúp một tay. Người mua lương thực rất nhiều, mỗi ngày đều bán tới lúc mặt trời đã lặn mới thôi. Tri Ninh Bái cũng đã phải mấy người tới bảo vệ xung quanh tiệm lương thực, chỉ sợ có người tới làm loạn.

Không ngờ vẫn xảy ra chuyện, ngày hôm đó Thẩm Mầu Đon liền đi tới tiệm lương thực giúp đỡ từ sáng sớm, đợi tới lúc mở cửa tiệm, bên ngoài đã có đội ngũ xếp hàng rất dài, trong tay mỗi người đều cầm túi, nhìn thấy tiệm lương thực mở cửa, ánh mắt sáng lên, chen lấn xông lên phía trước.

Mặc dù tiệm lương thực đã mời về một chủng quỹ, nhưng người mua lương thực thật sự quá nhiều, cho nên ngày thường Mầu Đon, Thẩm Thiên Nguyên cùng Lục nhi đều sẽ tới giúp một tay.

Lục Nhi hô: "Đừng chen lấn, từng người một thôi."

Thêm mấy người giúp đỡ, dù tốc độ có nhanh hơn chút, nhưng hàng ngũ trước mắt vẫn chưa giảm bớt như cũ, bận rộn hơn một canh giờ, Thẩm Thiên Nguyên để Thẩm Mầu Đon đi nghỉ ngơi một lúc. Thẩm Mầu Đon đi vào hậu viện uống một hớp trà,. Đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng ầm ỹ, nàng vội đặt ly trà xuống rồi đi ra ngoài, nhìn thấy bên cạnh tiệm lương thực có mấy đại hán ba bốn mươi tuổi đang đứng, họ bận áo gai vải thô bình thường, một người trong số đó đang cao giọng la hét: "Mọi người còn mua lương thực cái gì, đây là lúc thiên tai, vốn những thứ này nên là gia đình giàu có phát cháo tặng lương thực miễn phí, bây giờ còn bắt chúng ta dùng tiền bạc đến mua, dứt khoát cướp những lương thực này về thôi."

Thẩm Mầu Đon nhìn người trước mắt này, vẻ mặt trầm trầm, lúc nàng mở tiệm lương thực đã sợ sẽ có tình huống như này xảy ra, nghĩ tới thiên tai hôm nay, nàng cũng chỉ là bán lại lương thực theo giá gốc cho những người này, không kiếm lấy một phân tiền lời, hơn nữa tất cả mọi người vẫn còn chưa đến lúc tuyệt vọng, không tới mức cướp đoạt lương thực. Nhưng không nghĩ tới có người lòng tham không đáy, ngay cả một chút tiền cũng không muốn bỏ ra, còn trực tiếp tới cướp lương.

Thẩm Thiên Nguyên tiến lên một bước chỉ vào người này cả giận nói: "Người đừng có nói vậy, chúng ta vốn cũng có lòng tốt, gặp nạn thiên tai, mới bán lại lương thực theo giá thu mua trước kia cho các người, nhưng không ngờ các người lại có suy nghĩ như vậy."

Thẩm Mầu Đon nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong hàng ngũ có không ít vẻ mặt lóe lên, rõ ràng có chút động lòng, không muốn bỏ ra chút tiền nào mà có được lương thực. Trong lòng nàng cả kinh, kêu Lục nhi qua đây, nhỏ giọng dặn dò bên tai: "Lục nhi, mau đi báo quan."

Lục Nhi đáp một tiếng, cơ trí đi vào hậu viện, lên đi báo quan từ cửa sau.

Nhìn những người trước mắt có chút rục rịch, trong lòng Thẩm Mầu Đon thầm mắng một câu lòng tham không đáy, tiến lên một bước đứng bên cạnh Thẩm Thiên Nguyên, trầm giọng nói: "Thẩm gia chúng ta vốn có lòng tốt, gặp thiên tai, mọi người bị nạn đói hoành hành nên mới tốn không ít tiền bạc để vận chuyển lương thực từ vùng khác tới đây, dùng giá gốc bán cho mọi người, chỉ mong mọi người có thể vượt qua giai đoạn khó khăn này. Thẩm gia chúng ta là một gia đình quan lại nho nhỏ, chỉ nhận bổng lộc của triều đình, cửa tiệm dưới danh nghĩa cũng chỉ có mấy tiệm, vậy sao lại gọi là phú gia?"

Nam nhân cả người nhếch nhếch đó hừ một tiếng: "Vậy thì cũng giàu có hơn nhiều so với những người bình thường như chúng ta rồi, bây giờ chúng ta ngay cả ngày tháng sau này cũng sống không nổi nữa, lấy cái gì đến mua lương!"

Thẩm Mầu Đon cao giọng nói: "Huyện Lâm Hoài ở phía đông giáp với Lệ Giang, phía Bắc dựa vào núi lớn, tài nguyên dồi dào, chỉ cần là người chịu khó một chút, ngày tháng sau này cũng có thể vượt qua, hơn nữa tiền thuế lương thực trên đất phong của Yến Vương đều rất thấp, mấy năm nay lại mưa thuận gió hòa, hẳn là trong nhà có không ít lương thực dư thừa để mua bán. Cho nên chỉ cần không phải là người ăn không ngồi rồi thì trong nhà cũng sẽ còn có chút tiền bạc dư dả, ta tin tưởng trong nhà các vị đây đều vẫn là có chút tiền để mua lương thực."

Nam nhân này vốn là kẻ vô công rồi nghề ở một thôn gần huyện Lâm Hoài, đất đai trong nhà cũng bị hán thua hết vào bài bạc, trước nạn châu chấu thì hán dựa vào trộm cắp để nuôi sống bản thân, nhưng không nghĩ đến nạn châu chấu lại tới bất ngờ, trong nhà lại không có tiền bạc gì. Ban đầu hán cũng bắt không ít châu chấu để ăn, sau lại cũng dựa vào trộm cắp để kiếm sống, chỉ là bây giờ mọi người cũng càng ngày càng khó khăn, cho nên hán cũng không trộm được thứ gì tốt để ăn. Đột nhiên nghe nói huyện Lâm Hoài có nhà mở tiệm bán lương thực, lúc này mới nổi lên ý định, tụ tập mấy tên vô công rồi nghề trong thôn tới kích động người khác hồng cướp lương thực.

Nghe lời nói của Thẩm Mầu Đon, trong lòng mọi người cũng có chút do dự, quả thật trong nhà họ vẫn còn có chút ngân lượng, mà giá cả lương thực cũng hợp lý, người Thẩm gia tốt bụng bán lương thực, bọn họ không có lý do gì tới cướp lương thực cả.

Thẩm Mầu Đon tiếp tục nói: "Vốn là tiền để vận chuyển lương thực từ nơi khác tới cũng là do người của Thẩm gia mượn, vì để giúp mọi người vượt qua thiên tai. Hôm nay nếu các người không muốn tốn một phân một cắc để cướp lương thực thì ta cũng sẽ không nói gì nhiều nữa, cửa tiệm mở ra đó, ta mặc cho các người tới cướp. Nhưng, cướp đi những lương thực này đủ cho các người ăn mấy ngày? Về sau nên làm cái gì? Chẳng lẽ cướp được lần này thì sau này không cần ăn nữa sao. Hơn nữa, các người nếu cướp lần này, về sau sẽ không còn một tiệm lương thực nào dám mạo hiểm vận chuyển lương thực từ nơi khác tới để bán, dù sao đều sẽ bị các người cướp đi, cần gì làm ơn mắc oán đi chuyển lương thực về?"

Sắc mặt mọi người đại biến, phát hiện người này nói không sai chút nào, nếu lần này bọn họ cướp lương thực, về sau làm gì còn tiệm lương thực nào dám chuyển lương thực về đây? Mấy tháng sau này phải làm sao? Vừa nghĩ như thế, tất cả mọi người đều bình tĩnh lại, tiệm lương thực của Thẩm gia giá cả vừa phải, lại không tăng giá, cũng không phải là mua không nổi, vì sao phải vì lần này mà cắt đứt đường sống của mọi người?

Nam nhân kia nhìn thấy không kích động được mọi người, có chút nóng nảy: "Mọi người sợ cái gì, sau... sau này chúng ta đủ tiền thì chúng ta tự vận chuyển lương thực từ nơi khác về đây là được."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Mặc dù người này nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại rất sốt ruột. Trong nhà hắn đã không còn thức ăn từ lâu, còn người xung quanh thì đề phòng hắn như phòng kẻ trộm. Lần này, nếu hắn không cướp về được chút lương thực, thì chỉ còn nước chờ chết. Nhìn sắc mặt mấy đồng bọn ở chung quanh đều có vẻ do dự, trong lòng hắn có chút hoảng sợ. Đang muốn tiếp tục kích động mấy câu thì bất ngờ có một người thanh niên cao lớn vạm vỡ từ trong đám người bước ra. Người thanh niên này rất to mẩy rậm, mặc áo vải bình thường, bên hông đeo một cây đoản kiếm, y nhếch miệng cười to: "Quả nhiên người này nói chuyện hết sức bậy bạ, ngươi dựa vào cái gì mà đòi đi vận chuyển lương thực về đây? Trước hết chưa nói đến việc thường ngày người đều làm một số việc đầu trộm đuôi cướp không thể nói với người khác ra thì ngươi có uy tín gì khiến mọi người tin tưởng vào ngươi?"

Thẩm Mẫu Đơn nhìn về phía người thanh niên kia. Nàng quen biết người này, là người của Trì Ninh Bái. Từ nhỏ y đã đi theo bên cạnh Trì Ninh Bái, theo họ Trì, tên A Bó. Người này được coi như là nhị đương gia Thủy Vận, rất được Trì Ninh Bái tin tưởng. Trong khoảng thời gian này Trì Ninh Bái bận rộn việc của những bến tàu nơi khác, lại sợ có người đến gây sự, nên vẫn luôn để Trì A Bó dẫn người bảo vệ ở gần tiệm lương thực. Nàng nhìn Trì A Bó một cái, gật đầu tỏ ý cảm tạ với y.

Trì A Bó đáp lại nàng bằng một nụ cười rồi quay đầu lại về phía đám người, cao giọng nói: "Các ngươi đừng để người này lừa gạt, thật sự cho rằng việc vận chuyển lương thực rất dễ dàng sao? Bây giờ thiên tai trước mắt, khắp nơi cường đạo cũng không ít, đi đường bộ nhất định sẽ bị cướp. Bến tàu là của Trì gia, loại người lòng lang dạ sói kích động mọi người cướp lương thực giống như ngươi, những người lái thuyền như chúng ta sẽ không bao giờ chịu làm ăn với ngươi, cho nên vận chuyển bằng đường biển ngươi cũng đừng nghĩ tới. Vậy ngươi nói thử xem, ngươi làm sao có thể giúp mọi người vận chuyển lương thực về?"

Đám người bàn tán xôn xao: "Người thanh niên này là ai? Chẳng lẽ là người của Trì gia?"

"Hình như ta biết người này, y là nhị đương gia của Thủy Vận, nếu người này đã nói không cho đi đường biển thì nhất định sẽ không cho ai đi qua đâu."

"Ừ, người nọ thật là bụng dạ xấu xa, muốn lừa chúng ta đi cướp lương thực, vậy sau này làm sao đây? Tới lúc đó toàn bộ Lâm Hoài đều không bán lương thực, đây chẳng phải là muốn chúng ta chết vì đói sao?"

Đám người càng lúc càng tức giận. Những kẻ gây chuyện thấy trước mắt không thể cướp lương thực được nữa, trong lòng nghĩ nếu bây giờ mà không đi, nói không chừng sẽ bị đám người tức giận này đánh cho một trận, nhìn bốn phía xung quanh, đang muốn bỏ chạy thì từ xa bất ngờ truyền đến âm thanh nhón nháo: "Ai ở đây gây chuyện? Còn không mau bắt lại hết cho ta!"

Chỉ thấy một đám quan sai từ trong đám người đang chen lấn đi ra, dẫn đầu là một nam tử trung niên chừng bốn mươi năm mươi tuổi, toàn thân mặc quan phục, có người kính hô: "Huyện lệnh đại nhân đến."

Vị Huyện lệnh đại nhân nhìn một lượt bốn phía, nhìn thấy mấy người đang bị một đám người vây quanh, tiến lên một bước nói: "Chính là các ngươi tới gây chuyện phải không, mau bắt chúng lại, đừng làm chậm trễ việc mua lương thực của mọi người..."

Thẩm Mẫu Đơn thầm giật mình, không ngờ đích thân huyện lệnh đại nhân thân tới, hơn nữa tốc độ cũng khá nhanh, bình thường báo quan, người nha môn không lẽ mề tới nửa ngày thì sẽ không ra cửa. Nàng vội nhỏ giọng hỏi Lục nhi còn đang thờ hồn hèn: "Lục nhi, đây là chuyện gì? Sao huyện lệnh đại nhân lại đích thân tới đây?"

Lục nhi thờ hồn hèn hai cái: "Cô nương, nô tỳ cũng không biết, vừa tới nha môn, nô tỳ liền báo có người muốn cướp lương thực ở tiệm của chúng ta, huyện lệnh đại nhân liền hỏi một câu có phải là tiệm lương thực của tam phòng Thẩm gia hay không? Nô tỳ nói phải thì huyện lệnh đại nhân lập tức tự mình dẫn người tới."

Mấy quan sai phía sau huyện lệnh đại nhân đều đồng loạt xông lên bắt người, lập tức có người kêu oan, "Đại nhân oan uổng quá, chúng ta đều không làm gì cả, là tên chó ghê này nói nếu chúng tôi theo hắn thì sẽ có lương thực để ăn, vì vậy chúng tôi mới theo hắn tới đây thôi. Đại nhân, oan uổng quá, tất cả đều là tên chó ghê này sai khiến."

Huyện lệnh cũng không để ý những điều này, không kiên nhẫn phát phát tay, "Nhanh chóng mang về nha môn, sau khi thẩm tra sẽ xử lý các ngươi."

Một đám quan sai áp giải mấy người đi xa, huyện lệnh ngoảnh mặt nhìn về phía tiệm lương thực một cái, chỉ nhìn thấy Thẩm Thiên Nguyên và một công tử mang mũ che mặt, trong lòng có chút không rõ, không hiểu tam phòng Thẩm gia rốt cuộc có quan hệ như thế nào với Trần đại nhân. Suy nghĩ một chút

rồi quay đầu nhìn về phía đoàn người đang nhón nhào, cao giọng nói: "Người của Thảm gia nhân nghĩa, vào năm thiên tai này còn có thể giúp mọi người như vậy, bây giờ tiệm lương thực cũng chẳng kiếm thêm một phần tiền lời nào, chỉ mong mọi người có thể vượt qua năm thiên tai này, các người nên có lòng biết ơn mới phải, chớ nên tin vào lời kẻ gian mà làm ra chuyện không thể tha thứ! Bây giờ bốn quan nói rõ ràng, sau này nếu có người nào còn dám tính toán tiệm lương thực của Thảm gia, bốn quan quyết không bỏ qua!"

Đám người im lặng như tờ, không ai dám lên tiếng. Lúc này huyện lệnh đại nhân mới hài lòng mà trở về phủ.

Sau một hồi náo loạn, không ai còn dám nghĩ đến việc cướp lương thực nữa, đều yên lặng xếp hàng, tiếp tục mua lương thực.

Thảm Mầu Đơn và Thảm Thiên Nguyên đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự biết sau khi trải qua chuyện này, về sau khẳng định có thể ngăn chặn rất nhiều phiền phức giống như vậy xảy ra. Tri A Bô thấy mọi việc đã ổn thỏa, liền đi tới bên cạnh Thảm Thiên Nguyên chấp tay chào một tiếng Thảm Tam lão gia, rồi mới quay đầu lại nhìn Thảm Mầu Đơn nói: "A Đơn, gần đây đại ca đang bận rộn nhiều chuyện, nơi này đã giao cho các huynh đệ ở đây tiếp ứng, nếu là có người nào dám đến cướp lương, các huynh đệ sẽ đánh gãy chân của bọn chúng. A Đơn cứ yên tâm, nơi này có chúng ta rồi!"

Thảm Mầu Đơn cười cười, chấp tay: "Đa tạ Tri nhị ca!"

Đội Tri A Bô rời khỏi, Thảm Mầu Đơn và Thảm Thiên Nguyên tiếp tục bận rộn ở tiệm lương thực cả ngày, cho đến khi tiệm đóng cửa vào buổi tối. Lúc này hai người mới trở về Thảm gia. Tư Cúc đã làm xong bữa cơm, nấu chút cháo đậu, món ăn là dưa muối lúc trước đã ướp, nay vừa thoát nạn châu chấu, muốn ăn rau cải tươi là điều không thể. Thường ngày huyện Lâm Hoài cũng có thợ săn vào núi săn thú. Nay vì liên quan đến nạn châu chấu, động vật trên núi cũng đói chết không ít, hiện tại giá thịt rất là đắt. Bình thường Thảm Mầu Đơn và Thảm Thiên Nguyên cũng không nấu ăn, nhưng vì bồi dưỡng thân thể cho Thảm Hoán mới mua một ít thịt về.

Nhìn tỷ tỷ và phụ thân cực nhọc cả ngày, trong lòng Thảm Hoán cũng rất khó chịu, ăn xong thức ăn trong chén, bỏ chén đĩa xuống, do dự nhìn về phía Thảm Thiên Nguyên và Thảm Mầu Đơn nói: "Phụ thân, tỷ tỷ, mỗi ngày hai người đều bận đến trễ như vậy mới trở về, ngày mai con cũng muốn ra tiệm giúp một tay, hai người yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học của con đâu."

Thảm Mầu Đơn buông chén đĩa xuống, lau miệng một cái, cười nói: "A Hoán yên tâm, đã có Lục Nhi giúp đỡ rồi, tỷ và phụ thân đều không mệt, đừng suy nghĩ nhiều, bây giờ việc đệ nên làm là chuẩn bị cho cuộc thi nho sinh vào tháng sau, trong khoảng thời gian này đệ phải học tập cho thật tốt, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều, có biết chưa?"

Thảm Thiên Nguyên gật đầu tán đồng: "A Hoán ngoan ngoãn nghe lời của tỷ tỷ đi, tỷ của con nói đúng lắm."

Thảm Hoán thở dài, không nói thêm gì nữa. Ngẩng đầu nhìn phụ thân và tỷ tỷ, Thảm Hoán thầm nghĩ trong lòng, cuộc thi nho sinh lần này nhất định phải cố gắng, chỉ cần thi đậu nho sinh mới có thể để đem lại vinh quang cho Tam lão, sau này mới có tiền đồ, hẳn không muốn phụ thân và tỷ tỷ phải chịu khổ như vậy, cho nên hẳn nhất định phải cố gắng, cố gắng để cho tam phòng bọn họ được sống cuộc sống tốt hơn.

Những ngày tháng tiếp theo trôi qua một cách êm ả, bình yên. Mấy vạn thạch lương thực khó khăn lắm cũng chỉ đủ dùng hơn nửa tháng. Bây giờ còn lại cũng không còn bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì thêm vài ngày nữa, Thảm Mầu Đơn dự định ngày mai sẽ đi Tri Căn tìm Tri A Bô thương lượng một chút về việc đi vận chuyển lương thực từ nơi khác về, đến lúc đó giá cả nhất định sẽ tăng một chút, nhưng sẽ không tăng cao đến mức vô lý.

~~~~~

Trong con hẻm nhỏ gần tiệm lương thực của Thảm gia, một chiếc xe ngựa trông rất bình thường đang dừng ở đó, con ngựa toàn thân đen tuyền đang đứng gồ móng xuống nền đất nghe lạch cạch, thỉnh thoảng trong miệng nó phun ra một luồng khí nóng. Rèm xe ngựa vén lên để lộ một khe hở nhỏ, lộ ra một đôi mắt mang nét cười, chủ nhân đôi mắt ấy nhìn về phía vị công tử đội mũ che mặt đang bận bịu, quay đầu lại cười nói: "Điện hạ, lá gan của tứ cô nương Thảm gia quả thật tương đối lớn, trong hoàn cảnh như vậy cũng dám mở tiệm lương thực, gặp chuyện cũng không hoang mang sợ hãi, thuộc hạ cho rằng chuyện lương thực kia giao cho tứ cô nương Thảm gia xử lý là thích hợp nhất. Điện hạ, nơi này là đất phong của người, muốn thánh thượng tới cứu trợ thiên tai tự nhiên là không thể thực hiện được, thánh thượng nhất định sẽ không quên đâu. Tiền thuế thu được của Lương Châu mấy năm nay không ít, nhưng so với số ngân lượng cần dùng sau này, số tiền thuế này cũng không đáng kể, lần này việc đặt mua lương thực cũng đã tốn không ít ngân lượng, cá nhân thuộc hạ cho rằng không cần thiết phải phát cháo tặng lương miễn phí, bán lại với giá gốc là được. Điện hạ hãy yên tâm. Những năm gần đây, Lương Châu dưới sự quản lý của người, cuộc sống của người dân đều trôi qua rất an ổn, chút tiền này đại đa số mọi người đều có thể trả."

Vệ Lang Yên đang ngồi ngay ngắn bên trong xe ngựa, ánh mắt sâu thẳm như đang suy nghĩ sâu xa. Qua một lúc lâu, chàng nghiêng đầu nhìn từ chỗ rèm xe được Trần Hoàng Văn vén lên, chỉ thấy một công tử mặc trường bào đang bận đồ lương thực vào túi giúp khách. Mặc dù mang theo mũ che mặt không thấy rõ vẻ mặt bên trong của nàng, nhưng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của nàng lúc này như thế nào. Nhìn nàng trao lại túi lương thực đã đồ đầy cho vị khách đứng trước mặt, rồi lại nhận tiếp túi trong tay vị khách tiếp theo, Vệ Lang Yên quay mặt đi không tiếp tục nhìn nữa, chỉ nói: "Vay cứ làm theo những gì người nói đi, những lương thực này đều giao hết cho nàng xử lý."

Trần Hoàng Văn buông rèm xuống, nhìn chàng kẻ mìm cười: "Vâng, điện hạ."

Ngày hôm sau Thảm Mầu Đơn đang định đi tới chỗ Tri A Bô để bàn bạc chuyện lương thực. Nhưng khi tới tiệm lương thực vào sáng sớm, nàng nhìn thấy một thanh niên dáng vẻ trắng trẻo, sạch sẽ đang đứng trước cửa, đang cười tủm tỉm nhìn nàng. Nhìn thấy thanh niên này, trong lòng Thảm Mầu Đơn lập tức cảm thấy hồi hộp, nghĩ tới thân phận của người này, trước sao cũng không thể làm bộ như không nhìn thấy, chỉ đành phải tháo mũ che mặt xuống kiên định tiến lên phía trước lên tiếng chào hỏi: "Trần công tử, sao người lại rảnh rỗi tới đây vậy?"

Trần Hoàng Văn kẻ mìm cười: "Ta tới tìm tứ cô nương là muốn nói với cô một số việc, tứ cô nương yên tâm, hôm nay không cần phải đi gặp điện hạ."

Thảm Mầu Đơn nghe vậy, trong lòng liền thả lỏng, lúc này mới mời người vào sương phòng ở hậu viện. Đội Trần Hoàng Văn nói xong sự việc, nàng có

chút ngây dại, trơ mắt nhìn Trần Hoàng Văn: "Trần công tử có phải đã nhầm lẫn gì không, sao điện hạ có thể giao hết lương thực cho tiệm lương thực của Thẩm gia?" Vừa hỏi xong, Thẩm Mậu Đơn đã có thể đại khái đoán được phần nào. Lương Châu tuy lớn, hiện tại vẫn được xem là giàu có, nhưng chỉ là những việc xảy ra trong những năm gần đây, trước đây, Lương Châu cũng chẳng ra sao cả, bởi vì Yên Vương ra tay chinh đồn lại nên mới phồn hoa như vậy, Những cực khổ trong mấy năm nay không cần nói cũng biết, nhất định là phải cần đến nguồn tài lực khổng lồ, có lẽ lúc này phương diện tài chính của Yên Vương có chút vấn đề. Mặc dù trước đó đã sớm có chuẩn bị cho nạn châu chấu, nhưng số lượng nhân khẩu của mấy quận huyện quá lớn, phát cháo tặng lương miễn phí tất nhiên là không ổn, sẽ bị thiếu hụt về phương diện tài chính.

Bây giờ đã nghĩ thông suốt, Thẩm Mậu Đơn cũng không nói thêm gì nữa, nói với Trần Hoàng Văn: "Trần công tử yên tâm, ta biết nên làm thế nào rồi."

Đội Trần Hoàng Văn đi rồi, Thẩm Mậu Đơn ngồi ở trong phòng cẩn thận suy nghĩ lại một chút, kiếp trước, nạn châu chấu vừa xảy ra, giá lương thực tăng một cách điên cuồng, đa phần mọi người vì không muốn bị đói mà hao tốn tất cả tiền của tích góp được mua những lương thực đã tăng giá gấp mấy chục lần, sau đó mới không còn ngân lượng để mua lương thực. Tuy Yên Vương có phát cháo tặng lương miễn phí, nhưng vì giá lương thực thật sự quá đắt, trước sau cũng không thể thực hiện được. Vì vậy thiên tai năm đó không ít người chết vì đói, cũng làm cho nguồn tài chính của Yên Vương bị thiếu hụt không ít. Bởi vì phương diện tài chính mà cuộc đấu tranh giữa Yên Vương và Tuyên Vương cũng chậm chạp kéo dài hơn một năm mới giành được thắng lợi.

Kiếp này nói không chừng sẽ có chút khác biệt, đang suy nghĩ, bên ngoài truyền đến tiếng của Lục Nhi: "Cô nương, La đại gia cầu kiến."

Thẩm Mậu Đơn bây giờ không muốn gặp hân, đáp lại: "Không gặp!"

Nhưng không nghĩ tới bên ngoài cửa bất ngờ truyền đến giọng nói đầy nộ khí của La Nam: "Mẫu Đơn, muội như vậy là có ý gì?" Theo sau là tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Thẩm Mậu Đơn ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, La Nam mặc cẩm bào màu tím, ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời, chỉ tiếc là biểu cảm trên gương mặt cùng với phong độ toàn thân có chút không hợp, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy vẻ tức giận. Nhưng vào lúc nhìn thấy Thẩm Mậu Đơn ngồi ở bên cạnh bàn thì sự tức giận đó đã tiêu tan, toàn bộ biến thành kinh ngạc. Những ngày qua Thẩm Mậu Đơn đều giúp đỡ ở tiệm lương thực, thật sự khó mà ăn mặc trang điểm như nữ nhi, đều là mặc nam trang. Hôm nay nàng chỉ dùng một cây trâm gỗ cố định mái tóc đen trên đỉnh đầu, để lộ vàng trán trơn bóng đầy đặn, một đôi mắt trong như nước mùa thu, mặt hoa da phấn, cách ăn mặc như vậy ngược lại có một kiểu phong tình khác, chọc cho La Nam miệng khô lưỡi đắng trong nháy mắt.

"Cô nương....." Lục Nhi đứng ở ngoài cửa bối rối nhìn vào trong phòng. Thẩm Mậu Đơn phát phát tay: "Không sao, Lục Nhi ngươi đi ra đằng trước hỗ trợ đi, nói với lão gia rằng một lát nữa ta sẽ ra."

Lục Nhi nhìn qua La Nam một cái, lúc này mới đáp lời lui ra ngoài.

La Nam từ từ đi tới bên cạnh Mẫu Đơn, hân đi đến trước mặt nàng rồi dừng lại, có thể nhìn thấy mái tóc đen bóng mềm mại buộc trên đỉnh đầu của nàng, hàng mi đen dày khẽ chớp bên dưới cùng với sống mũi cao thẳng và cái mũi xinh xắn. Qua lớp quần áo rộng lộ ra cái gáy trắng nõn thon dài, La Nam chỉ cảm thấy trong miệng ngày càng khô khốc, hân không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, đưa tay định chạm vào sau vai nàng, không ngờ bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói êm ái: "La đại ca, huynh ngồi xuống uống ngụm trà đi."

Hân cúi đầu, thấy nàng đang mỉm cười nhìn hân, nụ cười kia quen thuộc như vậy, nhưng hân lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ, dường như bên trong ẩn chứa điều gì đó không nói nên lời. Hân sợ run lên, rút tay về, ngượng ngùng ngồi xuống, nhìn nàng rót một ly trà đặt ở trước mặt của mình, dường như vì che giấu điều gì, hân nâng ly trà lên uống một hớp trà nguội, lại nhớ tới cách ăn mặc hôm nay của nàng, không khỏi nhú mày: "Hôm nay sao lại ăn mặc như thế này?"

Thẩm Mậu Đơn cười cười: "Tiệm lương thực thiếu người nên muội cái nam trang đến đây giúp đỡ."

Mặc dù La Nam cảm thấy cách ăn mặc này của nàng cũng có chút phong tình, nhưng lại thấy không thích hợp lắm, nàng là vị hôn thê của hân. Nếu cách ăn mặc này bị người ngoài biết được thì sẽ làm hỏng danh tiếng của La gia. Nghĩ tới đây, hân hừ một tiếng: "Muội là vị hôn thê của La gia chúng ta, là đại diện cho mặt mũi của La gia, nếu như muội bắt buộc phải ăn mặc như vậy thì cũng phải cẩn thận chút, đừng để người khác nhận ra muội, có biết chưa?"

Thẩm Mậu Đơn gật đầu một cái, mặc dù trong lòng mang hận ý, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ: "Vâng, muội biết rồi."

La Nam nhớ tới mục đích của mình khi đến đây. Nghe qua chuyện xảy ra ở tiệm lương thực của Thẩm gia, hân cũng biết được tình trạng của tam phòng Thẩm gia, như thế thì làm sao có thể bỏ ra một khoản ngân lượng lớn như vậy? Tuy hân cũng rất tò mò nhưng cũng không đến mức phải tới tận cửa hỏi thăm như vậy. Chỉ là nghe nói chuyện xảy ra vài ngày trước có người tới tiệm lương thực làm loạn, mặc dù sự việc đã đề ép xuống, nhưng việc huyện lệnh đại nhân tự mình ra mặt cùng với việc hân nghe được từ miệng bằng hữu đang làm việc tại nha môn nói là tam phòng Thẩm gia có quen biết một vị quý nhân. Vì vậy huyện lệnh đại nhân mới đề mất tới, tới lúc này hân mới đến thăm dò một phen. Hiện nay địa vị của La gia hơi khó xử, hân có ý định kết

giao với những người có quyền thế nhưng chưa tìm được cách. Trước đây, nghe nói Yến Vương đi ngang qua Lâm Hoài, hẳn đặc biệt đến bái phỏng, nhưng ngay cả cửa cũng không bước vào được.

Hôm nay có ý tới hỏi thăm tam phòng Thẩm gia xem rốt cuộc họ quen biết người nào, nghĩ giây lát, hẳn mở miệng hỏi: "Cái tiệm lương thực này là chuyện như thế nào? Sao lại đột ngột mở tiệm lương thực? Tam phòng các người lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy, là lão phu nhân trợ giúp sao?"

Thẩm Mầu Đôn nhấp một ngụm nước trà: "Mấy tháng trước, muội vô tình cứu một đứa trẻ ở Lệ Giang, người nhà đứa trẻ vì cảm ơn đã tặng cho muội mấy viên trân châu. Trước đó vài ngày muội đã đem trân châu đó đi cầm đứt rồi, đổi thành ngân lượng ủy thác cho Trì đã chủ vận chuyển lương thực về."

Cứu người? Khó trách như thế, chỉ sợ gia đình này có lai lịch không nhỏ: "Vậy gia đình kia?"

Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu nhìn hán một cái, lạnh nhạt nói: "Muội cũng không rõ lắm."

La Nam nhú mày, trong lòng có chút không cam tâm, lại hỏi: "Có biết gia đình kia sống ở nơi nào không?"

"Trần Trạch ở ngõ Nghĩa Hòa." Tòa trạch này cũng chỉ là một ngôi nhà hai cửa bình thường, từ ngoài nhìn vào vốn cũng không nhìn ra được cái gì, ai có thể ngờ được ngôi nhà nhỏ này lại nơi ở của Yến Vương điện hạ cơ chứ. Thẩm Mầu Đôn nói cho hán biết như vậy chẳng qua chỉ mong hán mau chóng rời đi, đừng ở lại đây làm phiền người khác.

La Nam ghen hòng nhìn trần trối, đột nhiên đứng dậy: "Muội... muội nói là Trần Trạch ở ngõ Nghĩa Hòa? Có phải là tòa Trần Trạch lâu năm cuối ngõ không?"

Thẩm Mầu Đôn giật thót trong lòng, có chút nghi ngờ, bình tĩnh gật đầu: "Đúng vậy." La Nam chỉ thấy lỗ tai mình ửng ửng, tay mơ hồ có chút run rẩy, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, trong đầu càng không thể nghĩ được gì. Hán không thể nào ngờ được người nâng cứu lại là người của Yến Vương. Tòa trạch bình thường này, người khác có thể không biết, nhưng từ trong lời nói của phụ thân hán biết được nơi ở của Yến Vương trong khoảng thời gian này chính là chỗ này, hiện tại... hiện tại chẳng phải là mất đi cơ hội tuyệt vời sao.

La Nam chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn. Hán nhìn một bụng lửa giận, cố gắng hít thở sâu vài hơi, cảm tức nhìn Thẩm Mầu Đôn đang ngồi an tĩnh một bên: "Những trân châu đó muội cầm đứt ở tiệm cầm đồ của nhà nào?"

Thẩm Mầu Đôn đoán người này đã biết được người ở trong tòa trạch kia là ai. Bây giờ đáy lòng hán nhất định là đang mắng nằng gằn chết. Nàng dè dặt nén cõi lòng cười lạnh, nói ra tên hiệu cầm đồ lúc trước, lại nói tiếp: "Muội cầm là cầm luôn, bây giờ cũng không biết những trân châu đó đã bị người khác mua chưa, La đại ca, huynh... sao vậy? Những trân châu đó sao thế? Có chỗ nào không ổn sao?"

"Muội... Sao muội có thể cầm luôn chứ?" La Nam có cảm giác cả người như nhũn ra, không nhìn được ngời bệ ở trên ghế, hán nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đôn: "Muội có biết hộ gia đình kia là ai không? Muội có biết muội đã bỏ lỡ cái gì không? Người đó là Yến Vương điện hạ! Người muội cứu là người nhà của Yến Vương điện hạ, muội... muội..."

Thẩm Mầu Đôn tròn mắt kinh ngạc: "Yến Vương điện hạ? Vậy... vậy thì sao chứ?" Người là do nàng cứu, có liên quan gì tới hán chứ, Thẩm Mầu Đôn biết trong lòng hán nhất định là rất căm giận, căm giận nàng tại sao không bàn bạc với hán, tại sao lại đem trân châu đi cầm, tại sao không đem trân châu này vì hán đổi lấy một tiền đồ tốt.

"Vậy thì sao? Vậy thì sao ư?" La Nam cúi đầu ngồi ở trước bàn, tự mình lẩm bẩm vài câu. Nếu như lúc đầu nàng cứu người xong chịu đi tìm mình để giao trân châu đó cho mình, mình sẽ lấy những trân châu này đổi lấy tiền đồ sáng lạng. Vậy thì bây giờ La gia sẽ không bị vấy bẩn ở cái huyện Lâm Hoài nhỏ bé này rồi. Hán nhỏ giọng thì thầm: "Mầu Đôn, muội còn chưa biết bản thân bỏ lỡ cái gì sao? Nếu như... nếu như lúc đầu muội chịu tìm huynh, báo cho huynh biết chuyện này thì hôm nay La gia đã sớm một bước lên mây. Sau này muội gả đến La gia sẽ là quan phu nhân, muội nói xem muội rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì? Muội đã bỏ lỡ một tiền đồ tốt đẹp, bỏ lỡ cuộc sống vinh hoa phú quý. Mầu Đôn, muội thay đổi rồi, nếu như là trước đây muội chắc chắn sẽ giao trân châu đó cho huynh. Tại sao bây giờ muội lại thay đổi như vậy... ích kỷ như vậy."

Ích kỷ? Thẩm Mầu Đôn cảm thấy thật nực cười, hán còn mặt mũi nói nàng ích kỷ. Người này quả thật không biết xấu hổ gì cả. Người là nàng cứu, vậy mà hán cũng có thể quy hết tất cả công lao vào bản thân hán. May mà nàng đã sống qua một kiếp người, cuối cùng cũng đã hiểu rõ con người hán. Kiếp này, nàng không chỉ muốn hán bỏ lỡ cơ hội tốt này, mà còn muốn danh dự của La gia bọn họ mất sạch, sẽ không có cơ hội như kiếp trước. Nàng muốn La gia bọn họ phải bắt lực hèn nhất sống ở Lâm Hoài này suốt đời.

La Nam đang cố gắng bình tĩnh lại trong sự căm giận. Bây giờ hán thật hận không thể làm cho nàng nhục nhã một phen. Nữ nhân ngu xuẩn này quả nhiên là hết thuốc chữa rồi. Đứng, trừ về bề ngoài xinh đẹp trông rộng này ra, nàng còn có cái gì chứ? Giờ phút này, thậm chí hán còn nổi lên ý nghĩ thoát hôn, nhưng ngay lập tức ngưng lại, hán biết hôm nay không phải thời điểm để nghĩ cái này, nói không chừng sự việc còn có chuyển biến. Đúng rồi, bây giờ quan trọng nhất là chuộc những trân châu đó về. Nghĩ tới đây, hán chợt ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Mầu Đôn: "Phiếu cầm đồ còn không? Phiếu cầm đồ mà muội cầm trân châu còn không?"

"Huynh tới Thẩm gia tìm Tư Cúc lấy đi, nàng ấy biết chỗ để đó."

La Nam lập tức đứng dậy đi ra ngoài, không quay đầu lại nhìn Thẩm Mầu Đôn lấy một lần, Thẩm Mầu Đôn nở nụ cười châm biếm trên mặt, trân châu, còn muốn đem trân châu đổi lấy cơ hội một bước lên mây sao? Đáng tiếc, trân châu đó sớm trở lại bên cạnh ta rồi, La Nam, người không có cơ hội này đâu.

La Nam rất nhanh đã đến Thẩm gia, tìm được Tư Cúc, vội vàng nói rõ lý do đến đây, nhìn thấy Tư Cúc có vẻ do dự, hần không kiên nhẫn nói: "Cô nương nhà người đã đáp ứng rồi, còn không mau đi lấy đồ ra ngoài cho ta!"

Tư Cúc biết phiếu cảm đồ để ở đâu, cô nương nhà mình để nó ở dưới đáy hộp trang sức, nàng rất nhanh lấy phiếu cảm đồ đem ra ngoài đưa cho La Nam. Nhìn theo bóng lưng vội vã của nam nhân này, nàng không khỏi bĩu môi, cảm thấy La đại gia này đâu có phong độ của một công tử văn nhã. Giờ nhìn lại, nàng thấy hần đâu có chỗ nào tốt, lúc trước mình thật là bị mờ mắt, còn nói đỡ cho hần.

La Nam lấy được phiếu cảm đồ thì lập tức đi tới tiệm cảm đồ, lấy phiếu cảm đồ ra hỏi, mới biết được hơn hai tháng trước đã có người mua những trân châu đó rồi. Trong lòng hần lộp bộp một tiếng, chỉ cảm thấy trái tim lạnh buốt, không nhìn được nờ nộ cười lạnh. Nữ nhân ngu xuẩn, nữ nhân ngu xuẩn, nhìn xem người đã làm ra chuyện tốt gì! Đồi hết vinh hoa phú quý ngày hôm nay thành một tiệm lương thực nhỏ bé, trên đời này sao có một nữ nhân ngu xuẩn như vậy!

La Nam trở về La phủ như thế nào, ngay cả bản thân hần cũng không biết, chỉ nghe bên tai vang lên giọng nói lo lắng của Thanh Trúc: "Đại gia, đại gia, người không sao chứ? Người đâu, mau đi tìm đại phu tới đây, thân thể đại gia không khỏe, đi mời lão gia phu nhân qua đây!"

Hoảng hoảng loạn loạn, bên tai hần vang vọng tiếng ồn ào, qua không bao lâu La Nam nghe thấy tiếng nói hốt hoảng của mẫu thân hần Chương thị: "Con ta, con ta làm sao vậy? Con đừng có dọa nương mà, Thanh Trúc, người có biết đại gia đã xảy ra chuyện gì không?"

Thanh Trúc đáp: "Phu nhân, nô tỳ cũng không biết, đại gia vừa trở về sắc mặt đã trắng bệch, nô tỳ đã cho người đi mời đại phu rồi." Đang nói, La Nam chợt ngừng đầu, sắc mặt tái nhợt không che giấu được mệt mỏi, hần phát phát tay với Thanh Trúc: "Thanh Trúc, người ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với lão gia và phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Thanh Trúc đáp lời, xoay người lui ra khỏi phòng.

Chương thị thấy nhi tử thường ngày ngọc thụ lâm phong nhưng giờ lại có dáng vẻ chán nản, tinh thần sa sút thì lại đau lòng không thôi, tiến lên nắm lấy tay hần, dịu dàng nói: "Con của ta, đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? Đừng có dọa nương mà."

La Nam cau mày, không để ý tới sự quan tâm của Chương thị, nhìn về phía phụ thân cũng đang chau mày đứng bên cạnh, trầm giọng nói: "Cha, vừa rồi con có đi tìm Mẫu Đơn, mới biết..." Không đợi hần nói hết câu, Chương thị bên cạnh lập tức xụ mặt nói: "Con của ta, con đi tìm nữ nhân kia làm cái gì? Tuy nàng là vị hôn thê của con, nhưng cũng chỉ là một gia đình sa sút, nếu có nhà tốt hơn, nương tội gì..."

Sắc mặt La Nam trầm xuống: "Nương, nương đừng làm loạn nữa, con có chuyện muốn bàn bạc với cha, chuyện này liên quan đến sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta."

Chương thị lập tức im lặng, La lão gia hỏi: "Con đi tìm Mẫu Đơn thì xảy ra chuyện gì sao?"

La Nam gật gật đầu: "Vừa rồi con đi tìm Mẫu Đơn mới biết được tiệm lương thực của tam phòng bọn họ là chuyện như thế nào. Mấy tháng trước Mẫu Đơn cứu được một đứa bé ở Lệ Giang, gia đình kia tặng tạ lễ, nàng cảm hết tạ lễ đó để mở tiệm lương thực." Giọng điệu của hần ngày càng nặng nề, mang theo nỗi phẫn nộ không thôi.

La lão gia hình như nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt cũng có chút khó coi: "Vậy gia đình kia là?"

La Nam cười khò: "Chính là gia đình mà cha đang nghĩ tới, hiện Yến vương đang ở trong tòa trạch kia. Lúc trước người Mẫu Đơn cứu chắc là chất nhi của Yến Vương, đứa bé này là huyết mạch duy nhất mà Tĩnh Vương lưu lại, Tĩnh Vương và Yến Vương là anh em cùng một mẹ sinh ra. Lúc trước Tĩnh Vương vì cứu Yến Vương mà mất mạng, đứa bé này đối với Yến Vương mà nói quan trọng biết bao. Nhưng... nhưng nữ nhân ngu xuẩn này lại đi cảm cố ân tình của Yến Vương, đổi thành một tiệm lương thực nhỏ, sao mà ngu xuẩn, sao mà ngu xuẩn như vậy chứ."

Sắc mặt La lão gia cũng khó rất khó coi, Chương thị ngăn ra không nói nên lời, một lúc lâu mới hoàn hồn, tức giận mắng to: "Nữ nhân ngu xuẩn này, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, chúng ta... sự phồn vinh sau này của La gia chúng ta đã bị nữ nhân ngu xuẩn này hủy đi như vậy sao. Không được, con của ta, lần này không thể bỏ qua cho nàng ta, nữ nhân ngu xuẩn như vậy còn cười về làm dâu gì chứ! Hủy bỏ cửa hôn sự này cho rồi, sau này nương nhất định sẽ tìm cho con một cửa hôn sự tốt hơn."

"Đủ rồi, đừng làm loạn nữa!" La lão gia chợt vỗ bàn một cái, Chương thị bị dọa lập tức im lặng, tái mặt đứng ở một bên. La lão gia cau mày nhìn La Nam: "Bây giờ còn có cách nào cứu vãn không? Tạ lễ đó là gì? Có thể chuộc lại không?"

La Nam trầm mặt lắc đầu: "Mẫu Đơn nói đó là nấy viên trân châu. Lúc nãy con có tới tiệm cảm đồ hỏi qua mới biết những trân châu đó đã bị người khác mua rồi, cha, bây giờ còn có cách gì có thể cứu vãn không cha? Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể tro mắt nhìn cơ hội vượt qua như vậy sao?"

Về mặt La lão gia âm trầm, hồi lâu mới nói: "Có thể như thế nào chứ, những trân châu này đã bị người khác mua rồi, nhân tình này đã bị nàng dùng rồi. Nếu lấy thân phận vị hôn phu của Mầu Đôn tới cửa bái phỏng, Yến vương có lẽ sẽ gặp, nhưng Yến Vương sẽ nghĩ chúng ta như thế nào? Coi như sau khi bái phỏng có thể mưu cầu một chức vị dưới danh nghĩa của Yến Vương, nhưng trong lòng Yến Vương chắc chắn sẽ bất mãn, chúng ta không thể đánh cuộc như vậy được, muốn làm thì phải vẹn toàn, nhất định không thể để La gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Thôi, chuyện này kết thúc ở đây đi, nói không chừng sau này còn có cơ hội."

Chương thị có chút không cam lòng, nhờ giọng lắm bầm, nữ nhân ngu xuẩn này không thể cười về được. La lão gia cau mày nhìn Chương thị, cả giận nói: "Bà đừng nói bừa những lời này cho người ngoài nghe, nàng ta không phạm sai lầm gì cả, làm sao đi từ hôn? Làm vậy chỉ làm tổn hại tới danh tiếng của La gia chúng ta thôi, và lại bây giờ danh tiếng của nàng ta cũng không tệ, gả đến La gia cũng không quá đáng, chuyện này về sau đừng nhắc lại, càng không thể nói lung tung với người bên ngoài, bà nhớ kỹ chưa!"

Chương thị vâng vâng dạ dạ đáp lại, hôm nay lão gia dặn dò, bà không dám nói lung tung ở bên ngoài, chỉ nghĩ tới sau này nữ nhân ngu xuẩn này gả vào cửa bà sẽ dạy dỗ nàng ta cho thật tốt.

~~~~~

Thẩm Mầu Đôn không biết được suy nghĩ của La gia, cho dù có biết thì cũng chỉ cười một chút rồi thôi, nữ nhân ngu xuẩn, vậy chúng ta sẽ xem đến cùng ai mới là người ngu xuẩn?

Người ở huyện Lâm Hoài có khoảng từ ba tới bốn mươi ngàn người. Một tiệm lương thực cũng có thể cung ứng được tạm thời, hơn nữa lúc trước đã diệt hết châu châu nên nạn châu châu cũng không lan rộng. Về tổng thể tình hình thiên tai so với kiếp trước nhẹ hơn rất nhiều, Yến Vương vừa là Thứ Sử Lương Châu, nạn châu châu cũng chỉ xảy ra ở mấy huyện của Lương Châu, toàn bộ lương thực còn dư của Lương Châu vẫn có thể cung ứng được mấy quận huyện, nửa năm sau còn có thể trồng trọt chút cây nông nghiệp đã là tốt lắm rồi.

Có lương thực của Yến Vương, Thẩm Mầu Đôn cũng rất yên tâm, có thể duy trì đến mùa đông cũng không thành vấn đề, toàn bộ những lương thực kia để ở Tri gia, rất an toàn. Qua lần náo loạn lần trước, mọi người càng không có ý nghĩ tranh giành lương thực. Dù sao giá lương thực chỉ lên xuống trong phạm vi mọi người có thể chấp nhận được, giống như lời Thẩm Mầu Đôn nói, nếu cướp hết lương thực này, về sau phải làm sao đây?

Những ngày tiếp theo đều trôi qua một cách an ổn, huyện Lâm Hoài cũng khôi phục sự yên tĩnh trước đây, trên đường phố cũng bắt đầu có tiểu thương bày sạp hàng buôn bán. Trên sông Lệ Giang cũng khôi phục cảnh sắc phồn hoa, thỉnh thoảng còn có người bắt cá ở vùng nước thấp gần bờ sông, trên sông cũng có vài thuyền đánh cá nhỏ giăng lưới bắt cá. Vì vậy khoảng thời gian này trên chợ xuất hiện nhiều sạp hàng bán cá, thịt cá cũng không đắt đỏ như các loại thịt khác, Thẩm Mầu Đôn cũng thường mua mấy con cá về nấu canh, hấp cá, kho cá cho mọi người bồi bổ thân thể.

Ngày hôm đó sau khi đóng cửa tiệm lương thực, trên đường về Thẩm Mầu Đôn thấy còn có tiệm bán cá nên thuận tiện mua về mấy con. Sau khi về nàng liền bận rộn trong nhà bếp với Tư Cúc. Mấy ngày nay, Lục Nhi theo bọn họ đi tiệm lương thực giúp đỡ còn Tư Cúc thì lo việc ở nhà. Mọi việc trong nhà đều do Tư Cúc lo liệu từ việc quét dọn, giặt giũ nấu cơm, Tư Cúc cũng không rảnh rỗi. Về phần Vũ ma ma, vốn là tới canh chừng phụ thân, trong khoảng thời gian này phụ thân và nàng đều không ở nhà, cho nên bà ta cũng trở về bên cạnh lão phu nhân.

Hai người bận rộn nửa canh giờ trong bếp, nấu một nồi canh cá, bên trong còn nêm nếm thêm một ít cải chua. Thời điểm đầu thu được ăn một nồi canh cá cải chua nóng hổi như vậy thì còn gì bằng, ngoài món canh cá cải chua còn có món cá chưng, sau cùng là món giá đỗ xào mà lúc trước nàng từng làm qua. Đó là thời điểm mơ mơ hồ hồ kiếp trước nàng học được, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, thật sự kiếp trước nàng học được rất nhiều thứ, vậy là nàng phải cảm tạ những người đó, nếu không nhờ họ làm sao nàng có được những trải nghiệm đó.

Suy nghĩ xa xôi một hồi, ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ của Thẩm Hoán: "Tỷ, đệ về rồi, đệ giúp tỷ một tay."

Thẩm Mầu Đôn hoàn hồn, nhìn dáng vẻ vui mừng của A Hoán, cười nói: "Tỷ nấu món canh cá cải chua mà đệ thích ăn này, buổi tối cần phải ăn nhiều một chút, mấy ngày nay đi học sao rồi? Vài ngày nữa là tới cuộc thi nho sinh rồi, đệ đừng căng thẳng quá, tất cả thuận theo tự nhiên là được rồi." Kiếp trước Thẩm Hoán thi đậu nho sinh rất thuận lợi, có tiền đồ rất tốt, vì bảo thủ cho nàng mà phải mất mạng trong ngõ hẻm tối tăm lạnh lẽo.

Thẩm Hoán gật đầu một cái: "Tỷ, tỷ yên tâm, đệ hiểu mà."

Thẩm Mầu Đôn cười cười, nhìn Thẩm Hoán bung món ăn lên trên bàn, vừa quay đầu xào giá đỗ đã rửa sạch trước đó, bỏ thêm một chút muối, lại thêm chút dấm vào xào mấy cái rồi lấy chảo lên. Lúc ăn cơm Tư Cúc và Lục Nhi không ngồi cùng bàn với họ, vốn là ba người họ không quan tâm, nhưng Tư Cúc và Lục Nhi kiên quyết không chịu, chỉ đành chia món ăn làm hai phần, cho các nàng ăn trong nhà bếp.

Từ sau lần trước La Nam nổi giận đứng đưng bỏ đi, khoảng thời gian này hắn chưa từng tới tìm Mầu Đôn lần nào. Điều Nguyệt cũng không xuất hiện từ lúc chia tay ở Hồi Xuân Đường. Mặc dù Thẩm Thiên Nguyên cũng cảm thấy kỳ lạ vì sao cô nương nhà mình không qua lại với cô nương Điều gia nữa, nhưng cũng không hỏi nhiều lắm gì. Ngay cả Thẩm Hoán cũng tò mò hỏi qua mấy lần, Thẩm Mầu Đôn nói thẳng là Điều gia quá bận rộn, cho nên lâu rồi mới không tới.

Ăn tối xong, Thẩm Mầu Đôn rửa mặt rồi đi ngủ, trăng sao xuyên qua từ khe hở của song cửa chiếu vào trong phòng, lúc này đầu óc của nàng vô cùng tỉnh táo. Từ lúc La Nam tới tiệm lương thực, nàng đã suy nghĩ lâu, làm thế nào để từ hôn mà không ảnh hưởng tới danh tiếng của Thẩm gia. Nàng đã nghĩ được một cách nhưng cần có sự phối hợp của Điều Nguyệt, để xem Điều Nguyệt có thể nhẫn nhịn tới lúc nào. Tính tình của Điều Nguyệt nàng hiểu rất rõ, bây giờ chỉ cần chờ Điều Nguyệt tới tìm nàng là thành công rồi. Thẩm Mầu Đôn thở dài, xoay người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Như thế qua mấy ngày, qua hai ngày nữa chính là thời gian thi của A Hoán, mấy ngày nay ngày nào Thẩm Mầu Đôn cũng đều nấu canh cá cho hắn uống. Vì để hắn ăn ngon một chút, mấy ngày nay nàng đều nấu các món ăn đa dạng cho hắn, do đó mỗi ngày nàng đều về sớm hơn một canh giờ để chuẩn bị.

Hôm nay người mua lương thực không nhiều, có Thẩm Thiên Nguyên và Lục Nhi ở đó là được rồi nên Thẩm Mầu Đôn muốn về sớm một chút. Vừa vào hậu viện thu dọn đồ đạc thì nàng nghe thấy giọng nói của Thẩm Thiên Nguyên từ ngoài tiệm vọng lại: "Khổng quản gia, thật là xin lỗi, mặc kệ Diêu gia các người như thế nào cũng chỉ có hơn ba mươi người, ta chỉ có thể bán cho các người bấy nhiêu lương thực thôi, đều tính theo đầu người cả, thật sự là không thể phá vỡ quy tắc này được."

Thẩm Mầu Đôn mang mũ che mặt đi ra ngoài nhìn một chút, thấy một nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang đứng trước cửa tiệm lương thực. Nam tử này là quản gia của Diêu gia, hình như họ Khổng, là bà con xa của Khổng thị, kẻ mẫu của Diêu Nguyệt. Nàng ta hận nhất chính là người nhà họ Khổng.

"Thẩm lão gia, cô nương nhà ta và cô nương nhà các người là bạn tốt của nhau, chẳng lẽ một yêu cầu nhỏ nhỏ như thế này cũng không đáp ứng được? Ta chỉ muốn mua thêm một chút lương thực thôi mà, cũng không phải là không có tiền trả." Hiện nhiên Khổng quản gia muốn mượn quan hệ để mua nhiều chút lương thực.

Thẩm Thiên Nguyên nói: "Khổng quản gia đừng làm khó ta mà, cái này không được đâu, nếu như ai cũng lấy quan hệ ra mua nhiều chút lương thực như vậy, thì tiệm lương thực này không thể cung ứng được nữa, những người khác phải làm sao? Tóm lại là không thể bán toàn bộ lương thực cho các người được. Và lại, Khổng gia nhà các người cũng có tiệm lương thực mà, cần gì phải tới đây mua lương thực? Chỉ là tới cửa đều là khách, ta cũng không muốn nói nhiều nữa. Đây là lương thực trong vòng mười ngày của hơn ba mươi người Khổng gia, xin Khổng quản gia nhanh chóng thanh toán để những người khác còn mua lương thực."

Sắc mặt Khổng quản gia có chút khó coi: "Thẩm lão gia đây là sao hả? quan hệ của cô nương nhà ta và tứ cô nương Thẩm gia nhà người tốt như vậy, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không thể châm chước được sao? Thẩm gia là người có tâm địa lạnh lùng như vậy sao?"

Thẩm Mầu Đôn đứng ở cách đó không xa nhìn Khổng quản gia, không định bước ra. Nếu nàng đoán không lầm, đợi một lát nữa chắc chắn Diêu Nguyệt sẽ xuất hiện phá đám.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Quả nhiên, Khổng quản gia vừa dứt lời, ở phía xa xa đã vang lên tiếng lạch tách của xe ngựa, Thẩm Mầu Đôn nhìn xe ngựa kia nở nụ cười, đứng khuất vào một bên, chuẩn bị xem kịch hay. Khổng quản gia nghe được tiếng xe ngựa, quay đầu nhìn lại thì sắc mặt trắng bệch. Xe ngựa đã chạy nhanh đến bên cạnh, Diêu Nguyệt mặc váy áo màu vàng nhạt bước xuống. Hình như nàng ta đã tiêu tụy rất nhiều, gương mặt vốn hồng hào đầy đặn nay đã gầy đi, tóc mái che trước trán, ánh mắt mang theo một dòng lệ khí, cả người thay đổi rất lớn.

Vừa xuống xe, Diêu Nguyệt liền đi thẳng tới cửa tiệm lương thực. Sắc mặt Khổng quản gia rất khó coi, nhưng vẫn rất quy tắc lên tiếng chào hỏi: "Cô nương, sao người lại đích thân tới đây?"

Diêu Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Khổng quản gia, người đang làm gì vậy?"

Khổng quản gia khò sở nói: "Cô nương, lão nô tới mua lương thực, trong nhà lương thực còn dư lại không còn bao nhiêu, phu nhân kêu lão nô tới đây mua chút lương thực."

Diêu Nguyệt nhìn quanh bốn phía cũng không thấy Thẩm Mầu Đôn, trong mắt có chút thất vọng, vừa quay đầu nói: "Khổng quản gia, Diêu gia chúng ta không phải cũng có tiệm lương thực hay sao? Mặc dù trước đây có người mua hết khối lượng lớn lương thực, nhưng số lương thực còn dư lại bên trong cũng đủ cho trên dưới Diêu gia chúng ta dùng hết năm thiên tại này, sao người lại phải ra ngoài mua lương thực rồi hả? Còn phải tranh giành với những người không có lương thực nữa, từ khi nào Diêu gia chúng ta đã suy sụp tới mức độ này vậy?"

Sắc mặt Khổng quản gia trắng bệch không nói nên lời, Diêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ lương thực trong nhà đã bị mẫu thân đưa hết cho nhà mẹ đẻ của bà hay sao? Thật là nực cười, bây giờ đã gả đến Diêu gia chúng ta rồi mà còn lo chuyện của nhà mẹ đẻ, cha ta có biết chuyện này không?"

Các cửa tiệm của Diêu gia đều do Khổng thị quản lý. Lúc trước lương thực trong tiệm đã bị người ta mua đi số lượng lớn, rồi nạn châu chấu xảy ra, người nhà mẹ đẻ tới khóc than, nói không có lương thực ăn, bắt đắc dĩ Khổng thị mới lấy lương thực của tiệm cho người nhà mẹ đẻ, nhưng không ngờ người bên đó lòng tham không đáy, qua hai ba tháng số lương thực trong tiệm không còn bao nhiêu, đến khi chương quỹ tới báo thì Khổng thị mới giật mình. Nếu chuyện này để lão gia biết được thì không xong, cho nên bà mới kêu người đi mua chút lương thực về. Vì vậy Khổng quản gia mới tới tiệm của Thẩm gia để mua lương thực, cái này không phải là mua vài thạch, mà là mua trên trăm thạch, Diêu Nguyệt biết chuyện này nên mới tới đây phá đám.

Khổng quản gia nói không nên lời chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, đầu đồ đầy mồ hôi. Diêu Nguyệt hừ một tiếng, không để ý đến hắn nữa, đi tới trước mặt Thẩm Thiên Nguyên mỉm cười: "Thẩm bá phụ mạnh khỏe, mấy ngày gần đây chưa tới bái phỏng, thật thất lễ, mấy ngày nay không biết Mẫu Đôn sao rồi? Có ở trong tiệm hay không? Tối hôm nay cũng đã một thời gian dài không gặp nàng ấy rồi, thật là nhớ quá đi."

Thẩm Thiên Nguyên nhìn qua chỗ Mẫu Đôn mới vừa đứng, thấy người đã không còn ở đó nữa, còn tưởng là đã đi về, cười nói: "Mẫu Đôn mới vừa về

trước một bước, bây giờ chắc về tới nhà rồi, Nguyệt Nhi có cần lương thực không? Nếu con cần thì đợi một chút, giờ cũng không còn mấy người, ta cân xong lương thực cho họ rồi lại cân cho con, con thấy có được không?" Lúc này, bởi vì Thắm Thiên Nguyên biết quan hệ của Không quân gia và Diêu Nguyệt nên mới không chịu châm chước. Nếu là Diêu Nguyệt đến mua lương thực đương nhiên là chuyện khác rồi, mặc kệ như thế nào thì từ nhỏ tới lớn cô nương nhà mình chỉ có một người bạn tốt là Diêu Nguyệt thôi, cũng coi như ông nhìn Diêu Nguyệt trưởng thành, mặc dù cô nương này có chút hẹp hòi, nhưng mà cô nương nhà mình thích, ông cũng không còn cách nào.

Ánh mắt Diêu Nguyệt tối sầm, đưa tay chạm vào cái trán ở dưới tóc mái, tay run một cái, sắc mặt tối tăm mờ mịt, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Thắm Thiên Nguyên nặn ra một nụ cười: "Không cần đâu Thắm bá phụ, nên như thế nào thì như thế đó đi, cứ lấy lương thực theo đầu người Diêu gia chúng con là được rồi, ngày sau cũng không cần phá quy tắc như vậy. Bá phụ, nếu Mẫu Đơn không có ở đây, vậy con xin phép về trước, lần sau lại tới cửa bái phỏng."

Đợi Diêu Nguyệt rời khỏi, sắc mặt Không quân gia rất khó coi, chỉ mua về lương thực đủ dùng trong vòng mười ngày.

Thắm Mẫu Đơn đợi Diêu Nguyệt đi khỏi thì bản thân cũng rời đi. Nàng có thể dự liệu được chuyện tiếp theo sẽ xảy ra ở Diêu gia, cuộc tranh cãi của Diêu Nguyệt và Không thị, sự khiển trách của Diêu lão gia đối với hai người bọn họ, nói tới nói lui coi như hai bên đều bị tổn hại.

Lúc về đi ngang qua sạp thịt heo, Thắm Mẫu Đơn hỏi qua giá cả của giò heo và xương ống, so với thời điểm lúc trước thì giá đắt hơn gấp hai mươi lần, nghĩ tới hai ngày sau là ngày thi của A Hoán, nàng đành cắn răng mua về. Xương ống thì đem đi hầm còn giò heo thì đem kho. Nàng học được cách kho này ở kiếp trước nên mùi vị cực kỳ không tệ.

Qua hai ngày nữa là tới kỳ thi của Thắm Hoán, Thắm Mẫu Đơn bỏ hết tất cả những chuyện khác ra khỏi đầu chỉ chuyên tâm chuẩn bị những đồ dùng cần thiết cho Thắm Hoán như: bút, mực, giấy, nghiên, chăm sóc sức khỏe cho hắn, nấu các món ăn bổ não cho hắn ăn. Hai ngày sau là sơ khảo ở trong huyện thành, sau khi thông qua thì bước vào vòng thi thứ hai ở kinh An Dương, vượt qua được hai vòng thi này thì mới được xem là nho sinh. Kỳ thi này hết sức khó khăn, hàng năm có mấy ngàn học sinh tham gia kỳ thi này, nhưng có thể vượt qua trở thành nho sinh thì chỉ có vài trăm người.

Thời điểm thi vòng hai là mùa xuân ngày mai, kiếp trước bởi vì Thắm Hoán muốn lên kinh dự thi, trong nhà không đủ tiền, nàng phải đi La gia mượn, kết quả bị Chương thị nhục nhã một phen.

Chớp mắt đã qua hai ngày, ngày hôm đó trời vừa sáng Thắm Mẫu Đơn và Tư Cúc đã bận rộn trong nhà bếp, nướng xong bánh bột ngô, rồi cắt giò heo kho mà mấy ngày trước đã kho xong thành lát mỏng kẹp vào bên trong bánh bột ngô. Kỳ thi kéo dài hai ngày, trong hai ngày này không thể trở về, phải nghỉ lại ở bên trong trường thi. Thời tiết đã chuyển lạnh, thịt kho và bánh bột ngô sẽ không bị hư, ăn được trong hai ngày là không thành vấn đề.

Thắm Mẫu Đơn lại giúp Thắm Hoán sắp xếp quần áo và chăn đệm, từng cái bánh kẹp thịt kho cũng được gói kỹ bằng giấy dầu, đặt trong bao quần áo. Nhìn A Hoán gầy gò công bọc quần áo thật to ra cửa, Thắm Mẫu Đơn nhìn theo hồi lâu cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất ở khúc quanh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy biết chắc A Hoán sẽ trở thành nho sinh, nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy tự hào vì đệ đệ của mình.

Hai ngày này Tư Cúc và Lục Nhi có chút đứng ngồi không yên. Thắm Mẫu Đơn và Thắm Thiên Nguyên coi như trấn định, bởi vì Thắm Mẫu Đơn đã sớm biết trước kết quả. Còn Thắm Thiên Nguyên, có lẽ người đã có tuổi nên suy nghĩ đã thông thoáng hơn đối với những chuyện như thế này, nên không cường cầu cái gì cả, con cháu tự có phúc của con cháu.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, lúc Thắm Hoán từ trường thi trở về thì trời đã gần tối, tới khi ngoài cửa vang lên giọng nói vui vẻ, hô to gọi nhỏ của Lục Nhi thì Thắm Mẫu Đơn biết đệ đệ của mình đã về, vội chạy ra đón, nhìn thấy nụ cười thanh tú dưới ánh chiều tà của A Hoán, nàng cũng nhịn không được nở nụ cười, nói: "A Hoán, đệ về rồi."

Thắm Hoán gật gù đầu, cười híp mắt kêu một tiếng tỷ. Lục Nhi và Tư Cúc đứng bên cạnh không nhịn được, hưng phấn lên tiếng hỏi: "Thiếu gia, người thi sao rồi?"

Thắm Hoán tháo bọc quần áo sau lưng để lên trên bàn nhỏ rồi mới cười nói: "Phải chờ tới tháng sau mới yết bảng, cũng không biết kết quả hôm nay như thế nào nữa."

Thắm Mẫu Đơn cũng không lo lắng, gọi mọi người vào nhà ăn cơm. Tâm tình Thắm Hoán thoải mái nên ăn nhiều thêm một chén cơm so với ngày thường, Thắm Mẫu Đơn cười híp mắt nhìn, nhất thời trong lòng mềm mại.

Khoảng thời gian một tháng kế tiếp chỉ có sự lo lắng và chờ đợi, người lo lắng cũng chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, còn ba người họ nên làm gì thì làm cái đó. Ngày yết bảng một tháng sau đến rất nhanh, sáng sớm ngày hôm đó Tư Cúc và Lục Nhi thức dậy rất sớm, rồi đánh thức ba người. Sau khi ăn sáng xong, bọn họ cùng nhau đi xem bảng thành tích dán ở bảng thông cáo trước cửa nha môn. Cả Lâm Hoài huyện ước chừng có mấy trăm người dự thi, có thể thông qua cũng chỉ có khoảng mười người mà thôi.

Dọc đường đi Tư Cúc và Lục Nhi đều không ngừng lẩm bẩm: "Ông trời phù hộ, hi vọng thiếu gia sẽ đậu..."

Lúc đến chỗ bảng thông cáo, nơi đó đã có nhiều người bao vây xung quanh, nhốn nháo, không thấy được mặt bảng, một đồng người vây quanh nơi đó, đại đa số người chỉ phát ra tiếng thở dài thất vọng, thỉnh thoảng sẽ có tiếng đậu rồi ở đâu đó vang lên. Lục Nhi và Tư Cúc cố gắng chen vào, thật vất vả và lăm mõi đến trước bảng, hai người đều rất căng thẳng, không dám nhìn lên trên bảng. Thường ngày hai người theo Thắm Mẫu Đơn và Thắm Hoán học tập, vì vậy đều biết chữ, bây giờ chỉ cần nhìn lên là biết được thiếu gia nhà mình rốt cuộc có đậu hay không, nhưng giờ phút này hai người lại căng thẳng đến độ một chút can đảm để nhìn cũng không có.

Thắm Mẫu Đơn cũng chen vào, nhìn lên bảng, thấy kết quả giống y như kiếp trước, không khỏi cười đến híp cả mắt: "Ồ, A Hoán được hạng năm này."

Tư Cúc và Lục Nhi nghe vậy, vội nhìn lên trên bảng, quả nhiên thấy tên thiếu gia nhà mình là hạng năm, không khỏi hô to: "Thiếu gia, đậu, đậu rồi!" Tiếng kêu không nén nổi niềm vui.

Thẩm Hoán ở phía ngoài nghe vậy, nở một nụ cười thật tươi.

Trong lòng người Thẩm gia rất vui mừng, nay biết được kết quả rồi thì tất nhiên nên quay về thôi, Thẩm Mầu Đon định làm một bữa thịnh soạn để mọi người cùng ăn coi như chúc mừng. Mới vừa chen ra khỏi đám người, cửa chính của huyện nha bên cạnh mở ra, huyện lệnh đại nhân mặc quan phục ở bên trong đi ra. Huyện lệnh đại nhân nhìn thấy đoàn người Thẩm Thiên Nguyên, liền đi tới, cười nói: "Chúc mừng lệnh lang."

Thẩm Thiên Nguyên có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao huyện lệnh đại nhân lại đột ngột chạy tới chỗ bọn họ chúc mừng như vậy. Bắt đầu từ lần náo loạn ở tiệm lương thực lúc trước thì ông phát hiện vị huyện lệnh đại nhân này cố ý muốn kết giao bọn họ, chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi, đừng nói A Hoán không phải là nho sinh, ngay cả khi đã là nho sinh rồi thì cũng không đáng để huyện lệnh đại nhân làm như vậy.

Huyện lệnh đại nhân cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ nói cùng Thẩm Thiên Nguyên mấy câu rồi rời đi, đoàn người Thẩm gia cũng quay trở về.

Bởi vì trước kia biết chắc chắn A Hoán sẽ đậu, Thẩm Mầu Đon thấy có chỗ bán thịt dê thì mua không ít thịt dê, thịt heo và cá. Sau khi trở về nàng và Tư Cúc bận rộn trong nhà bếp, còn Lục Nhi thì đi báo tin cho Thẩm lão phu nhân bên kia. Lục Nhi trở về rất nhanh, nói Thẩm lão phu nhân chỉ đáp một tiếng đã biết rồi cho nàng lui về.

Thẩm Mầu Đon cũng không nói thêm điều gì, cho Lục Nhi lui ra ngoài, trong lúc đang bận rộn, bên ngoài truyền đến tiếng nói vui mừng của Thẩm Phương Lan: "Tứ tỷ tỷ, chúng muội qua rồi đây."

Đi ra nhìn một cái, toàn bộ mấy thiếu gia và các cô nương Thẩm gia đều đã tới.

Thẩm Mầu Đon để Tư Cúc làm việc ở nhà bếp, còn mình thì ra ngoài đón tiếp các huynh đệ tỷ muội, vừa pha trà xong, Lục Nhi đã chạy vào báo, nói là Diêu Nguyệt cô nương tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Viện của mấy phòng Thẩm gia đều có cửa sau riêng. Thường ngày La Nam và Diêu Nguyệt tới tìm Thẩm Mầu Đon đều đi cửa sau, khoảng cách gần hơn chút, không cần đi một vòng lớn từ cổng chính. Diêu Nguyệt tới đây, Thẩm Mầu Đon không thấy có gì bất ngờ cả, chắc là bây giờ nàng ta không nhịn được nữa. Thẩm Mầu Đon cười cười, đứng dậy nói với mấy huynh đệ tỷ muội Thẩm gia mấy câu rồi đi ra ngoài nghênh đón, theo Lục Nhi đi tới hậu viện. Tới nơi, nàng thấy Diêu Nguyệt đang đứng cạnh một gốc cây khô, bên cạnh bức tường cũ sơn loang lổ. Ánh mặt trời ngày thu chiếu lên cây khô tường cũ làm cho Diêu Nguyệt nhuốm vẻ cô tịch thê lương.

Thẩm Mầu Đon đứng cách Diêu Nguyệt khoảng hơn mười bước chân, nhìn chằm chằm một hồi, chợt nhớ tới chuyện lúc nhỏ của nàng và Diêu Nguyệt. Khi đó hai người cũng chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, đơn thuần, không có chuyện gì buồn phiền, nàng có gì ngon, có gì chơi vui cũng đều chia sẻ với Diêu Nguyệt. Nàng ta cũng không ghen tỵ, nghi ngờ, tranh đoạt giống như bây giờ. Thời gian lúc đó thật là đẹp, thấy Diêu Nguyệt quay đầu lơ đãng nở nụ cười, Thẩm Mầu Đon biết họ đã không thể trở về như lúc trước được nữa.

Thầm thở dài trong lòng, Thẩm Mầu Đon nở nụ cười ôn nhu, vẫy vẫy tay với Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, người đến rồi, mau theo ta vào nhà thôi."

Diêu Nguyệt nở nụ cười, nhìn nữ tử mắt ngọc mày ngài cách đó không xa, sự thất bại, ghen tỵ, hận ý trong lòng tràn ra, nếu không phải tại nàng... Nếu không phải tại nàng, hôm nay nàng ta cũng sẽ không bị như vậy, tướng mạo cũng không bị hủy hoại, La đại ca sẽ không chán ghét nàng ta như thế, đều tại nàng, nàng ta hận nàng.

"Nguyệt Nhi, nhanh lên, ta đã chuẩn bị món thịt dê mà người thích, chút nữa ta sẽ tự tay xuống bếp, bảo đảm người sẽ thích mùi vị mà ta làm ra."

Diêu Nguyệt sững sờ nhìn Thẩm Mầu Đon, ngàn vạn suy nghĩ xoay chuyển trong lòng, nỗi buồn trào dâng, quan hệ của bọn họ rõ ràng rất tốt, tại sao hôm nay lại biến thành như vậy, việc hủy hoại tướng mạo cũng không thể trách Mầu Đon được, nếu không phải trong lòng nàng ta nảy ra ý xấu, nàng ta cũng không té xuống đất, cũng sẽ không bị hủy hoại tướng mạo. Hơn nữa Mầu Đon và La đại ca đã có hôn ước, nàng ta lại chen chân vào, mặc kệ ra sao, lúc đầu La đại ca lấy lòng thì nàng ta cũng không cự tuyệt, Mầu Đon là vô tội mà, vừa rồi tâm tư của chính nàng ta là sao chứ?

Dọc đường đi theo Mầu Đon về phòng, trong lòng Diêu Nguyệt đấu tranh tới lui, tới khi đến viện của Mầu Đon, Thẩm Mầu Đon để Thẩm Phương Hoa, Thẩm Phương Lan, Thẩm Nhạn Dung ở cùng Diêu Nguyệt, còn nàng thì vào nhà bếp tiếp tục bận rộn.

Hôm nay tới đây đều là các huynh đệ tỷ muội cùng thế hệ của Thẩm gia, hai bá bá và bá mẫu chỉ để Thẩm Khánh Đông và Thẩm Phương Hoa đem quà mừng tới.

Tiết trời đã vào thu, Thẩm Mầu Đon cũng không định xào rau, kho một chút thịt ba chỉ, hầm sườn làm nước lèo, toàn bộ thịt dê cắt thành lát mỏng, định

làm thành nồi lẩu. Mọi người đều tập trung trong phòng ăn lẩu nóng hôi hổi, chỉ có Diệu Nguyệt là lơ đãng.

"Tứ tỷ tỷ, cách làm này của tỷ là học từ ai vậy? Thức ăn nấu ra ăn ngon thật, món thịt kho này cũng ngon không kém." Thẩm Phương Lan gấp một miếng thịt dê bỏ vào miệng, hơi nóng làm muối ấy thử phù phù hai tiếng rồi nói tiếp: "Đúng rồi, tứ tỷ tỷ, hôm nay A Hoán thi đậu, sao không thấy đại gia của La gia tới chúc mừng vậy?"

Vừa nghe thấy tên này, cả người Diệu Nguyệt chấn động, thịt dê trên đũa cũng rơi vào nồi lẩu, nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn một cái, sắc mặt biến đổi khôn lường.

Thẩm Mầu Đơn cười nói: "Dạo gần đây La đại ca có chút bận, hai người tỷ đã không gặp nhau vài ngày rồi."

Vài ngày, cũng chỉ mới vài ngày không gặp, nàng ta và La đại ca đã không gặp nhau kể từ lần từ biệt mấy tháng trước rồi. Trong lòng Diệu Nguyệt lại vừa ghen vừa tức, một chút áy náy vừa nhen nhóm đã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại sự ghen tuông và thù hận.

Thẩm Nhạn Dung nhìn Diệu Nguyệt, lạnh lùng nói với Thẩm Mầu Đơn: "Tứ tỷ phải cẩn thận một chút mới được, đừng giống như đại tỷ không có mắt như thế."

Thẩm Phương Lan trừng mắt nhìn Thẩm Nhạn Dung: "Lục muội nói gì thế, có người làm muội muội nguyên rủa tỷ tỷ của mình như vậy sao!"

Thẩm Nhạn Dung hừ một tiếng không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Diệu Nguyệt một cái.

Trong số mấy tỷ muội, tuy tính tình Nhạn Dung lạnh lùng nhưng cách nhìn nhận sự việc lại vô cùng thông suốt, kiếp trước cũng vậy, muội ấy cũng đã cảnh tỉnh Thẩm Mầu Đơn, chỉ trách Thẩm Mầu Đơn đã đắm chìm hoàn toàn vào trong tình yêu đối với La Nam, hoàn toàn bỏ qua lời nói của Thẩm Nhạn Dung.

Thẩm Phương Hoa đứng ra khuyên giải: "Được rồi, đừng làm loạn nữa, hôm nay là ăn mừng thay A Hoán, đừng nói những chuyện có có không không này nữa."

Tất cả mọi người không nói thêm gì nữa, ăn cơm xong nói chuyện phiếm một hồi thì giải tán, chỉ có Diệu Nguyệt vẫn còn ngồi ngơ ngác ở trong phòng. Thẩm Mầu Đơn kêu Tư Cúc pha ly trà cho Diệu Nguyệt rồi ngồi cùng nàng ta một lúc. Diệu Nguyệt vẫn giữ nguyên dáng vẻ ngầy ngốc, Mầu Đơn nói: "Nguyệt nhi, ngươi có phải có tâm sự gì không? Ta thấy ngươi đến đây rồi nhưng trong lòng có vẻ không yên. Nếu có việc gì cần ta giúp đỡ thì ngươi cứ nói."

Diệu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn, ánh mắt lóe lên, lại nhìn Tư Cúc một cái.

Thẩm Mầu Đơn kêu Tư Cúc ra ngoài trước, Tư Cúc vừa ra khỏi cửa phòng, Diệu Nguyệt khẽ vuốt ve ly sứ trong tay, nhẹ giọng nói: "Mầu Đơn, hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói cho ngươi."

Cuối cùng cũng chịu nói rồi sao? Trên mặt Thẩm Mầu Đơn thoáng qua chút ý cười, nhưng cõi lòng lạnh lẽo: "Nguyệt Nhi, có việc gì ngươi cứ nói là được, có phải lương thực trong nhà không đủ dùng? Chuyện mấy ngày trước ta có nghe phụ thân nói qua, nếu ngươi cần lương thực thì cứ trực tiếp nói với ta là được rồi."

"Không phải là chuyện lương thực..." Diệu Nguyệt cúi thấp đầu, đôi mắt ẩn giấu dưới hàng mi, không thấy rõ biểu cảm trên mặt, giọng của nàng ta trầm xuống: "Mầu Đơn, những lời ta sắp nói có thể ngươi sẽ không tin, nhưng những chuyện ta nói đều là sự thật, đại gia La gia - vị hôn phu của ngươi thực ra huynh ấy không thích ngươi, huynh ấy hứa hôn với ngươi chỉ vì gia thế Thẩm gia các ngươi ở Lâm Hoài xem như không tồi."

Đáy lòng Thẩm Mầu Đơn bị thương, ngoài mặt lại giả vờ thể hiện vẻ kinh ngạc: "Nguyệt... Nguyệt Nhi, ngươi đừng nói lung tung, La đại ca không phải là người như vậy đâu. Nếu... Nếu huynh ấy thật sự như lời ngươi nói, vậy sao La đại ca lại không cầu hôn Phương Hoa, Phương Hoa là dòng chính nữ của chi thứ hai, bất luận thế nào thì cũng cao hơn thân phận tam phòng của ta."

Diệu Nguyệt ngẩng đầu: "Sao ngươi biết huynh ấy chưa tới cửa cầu hôn qua? Chỉ là Thẩm lão phu nhân chướng mắt La gia, vì vậy huynh ấy chỉ có thể cầu hôn tam phòng ngươi thôi. Mầu Đơn, ngươi đừng kinh ngạc, cũng đừng tức giận, những điều này đều là chính miệng huynh ấy nói cho ta biết, Mầu Đơn ngươi có biết ta và hắn có quan hệ như thế nào không?" Nói xong, nàng ta nở nụ cười quái dị: "Mầu Đơn, thật ra ta và vị hôn phu của ngươi đã ăn ở với nhau từ lâu rồi, huynh ấy nói, huynh ấy sẽ cưới ta làm bình thê, sau khi ngươi vào cửa, huynh ấy sẽ cưới ta về làm bình thê."

Quả thật, những lời này của Diệu Nguyệt không phải là nói dối, nàng ta và La Nam đã ăn ở với nhau từ lâu. Thật ra, La Nam cũng từng nói muốn cưới nàng ta làm bình thê, nhưng nay bởi vì vết sẹo trên trán mà tránh xa nàng ta. Nàng ta không cam lòng, nàng ta thật lòng thích hắn ta như thế, vậy mà sau khi hắn ta chiếm được thân thể của nàng ta rồi lại nở đối xử với nàng ta như vậy, nếu đã như vậy, thì cũng đừng trách nàng ta tìm tới Thẩm Mầu Đơn.

"Mầu Đơn, bây giờ huynh ấy ghét vết sẹo trên trán ta, không để ý ta nữa, Mầu Đơn, ta cũng là không còn cách nào khác nên mới tới tìm ngươi, Mầu Đơn, cầu xin ngươi, ta biết như vậy là rất có lỗi với ngươi, nhưng ta đã là người của huynh ấy rồi, ta không còn cách nào khác nữa, ngươi nói với La đại ca một tiếng có được hay không?" Vừa rồi Diệu Nguyệt suy nghĩ rất lâu, tính tình Mầu Đơn nhu nhược, hai người lại là bạn tốt nhiều năm, chuyện vết sẹo trên trán nàng ta có thể không trách nàng, nhưng nàng ta đã là người của La Nam rồi, kiếp này cũng chỉ có thể gả cho hắn ta, nếu La Nam không muốn gặp nàng ta, nàng ta cũng chỉ có thể tới cầu xin Thẩm Mầu Đơn thôi.

Mầu Đơn chắc chắn sẽ đồng ý chứ?

Thẩm Mầu Đơn hoảng sợ nhìn Diệu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, ngươi có biết mình đang nói gì không? Căn bản La đại ca không phải người như vậy, ngươi

đừng có vu khống huynh ấy nữa có được không? Nguyệt Nhi, khoảng thời gian này ta không biết người đã xảy ra chuyện gì, nhưng người không thể vu khống La đại ca như vậy, La đại ca là người như thế nào ta biết rất rõ, La đại ca và ta thật lòng yêu nhau, trừ khi thấy tận mắt, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tin lời nói của người."

Diêu Nguyệt giật mình, không ngờ Thẩm Mầu Đôn lại có thái độ này, qua một hồi lâu mới nhú mồm mở miệng nói: "Người không tin, ta cũng không còn cách nào khác, nếu người đã muốn tận mắt thấy thì ta sẽ theo ý người vậy, ta sẽ để người tận mắt thấy La đại ca, người cùng người yêu nhau thật lòng là hạng người gì."

Đột nhiên, Thẩm Mầu Đôn đứng dậy, vung ống tay áo: "Nguyệt Nhi, ta và người là bạn tốt mười mấy năm, người đừng nói những lời hoang đường như vậy nữa, người mau trở về đi, tìm đại phu khám một chút, đừng để bị bệnh mà nói năng bậy bạ." Rồi nàng quay ra ngoài cửa lớn tiếng hô: "Tur Cúc, vào tiền Nguyệt Nhi cô nương về!"

Ngoài cửa Tur Cúc nghe tiếng hô vội đẩy cửa đi vào, nhận thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ, nàng ấy cũng không nói gì nhiều, đi tới bên cạnh Diêu Nguyệt cung kính khom người: "Nguyệt Nhi cô nương, nô tỳ tiễn người ra ngoài."

Sau khi Tur Cúc tiễn Diêu Nguyệt đi rồi, Thẩm Mầu Đôn đứng ở khe cửa sổ, nhìn xuống cây hoa quế đã khô héo ở trong viện, trong lòng không rõ là vui hay buồn. Chuyện hôm nay đều phát triển theo đúng hướng nàng nghĩ, giờ chỉ cần đợi Diêu Nguyệt cho nàng thấy tận mắt gian tình của bọn họ nữa thôi.

La Nam, chắc chắn người không ngờ sự tuyệt tình của người sẽ mang đến phiền phức cho người phải không?

Tur Cúc quay về rất nhanh, nhìn thần thái có chút mệt mỏi của Thẩm Mầu Đôn nhẹ giọng hỏi: "Cô nương, Nguyệt Nhi cô nương đã nói gì vậy? Hình như nô tỳ nghe tiếng hai người cãi nhau."

"Không có gì." Thẩm Mầu Đôn không muốn nhiều lời, ít nhất bây giờ không thể tiết lộ chuyện này cho Tur Cúc, nếu không nha đầu ngốc này chắc chắn sẽ chạy đi chất vấn La Nam, đến lúc đó La Nam sẽ sinh lòng cảnh giác, thì sao có cơ hội cho Diêu Nguyệt tận dụng, như thế thì nàng làm sao bắt được gian tình của họ.

Tur Cúc thấy cô nương nhà mình không muốn nói gì thêm, cho rằng vì chuyện lương thực, cũng không tiện nói gì thêm.

Thời gian một tháng tiếp theo mọi người đều bận rộn đào xới ruộng đất, xem xem có còn sót lại trứng châu chấu hay không, lần kiểm tra này đã kéo dài tới hơn nửa tháng sau, trong thời gian này Diêu Nguyệt cũng không tới cửa tìm nàng.

Bây giờ đã là mùa thu, ruộng đất sau khi kiểm tra xong đã có thể trồng chút rau cải trắng và củ cải, qua hơn một tháng nữa là vào đông rồi, thời tiết quá lạnh, những cây nông nghiệp khác không thể sống được, chỉ có hai thứ này có thể chịu được qua mùa đông, sau đó thì có thể thu hoạch vào kho rồi, đến lúc đó thì sự thiếu hụt lương thực sẽ dịu đi không ít.

Tuy Thẩm gia có ruộng đất nhưng tất cả đều trong tay lão phu nhân, tam phòng bọn họ không có nửa phần ruộng đất, ruộng đất trong tay Thẩm lão phu nhân đều cho người khác thuê để thu tô rồi. Mấy ngày nay mọi người bận rộn trồng rau, việc buôn bán của tiệm lương thực cũng nhẹ nhàng hơn, Thẩm Thiên Nguyên không để Thẩm Mầu Đôn tới tiệm lương thực giúp đỡ nữa, nói rằng có ông và Lục Nhi là đủ rồi, để cho nàng ở lại nhà.

Thẩm Mầu Đôn có chút không chịu được, lúc trước mỗi ngày ở tiệm lương thực giúp đỡ mặc dù mệt mỏi, nhưng trở về ngâm mình trong bồn tắm một hồi, lúc ngủ cả người đều thoải mái, đột nhiên giờ rảnh rỗi ngược lại trên người nàng có chút không thoải mái. Nàng biết con người phải lao động nhiều thì cơ thể mới khỏe mạnh, đây là kinh nghiệm kiếp trước mà nàng học được.

Ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, Thẩm Mầu Đôn kêu Lục Nhi ra ngoài mua chút hạt giống cải trắng và củ cải, định dọn dẹp khoảng đất còn trống ở hậu viện để trồng rau. Buổi sáng vừa xem sách luyện chữ vừa suy nghĩ về những kiểu dáng trang phục thịnh hành ở kiếp trước, buổi chiều nàng kéo Thẩm Hoán đang ở trong phòng đọc sách ra ngoài cùng nhau bận rộn ở hậu viện, khai khẩn, xới đất, gieo giống, bón phân, ngày cứ như vậy từ từ trôi qua.

Cải trắng và củ cải trồng ở hậu viện từ từ nảy mầm, mỗi ngày đều mọc dài ra một chút. Trời ngày từ từ trở lạnh, cải trắng ở hậu viện đã kết thành hình cầu, mầm củ cải cũng mọc thật cao, xem chừng chưa tới hơn nửa tháng nữa là có thể ăn được rồi. Trong thời gian này Diêu Nguyệt không có tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Quản gia La gia họ Trần, lúc Lục Nhi thông báo Trần quản gia tới, Thẩm Mầu Đôn không chút chần chừ kêu Lục Nhi nhanh chóng mời người vào, đương nhiên nàng biết Trần quản gia lúc này tới cửa là vì chuyện gì. Nếu nàng nhớ không lầm, vào thời điểm này ở kiếp trước là tới thọ thần của La lão gia. Lần này Trần quản gia tới chắc là vì chuyện này. Xem ra chuyện lần trước đã chọc giận La Nam thật rồi, cũng đã vài tháng rồi không thấy hắn tới tìm mình, hôm nay còn sai Trần quản gia tới đưa thiệp nữa.

Tur Cúc đem trà nước vào xong liền lui ra ngoài, Thẩm Mầu Đôn cười nói: "Trần quản gia, sao ngài lại tới đây giờ này? Có phải là có chuyện gì không?"

Bây giờ phụ thân ta còn ở tiệm lương thực, nếu ngài có chuyện gì, ta sẽ đi gọi phụ thân về?"

Trần quán gia vội vàng khoát tay: "Thắm cô nương không cần gọi Thắm lão gia về đâu, cũng không có gì, chỉ là qua nửa tháng nữa là thọ thần của lão gia, lão nô tới là để đưa thiệp mời cho cô nương." Dứt lời, lấy tấm thiệp trong ngực ra đưa cho Thắm Mầu Đơn.

Thắm Mầu Đơn cung kính nhận lấy, cười híp mắt nhìn lão nói: "Đa tạ Trần quán gia đã tới một chuyến, mong Trần quán gia trở về báo với La bá bá, hôm đó ta và phụ thân nhất định sẽ đến đúng giờ để chúc thọ La bá bá."

Trần quán gia cười nói: "Nhất định, nhất định."

Thắm Mầu Đơn cắn cắn môi, gò má ửng hồng, hình như có chút xấu hổ, cúi thấp đầu, nhẹ giọng hỏi: "Trần quán gia, dạo này La đại ca đang làm gì vậy? Lần trước hình như ta làm cho La đại ca không vui, trong khoảng thời gian này cũng không dám đi tìm huynh ấy, cũng không biết huynh ấy có còn giận ta không."

Về chuyện đó thì Trần quán gia cũng có nghe qua, biết nàng dâu La gia trước mắt này đã đổi tạ lễ của Yến Vương thành một tiệm lương thực, vì vậy khiến cho người của La gia đều giận nằng. Về chuyện này thì Trần quán gia không thấy Thắm cô nương này làm gì sai cả, người là do cô nương nhà người ta cứu, thì đương nhiên tạ lễ cũng nên tùy ý cô nương xử trí, ngược lại thì người La gia cũng quá tham lam rồi. Cô nương Thắm gia có thể mở tiệm lương thực trong lúc thiên tai thế này, còn không lấy một phần tiền lời nào, vì muốn mọi người vượt qua năm thiên tai mà chỉ bán lương thực theo giá gốc, có thể thấy tâm địa cô nương này rất tốt, bây giờ còn có được danh tiếng tốt, La gia tìm được nàng dâu tốt như vậy còn không hài lòng. Đương nhiên, những lời này cũng chỉ là suy nghĩ của một mình Trần quán gia mà thôi, không dám nhiều chuyện trước mặt chủ tử nhà mình.

Nhìn dáng vẻ thất vọng của cô nương, Trần quán gia có chút không đành lòng, an ủi: "Thắm cô nương đừng lo, dạo này đại gia có chút bận nên mới không tới tìm cô nương thôi."

Thắm Mầu Đơn xấu hổ cười cười: "Thật sao? Vậy ta yên tâm rồi, còn tưởng La đại ca còn giận ta chứ."

Trần quán gia càng ngày càng thấy tiếc thay Thắm Mầu Đơn, lại an ủi thêm mấy câu rồi đứng dậy cáo từ.

Về lễ vật tặng cho La lão gia, Thắm Mầu Đơn có chút khó xử, bây giờ chỉ còn dư lại nửa tháng, theo gấp bức tranh thêu chắc chắn là không còn kịp rồi. Hiện giờ tam phòng bọn họ mở tiệm lương thực, người ngoài chắc chắn sẽ cho rằng tiền bạc đối với bọn họ không thành vấn đề, nếu tặng lễ vật quá sơ sài sẽ làm cho người khác gièm pha, nàng không hy vọng đến phút cuối lại mang danh tiếng xấu.

Tới tối sau khi Thắm Thiên Nguyên trở về, Thắm Mầu Đơn nói qua chuyện này với ông. Thắm Thiên Nguyên rất coi trọng chuyện này, ngày hôm sau lập tức cùng Thắm Mầu Đơn tới tiệm ngọc thạch ở chợ, nhìn trúng một bức tượng ngọc khắc hình thọ tinh cao cỡ bàn tay, mặc dù chất lượng ngọc không phải là thượng phẩm, nhưng cũng không tệ, điều khắc cũng rất tinh tế, thọ tinh được điêu khắc sống động như thật, trong tay cầm một trái đào mừng thọ lớn. Giá tiền thì có hơi đắt, tới mấy chục lượng bạc.

Tiệm lương thực không có lời, chỉ có tiệm y phục mỗi tháng có thể kiếm được mười mấy phần trăm lượng bạc tiền lời, Thắm Mầu Đơn cũng có thể bỏ ra số bạc này, nhưng nghĩ đến sau khi tặng lễ vật này thì sẽ không còn quan hệ gì với La gia nữa, nàng vẫn có chút đau lòng, nhưng vì danh tiếng cũng phải móc bạc ra mua.

Thoáng cái đã qua nửa tháng, chẳng mấy chốc đã tới ngày sinh thần của La lão gia, sáng hôm sau, Thắm Thiên Nguyên và Thắm Mầu Đơn đã dậy từ sớm, sửa soạn xong, mang thiệp và lễ vật tới La gia. La gia mặc dù không phải nhà quan nhưng La Nam là nho sinh, bạn bè thân thích không ít, lần này sinh thần của La lão gia tới rất nhiều người.

Khi Trần quán gia dẫn hai người vào La gia, đại sảnh La gia đã ngồi không ít người, Trần quán gia thông báo xong, Thắm Thiên Nguyên và Thắm Mầu Đơn tiến lên trước một bước, Thắm Thiên Nguyên cười nói: "Xin chúc mừng La huynh đệ, chúc La huynh đệ phúc như Đông Hải thọ tỷ Nam Sơn."

Thắm Mầu Đơn cảm hộp gắm đựng thọ tinh bằng ngọc khom lưng hành lễ với La lão gia, giờ hộp gắm trong tay lên, cao giọng nói: "Tiểu nữ ở đây chúc La bá bá phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Thắm Mầu Đơn, La lão gia nhớ tới cơ hội tốt đã vượt mắt của La gia, tâm can tức giận đến mức đau đớn, sắc mặt mơ hồ có chút không ổn, nhưng nghĩ chỗ đông người cũng không thể nói lời khó nghe, chỉ để hai người về chỗ ngồi.

Chương thị bên cạnh trưng ra bộ mặt không ngó ngang tới, lạnh lùng nhìn Thắm Mầu Đơn. Nghĩ tới nghĩ lui, kêu người mở hộp lễ vật Mầu Đơn vừa mới tặng ra, thấy bên trong là một bức tượng thọ tinh bằng ngọc thì sắc mặt càng thêm khó coi, vốn là còn tưởng rằng Thắm gia sẽ tặng món đồ không ra gì, không ngờ lễ vật lại khá tốt, bà không đào ra được lỗi nào cả.

Thân thích bên La gia đều biết quan hệ của Thắm Mầu Đơn và La gia. Trong đó có một người ước chừng hơn 40 tuổi, mặc áo khoác bông màu xanh đậm, phụ nhân kia cười tươi như hoa nhìn không được trêu ghẹo Thắm Mầu Đơn: "Nhìn nàng dâu này xem, tặng lễ vật tốt biết bao, thọ tinh này nhìn thật vui mắt, ta nói chứ cô nương này cũng thật khách khí, qua nửa năm nữa sẽ thành thân với Nam Nhi rồi, sao còn gọi La bá bá, chỉ bằng bây giờ đổi cách xưng hô gọi cha xem nào." Làm cho mọi người trong phòng cười không ngừng, sắc mặt của Chương thị càng khó coi hơn.

Thắm Mầu Đơn mặc cỡ đỏ mặt, không biết làm sao nhìn phụ nhân kia một cái.

Nhìn dáng vẻ kia của Thắm Mầu Đơn, Chương thị không nhìn được nữa, bĩu môi, liếc phụ nhân vừa mới nói kia một cái, giọng điệu kỳ quái nói: "Đại tẩu vừa nói gì vậy, bây giờ chỉ là mới đính hôn thôi mà, ai biết sau này có xảy ra chuyện bất ngờ gì không, nói không chừng..."

Lời còn chưa dứt, La lão gia không nhịn được ho một tiếng. Chương thị lập tức im lặng, câu kế tiếp không dám nói ra nữa. Phụ nhân kia cũng không dễ dàng bỏ qua, học giọng điệu kỳ quái của Chương thị nói: "Đệ muội đây vừa nói gì thế, nàng dâu tốt như vậy ta thấy đệ muội hình như vẫn chưa hài lòng. Thầm cô nương nhà người ta đáng vẻ xinh đẹp, lại có tấm lòng tốt, sao lại không xứng với Nam Nhi chứ? Đệ muội còn không hài lòng nữa coi chừng bị trời phạt đó, một lời nói ra sẽ thành sự thật đó, đến lúc đó coi chừng ông trời trừng phạt muội!"

Sắc mặt Chương thị càng lúc càng tái, lại thấy lão gia nhà mình đang nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm bà, cũng không dám mở miệng đáp lại, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn Thẩm Mầu Đơn một cách oán hận.

Nhìn cục diện không ổn trước mắt, La lão gia lên tiếng: "Ở đây toàn là trưởng bối, Mầu Đơn con ở đây cũng không được tự nhiên, ra ngoài tìm bọn Nam Nhi nói chuyện đi."

Thẩm Mầu Đơn lên tiếng đáp lại rồi xoay người đi ra, dạo một vòng ở trong viện, đều là những người không quen biết, nàng thấy La Nam trong đám đông đang cùng mấy công tử nói gì đó, nàng cũng lười đi tìm hắn ta, tìm một nơi có ánh mặt trời ngồi xuống, mắt lim dim uể oải chớp mắt một lát.

Đang thoải mái phơi nắng, chợt nghe cách đó không xa tiếng của Diêu Nguyệt: "La đại ca, muội tới chúc thọ bá bá nè."

Thẩm Mầu Đơn vội mở mắt nhìn sang, thấy Diêu Nguyệt đang đứng trước mặt La Nam cười khanh khách nhìn hắn ta, trong tay đang cầm một chậu cảnh bằng san hô đỏ rực. Sắc mặt La Nam đứng đối diện có chút khó coi, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Diêu Nguyệt, nhỏ giọng nói: "Sao muội lại tới đây? Huynh nhớ đâu có đưa thiệp mời cho muội."

Diêu Nguyệt nhắc chậu cảnh san hô trong tay lên: "Dĩ nhiên là tới đây chúc thọ cho La bá bá rồi, huynh và muội tốt xấu gì cũng coi như là huynh muội thân thiết, đại thọ của La bá bá sao muội có thể không tới chứ." Dứt lời, không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt La Nam, cầm chậu cảnh san hô đi vào trong phòng.

Thẩm Mầu Đơn thấy Diêu Nguyệt đi vào trong phòng, nhìn về phía La lão gia nói mấy câu gì đó, La lão gia cười híp mắt đáp lời, sau đó có người lên tiếp nhận chậu cảnh san hô trong tay Diêu Nguyệt, sau đó Diêu Nguyệt lui ra ngoài.

Diêu Nguyệt ra khỏi phòng, tìm một vòng trong đám người, phát hiện Thẩm Mầu Đơn đang trốn ở dưới gốc cây khô phơi nắng, nàng ta đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đơn, nhìn nàng cười: "Mầu Đơn, người cũng tới rồi."

Thẩm Mầu Đơn ừ một tiếng, ngồi thẳng người, "Hôm nay là sinh thần của La bá bá, đương nhiên ta phải tới rồi." Nói xong, nàng nhướn mày, phòng bị nhìn Diêu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, hôm nay người đừng nói mấy lời kỳ lạ với ta nữa, chuyện lúc trước ta sẽ không truy cứu nữa đâu."

Diêu Nguyệt cười cười, cơ thể áp sát, ghé vào bên tai Thẩm Mầu Đơn nói: "Mầu Đơn, người không tin cũng không được rồi, nếu người đã muốn thấy tận mắt thì nửa canh giờ sau đến sương phòng trong viện của La đại ca xem đi, đến lúc đó thì người bắt buộc phải tin thôi." Nàng ta nói xong, ngồi thẳng người không nhìn Thẩm Mầu Đơn nữa mà đi về phía La Nam đang đứng trong đám người.

"Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân các người thôi." Thẩm Mầu Đơn nhìn theo bóng lưng của Diêu Nguyệt cúi đầu nhỏ giọng thì thầm.

~~

Diêu Nguyệt nhìn thời gian không còn sớm nữa, đưa tay ôm bụng của mình, trên mặt nhuốm vẻ đau đớn, nàng ta kéo tay một tiểu nha hoàn bên cạnh, sắc mặt trắng bệch nói: "Ta... cơ thể ta có chút khó chịu, người có thể đỡ ta tới sương phòng trong viện của La đại ca nghỉ ngơi một chút được không."

Tiểu nha hoàn này biết Diêu Nguyệt, biết quan hệ của Diêu Nguyệt và đại gia nhà mình rất tốt, là huynh muội thân thiết, vội đỡ nàng ta, lo lắng nói: "Diêu cô nương, người không sao chứ, có cần mời đại phu tới xem không? Hay để nô tỳ kêu đại gia qua đây?"

Diêu Nguyệt ôm bụng lắc đầu: "Không cần đâu, ta chỉ là hơi khó chịu trong người, nghỉ ngơi một chút thì sẽ không sao, người chỉ cần đưa ta đến sương phòng trong viện La đại ca là được rồi."

Tiểu nha hoàn không chút do dự, đỡ Diêu Nguyệt đi đến sương phòng trong viện La Nam.

Vào trong phòng, tiểu nha hoàn đỡ nàng ta tới bên giường: "Diêu cô nương, người mau nằm xuống nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi kêu đại gia qua đây."

Diêu Nguyệt cười cười, nhìn tiểu nha hoàn nói tiếng cảm ơn, ôm bụng nằm trên giường. Lúc này tiểu nha hoàn mới đi ra ngoài, vội vàng đi kêu đại gia nhà mình qua đây. Sau khi tiểu nha hoàn đi rồi, Diêu Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhanh chóng mang giày xuống giường đi tới lò than bên cạnh, trong người móc ra gói bột rắc vào bên trong lò than. Sau đó đi đến chỗ gương đồng, lấy son mang theo tình té bôi lên môi. Bột và son này đều là xuân dược, nàng ta không tin La Nam có thể cự tuyệt nàng ta.

Thẩm Mầu Đơn, ta sẽ cho người tỉ mỉ nhìn rõ, cái người người gọi là quân tử văn nhâ.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

La Nam bị tiểu nha hoàn này gọi lại, nghe nha hoàn nói cơ thể Diêu Nguyệt cô nương không khỏe đang nghỉ ngơi ở trong sương phòng cũng không muốn quan tâm, nhưng tiểu nha hoàn lại nói: "Đại gia, người mau qua xem một chút đi, nhìn đáng về Diêu cô nương hình như rất khó chịu, nếu không nô tỳ đi mời đại phu tới đây xem bệnh cho Diêu cô nương."

Vào ngày thọ thân của phụ thân lại đi mời đại phu thì còn ra thể thống gì nữa, sắc mặt La Nam âm trầm, hẳn ta phải đi xem xem rốt cuộc nữ nhân này làm sao: "Không cần đi mời đại phu đâu, ta đi xem xem xảy ra chuyện gì, nơi này còn một đồng việc nên người không cần qua đó nữa, ở đây phụ một tay đi." Dứt lời, sải bước rời đi.

Nơi này cách viện của hắn ta không xa, chẳng mấy chốc đã đến đầu viện, nhìn thấy cửa phòng đóng kín, nhũ mây, mặt mày anh tuấn lộ vẻ không kiên nhẫn, sải bước nhanh lên bậc thềm, đẩy cửa phòng ra. Không ngờ vừa bước vào phòng, một cơ thể mềm mại lập tức nhào vào trong lòng hắn ta, hai cánh tay trắng nõn bám chặt vào cổ hắn ta, hắn ta nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại sau lưng, đồng thời một đôi môi mềm mại chạm vào bờ môi của hắn, nhẹ - liếm - gặm - cắn.

La Nam không ngờ vừa vào phòng lại có kết quả này, vốn định đẩy nàng ta ra, nhưng bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng ta lập tức đưa xuống, chính xác luồn vào trong áo khoác kéo quần lót của hắn ta ra, đưa tay nắm lấy mệnh căn của hắn ta, gần như ngay lập tức, dục vọng của hắn ta từ bụng dưới lan ra toàn thân, bên tai là giọng nói mềm mại đáng thương của nàng ta: "Xin lỗi, La đại ca, là muội quá nhớ huynh, cho nên mới giả vờ không khỏe để lừa huynh tới đây, xin lỗi huynh, muội chỉ muốn gặp huynh, sờ huynh một chút, La đại ca, muội không mong muốn gì cao xa, không mong huynh sẽ lấy muội làm bình thê, không mong được ngày ngày ở bên cạnh huynh, chỉ mong La đại ca đừng rời xa muội, đừng lạnh nhạt với muội như vậy, thỉnh thoảng nhớ tới muội là được rồi."

Bên tai là lời nói nhỏ nhẹ miên man của nữ tử, trên người là cơ thể mềm mại, trắng nõn, bóng loáng của nữ tử, La Nam là một nam nhân bình thường, đương nhiên không thể cưỡng lại được sự mê hoặc như vậy, không kịp suy nghĩ, hắn ta ôm chặt cơ thể bóng loáng trong lòng vội vàng đi về phía giường, nữ tử cũng vòng hai chân thon dài kẹp chặt hông hắn ta. Trong đầu hắn ta chỉ còn lại dục vọng mãnh liệt, không chú ý tới nụ cười đắc ý trên gương mặt nữ tử trong lòng.

~~~~~

Thẩm Mầu Đơn nhìn La Nam đi về phía hậu viện, nàng cũng biết kết quả hôm nay đã định. Nàng quá hiểu Diêu Nguyệt, tính tình Diêu Nguyệt hiếu thắng, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác bỏ rơi mình như vậy, cũng sẽ không cho phép bản thân bị xem thường như thế, có lẽ nàng ta đã từng do dự, nhưng kết quả cuối cùng, Thẩm Mầu Đơn biết nàng ta chắc chắn sẽ lựa chọn làm như vậy.

Nghiêng đầu nhìn về phía Thanh Trúc đang đứng cách đó không xa, ngay từ đầu nha hoàn này đã chú ý tới hành động của đại gia nhà mình và Diêu Nguyệt, bây giờ vẫn liên tục nhìn về phía hậu viện. Thẩm Mầu Đơn biết nha hoàn này đã biết gian tình của La Nam và Diêu Nguyệt từ lâu rồi, kiếp trước bởi vì lòng ghen tỵ của nha hoàn này, đã dẫn nàng đến bắt gặp gian tình của hai người, hại nàng chết trong tay Diêu Nguyệt. Kiếp này, ta sẽ tạ tội nguyện cho người một lần vậy, ta sẽ khiến ba người các người tiếp tục dây dưa với nhau suốt đời, Thẩm Mầu Đơn thầm nghĩ trong lòng.

Sắp tới giờ rồi, vừa rồi mấy nha sinh kia nói chuyện với La Thiên đang tìm La Nam khắp nơi, nàng không khỏi cười một tiếng, đứng dậy đi về phía mấy nha sinh kia: "Các người có phải là bạn của La đại ca không? Ta là vị hôn thê của La đại ca, vừa rồi ta thấy La đại ca ở cùng với các người, bây giờ ta có chút việc muốn tìm La đại ca, các người có thấy huynh ấy ở đâu không?"

Trong đó có một vị công tử vóc dáng cao lớn nhưng gầy yếu nhìn Thẩm Mầu Đơn nói: "Thật vinh hạnh, vinh hạnh, chúng ta đều là bạn của La huynh đệ, vừa rồi La huynh đệ vẫn còn ở đây, lúc sau thì không biết huynh ấy đã chạy đi đâu, chúng ta cũng đang đi tìm huynh ấy đây."

"Các người cũng không biết sao, lúc này không biết La đại ca đã đi đâu rồi." Thẩm Mầu Đơn nhũ mây buồn rầu, sau đó thấy Thanh Trúc đi tới, bèn kéo nàng ta lại, cười hỏi: "Thanh Trúc, người có biết đại gia nhà người đã đi đâu không? Chúng ta đang tìm huynh ấy đây."

Thanh Trúc nhìn mấy người một cái, trong lòng phân vân một hồi, trong mắt hiện vẻ dứt khoát, nàng ta khẽ gật đầu: "Hồi nãy hình như nô tỳ thấy đại gia đi về phía hậu viện, Thẩm cô nương và mấy vị công tử đang tìm đại gia sao? Vậy để nô tỳ dẫn cô nương và mấy vị công tử qua đó."

Thanh Trúc ở phía trước dẫn đường, mấy nha sinh cùng Thẩm Mầu Đơn đi phía sau tới sương phòng của La Nam, Thanh Trúc dẫn mấy vị đi lên bậc thềm, chỉ chỉ cửa phòng: "Hồi nãy hình như đại gia vào phòng này..."

Nàng ta vừa nói được nửa câu, một nha sinh nôn nóng đã đẩy luôn cửa phòng ra, cười nói: "La huynh, hôm nay là thọ thân của bá phụ, huynh lại trốn ở trong này làm cái..."

Đột nhiên lời của hắn dừng lại, sững sờ nhìn vào tình hình ở trong phòng, thấy một đôi nam nữ đang quấn quýt với nhau ở trên giường.

Thanh Trúc đứng ở phía trước nhất, ngây ngốc nhìn tình hình trong phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú không che giấu được sự kinh ngạc, qua hồi lâu mới phản ứng lại được, xấu hổ đỏ mặt, bung mặt che mắt hết lên. Mấy nha sinh đứng phía sau, tình hình trong phòng chỉ nhìn một cái là hiểu ngay, chỉ có Thẩm Mầu Đơn đứng ở sau cùng, bị mấy nha sinh cao lớn trước mặt cản trở, tình hình thế nào cũng không nhìn thấy, nàng mờ mịt hỏi: "Sao rồi? Đây làm sao vậy, sao lại đột nhiên lại hét lên? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Diêu Nguyệt và La Nam ở bên trong mới kịp phản ứng, Diêu Nguyệt chợt đẩy La Nam ra thét lên, tay chân hốt hoảng kéo chân lựa qua che thân thể. Nàng ta hốt hoảng nghĩ, tại sao lại như vậy, tại sao không phải một mình Thẩm Mầu Đơn qua đây, sao còn có nhiều nam nhân như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã sai ở đâu rồi? Không lẽ là Thẩm Mầu Đơn cố ý kêu những nam nhân này tới để bêu xấu nàng ta?

Thẩm Mầu Đôn càng thêm mờ mịt: "Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy? Sao Nguyệt Nhi cũng ở bên trong?" Dứt lời nàng muốn đi vào bên trong xem. Đột nhiên hai nho sinh phía trước nàng quay đầu lại, chắn trước mặt Thẩm Mầu Đôn, sắc mặt lúng túng nói với nàng: "Thẩm cô nương, tình hình bên trong cô nương tốt nhất đừng nhìn, tránh tổn hại tới danh dự của cô nương... Bên trong, vị hôn phu của cô nương đang cùng một cô nương tên Diêu Nguyệt nằm trên một cái giường..."

Sắc mặt Thẩm Mầu Đôn trở nên trắng bệch trong nháy mắt: "Ngươi... Ngươi nói cái gì, sao... sao có thể..."

Nơi này cách sảnh tiệc phía trước không xa, hai tiếng la hét chói tai lập tức hấp dẫn sự chú ý của các vị khách phía trước, họ đều cho rằng có chuyện gì đó đã xảy ra, vội vàng chạy về hướng bên này, tới khi phần lớn khách nhân chạy đến thì cửa phòng vẫn còn mở, Thanh Trúc run lấy bầy núp ở một bên, Thẩm Mầu Đôn sắc mặt trắng bệch ngồi xôm ở bên cạnh, mấy nho sinh sắc mặt lúng túng đứng ở cửa phòng, tới khi nhìn thấy phản động người đều qua đây, sắc mặt mấy nho sinh càng thêm khó coi.

Mới đầu hai người bên trong vì tình huống bất ngờ xảy ra mà sợ ngây người, nhất thời không kịp phản ứng, tới khi nghe tiếng huyên náo bên ngoài cùng với tiếng bước chân của đám người thì mới phản ứng lại, Diêu Nguyệt vừa luống cuống tay chân mặc quần áo, vừa thét lên: "Mau đóng cửa phòng, các người mau mau đóng cửa phòng lại!"

Mấy nho sinh lúng túng đưa lưng về phía cửa, người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không có ai dám quay đầu.

Đoàn người đã đi tới đây, tình hình bên trong tự nhiên thấy rõ ràng, mọi người trợn mắt kinh ngạc, có mấy phu nhân không nhịn được mắng to: "Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì nữa, giữa ban ngày ban mặt mà dám làm ra loại chuyện thông gian này."

Tẩu tử của Chương thị là người đầu tiên vào đây, nhìn quần áo xộc xệch của hai người thì dĩ nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, lại nhìn Thẩm Mầu Đôn sắc mặt trắng bệch ở bên cạnh, bà ta chắc chắn hai tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Chương thị đang đi đến đây cao giọng hô: "Đại tẩu, bây giờ thật sự như mong muốn của tẩu rồi, chắc chắn, thật không thể ngờ được người văn nhã như Nam Nhi lại làm ra loại chuyện này, Thẩm gia cô nương này thật là đáng thương!"

Chương thị và La lão gia hoảng hốt chạy qua, nhìn một cái liền hiểu rõ tình hình bên trong, trong nháy mắt sắc mặt hai người đều trắng bệch, La lão gia làm sao có thể chịu đựng được đả kích như thế này, thọ thần tốt đẹp của mình lại bị nhi tử và bạn tốt của vị hôn thê gây ra cái chuyện thông gian này, ông không thể chịu đựng được nữa, trước mắt tối sầm, ngã xuống đất ngất đi.

Chương thị đầu thế ngờ được một lời đã nói ra sẽ thành sự thật, vừa rồi cũng chỉ là nói lung tung vài câu để nhục nhã Thẩm Mầu Đôn thôi, nay lại xảy ra chuyện này, bà ta nhìn chằm chằm vào hai người quần áo xộc xệch bên trong, bỗng hét lên một tiếng, bước nhanh vào trong phòng, túm tóc Diêu Nguyệt ở trên giường kéo lên bắt đầu đánh: "Ta nói cái con tiện nhân lăng lợ nhà ngươi dám quyến rũ con ta, ngươi cái đồ rách nát hạ tiện, đều là ngươi quyến rũ con ta, đồ tiện nhân có nương sinh không có nương dạy nhà ngươi..."

Mất thấy Chương thị càng mắng càng khó nghe, hòa lẫn với tiếng hét của Diêu Nguyệt, khuôn mặt La Nam trở nên âm trầm, rốt cuộc có người không chịu nổi nữa, đóng cửa phòng lại, tiếng la mắng đầy tức giận bên trong cùng tiếng la hét chói tai vẫn truyền tới tai của mọi người.

Thẩm Thiên Nguyên không thích tham gia náo nhiệt, chỉ ở tiền viện uống trà, đột nhiên nghe bên cạnh truyền đến tiếng bàn tán xôn xao: "Thật không ngờ, La đại gia coi như là công tử văn nhã, lại làm ra chuyện tư thông cùng bạn tốt của vị hôn thê nhà mình, còn bị bắt tại trận, ngay cả vị hôn thê của mình cũng bắt gặp, nghe người ta nói may mà Thẩm cô nương này bị mấy nho sinh chặn lại nên không nhìn thấy được tình huống bên trong, nếu không thì không biết phải đau lòng như thế nào."

"Không nhìn thấy không phải cũng đau lòng muốn chết sao."

Thẩm Thiên Nguyên giật mình, tay vô thức buông ra, ly trà trong tay rơi xuống đất, dưới đất đầy mảnh sứ vỡ cùng lá trà hòa lẫn vào nhau. Sắc mặt ông rất khó coi, đứng dậy chạy nhanh về phía hậu viện, lúc tới nơi trong sân vẫn còn rất nhiều người xung quanh, đang nghị luận âm ỉ, ông chen vào trong đám người, nhìn thấy Mầu Đôn sắc mặt trắng bệch đang ngồi xôm trong góc phòng. Trong lòng Thẩm Thiên Nguyên đau nhói, vội chạy qua, đỡ Mầu Đôn dậy, dịu dàng nói: "Mầu Đôn, đừng đau lòng, có phụ thân ở đây, con yên tâm, phụ thân sẽ đòi lại công bằng cho con."

Thẩm Mầu Đôn sắc mặt tái nhợt lắc đầu một cái: "Phụ thân, La đại ca và... và Nguyệt Nhi sao lại như thế, sao bọn họ có thể đối xử với con như vậy? Phụ thân, phụ thân, con nên làm sao đây? Nữ nhi nên làm sao đây?"

Thẩm Thiên Nguyên vỗ vỗ lưng nàng, đau lòng nói: "Không sao, không sao đâu, mọi thứ đều sẽ qua, Mầu Đôn, chúng ta bỏ hấn là được rồi, thiên hạ còn nhiều chàng trai tốt mà, phụ thân sẽ tìm một chàng trai tốt cho con được không?"

Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thiên Nguyên, trong lòng hơi khó chịu, bây giờ nàng chỉ đau lòng cho phụ thân thôi, bởi vì chuyện này phụ thân chắc chắn rất khó chịu. Sau một lúc lâu, nàng rốt cuộc gạt đầu một cái, nở nụ cười thê lương: "Vậy nghe lời phụ thân, chúng ta cùng La gia từ hôn thôi."

~~

Trong phòng La Nam gắt gao nhìn Diêu Nguyệt, mặc dù trong lòng là lửa giận ngập trời nhưng lại không thể làm gì cả, nhìn Chương thị đang đánh nhau với nàng ta, qua một lúc lâu mới khuyên Chương thị: "Nương, nương ra ngoài đi, con có chút chuyện muốn nói với nàng ta."

Chương thị đau lòng nhĩ tử, chỉ vào Diêu Nguyệt nổi giận mắng: "Con à, tất cả đều tại con tiện nhân này, bây giờ thanh danh của con đều nó phá hủy rồi."

Sắc mặt La Nam càng ngày càng âm u, "Nương, nương ra ngoài đi!"

Chương thị không còn cách nào khác, đành phải hùng hù hỏ hỏ khóc khóc lóc lóc mở cửa đi ra.

La Nam nhìn chòng chọc vào Diêu Nguyệt hiện tại như một nữ nhân điên cuồng ở trên giường, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện gì hả? Có phải là ngươi cố ý không? Diêu Nguyệt, thật không ngờ ngươi lại có tâm cơ tốt như vậy, hôm nay thật sự được lắm, ngươi cho rằng náo loạn như vậy, hôn sự của ta và Mầu Đơn có thể giải trừ sao? Ngươi tưởng như vậy ta sẽ cưới ngươi vào cửa sao? Ngươi đừng nằm mơ nữa! Coi như hôn sự của ta và Mầu Đơn bị giải trừ, ta cũng sẽ không cưới nữ tử như ngươi vào cửa!"

Diêu Nguyệt ôm mặt khóc nức nở: "La đại ca, huynh hiểu lầm muội rồi, muội sao có thể làm ra chuyện như vậy? Như vậy đối với muội có lợi ích gì chứ? Thanh danh của muội cũng mất sạch rồi, ngay cả thân thể cũng... cũng... hu hu..." Nàng càng nói càng không nên lời, cứ hu hu mà khóc, càng ngày càng thương. Chuyện này chắc chắn nàng ta sẽ không thừa nhận, nàng ta không ngờ chuyện sẽ âm ỉ thành như vậy, nàng ta tưởng chỉ cần nói cho Thẩm Mầu Đơn, chắc chắn Mầu Đơn sẽ vì tò mò mà một mình lén chạy tới kiểm chứng, chỉ bị một mình Mầu Đơn bắt gặp thì cần bán không sao cả, cho dù có truyền ra ngoài thì cũng không nhất định có người tin, nhưng hôm nay nhiều người như vậy bắt gặp, thân thể của nàng ta cũng bị nam nhân khác nhìn thấy rồi, sau này nên làm sao đây?

La Nam nhìn chằm chằm vào nữ nhân điên cuồng trước mắt, trong đầu nghĩ tới làm thế nào để giải quyết chuyện này, nghĩ hồi lâu mà không ra cách nào cả, hôm nay bị tất cả mọi người bắt gặp, chuyện này không thể giấu được nữa. Xảy ra chuyện như vậy, danh tiếng La gia bọn họ xem như mất sạch rồi, bây giờ chỉ nghĩ phải xử lý Mầu Đơn như thế nào mới được, nếu nàng này ra ý từ hôn thì nguy rồi, nghĩ tới, hẳn ta cũng không để ý tới nữ tử trên giường nữa, sai bước đi ra ngoài.

~~~

Chương thị vừa ra ngoài thì bắt gặp Thẩm Thiên Nguyên đang đứng ở cửa, bà sớm bị Diêu Nguyệt chọc giận tới hỏa khí công tâm, cần bản không chú ý người trước mắt là ai, chỉ giận dữ hung tợn nói: "Tránh ra, chặn ở đây làm gì!" Vừa ngừng đầu, lại thấy một đồng người trong sân, không nhịn được tức giận mắng to: "Cút, còn không mau cút hết đi, nhìn cái gì mà nhìn, có gì hay mà nhìn! Cần thận hậu viện nhà mình cũng bị cháy đây."

Sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên càng ngày càng khó coi, ông không ngờ Chương thị lại là người như vậy, bây giờ xem ra chuyện xảy ra như vậy coi như là chuyện tốt, nếu không sau này Mầu Đơn gả cho gia đình như vậy, có một mẹ chồng như vậy, thật khó sống qua ngày.

Nhìn xuống sự tức giận ở trong lòng, Thẩm Thiên Nguyên trầm giọng nói: "La phu nhân, chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, ta cũng không muốn nói nhiều nữa, từ nay về sau hôn sự của Mầu Đơn nhà ta và nhi tử của bà coi như thôi vậy, ngày mai ta sẽ đích thân tới đây đối canh thiệp về."

Hiện giờ Chương thị đang trong cơn giận dữ, lại nhớ tới chuyện Yến vương lần trước, trong lòng càng thêm giận dữ, nghĩ tới nhi tử của mình là người ưu tú nổi bật, lại vì chút chuyện nhỏ như vậy mà bị từ hôn, hôn sự như vậy không cần nữa thì thôi, đợi sau này lại định mới hôn sự mới tốt hơn cho nhi tử! Nghĩ tới đây, cơn giận trong lòng cũng đủ rồi, chỉ vào Thẩm Thiên Nguyên nổi giận mắng: "Từ hôn thì từ hôn, ai mà cần cô nương nhà các ngươi chứ, con ta cưới cô nương nhà ngươi là uất ức cho con ta rồi! Ngày mai nếu ngươi không tới đối canh thiệp về thì ta và Thẩm gia các ngươi không xong đâu! Đùa gì chứ, coi trọng bản thân quá nhỉ, ta nói cho ngươi biết, sau này con ta sẽ có tiền đồ rộng mở, tới lúc đó đừng có hối hận mà bám vào người con ta!"

Lúc La Nam từ trong phòng ra, vừa đứng lúc nghe được những lời này của mẫu thân mình, liền cả giận, sắc mặt càng ngày càng khó coi, sau đầu bắt đầu đau rụng rức.

Tác giả có lời muốn nói: trên thực tế những người như Chương thị không ít, luôn cảm thấy con trai mình cực kỳ giỏi, con dâu nhất định phải hầu hạ con mình như hoàng đế, dù con trai có phạm lỗi gì thì cũng không phải là lỗi.

Hôn sự bị hủy là cái chắc rồi, mọi người không cần lo lắng, không có gì bất ngờ cả.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Thẩm Thiên Nguyên nghe xong những lời này, bị chọc tức, sắc mặt trắng bệch, cơ thể run run, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: "Được... Được lắm, ngày mai Thẩm gia chúng ta sẽ tới lấy thiệp canh về, thật không ngờ, thật không ngờ La gia lại là gia đình như vậy!"

Dứt lời, liền kéo Thẩm Mầu Đơn về mặt hoảng sợ đi ra ngoài, sau lưng có người đang nghị luận âm ỉ, lời nói truyền vào tai Thẩm Thiên Nguyên và Thẩm Mầu Đơn: "Thẩm gia cô nương này thật đáng thương, thật không ngờ đại gia La gia lại là loại người như vậy, nghe nói nữ nhân kia là bạn tốt của Thẩm cô nương? Cái này thật là làm người ta tổn thương nha. Ai, các ngươi nói, Thẩm cô nương này đã nhìn thấy chuyện bản thủ bên trong chưa?"

Mấy vị nho sinh cùng nhau tới đây vẫn chưa rời khỏi, nghe vậy, hướng về phía đám người chấp tay: "Xin các vị đừng nghị luận về Thẩm gia cô nương nữa, vừa rồi chúng ta cùng với cô nương Thẩm gia tới đây, cô nương Thẩm gia đứng ở phía sau, không thấy được tình hình bên trong, vì thể diện của cô nương nhà người ta, mong các vị đừng nên nhắc lại nữa."

Mấy vị này đều là nho sinh, phẩm hạnh đoan chính, mọi người dĩ nhiên tin tưởng rồi, cũng không nói gì nhiều, lại nhìn về phía Chương thị đang đứng như ác phụ ở dưới hiên phòng chỉ chỉ trỏ trỏ. mấy vị nho sinh kia cũng không ngờ La Nam lại là loại người như vậy, bây giờ thấy hắn ta bước ra, sắc mặt đều có chút khó coi, vội vã nói lời từ biệt.

Khó khăn lắm mới đuổi hết toàn bộ khách nhân về, La Nam sắc mặt âm trầm đứng ở đầu giường La lão gia, Chương thị thì khóc lóc thảm thiết, đại phu đang bắt mạch cho La lão gia, sau một hồi mới thu tay lại, nói: "La lão gia chỉ là tức giận công tâm, cũng may không có gì đáng ngại, ta kê toa thuốc cho phu nhân sai người đi lấy thuốc về sắc cho lão gia uống là được rồi."

Đại phu vừa đi, Chương thị lại kêu trời trách đất nằm khóc ở đầu giường La lão gia, vừa khóc vừa mắng Diêu Nguyệt, nhưng cũng không nói nhảm của mình một câu, khóc tới nỗi La Nam cũng thấy đau đầu, ngay cả La lão gia cũng bị tiếng khóc làm cho tỉnh lại. La lão gia vừa mở mắt liền thấy La Nam đứng ở đầu giường, sắc mặt trắng bệch, cố gắng ngồi dậy ở đầu giường, chỉ vào La Nam cá giận nói: "Người cái nghiệt chương này, xem xem chuyện tốt mà người đã làm kia, lần này La gia chúng ta coi như bị người phá hủy hoàn toàn rồi!"

Chương thị ngừng đầu lau nước mắt, uất ức nói: "Lão gia, ông trách con ta làm chi? Rõ ràng là à tiện nhân kia quyến rũ con ta đấy chứ!"

La lão gia tức giận, chỉ vào Chương thị run rẩy nói: "Con hư tại mẹ mà!" Chợt nhớ tới gì đó, vùng vẫy nhìn lướt ra bên ngoài: "Thông gia đâu? Chuyện này phải từ từ giải thích rõ với thông gia một chút, chúng ta phải xin lỗi đằng hoàng, hôn sự của nghiệt chương này may ra có thể vẫn hồi..."

Không đợi La lão gia nói xong, Chương thị đã khinh thường nói: "Còn thông gia cái gì chứ, chuyện vừa xảy ra là bọn họ liền vội vã muốn từ hôn với Nam Nhi nhà chúng ta, ta đồng ý rồi, có gì đặc biệt hơn người chứ, ai cần cô nương nhà bọn họ chứ, con của nương yên tâm, sau này nương sẽ tìm cửa hôn sự tốt hơn cho con..."

La Nam chưa bao giờ cảm thấy mẫu thân của mình lại có gương mặt đáng ghét như thế, giờ phút này hắn thật sự mệt mỏi rồi, trong đầu một khoảng trống không. La lão gia càng thêm khiếp sợ nhìn Chương thị, "Bà... Bà..." Rốt cuộc chưa nói ra được lời nào, hai mắt tối sầm, lại ngất đi.

~~~~

Thẩm Mầu Đơn đi theo Thẩm Thiên Nguyên ra khỏi cổng lớn La gia, cơ thể Thẩm Thiên Nguyên vẫn còn run rẩy, tức giận không nhẹ, Thẩm Mầu Đơn có chút bất đắc dĩ đi theo sau lưng phụ thân, trong mắt chỉ có sự áy náy, sự bất đắc dĩ, sự cô đơn mà không có chút đau lòng hay khổ sở.

Hai người đi ra khỏi ngõ, đi ngang qua một chiếc xe ngựa tầm thường, bên cạnh còn có vài tiểu thương đang rao hàng, cho nên Thẩm Mầu Đơn cũng không đặc biệt chú ý đến xe ngựa này, suốt đường đi theo Thẩm Thiên Nguyên về nhà.

Mà không biết rằng trong xe ngựa có một người nét mặt vô cảm đang nhìn nàng, bên cạnh còn có người đang cười híp mắt nói: "Điện hạ, chuyện vừa rồi xảy ra ở La gia đều truyền ra ngoài rồi, Thẩm tử cô nương này cũng thật xui xẻo, bắt gặp vị hôn phu và bạn tốt của mình tư thông với nhau, theo lý mà nói thì Thẩm cô nương hẳn là đau lòng lắm mới phải, nhưng sao lại thấy trong mắt nàng chỉ có sự áy náy mà không có cảm giác đau lòng vậy."

Dĩ nhiên Vệ Lang Yến cũng nhìn thấy, nếu thật sự thích nam nhân kia thì khi xảy ra chuyện như vậy đáng lẽ phải đau lòng muốn chết mới đúng, nhưng vẻ mặt của nàng lại lộ vẻ bất đắc dĩ nhiều hơn cùng với sự áy náy khi nhìn phụ thân của mình, chỉ sợ cô nương này đã muốn từ hôn từ lâu rồi, chẳng lẽ chuyện vừa rồi ở La gia thật ra là mưu kế của nàng? Vừa thoát khỏi một nam nhân mình không thích, vừa khiến cho nam nhân và bạn tốt của mình thân bại danh liệt, mặc dù bản thân bắt gặp gian tình, nhưng vì có người ngăn ở phía trước nên cũng không nhìn thấy chuyện bản thân bên trong, danh dự của bản thân cũng trong sạch không bị tổn hại một chút nào, thủ đoạn hay thật.

Trần Hoàng Văn từ khe cửa sổ nhìn nữ tử đang dần dần đi xa, thông thả nói: "Cô nương này thật không giống các cô nương khác, chỉ sợ chuyện này không thoát khỏi liên quan tới nàng."

Vệ Lang Yến thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu không phải hai người kia đã tư thông với nhau từ sớm, nàng làm sao có thể vạch trần bọn họ trước mặt mọi người như vậy được, chỉ có thể nói là nàng thông minh, không để danh dự của mình bị tổn hại chút nào lại làm cho danh dự của kẻ đã hại mình bị mất hết, bản thân mình cũng thành công rút khỏi." Hắn không thể không thừa nhận hắn đối với nữ tử này càng thêm ấn tượng với sự thông minh quyết đoán của nàng, hơn nữa hắn không ghét tính cách như vậy.

Nữ tử gặp chuyện nên có thái độ như vậy, nếu cứ khóc lóc sụt sùi như thế thì thật làm cho lòng người phiền não.

Trần Hoàng Văn cười cười, lại nói: "Điện hạ, qua hai tháng nữa là cuối năm rồi, vừa là đại thọ của hoàng thái hậu, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, lệnh ngài lập tức khởi hành về kinh."

"Nửa tháng sau rồi hẵng khởi hành về kinh, mấy ngày nay ta còn có vài việc phải làm." Vệ Lang Yến hình như nhớ tới điều gì đó, trên gương mặt không bao giờ thay đổi lại nhiễm mấy phần bi thương. Trần Hoàng Văn bên cạnh tự biết là chuyện gì, không nhiều lời nữa.

Sau khi Thẩm Mầu Đơn và Thẩm Thiên Nguyên về tới Thẩm gia, Tư Cúc Lục Nhi thấy lão gia nổi giận đùng đùng bước vào phòng đều có chút bối rối, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Thẩm Mầu Đơn theo sau bước vào, Tư Cúc vội vàng giữ nàng lại: "Cô nương, người và lão gia không phải đi chúc thọ La lão gia sao? Sao lão gia lại nổi giận đùng đùng trở về?"

"La gia xảy ra một chút chuyện, hôn sự của ta và La... đại ca phải hủy rồi." Thẩm Mầu Đơn rũ mắt xuống, bỗng nhiên lại nói: "Đi lấy chút vỏ cây hợp hoan tới đây, tối nay dùng nhân khô hầm cháo." Nói xong mới đi theo Thẩm Thiên Nguyên vào phòng.

Trong phòng đã đốt lò sưởi, trên lò sưởi có kê một cái ấm đồng nấu nước nóng, đang sôi sùng sục, Thẩm Mầu Đơn đi qua nhắc ấm đồng pha chút nước trà, bưng một ly qua cho Thẩm Thiên Nguyên: "Phụ thân, uống chút trà đi, đừng để tức giận hại sức khỏe."

Thẩm Thiên Nguyên quay đầu, nhìn dáng vẻ của nữ nhi, trong lòng càng thêm khó chịu, ông thở dài nặng nề nói: "Mẫu Đơn, đều tại phụ thân không tốt, ban đầu phụ thân đã không coi trọng mối hôn sự này, nhưng tổ mẫu con đã đồng ý rồi, lại thấy con vui mừng trong lòng nên cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ là không ngờ lại hại con, Mẫu Đơn, đều là phụ thân có lỗi với con."

Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn cũng không dễ chịu gì cho cam: "Phụ thân, phụ thân đừng khó chịu nữa, thật ra con thấy không sao cả, chuyện này đối với con mà nói chưa chắc đã là chuyện xấu, dù sao cũng tốt hơn sau khi thành thân rồi mới phát hiện bọn họ... Như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Ít ra trước mắt con còn có thể từ hôn, danh tiếng cũng không bị tổn hại gì, sau này chắc chắn có thể tìm được lang quân tốt. Cho nên, phụ thân, phụ thân đừng giận nữa, vì loại người như vậy mà tức giận hại sức khỏe thì không đáng."

Đang nói, nghe tiếng Tư Cúc ở ngoài cửa: "Cô nương, đồ đã đem tới rồi."

Thẩm Mẫu Đơn quay đầu lại, để Tư Cúc bước vào, lấy vỏ cây hợp hoan nung ấm đưa tới quăng vào lò sưởi, Tư Cúc nhìn Thẩm Mẫu Đơn muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn dáng vẻ lão gia nhà mình thì cái gì cũng không dám hỏi rồi đi ra ngoài. Không lâu sau, trong phòng liền phảng phất mùi hương thanh nhẹ, vỏ cây hợp hoan và nhãn khô có thể giải sầu, an thần, lúc này dùng một chút là hiệu quả tốt nhất.

Việc đã đến nước này, Thẩm Thiên Nguyên cũng hết cách, Thẩm Mẫu Đơn cũng khuyên mấy câu rồi trở về phòng mình.

Sáng sớm ngày hôm sau Thẩm Thiên Nguyên mang theo thiếp canh đi tới La gia, La lão gia hoàn toàn ngã bệnh, nghe nói Thẩm Thiên Nguyên tới, cố gắng đứng lên. Thẩm Thiên Nguyên vào phòng, cái gì cũng không nói, trực tiếp vỗ thiếp canh xuống bàn: "La lão gia, ta nghĩ chúng ta đã không còn gì để nói nữa, bây giờ đổi thiếp canh trở về đi, từ nay nhà ta và La gia các người không còn bất cứ quan hệ nào nữa."

La lão gia tựa vào đầu giường ho hai tiếng, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô hồn: "Thẩm lão đệ, chuyện này quả thật là lỗi của nghiệp chướng nhà ta, nhưng ngài có thể cho nó thêm một cơ hội nữa được hay không, nó... nó chỉ là nhất thời hồ đồ thôi."

Về mặt Thẩm Thiên Nguyên lạnh lùng: "La lão gia, nên nhanh chóng đổi thiếp canh về đi, nếu không náo loạn tới trên công đường thì không hay đâu."

Chương thị đứng bên cạnh không nhịn được, giận dữ nói: "Người nói cái gì, người còn mặt mũi để nói sao, thật coi con ta..."

"Khụ khụ, phụ nhân hiền hùng này, còn không mau cầm miệng cho ta!" La lão gia giận dữ, giờ phút này hận không thể đuổi phụ nhân hiền hùng này đi.

Chương thị giận dữ ngậm miệng, ném không ít ánh mắt sắc như đao cho Thẩm Thiên Nguyên, Thẩm Thiên Nguyên thở gấp, kiên trì muốn đổi thiếp canh về, từ hôn, nếu không thì gặp trên công đường. La lão gia bất đắc dĩ, kêu Chương thị đi lấy thiếp canh, Chương thị vui mừng hơn hờ đi lấy thiếp canh tới đổi trả lại, từ đó, hôn sự của Thẩm gia và La gia bị giải trừ.

Thẩm Thiên Nguyên cầm lấy thiếp canh của nữ nhi, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, âm thầm thở, về sau nhất định phải tìm cho nữ nhi một mối hôn sự tốt, dù cho lão phu nhân có nhận lời lung tung thì ông cũng sẽ không đồng ý.

Còn chưa ra khỏi cổng lớn La gia, bỗng Thẩm Thiên Nguyên bị người ngăn lại, nhìn nguy quân tử trước mặt, sắc mặt Thẩm Thiên Nguyên không đổi: "La Nam, người ngăn ta lại làm chi! Bây giờ thiếp canh đã đổi về, Mẫu Đơn nhà ta và người đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi."

La Nam tới đây cũng chỉ là muốn cứu vãn mối hôn sự này, hẳn ta biết nếu từ hôn, chỉ sợ về sau càng không có cô nương nào chịu gả đến La gia, chuyện với Diêu Nguyệt sẽ trở thành sỉ nhục cả đời của hẳn ta, hẳn ta tự nói với mình rằng đây không phải vì yêu Thẩm Mẫu Đơn, mà chỉ vì cần có mối hôn sự này thôi. Hẳn cho là mình sẽ không đau lòng, nhưng nghe được những lời này trái tim hẳn ta như bị đánh một roi, có chút đau, có chút chua. Nhưng hẳn ta tin Mẫu Đơn rất yêu hẳn ta, cho nên nếu cầu xin Mẫu Đơn, chờ nàng bớt giận, nói không chừng sẽ tha thứ cho hẳn ta. Không! Đối với sự hiểu biết của hẳn ta về Mẫu Đơn, nàng nhất định sẽ tha thứ cho mình, bây giờ chỉ cần thuyết phục được Thẩm bá phụ nữa là thành công rồi.

"Bá phụ, ta biết chuyện này là lỗi của ta, nhưng ta thật sự rất thích Mẫu Đơn, chuyện với Diêu Nguyệt cũng chỉ là nhất thời xúc động thôi, ta bảo đảm sau này sẽ không còn nữa, bá phụ, nay ta chỉ xin ngài cho ta một cơ hội có được không? Ngài yên tâm, ta sẽ cầu xin sự tha thứ của Mẫu Đơn, mặc kệ Mẫu Đơn tức giận ta như thế nào, ta cũng sẽ cầu xin bằng được sự tha thứ của nàng."

Thẩm Thiên Nguyên tức tới mức sắp học máu, chợt nhớ tới Mẫu Đơn quả thực rất thích hẳn ta, nếu hẳn ta thật sự dỗ dành được thì làm sao đây, nghĩ vậy, việc tiếp lời ứng phó với nam nhân này ông cũng lười nói, vội vội vàng vàng trở về Thẩm gia.

Mới vừa về tới Thẩm gia, Thẩm Mẫu Đơn đã báo cho ông một tin tốt, nói muốn đi chùa lễ Phật bảy ngày.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Thẩm Thiên Nguyên vội vàng chạy về chính là muốn khuyên Mẫu Đơn đừng tin lời La Nam, trước đây tình nghĩa Mẫu Đơn đối với La Nam và Điều Nguyệt ông đều thấy rõ, tuy hôm qua nàng an ủi mình rằng từ hôn là chuyện tốt, nhưng ai biết được có phải là thật không hay chỉ là để an ủi ông thôi, sau đó lại bị tên ngụy quân tử đó dỗ dành, rồi lại khốc lóc ngoan ngoãn nói với ông rằng mình và La Nam là thật lòng yêu nhau. Nhưng cũng không muốn nóng vội xông vào, hỏi Tư Cúc trước xem cô nương nhà mình đang ở đâu, biết nàng ở trong phòng, mới đi gõ cửa, Mẫu Đơn liền mời ông vào.

Vừa mở cửa phòng ra còn chưa kịp nói gì, ông đã nghe cô nương nhà mình nói: "Phụ thân, mấy ngày gần đây con muốn đi Đại Giác Tự lễ phật bảy ngày, là dịp tốt để bản thân tĩnh tâm một chút."

Thẩm Thiên Nguyên không chút do dự liền gật đầu đồng ý, nếu Mẫu Đơn tới chùa thì La Nam sẽ không thể nào tìm được nữa, chỉ hy vọng trong khoảng thời gian này Mẫu Đơn có thể chân chính nhìn rõ mặt mũi tên ngụy quân tử này, đừng có dành tình cảm cho hắn ta nữa: "Đi chùa lễ phật mấy ngày cũng tốt, dẫn theo Tư Cúc đi đi, bây giờ trời lạnh rồi, con phải chú ý chút, đừng để bị bệnh. Lúc đi nhớ cúng chùa một ít đậu và gạo, ta thấy cái trắng và củ cái ở hậu viện của con cũng sắp hái được rồi, cũng cúng một ít cho chùa luôn đi, ngày mai ta đi nói với tổ phụ con một tiếng, nhân tiện mượn về chiếc xe ngựa để dùng."

Thẩm Mẫu Đơn gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nàng tới chùa, thứ nhất nàng thật lòng muốn đi chùa lễ phật, chân thành bày tỏ sự kính trọng và cảm tạ đối với các vị thần phật bồ tát. Tiếp trước, bởi vì oán hận này mà nàng bị trói buộc hơn nghìn năm, chỉ sợ dù có sống lại thì trong lòng nàng cũng không thể giải thoát được, hôm nay cuối cùng nàng đã có thể thoát khỏi sự trói buộc này rồi, nàng hi vọng cuộc sống sau này sẽ không vướng vào ân oán với bọn họ nữa, bọn họ đều đã nhận được báo ứng thích đáng rồi, suốt quãng đời còn lại, bọn họ sẽ khổ sở dây dưa cả đời, cái này so với chết càng khiến người ta đau khổ hơn, nàng hi vọng bản thân mình có thể thật sự được giải thoát, nàng chỉ mong có thể bình an sống hết quãng đời còn lại, bảo vệ người nhà. Thứ hai là để tránh mặt La Nam và Điều Nguyệt, sắp tới hai người này chắc chắn sẽ đến tìm, nàng không cảm thấy bản thân có thể ở trước mặt bọn họ giả vờ như đau lòng muốn chết, chỉ bằng thuận tiện tránh mặt bọn họ một thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mẫu Đơn đã dậy từ sớm, nàng vốn không muốn dẫn theo Tư Cúc, Thẩm Thiên Nguyên cứ kiên trì, nói là mọi người đều trông cái trắng và củ cái, người mua ở tiệm lương thực gần đây ít đi rất nhiều, ông và Lục Nhi có thể tự sắp xếp được, để Tư Cúc đi với nàng đi. Thẩm Mẫu Đơn hiểu đây là phụ thân quan tâm nàng, nên không cự tuyệt nữa.

Con người tổ phụ rất tốt, hôm nay Thẩm gia không có ai ra ngoài cả, rất nhanh Thẩm Thiên Nguyên đã mượn được xe ngựa về, lại mượn thêm một chiếc xe bò để kéo đồ, trước hết để cho Thẩm Mẫu Đơn và Tư Cúc tới chùa trước, ông cùng Lục Nhi ngồi xe bò theo sau chở lương thực và rau củ tới chùa.

Thẩm Mẫu Đơn chỉ mang theo hai bộ quần áo, nghiến mực, giấy và bút lông, Tư Cúc cũng mang theo hai bộ quần áo, hai người ngồi xe ngựa tới chùa trước. Không ngờ vừa ra khỏi cổng lớn của Thẩm gia, một tiếng hét chói tai vang lên: "Thẩm Mẫu Đơn, ta biết ngươi đang ở trong xe ngựa, mau chóng cút ra đây cho ta."

Thẩm Mẫu Đơn cau mày, đây là tiếng của Điều Nguyệt, thật không ngờ nàng ta lại gấp gáp tới tìm mình như vậy, nàng tưởng ít ra cũng đợi hai ba ngày sau chứ.

"Cô nương" Tư Cúc lo lắng nhìn Thẩm Mẫu Đơn, kể từ khi biết chuyện đã xảy ra, Tư Cúc đặc biệt lo lắng cho cô nương nhà mình, bây giờ càng thêm cảm phiền, Điều Nguyệt này vẫn còn mặt mũi tới tìm cô nương của bọn họ sao, thật là không biết xấu hổ, không biết cô nương đang đau lòng sao, hai người mà mình tin tưởng như vậy lại làm ra chuyện như thế...

Dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn không muốn gặp Điều Nguyệt, đang muốn kêu phu xe tiếp tục chạy nhanh về phía trước, đột nhiên rèm xe bị người ta kéo ra, một khuôn mặt tiêu tụy hiện ra trước mặt hai người.

Điều Nguyệt giống như cả đêm không ngủ, dưới mắt là quầng thâm xanh đậm, sắc mặt vàng vọt, trong mắt mang đậm vẻ tàn độc, nàng ta nhìn chăm chăm vào Thẩm Mẫu Đơn, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Tư Cúc chán ghét trừng mắt nhìn Điều Nguyệt, giơ tay bảo vệ ở phía trước Thẩm Mẫu Đơn: "Điều Nguyệt, ngươi còn mặt mũi tới tìm cô nương nhà chúng ta sao? Cô nương nhà chúng ta không muốn gặp người không biết xấu hổ như ngươi, thật không biết thẹn mà, còn không mau cút xuống."

Điều Nguyệt hung ác nhìn về phía Tư Cúc: "Người phải cút xuống là ngươi mới đúng, ta có chuyện muốn nói với Thẩm Mẫu Đơn."

Tư Cúc bị ánh mắt hung ác của Điều Nguyệt dọa, không lùi bước, ngược lại ưỡn thẳng lưng: "Điều Nguyệt, ngươi đi mau, đừng có ở đây ức hiếp cô nương nhà chúng ta, nếu ngươi cứ ở đây không đi, ta sẽ kêu phu xe tới kéo ngươi xuống!"

Ánh mắt Thẩm Mẫu Đơn nhìn thẳng vào Điều Nguyệt: "Điều Nguyệt, ngươi có chuyện gì muốn nói thì nói đi, giữa chúng ta không có chuyện gì là không thể nói trước mặt người khác cả."

Điều Nguyệt nào chịu, nếu để người khác biết nàng ta hạ được với La Nam, chỉ sợ ngay cả làm thiếp của La gia cũng không làm được, bây giờ sự trong sạch và thân thể đều bị mất, nàng chỉ có thể gả đến La gia thôi. Hôm nay tới là để làm rõ, chuyện hôm qua rốt cuộc có phải là Thẩm Mẫu Đơn cố ý dẫn người tới không. Nàng ta hung ác nhìn hai người, mắt thấy Tư Cúc không chịu xuống xe, nàng ta chợt đưa tay kéo áo Tư Cúc kéo xuống dưới, tay còn lại thuận thế nắm tóc Tư Cúc, làm Tư Cúc kêu lên đau đớn.

Thẩm Mẫu Đơn hạ mi cau mày, vội nói: "Tư Cúc, ngươi đi xuống trước đi, đợi nàng ta nói xong lời muốn nói chúng ta lại tiếp tục lên đường, ngươi đừng lo, ta sẽ không có chuyện gì đâu."

Tư Cúc căm phẫn bước xuống xe ngựa, Điều Nguyệt bước lên xe ngựa ngồi đối diện Thẩm Mẫu Đơn, nàng ta nhìn chăm chăm Thẩm Mẫu Đơn, cười lạnh một tiếng: "Mẫu Đơn, ta thấy ngươi hôm nay dường như không đau lòng lắm thì phải, nam nhân ngươi yêu nhất sùng bái nhất bây giờ ở bên ta rồi, vậy mà ngươi không đau lòng sao?"

Thẩm Mầu Đôn buồn bã cười: "Không gì đau thương hơn trái tim đã chết, bây giờ nhìn thấy hai người các người ta lại cảm thấy buồn nôn, cho nên người có lời gì muốn nói thì nói nhanh lên, nói xong thì rút đi, suốt đời này ta cũng không muốn gặp lại hai người các người nữa."

Diêu Nguyệt hừ một tiếng, hình như cảm thấy đây mới là đáng về mà Thẩm Mầu Đôn nên có: "Chuyện hôm qua có phải là người cố ý hay không? Người cố ý dẫn những người đó đi theo để sỉ nhục ta? Thẩm Mầu Đôn thật không ngờ người lại nhẫn tâm như vậy!"

"Cố ý?" Sắc mặt Thẩm Mầu Đôn trở nên trắng bệch: "Ta vốn nghĩ huynh ấy là chính nhân quân tử, ta căn bản không có nghi ngờ huynh ấy, lời người nói ta vốn không tin, cũng sẽ không đi. Ta tới sương phòng không phải vì tìm người, mà là tìm huynh ấy hỏi thăm tình hình ở An Dương, người biết mà, bây giờ A Hoán đã đậu sơ khảo, mùa xuân tới là phải lên kinh dự thi, huynh ấy từng đi qua, ta chỉ muốn hỏi thăm huynh ấy một chút. Mấy vị bằng hữu kia cũng vừa lúc có việc muốn tìm huynh ấy, chúng ta vốn dĩ không biết huynh ấy đang ở sương phòng hậu viện, là Thanh Trúc trực tiếp dẫn chúng ta đi qua, ai ngờ..." Hình như nàng lại nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cơ thể cũng có chút lung lay, đưa tay vịn một góc cửa sổ bên cạnh.

Nàng thật sự không phải cố ý? Diêu Nguyệt có chút nghi ngờ, lại cảm thấy tính tình của Mầu Đôn thật sự không làm ra chuyện dẫn người khác đi sỉ nhục nàng ta, chẳng lẽ thật sự chỉ là sự tình cờ? Là nàng ta hiểu lầm rồi sao?

Về mặt Thẩm Mầu Đôn càng thêm thê lương, nàng thì thảo nhỏ nhẹ: "Chính vì vẫn luôn cho rằng huynh ấy là chính nhân quân tử, cho dù biết nha đầu Thanh Trúc kia có ý với huynh ấy ta cũng không thấy có vấn đề gì cả, luôn nghĩ huynh ấy thật lòng thích ta, sẽ không làm tổn thương trái tim của ta, không ngờ nha đầu Thanh Trúc kia sẽ như vậy, lại để ta bất gặp chuyện của các người, lòng dạ nha đầu kia thật là ác độc..."

Diêu Nguyệt sững sờ, sắc mặt trắng bệch hỏi: "Người nói cái gì? Nha hoàn Thanh Trúc kia thích La đại ca? Hôm qua là nha đầu Thanh Trúc kia dẫn các người qua sao?" Sự việc ngày hôm qua xảy ra quá đột ngột, nàng ta căn bản không để ý đến Thanh Trúc đứng ngoài cửa.

Thẩm Mầu Đôn chỉ là sắc mặt trắng bệch cúi thấp đầu không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Diêu Nguyệt như bước ra từ mây mù, chợt sáng tỏ, nha đầu Thanh Trúc kia nếu như thích La Nam, vừa là nha hoàn cận thân của La Nam, tất nhiên sẽ biết chuyện của nàng ta và La Nam, vậy thì chuyện này cũng quá rõ ràng rồi. Nhất định là nha hoàn kia muốn sỉ nhục nàng ta nên mới dẫn theo nhiều người như vậy tới sương phòng, như vậy không chỉ tổn hại danh tiếng của nàng ta, cũng hủy luôn hôn sự của Thẩm gia và La gia, và lại nha đầu này là cô nương nhà tử tế, lại nhìn thấy cơ thể của nam nhân, cả đời này tự nhiên chỉ có thể đi theo nam nhân kia rồi, một mũi tên trúng ba con chim thật là một kẻ sách hay, thật là một nữ nhân thông minh!

Diêu Nguyệt siết chặt nắm tay: "Tiện nha đầu kia, đồ nha đầu chết tiệt, ta sẽ không tha cho ả đâu." Nói xong cũng không quay đầu lại nhìn Thẩm Mầu Đôn, vội vã nhảy xuống xe ngựa.

Thẩm Mầu Đôn xuyên qua khe hở của cửa xe nhìn theo bóng lưng vội vã rời đi của Diêu Nguyệt, trong lòng tĩnh lặng như nước. Kiếp trước, mặc dù Thanh Trúc vô ý lấy mạng của nàng, nhưng mặc kệ như thế nào, chính bởi vì sự ghen tỵ của ả ta, bản thân nàng mới bất gặp gian tình của hai người kia, lúc này mới bị Diêu Nguyệt hại chết, nếu đã vậy, ả sẽ phải trả giá cho những việc mình đã làm. Hôm qua bởi vì nàng đã biết từ sớm Thanh Trúc cũng biết gian tình của hai người kia, nên mới lợi dụng Thanh Trúc, gọi ả tới, để cho ả dẫn mọi người đi sương phòng, nếu Thanh Trúc không ghen tỵ, an an phận phận, chuyện này sẽ không bị bại lộ trước mặt mọi người, muốn trách thì chỉ có thể trách một không có đầu óc, một hiểm độc. La Nam cũng thật xui xẻo, danh tiếng cả đời bị mất hết, lại có hai nữ nhân này ở bên cạnh hắn ta, cả đời này hắn ta đừng mong nghĩ đến chuyện xoay chuyển.

Tư Cúc đã trèo lên xe ngựa, nhìn dáng vẻ Thẩm Mầu Đôn đang ngây ngốc, cho rằng nàng lại nhớ tới chuyện đau lòng hôm qua, vội vàng an ủi nàng: "Cô nương, người đừng đau lòng nữa, vì tên quỷ quân tử và nữ tử xấu xa như vậy không đáng đâu, sau... sau này chắc chắn sẽ có nam nhân tốt hơn đang chờ cô nương đây."

Thẩm Mầu Đôn thu hồi ánh mắt, hướng về phía phu xe ở phía trước nói tiếp tục lên đường, rồi quay đầu nhìn về phía Tư Cúc, vỗ vỗ tay của nàng ấy, "Người đừng lo, ta không sao cả, bọn họ... Bây giờ ta coi như mắt mình bị mù, ít ra như vậy cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn là sau này mới phát hiện ra có phải hay không?"

Tư Cúc ra sức gật đầu: "Cô nương hiểu lý lẽ như vậy là tốt rồi."

~~~~~

Đại Giác Tự nằm trên núi Hương Sơn ở ngoại thành huyện Lâm Hoài, được xây dựa vào núi, từ đông sang tây gồm các điện Không Môn, Kim Cương, Vô Lượng Thọ Phật, La Hán Đường bốn gian viện hợp lại tạo thành. Ngoài ra còn có các tòa kiến trúc khác như Nghi Cư Đường, Khế Vân Hiên, Khuynh Vân Đình, Y Lan Đường, v.v... mấy tòa kiến trúc này đều là các viện dành cho khách tới lễ Phật dâng hương nghỉ ngơi. Hậu viện của chùa gồm có tầng phòng (phòng của các tăng nhân), hương tích trù (nhà bếp), trai đường (nhà ăn), chấp sự đường, trà đường...

Đại Giác Tự được các dãy núi vây quanh, trước chùa là vùng đất bằng phẳng màu mỡ phì nhiêu, sau chùa là núi non trùng điệp, xanh tươi rậm rạp, sau chùa còn có dòng suối trong, từ khe đá chảy ra, được các tăng nhân dùng ống trúc dẫn nước chảy róc rách vào cái hồ đá trong chùa, người trong chùa đều lấy nước từ đây để dùng.

Đại Giác Tự này được xem là có tiếng nhất khắp cả triều Vệ, không biết nguyên nhân như thế nào, người tới đây cầu nguyện đa phần đều được toại nguyện, vì vậy hương khói hết sức thịnh vượng, mùa xuân, hạ, thu hằng năm người tới lễ Phật càng nhiều không kể xiết, nay là mùa đông, hương khói vẫn thịnh vượng như cũ, nhưng người ở lại lễ Phật cũng không nhiều, thậm chí Thẩm Mầu Đôn và Tư Cúc còn được phân hẳn một tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33

Dọc đường đi, Thẩm Mầu Đơn và Tư Cúc cũng không nói chuyện với nhau, Thẩm Mầu Đơn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cảm giác được Tư Cúc rón rén phủ áo khoác da lông lên người nàng, xe ngựa lắc lư chạy hai canh giờ mới đến chân núi Hương Sơn, quãng đường còn lại chỉ có thể tự đi bộ nên hai người xuống xe ngựa đi bộ lên Hương Sơn. Con đường lên núi không bằng phẳng, chỉ sợ xe bò phía sau không lên được, hai người đi hơn nửa canh giờ mới tới chùa. Không lâu sau Thẩm Thiên Nguyên và Lục Nhi ngồi xe bò lên tới nơi, mọi người nói rõ mục đích đến đây, người tiếp đón của chùa lập tức hoan nghênh mấy người bước vào, cuối cùng sắp xếp cho Thẩm Mầu Đơn và Tư Cúc ở một tiểu viện trong Nghi Cư Đường.

Trong tiểu viện này có tám sương phòng, nếu là ngày trước thì một tiểu viện nhỏ nhỏ này có thể ở chứa được mấy người, nay chỉ sắp xếp cho Thẩm Mầu Đơn và Tư Cúc ở bên trong, Tư Cúc vào phòng trải giường chiếu sửa sang quần áo, Thẩm Thiên Nguyên kéo Mầu Đơn nói chuyện, dẫn nàng yên tâm đợi ở đây, đừng suy nghĩ lung tung, qua một thời gian nữa sẽ tới đón nàng về, lại dẫn nàng mặc nhiều quần áo một chút, trời lạnh, đừng để bị cảm lạnh, lại lại nhai nhai nói một hồi thấy sắc trời không còn sớm nữa, mới cùng Lục Nhi ngồi xe bò xuống núi.

Chờ Tư Cúc dọn phòng xong, lại đốt lò than mà tiểu hòa thượng đưa qua, thổi một chút, đợi lửa cháy lớn rồi nhắc ấm đồng đựng đầy nước sôi đặt lên lò, lúc này mới thấy trong phòng ấm áp hẳn lên.

Nhân lúc sắc trời còn chưa tối, Thẩm Mầu Đơn kêu Tư Cúc mài mực, ngồi trên bồ đoàn có chút cũ nát, chép Tâm Kinh, tới khi chép đủ bảy bảy bốn mươi chín lần mới dừng lại. Sắc trời bên ngoài đã tối từ lâu, Tư Cúc đốt sáng đèn dầu, lại đi nhận đồ ăn tối, lúc trở về thì đồ ăn đã nguội, một đĩa đậu phụ, thịt viên chay, cải trắng xào, hai chén súp đậu nành. Dùng lò than hâm nóng lại thức ăn, hai người ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm.

Bên này Thẩm Mầu Đơn cũng không biết La gia đã xảy ra chuyện, sau khi Diêu Nguyệt nghe lời nói của Thẩm Mầu Đơn thì chạy thẳng tới La gia, chỉ tiếc là La Nam vốn không muốn gặp nàng ta, nàng ta xông thẳng vào, đầu tiên là bị Chương thị ngăn lại nhục mạ một phen, nàng ta nhẫn nhịn không lên tiếng, tới khi gặp La Nam thì lại thấy Thanh Trúc đi theo phía sau hẳn ta, nàng ta bước lên mấy bước giơ tay lên tát qua, trên gương mặt trắng nõn thanh tú của Thanh Trúc lập tức hiện lên năm dấu đỏ hồng. La Nam giận dữ, đẩy nàng ta ra: "À diên nhà ngươi, ngươi đang là cái gì vậy!"

Diêu Nguyệt cười lạnh, chỉ vào Thanh Trúc đang ưu tư nói: "Huynh còn bảo vệ con tiện nhân này, huynh có biết chính là ta đã dẫn người tới sương phòng hay không, nên mới bị người khác bắt gặp, đều là à tiện nhân này hại, à ta cố ý đó! À ta đã biết mối quan hệ của chúng ta từ lâu rồi, à ghen tỵ với muội, nên mới tìm người đi sỉ nhục chúng ta."

La Nam cau mày: "Ngươi nói lung tung gì thế! Thanh Trúc sẽ không hại ta như vậy đâu!"

Thanh Trúc bụng mặt núp ở sau lưng hẳn ta, về mặt có chút lẩn tránh, ban đầu quả thật đổ kị Diêu Nguyệt nên mới muốn để người khác phát hiện mối quan hệ của họ, nhưng à không ngờ đại gia lại dám trong ngày thọ thần của lão gia cùng với nữ nhân này tư thông ở trong phòng, à vốn cho là hai người nhiều lần là thân mật một chút thôi, cho dù bị người khác bắt gặp thì chỉ có danh tiếng của Diêu Nguyệt bị hủy thôi, còn đại gia thì sẽ không có gì đáng ngại. Nếu sớm biết được tình hình trong phòng, à chắc chắn sẽ không dẫn người đi vào, danh tiếng của đại gia đều bị hủy, tiền đồ cũng sẽ bị ảnh hưởng, à thích nhất chính là đại gia, sao có thể hại đại gia rơi vào hoàn cảnh như thế được, bây giờ à hối hận vô cùng. Chỉ là việc này à tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, trong mắt à là sự trấn định: "Diêu cô nương, nô tỳ không hiểu tại sao người có thể nói ra những lời này, nhưng thật sự nô tỳ không phải cố ý, càng không nghĩ tới việc hãm hại hai người, nô tỳ vốn không nghĩ tới cô nương người cũng sẽ ở trong sương phòng của đại gia..." Lại quay đầu nhìn về phía La Nam, trong mắt toàn lộ vẻ hối hận: "Đại gia, quả thật hôm đó nô tỳ đã dẫn người tới, chỉ là người nô tỳ kính trọng nhất chính là đại gia, nô tỳ vốn không biết tình hình bên trong... đều là lỗi của nô tỳ, tất cả tùy ý đại gia trách phạt." Dứt lời liền quỳ xuống.

La Nam đỡ lấy à nói: "Không phải là lỗi của ngươi, hôm đó cũng đã phá hủy sự trong sạch của ngươi rồi, ngươi yên tâm, ta sẽ cho ngươi câu trả lời thỏa đáng, lát nữa ta sẽ nói với nương nạp ngươi làm thiếp." Lại quay đầu nhìn về phía Diêu Nguyệt, ánh mắt âm u: "Diêu Nguyệt, ngươi đừng làm loạn nữa, suốt đời này ta sẽ không lấy ngươi đâu, ngay cả làm thiếp ngươi cũng đừng mơ tưởng nữa, nhanh rút khỏi La gia chúng ta, đây là lần cuối cùng, nếu sau này ngươi còn dám bước vào La gia một bước, ta chắc chắn sẽ cho ngươi ném ngươi ra." Mặc dù hẳn ta trách Thanh Trúc dẫn người tới sương phòng, nhưng hẳn ta càng hận hơn chính là Diêu Nguyệt, nếu không vì sự quyền rũ của Diêu Nguyệt, thì sao bị người khác bắt gặp.

Hai nữ nhân đều ngẩn ra, một người thì lòng tràn đầy sung sướng, một người khác thì không dám tin.

~~~~~

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Mầu Đơn đã dậy từ sớm, ăn xong chén cháo bắp và súp củ cải mà Tư Cúc bung qua, rửa sạch tay, thắp nén nhang, lại quỳ trước tượng Phật ở trong phòng niệm Tâm Kinh bảy bảy bốn mươi chín lần, niệm xong, hướng về phía tượng Phật dập đầu lạy ba cái rồi mới đứng lên.

Vừa ngồi xuống bên cạnh án thư cũ kỹ chuẩn bị chép kinh thư, bên ngoài vang lên tiếng hô to gọi nhỏ của Tư Cúc: "Cô nương, cô nương, tuyết rơi rồi."

Thẩm Mầu Đơn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, hoa tuyết nhẹ nhàng bông bành bay đầy trong viện, hoa tuyết tinh khiết trong suốt rơi xuống lớp đất vàng, Thẩm Mầu Đơn rút vai, nhỏ giọng nói: "Mùa tuyết năm nay đến sớm một chút rồi." Ngược lại như vậy cũng tốt, có thể đông chết những trứng châu châu còn sót lại trong đất, trải qua mấy trận bão tuyết đổ xuống, đất đai năm sau sẽ càng thêm phì nhiêu, có thể cho mọi người một mùa thu hoạch tốt.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng của Tư Cúc: "Cô nương, nô tỳ phải tới trai đường lấy đồ ăn, tuyết rơi rồi, người nhớ khoác thêm áo, một lát nô tỳ sẽ quay

lại."

Hơn nửa ngày chưa ra khỏi cửa, Thảm Mầu Đơn thấy Tư Cúc ở bên ngoài sắp đi, vội nói: "Tư Cúc, đợi chút, ta cùng đi với người." Xoay người mặc thêm cái áo khoác rồi mới bước ra cửa, cùng Tư Cúc đi ra khỏi viện, đi về phía trai đường ở phía sau chùa. Vào lúc ra khỏi Nghi Cư Đường đi ngang qua Y Lan Đường, khước mắt Thảm Mầu Đơn dường như thoáng thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng giữa Y Lan Đường, nàng nghiêng đầu liếc mắt nhìn, phát hiện một bên mặt của người này vô cùng tuấn tú, trên người khoác chiếc áo khoác làm bằng lông chồn đen, nàng không nhìn được nhìn chăm chú chiếc áo khoác lông chồn đen này thêm vài lần, loài chồn đen vô cùng quý hiếm, càng đừng nói tới việc dùng da của nó làm thành áo khoác. Đang nhìn, người nọ đột nhiên nghiêng đầu, nàng kinh hãi thiếu chút nữa kêu thành tiếng, bị dọa tới mức nàng vội bịt miệng, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn, rất sợ bị nam nhân cao lớn này chú ý đến.

Qua Y Lan Đường nàng mới dám thở phào nhẹ nhõm, bước chân cũng thoải mái hơn, cũng có chút nghỉ ngơi, sao Yến Vương lại có mặt trong chùa?

Lúc từ trai đường lấy thức ăn trở về ngang qua Y Lan Đường, Thảm Mầu Đơn nhìn quanh bên trong một cái, Yến Vương đã không còn ở đây nữa. Trong lòng nàng không khỏi có chút thả lỏng, không biết tại sao, nàng luôn có chút sợ nam nhân này, không muốn gặp mặt nói chuyện với hắn. Nàng biết có lẽ vì nàng đã thấy qua thể giới nam nữ bình đẳng kia, rồi lại quay trở về thế giới phân biệt giai cấp như vậy, nàng đã không thể tuân theo sự khác biệt giai cấp như vậy nữa. Chẳng hạn như việc Yến Vương ban thân châu cho nàng, nếu là kiếp trước, nàng chắc chắn sẽ không đem cho Trì Ninh Bái, kiếp này lại đem cho rồi, rất rõ ràng, nàng bị ảnh hưởng bởi thế giới kia. Sau này quan niệm của thế giới kia cũng sẽ tiếp tục ảnh hưởng đến nàng, cho nên, nàng sợ Yến Vương, nàng sợ bản thân sẽ phạm phải sai lầm gì đó không thể tha thứ.

Trở về viện, hai người ăn xong Tư Cúc mài mực giúp nàng, Thảm Mầu Đơn tiếp tục chép kinh văn. Như thế qua hai ngày, những trận tuyết nhỏ tiếp tục rơi xuống, vì sợ gặp phải Yến Vương, hai ngày nay Thảm Mầu Đơn không đi cùng Tư Cúc đến trai đường.

Một hôm sáng sớm, Thảm Mầu Đơn muốn tới mấy điện phía trước bái lạy Bồ Tát, ăn xong bữa sáng, rửa sạch tay, nói một tiếng với Tư Cúc rồi đi tới điện phía trước.

Tới khi đọc xong hết kinh văn trở về Nghi Cư Đường thì đã là buổi trưa rồi, đợi một lát vẫn chưa thấy Tư Cúc về, Thảm Mầu Đơn tự mình tới trai đường lấy đồ ăn, lần này lúc đi ngang qua Y Lan Đường không có gặp Yến Vương. Khi nàng trở về phòng ăn cơm xong, Tư Cúc vẫn chưa về, trong lòng của nàng bắt đầu có chút lo lắng, Tư Cúc đi đâu rồi chứ?

Đang suy nghĩ thì bên kia chùa chợt truyền đến tiếng ồn ào, nàng cảm theo một chiếc áo khoác lông đi lên phía trước, vừa hay nghe được một tiểu hòa thượng lo lắng nói: "Có vị khách hành hương đi lên phía sau núi, tiểu tăng ngăn thế nào cũng không ngăn được, bây giờ đã qua 2-3 canh giờ rồi vẫn chưa trở về, có phải là người nhà của vị thí chủ nào không?"

Thảm Mầu Đơn trong lòng cả kinh, nghĩ tới Tư Cúc, vội hỏi tiểu hòa thượng này: "Tiểu sư phụ, người đó ăn mặc như thế nào? Có phải là một vị cô nương không?"

Tiểu hòa thượng gật gù đầu: "Là một vị cô nương, khoác một chiếc áo choàng màu tím sẫm, buổi sáng không lâu đã nói là có chút việc phải đi lên phía sau núi, nhưng tới bây giờ vẫn chưa trở về, có phải là người nhà của thí chủ không?"

Trong lòng Thảm Mầu Đơn chợt lạnh, mấy ngày nay quả thật Tư Cúc hay khoác áo choàng màu tím sẫm, vừa rồi ở trong phòng cũng không thấy áo choàng này, xem ra đúng là nàng ấy rồi, chỉ là nha đầu này bỗng nhiên chạy lên phía sau núi làm cái gì, trời lạnh như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao đây! Nàng không nghĩ nhiều nữa, phủ thêm áo khoác liền chạy về phía sau núi, tiểu hòa thượng nọ vội kêu: "Thí chủ, người làm gì vậy, bây giờ tuyết đang rơi như vậy lên núi không được đâu..."

Thảm Mầu Đơn không quay đầu lại: "Ta chỉ đi lên trước xem xem thôi..."

Từ hậu viện của chùa đi ra, ngang qua bên cạnh khe suối còn chưa đóng băng, Thảm Mầu Đơn men theo cây cầu gỗ trên mặt nước đi qua, đứng bên cạnh con đường mòn nhỏ, con đường này chính là lối đi thông tới phía sau núi. Thảm Mầu Đơn tra xét tứ phía, phát hiện dưới đất còn có dấu chân lờ mờ, chỉ là tuyết rơi hơn nửa ngày, dấu chân cũng gần như bị che mất, trong lòng nàng biết không thể chậm trễ nữa, nếu không đợi tới khi tuyết che phủ hết dấu chân thì càng khó tìm người hơn.

Nàng không chút do dự, cất bước đuổi theo những dấu chân.

Các nhà sư trong chùa đang tập hợp người lên phía sau núi tìm người, thì gặp một cô nương mặc áo choàng màu tím sẫm đang ôm một túi đồ lớn đi tới, sau lưng còn có một nam tử trung niên cũng ôm túi đồ lớn như vậy đi theo. Vị tiểu hòa thượng nọ sờ sờ cái đầu trọc của mình, lẩm bẩm một câu: "Vị thí chủ này cũng mặc áo choàng màu tím sẫm..." Bỗng nhớ tới điều gì, sắc mặt đại biến: "Chẳng lẽ vừa rồi người mà vị thí chủ kia tìm là vị thí chủ này? Ài chà, vậy phải làm sao đây, người lên phía sau núi cũng không phải là vị thí chủ này nha."

Tư Cúc vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, buổi sáng cô nương vừa mới đi tới điện thờ, thì Thảm Thiên Nguyên vừa lên núi, tới đưa chút quần áo thức ăn và ngân lượng cho Thảm Mầu Đơn, vì tuyết rơi nên đường trơn, xe bò không lên được, đồ lại quá nhiều, Tư Cúc liền đi theo lão gia của mình xuống núi khiêng đồ lên, gặp cảnh tượng ồn ào như vậy không khỏi có chút tò mò bèn hỏi một câu: "Vị tiểu sư phụ này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Triều Vệ thống nhất nam bắc, chia làm chín châu, ngoài chín châu ra còn có vô số nước nhỏ man di, ở phía bắc vùng đất man di có nước Tây Đan, là đất nước lớn nhất trong các nước man di. Nước Tây Đan thuộc vùng đất hoang dã cần cỗi, dân chúng nhanh nhẹn, dũng mãnh hiếu chiến, tài nguyên khan hiếm, vì vậy đại đa số người man di đều sống du mục nuôi bò dê, không giống như trong chín châu tài nguyên phong phú, trồng các loại cây nông nghiệp.

Ba năm trước, Tây Đan liên minh với các nước man di xung quanh phát động chiến tranh tại biên giới của hai nước là Ký Châu, Ký Châu nằm ở biên giới của hai nước vẫn luôn trong tình trạng hỗn loạn, tuy tranh đấu có xảy ra nhưng sẽ không có quy mô lớn như vậy. Lần này nước Tây Đan phát động chiến tranh khiến Ký Châu ứng phó không kịp, đương kim hoàng thượng Dương đế cử hai vị vương gia đứng hàng thứ năm và thứ bảy là Hành Vương và Yến Vương về Ký Châu cùng nhau ngăn chặn man di.

Cuộc chiến này kéo dài vài tháng, lúc đó Ký Châu bị bao vây, hai vị vương gia tự mình mang binh ra sức giết địch, trên chiến trường, Hành Vương vì cứu Yến Vương nên đã trúng một mũi tên. Sau đó, vết thương của Hành Vương trở nặng, mấy ngày sau thì qua đời.

Mỗi khi Vệ Lang Yên nhớ lại Ngũ Ca đã thay mình trúng một mũi tên kia, trong lòng liền đau khổ bị thương, bởi vì Ngũ Ca thay mình trúng mũi tên kia đã lấy đi tính mạng của Ngũ Ca. Năm đó Hành Vương Phi biết được tin Hành Vương chết trận nơi sa trường không bao lâu thì u uất buồn bã mà chết, chỉ để lại tiểu thể tử Vệ Từ An khi đó chỉ mới hai tuổi. Vệ Từ An vốn dĩ được Hoàng Thái Phi ôm về nuôi, hẳn không đồng ý, nhất định phải tự mình mạng tiểu Từ An bên người nuôi nấng, bởi vì Hoàng Thái Phi có chút áy náy nên đã đồng ý, mấy năm nay hẳn vẫn mang Từ An bên người, chăm sóc so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn.

Hoàng Thái Phi là mẫu phi của hần và Ngũ Ca. Đứng hàng thứ năm Vệ Ngọc Hành, đứng hàng thứ sáu Vệ An Cảnh, đứng hàng thứ bảy Vệ Lang Yên đều là do Hoàng Thái Phi sinh ra, chỉ là Hoàng Thái Phi thương yêu nhất lại là Cảnh Vương người có dung mạo tương tự Thái Thượng Hoàng, lúc đại chiến giữa Ký Châu và nước Tây Đan, hoàng thượng vốn dĩ định cử Cảnh Vương đi, Hoàng Thái Phi sợ lão lục mà mình thương yêu nhất gặp nguy hiểm, chạy đi kể khổ với hoàng thượng, nói là Hành Vương và Yến Vương càng thích hợp đi Ký Châu hơn, hoàng thượng hết cách, đành sai Hành Vương và Yến Vương thay thế Cảnh vương đi Ký Châu.

Đối với vị mẫu phi này của mình, Vệ Lang Yên nhớ rõ nhất đó là lúc còn nhỏ bà đối với Lục Ca là sự quan tâm thương yêu, còn đối với hần và Ngũ Ca là sự hời hợt, bởi vậy dù mẫu phi đã sinh ra hần nuôi dưỡng hần, thì hẳn đối với bà cũng không có bao nhiêu tình cảm. Ngược lại khi đó Vệ Ngọc Hành lại thường che chở bảo vệ hần nên tình cảm của hai huynh đệ rất tốt.

Lúc Ngũ Ca qua đời là vào mùa đông, cho nên lúc này hàng năm chỉ cần hần rãnh rỗi thì sẽ tới chùa ở vài ngày, nghe các nhà sư tụng kinh gõ mõ.

Hai ngày trước lúc đang đứng ở Y Lan Đường, hần đã nhìn thấy tứ cô nương Thẩm gia này, thấy dáng vẻ rón rén của nàng không khỏi có chút buồn cười, nếu thật sự e ngại hần, sao lúc đầu lại đem trần châu mà hần tặng cho Tri Ninh Bái để xin ân huệ của hần, ngay cả khi lần thứ hai còn đem đi cảm hết trần châu này. Nàng căn bản không sợ hần, bày ra dáng vẻ như vậy cũng chỉ là để nhắc nhở bản thân nhất định phải sợ hần mà thôi. Vệ Lang Yên không cảm thấy bản thân là người mềm lòng dễ bị người khác ảnh hưởng, nếu là người khác làm đến mức này như nàng, chỉ sợ bản thân đã sớm không nhận được mà trách phạt người này. Chỉ là, nàng lại là ân nhân cứu mạng của Từ An, mặc kệ như thế nào, hần cũng sẽ không trách phạt nàng đâu.

Thậm chí còn cho Tri Ninh Bái cơ hội, nghe theo đề nghị của nàng về nạn châu châu. Mấy ngày trước đi ngang qua La gia, nghe người trên đường bàn tán chuyện của La gia và Thẩm gia, hần thậm chí mà xui quýt khiến bảo người dừng xe ngựa lại, nghe xong bát quái, lại chính mắt nhìn thấy nàng đi theo sau lưng phụ thân của mình từ cổng lớn La gia đi ra, sự bất đắc dĩ và áy náy trong mắt nàng, hần đều nhìn thấy rõ ràng, quả thật là không đau lòng.

Giây phút đó, hần thật sự cảm thấy tứ cô nương Thẩm gia này có chút không thể tin được.

Lần này, sau khi nghe các nhà sư đọc xong kinh văn đang chuẩn bị trở về Y Lan Đường thì gặp nha hoàn của tứ cô nương Thẩm gia đang ôm một đồng hồ tò mò hỏi: "Vị tiểu sư phụ này, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Vệ Lang Yên nghe tiểu hòa thượng như muốn khóc kia nói: "Vị thí chủ này, sáng hôm nay có một vị thí chủ đi lên phía sau núi, bây giờ vẫn chưa trở về. Mới vừa rồi lại có một vị thí chủ đi lên núi tìm vị thí chủ kia. Vị thí chủ đi lên phía sau núi kia cũng mặc áo choàng màu tím đậm y như người, chỉ sợ vị thí chủ đi lên núi tìm người nọ tưởng nhầm người đi lên núi kia là cô nương..."

Từ Cúc hiểu rõ ngay lập tức, cô nương nhà mình tưởng người đi lên phía sau núi là mình, cho nên mới chạy lên phía sau núi tìm người. Nàng ấy cả kinh, sắc mặt tái đi, đồ đang ôm trong tay cũng bịch một tiếng rơi toàn bộ xuống đất, ngay cả Thẩm Thiên Nguyên sau lưng nàng ấy cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, sợ tới mức vút luôn đồ trong tay, cuống cuống muốn lên phía sau núi tìm người.

Vệ Lang Yên biết chuyện có người lên phía sau núi đến giờ vẫn chưa về, chỉ là không ngờ tứ cô nương Thẩm gia lại lỗ mãng như thế, còn chưa biết rõ rốt cuộc có phải là nha hoàn của mình hay không đã chạy đi tìm người. Hần nhủ này, không chút chần chừ nào giữ Thẩm Thiên Nguyên và Từ Cúc lại: "Các người chờ ở chỗ này, đợi phương trượng đại sư sắp xếp người lên núi tìm người, ta đi lên phía sau núi xem trước." Dứt lời, sai bước rời khỏi, chạy về phía hậu viện chùa.

Từ Cúc và Thẩm Thiên Nguyên quay đầu lại, đều có chút sững sờ, hiển nhiên là không biết nam nhân cao lớn anh tuấn này là ai, trở mắt nhìn nam nhân cao lớn này nhanh chóng biến mất ở trong đại điện. Hai người cũng đang muốn đi theo, sau lưng chợt vang lên tiếng a di đà phật, các tiểu hòa thượng bên cạnh lập tức đứng thẳng chấp tay đáp lại một tiếng a di đà phật, vừa vui sướng nói: "Phương trượng đến rồi."

Cuối cùng, Tư Cúc và Thảm Thiên Nguyên cũng không có đi theo, bị phương trượng đại sư ngăn lại, sắp xếp mấy hòa thượng thân thể cường tráng chuẩn bị đỡ đặc lên núi tìm người...

Thảm Mầu Đơn men theo dấu giày mờ nhạt ở phía trước đuổi theo, đi hơn nửa canh giờ dấu chân trên đường càng ngày càng mờ, trong lòng nàng nôn nóng, chỉ ngại đường núi gập ghềnh, lại không dám đi quá nhanh, lúc men theo dấu chân đi tới một con đường núi phía sau, thì bên cạnh xuất hiện một dốc núi, một con đường nhỏ chỉ đủ cho ba người sóng vai bước đi, một bên còn lại là sườn dốc trống không, từ trên nhìn xuống cao khoảng mười trượng, rơi xuống không phải là chuyện đùa. Thảm Mầu Đơn bám chặt vào một bên sườn núi bước lên phía trước.

Lại tiếp tục đi về con đường phía trước một đoạn, đột nhiên trời có mưa phùn, mưa kèm tuyết, thời tiết thật là tồi tệ, Thảm Mầu Đơn không nhìn được nhũn nhũn, cỏi áo khoác đang mặc trên người xuống khoác lên đầu. Bởi vì trời mưa, dấu chân mờ nhạt trên đường trong nháy mắt mất dấu, trong lòng Thảm Mầu Đơn sốt ruột, dừng bước nhìn về phương xa, xuyên qua màn mưa phùn mờ ảo dưới tàng cây cổ thụ nghiêng nghiêng có một bóng người đang khoác áo choàng màu tím đậm.

Trong lòng nàng thả lỏng, cuối cùng cũng tìm được rồi, vội vàng chạy về phía bóng người kia, còn chưa đi tới trước mặt nàng liền thấy cành cây bên cạnh bóng người dưới cây cổ thụ nghiêng nghiêng này có mắc một dải lụa trắng. Thảm Mầu Đơn sợ hết hồn, trong lòng chợt bình tĩnh trở lại, biết chắc chắn mình nhận nhầm người rồi, người này không phải là Tư Cúc. Mặc dù tính tình Tư Cúc có chút lỗ mãng, cùng lắm chỉ chạy lên phụ cận phía sau núi xem xem thôi, không thể nào chạy đến vùng núi sâu này, càng không thể nào chạy đến nơi này tìm cái chết! Vừa rồi nàng đã hồi hộp lo lắng quá mức, căn bản không có suy nghĩ kỹ.

Thấy bóng người ở dưới dải lụa trắng đang bê hòn đá đặt ở dưới chân, nàng cau mày nhìn một hồi, rốt cuộc vẫn không nhìn được than thở một câu xúi quẩy, nhấc váy lên chạy nhanh qua chỗ bóng người ở dưới tàng cây cổ thụ. Lúc chạy tới nơi, người nọ đã sớm đá hòn đá đặt ở dưới chân ra, cả người đã treo lủng lẳng ở dưới tàng cây cổ thụ nghiêng nghiêng.

Thảm Mầu Đơn ngay cả thở cũng không kịp thở, lập tức ôm hai chân của người này đẩy lên trên một cái, cổ của người này tách khỏi dải lụa trắng, người cũng mềm nhũn rơi xuống trên người Thảm Mầu Đơn. Thảm Mầu Đơn chặt vật bỏ đẩy từ dưới cơ thể của người này, lại lật cơ thể người này ngửa mặt nằm thẳng, lúc này mới phát hiện thì ra là một cô nương đáng vẻ không tồi, trắng trẻo, rất là thanh tú, chân mày vô thức nhíu lại, nước mưa rơi xuống trên mặt cô nương ấy, càng thêm cảm giác mảnh mai yếu đuối.

Thảm Mầu Đơn đã trải qua một kiếp, hận nhất chính là loại người không quý trọng mạng sống của mình, cô nương ấy chết thì cũng thôi đi, còn làm cho người thân đau lòng. Nàng dùng sức vỗ vỗ vào mặt cô nương đã hôn mê này, kêu: " Tỉnh lại! Mau tỉnh lại đi!"

Nhìn quanh bốn phía, vốn dĩ sắc trời đã có chút âm u nay lại mưa nữa nên càng tối tăm hơn, hai người ở trong rừng cây to lớn này, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách, làm cho người ta có chút sồn gai ốc.

Thảm Mầu Đơn biết phải nhanh chóng đánh thức cô nương này rồi rồi khỏi, trời tối thêm chút thì đường núi căn bản không thể đi được nữa, hai người sẽ phải ở lại nơi này một đêm, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì chứ. Nàng đang muốn cúi đầu độ khí cho cô nương này, thấy mí mắt cô nương này rung rung, yếu ớt tỉnh lại. Hiện nhiên cô nương này vẫn còn đang mơ màng, nhìn thẳng vào mặt Thảm Mầu Đơn, thì thảo nhỏ nhẹ nói: "Đây là đâu? Có phải ta đã chết rồi không?"

Thảm Mầu Đơn không thích người coi thường tính mạng như vậy, vì vậy giọng điệu cũng có chút tốt, lạnh mặt nói: "Nếu ngươi không có chuyện gì thì mau đứng dậy đi, chúng ta nhân lúc sắc trời chưa tối thì nhanh chóng đi về thôi! Trễ thêm chút nữa, sẽ phải chết rét chờ ở chỗ này một đêm đấy."

Cô nương kia vẫn còn chút mơ hồ, hiện nhiên chưa rõ tình huống trước mắt như thế nào, neho mắt nhìn Thảm Mầu Đơn.

"Mau đứng lên!" Áo khoác trên người Thảm Mầu Đơn đã ướt đầm rồi, mái tóc đen cũng bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, dính sát vào đầu, trên người lại càng lạnh run từng cơn, đang run cầm cập, giọng điệu của nàng càng nói càng không vui. Mắt thấy cô nương kia vẫn không nhúc nhích, nàng ngồi xổm xuống định kéo cô nương kia đứng lên. Cô nương kia dường như đã hoàn hồn, nhìn chằm chằm Thảm Mầu Đơn, lại ngẩng đầu nhìn dải lụa trắng và cây cổ thụ trên đỉnh đầu, sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy nói: "Ta chưa chết? Là cô nương đã cứu ta sao?"

Thảm Mầu Đơn nhìn xuống con giận mở miệng nói: "Đúng vậy, ngươi chưa có chết, bây giờ chúng ta nhanh chóng đứng dậy đi về chùa thôi, sắc trời không còn sớm, tới khi trời tối thì sẽ không tìm được đường ra nữa, ta không muốn cùng ngươi chết rét ở trong rừng này đâu, cho nên mau đứng dậy đi."

Đang nói, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ sau lưng.

Thảm Mầu Đơn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng người cao lớn đang đi về phía bên này, nước mưa xuyên qua rừng cây làm mờ tầm mắt, có chút nhìn không rõ diện mạo của người đó. Nhìn thấy bóng người đó, Thảm Mầu Đơn thở phào nhẹ nhõm, tưởng là người của chùa phái tới đây tìm người, bây giờ có người tới giúp thì tốt rồi. Nàng không nhìn được đứng dậy hướng về phía bóng người cao lớn kia vẫy vẫy tay, lớn tiếng gọi: "Có phải là người của chùa không? Chúng ta ở đây này!"

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Bóng người cao lớn kia ngày càng tới gần, khi chỉ còn cách Thảm Mầu Đôn không đầy một trượng thì cuối cùng nàng cũng thấy được diện mạo của người đó, áo khoác lông chồn đen, khuôn mặt lạnh như băng, nước mưa từ trán nhỏ xuống sống mũi xuôi theo gương mặt chảy xuống áo khoác lông chồn đen, có chút nhếch nhác nhưng không ảnh hưởng đến vẻ tuấn tú của hắn.

Thảm Mầu Đôn chưa kịp thả tay xuống vẫn dừng lại trên không, nàng trừng mắt không thể tin nhìn nam nhân kia cách đó không xa, sao có thể? Sao có thể là hắn tới đây chứ? Nàng có chút không tin vào mắt mình, đưa tay lên dụi dụi mắt, tới lúc nàng nhìn qua lần nữa thì hắn chỉ còn cách nàng khoảng ba bốn bước nữa thôi.

Gương mặt không chút biểu cảm của hắn cuối cùng cũng có chút thay đổi, dường như hơi cau mày: “Nàng quá lỗ năng rồi.”

Thảm Mầu Đôn vẫn còn chưa hoàn hồn, hai mắt mở to nhìn hắn: “Điện... điện hạ, ngài... sao ngài lại tới đây?” Sao có thể là Yến Vương điện hạ tới đây chứ, chẳng lẽ... Thảm Mầu Đôn quay đầu nhìn vị cô nương trẻ tuổi vẫn còn đang nằm mơ hồ trên đất. Chẳng lẽ điện hạ là vì tìm cô nương ấy nên mới tới đây.

Hắn nhàn nhạt nhìn Thảm Mầu Đôn một cái: “Đương nhiên là tới đây tìm nàng rồi, bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, tìm một chỗ để trú mưa.” Dứt lời, xoay người nhìn quanh bốn phía, trông thấy ngọn núi lớn cách tiền viện không xa, quay đầu nói với nàng: “Ra đằng trước tránh một chút, xem xem có thể tìm ra chỗ nào như sơn động hay không.”

Thảm Mầu Đôn cũng nhìn về hướng kia theo hắn, chợt cảm thấy không ổn, bây giờ không phải là lúc nên nhanh chóng trở về hay sao? Nếu như trễ chút nữa chỉ sợ tới nay không về được rồi. “Điện hạ, dân nữ cảm thấy bây giờ tốt nhất nên nhanh chóng quay về chùa mới phải, nếu như trễ chút nữa trời tối rồi thì không nhìn rõ đường về đâu.”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Vệ Lang Yến lại lạnh thêm hai phần: “Con đường về đã bị sạt lở đất, chặn hết đường đi, chỉ có thể đợi người của chùa tới cứu viện thôi.” Hắn nhớ tới con đường núi chật hẹp mà hắn vừa đi qua, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, quay đầu nhìn lại, bùn đất đá vụn trên núi rơi xuống toàn bộ. Nếu như trễ thêm chút nữa, chỉ sợ cả người hắn sẽ bị chôn xuống đất rồi.

Sắc mặt Thảm Mầu Đôn trắng bệch, hèn chi hỏi nãy nàng nghe thấy tiếng ầm ầm, còn tưởng là sấm sét ngày đông, không ngờ lại là sạt lở đất, bây giờ trước mắt chỉ có thể tìm chỗ để trú mưa thôi, chỉ mong người của chùa có thể mau chóng tìm được bọn họ mới phải. Mắt thấy Yến Vương điện hạ đâu cũng không quay lại đi về phía vách núi, Thảm Mầu Đôn quay đầu lại nhìn về phía cô nương kia một cái, thầm nghĩ, từ khi Yến Vương điện hạ tới đây dường như chưa từng nhìn qua vị cô nương kia một cái, chẳng lẽ là không quen biết vị cô nương kia?

Nhìn cô nương đáng vẻ nhếch nhác đang nằm dưới đất, nàng thầm thở dài, ngồi xổm xuống: “Cô nương, cô có thể đứng dậy được không? Đường núi phía trước bị sạt lở, bây giờ chúng ta không thể trở về chùa được nữa, chỉ có thể tìm nơi trú mưa thôi, cô... cô nương có thể đứng dậy không?” Thấy ánh mắt âm thầm vô hồn của cô nương kia, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù không biết cô nương đã gặp phải chuyện gì, nhưng trước khi làm bất kỳ chuyện gì thì cũng phải nghĩ tới người nhà của cô nương, đừng làm chuyện khiến người thân đau lòng còn kẻ thù thì vui vẻ như vậy, ta đã nói tới nước này rồi, tiếp theo dù cô nương có làm gì thì ta cũng không quan tâm nữa, nếu cô nương còn nhớ tới người nhà thì cùng ta đi tìm chỗ trú mưa, đợi người tới cứu, còn nếu cô nương muốn tiếp tục việc hồi nãy, ta cũng sẽ không lo chuyện bao đồng nữa.” Dứt lời, không nhìn cô nương kia nữa, đứng lên đuổi theo Yến Vương.

Cô nương đang nằm dưới đất kia nhìn theo bóng lưng của Thảm Mầu Đôn, nghĩ tới việc nếu bản thân thật sự xảy ra chuyện, thì phụ thân mẫu thân sẽ đau lòng biết bao, tại sao mình lại yếu đuối như vậy, lỗi rõ ràng không phải do mình, sao mình lại làm chuyện như vậy chứ. Sờ nước mưa và nước mắt trên mặt, cô nương ấy chống tay từ từ ngồi dậy, tri giác trên người đã dần phục hồi, nên mới cảm thấy lạnh không chịu được, quần áo trên người đã bị nước mưa và tuyết thấm ướt từ lâu, nhìn theo bóng hai người đằng trước càng lúc càng xa, không lo nhiều nữa, bỏ dậy đuổi theo hai người kia.

Thảm Mầu Đôn rất nhanh đã đuổi kịp Yến Vương, rụt vai đi theo phía sau hắn, lúc ra ngoài quên đem theo áo choàng, quần áo bên trong đã bị thấm ướt một chút, lạnh quá. Nàng ngẩng đầu nhìn Yến Vương ở phía trước, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, dường như hắn không quen biết nữ tử kia, chẳng lẽ hắn không phải vì tìm nữ tử kia mới ra đây? Vậy thì vì sao? Nghĩ nghĩ, nàng ở miệng hỏi: “Điện hạ, sao ngài lại tới chỗ này?”

“Ra đây tìm nàng đó, nàng đã từng cứu Từ An, ân tình này ta phải trả nàng.” Hắn mở miệng nói: “Ở đây không cần gọi ta là điện hạ.”

Thảm Mầu Đôn gật gù đầu, lại nhớ hắn không nhìn thấy, vội nói: “Vâng, điện... khụ... Vệ gia.” Nếu đã không gọi điện hạ, vậy xưng hô Vệ gia này thế nào?

Vệ Lang Yến khựng lại một cái, lại tiếp tục bước về phía trước.

Thảm Mầu Đôn có chút thảng thốt, lúc trước cứu tiểu thế tử chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên, hắn đã đưa tạ lễ rồi, còn năm lần bảy lượt tha thứ cho mình dù mình đã mạo phạm uy nghiêm của hắn, bây giờ còn tới nơi này tìm mình, nàng cảm thấy mối quan hệ ân tình của hai người ngày càng lớn hơn rồi.

Đi theo sau lưng hắn, Thảm Mầu Đôn thấy hắn cứ đi được một đoạn lại dùng chủy thủ khắc lên thân cây một ký hiệu, hiểu rằng vì để người khác có thể tìm được họ nên mới lưu lại, theo hắn đi tới bên cạnh vách núi, lại tìm kiếm một hồi, nàng thấy hắn bỗng hát một đồng cảnh cây khô ra, bên trong liền lộ ra một sơn động cao cỡ một người.

Nàng đi theo Vệ Lang Yến vào trong sơn động, phát hiện bên trong sơn động này cũng khá lớn, có thể chứa được mấy người. Độ cao của sơn động cao cỡ một người, mặt đất cao hơn bên ngoài một chút, vì vậy bên trong rất khô ráo. Ở giữa sơn động có vết tích của lửa, trong góc còn có một đồng lá thông và cành khô, còn có mấy bình sứ cũ, rõ ràng ở đây có người tới qua, có lẽ đây là dấu tích của thợ săn để lại khi đi săn trong rừng.

Thắm Mầu Đon còn đang ngẩn ngơ thì Vệ Lang Yến đã ôm lá thông và cành khô trong góc qua đây. Thắm Mầu Đon thấy thế vội tiến lên lấy mồi lửa trong người ra nhóm lửa đốt lá thông, lại bỏ thêm cành cây khô nhỏ bên cạnh vào bên trên lá thông đang cháy, ngọn lửa lấp ló cháy lên.

Vệ Lang Yến nhìn mồi lửa trong tay nàng, Thắm Mầu Đon cười cười: “Trong chùa thường phải thấp nhang, cho nên vẫn luôn mang theo thứ này trong người.”

Vệ Lang Yến không nói lời nào, ngồi xếp bằng bên cạnh đồng lửa, cởi áo khoác lông chồn đen ra phui hết nước mưa bám trên đó, rồi phủ lên hai chân để hong khô. Da lông chồn đen cực kỳ tốt, không thấm nước mưa, da lông bên ngoài chỉ cần phui mấy cái là được rồi, lại hong một lát là khô rồi.

Thắm Mầu Đon thấy cành khô không còn nhiều nữa, nói một tiếng với Vệ Lang Yến rồi ra bên ngoài xung quanh cửa son động gần đó lượm không ít cành cây về, chỉ là bị nước mưa làm ướt hết, chỉ có thể để xung quanh đồng lửa hong khô. Không lâu sau, vị cô nương trẻ tuổi kia cũng tìm tới bước vào, sừng sốt khi nhìn thấy Vệ Lang Yến, rõ ràng lúc này không chú ý tới hắn, cô nương ấy đứng ở cửa son động hơi ngập ngừng, cuối cùng bước vào son động ngồi xuống bên cạnh Thắm Mầu Đon. Cô nương ấy nói với Thắm Mầu Đon: “Lúc này tạ ơn cứu mạng của cô nương, tiểu nữ sẽ ghi nhớ suốt đời.”

Thắm Mầu Đon nhìn cô nương ấy, cảm thấy cô nương ấy đang run nhẹ, nói: “Người mau hong khô người rồi nói, trời lạnh như vậy đừng để lạnh rồi bệnh.”

Cô nương kia khẽ gạt đầu, cởi áo choàng trên người xuống, rồi để sát vào đồng lửa đang cháy bên cạnh, yên lặng hong khô áo choàng trên tay.

Ba người đều im lặng, ngồi bên đồng lửa khoảng nửa canh giờ thì trời tối dần, cơn mưa bên ngoài dường như đã ngừng rơi, chỉ còn lại hoa tuyết bay bay, rõ ràng so với trận tuyết hai hôm trước thì lớn hơn. Trên người Thắm Mầu Đon đã gần khô, áo khoác trong tay cũng đã được hong khô, nàng mặc lại áo khoác, ôm bình sứ cũ ra ngoài hứng chút tuyết đem vào đun trên đồng lửa.

Không lâu sau, tuyết trong bình từ từ tan thành nước, bốc hơi nóng, sôi sùng sục. Thắm Mầu Đon lại từ trong góc tìm ra ba chén gốm cũ, cẩn thận rót ba chén nước nóng, chén thứ nhất đưa cho Vệ Lang Yến: “Vệ gia, ngài uống chút nước nóng đi, bây giờ bên ngoài băng tuyết ngập trời cũng không có gì để ăn, nhất thời cũng không thể về chùa, chỉ có thể ở tạm son động này một đêm, hi vọng ngày mai người của chùa có thể tìm tới đây.”

Vệ Lang Yến nhận chén nước, nói tiếng cảm tạ, Thắm Mầu Đon nói: “Là... là ta nên nói tiếng tiếng cảm tạ mới đúng, đã liên lụy tới Vệ gia.” Nói xong, lại rót một chén nước đưa cho vị cô nương kia, cô nương ấy tiếp nhận rồi nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn, lại lắp bắp mở miệng nói: “Xin lỗi, đều là lỗi của ta, nếu không phải tại tính bướng bỉnh của ta, cũng sẽ không hại cô nương và vị gia đây phải lưu lại ở đây.”

Hai người đều không lên tiếng, vị cô nương kia nói xong liền cầm chén nước trong tay đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

Uống xong chút nước nóng cảm thấy dễ chịu hơn, chỉ là cả tối không ăn, mọi người đều có thể chịu đựng. Thắm Mầu Đon lại thật sự không biết nói gì với Yến Vương, hắn vì trả ân tình cho mình nên mới tới đây tìm mình, vì vậy trong lòng càng cảm thấy bất an. Qua không bao lâu, cơn buồn ngủ kéo đến, ba người liền dựa vào son động ở tạm một đêm. Sáng sớm hôm sau, lớp tuyết bên ngoài đã cao tới cổ chân, lúc Thắm Mầu Đon tỉnh lại đã thấy Vệ Lang Yến đang thêm cành khô vào đồng lửa, vị cô nương kia đang ngăn người dựa vào một góc son động.

Thắm Mầu Đon ngồi dậy, ôm lấy bình sứ bên cạnh đi ra hứng một chút nước tuyết, vừa ra tới bên ngoài thì thấy một thứ gì đó màu nâu xám đang đứng dưới tàng cây không xa. Nàng nhìn kỹ lại thì thấy là con heo rừng cao khoảng nửa người. Con heo rừng này hơi gầy, rõ ràng là do nạn châu chấu làm cho đói không có gì ăn nên mới vậy, nó thấy người cũng không sợ chỉ phát ra tiếng hừ hừ, nhìn tư thế như muốn xông về phía Thắm Mầu Đon.

Trong lòng Thắm Mầu Đon căng thẳng, tim đập thình thịch thình thịch, lại không dám lớn tiếng kinh hô sợ hãi làm con heo rừng này trực tiếp xông qua, lúc này lại càng không dám chạy vào trong son động, bên trong còn hai người, chỗ lại chật hẹp, căn bản trốn không được, lúc đó sẽ bị thương bởi con heo rừng này. Trong lúc này đang ôm bình sứ do dự nên làm như thế nào, sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân. Phía trước có heo rừng, ngay cả việc quay đầu nhìn lại một chút là ai ra đây nàng cũng không dám, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Vệ Lang Yến từ sau lưng, hắn nói: “Nàng nhẹ nhàng bước chân quay về son động, đừng làm kinh động đến con heo rừng này, ở đây để ta xử lý.”

Lúc này Thắm Mầu Đon mới từ từ quay đầu lại nhìn, hắn đang đứng ở sau lưng nàng cách hai ba bước, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía con heo rừng, trong tay đang cầm một thanh chùy thủ. Thắm Mầu Đon có chút do dự, không biết có nên ở lại giúp đỡ hay là quay về son động, chỉ là nàng ở lại đây cũng không giúp được gì, nói không chừng còn ảnh hưởng tới hắn. Nàng không do dự nữa, nhẹ bước quay người đi về phía son động.

Vừa mới đi được hai ba bước thì nghe sau lưng tiếng gầm hừ gấp gáp của con heo rừng và tiếng chân chạy trên tuyết, sắc mặt nàng trắng bệch, đang định quay đầu lại nhìn, bên tai lại vang lên giọng nói của Vệ Lang Yến: “Không được quay đầu lại, nhanh trốn về phía son động, ở đây ta có thể giải quyết được.”

Thắm Mầu Đon không chần chừ nữa, nhanh chóng chạy về son động. Cô nương trong son động nghi hoặc nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương, người sao vậy?”

Thắm Mầu Đon im lặng, thở hổn hển, bám vào cửa son động khiếp sợ nhìn tình hình bên ngoài.

Vệ Lang Yến và con heo rừng đã bắt đầu giao đấu, thân thủ của hắn rất tốt, dù cho trong tay chỉ có thanh chùy thủ nhưng cũng chiếm được thế thượng phong. Thanh chùy thủ này rất sắc bén, chỉ sợ con heo rừng này dù có tầng tầng lớp lớp da dày cũng có thể dễ dàng đâm rách nó. Dù là như thế, nhưng trái tim nàng vẫn nghẹn ở cổ họng, rất sợ vị hoàng đế tương lai thương dân như con này vì nàng mà có sơ suất gì.

Cô nương sau lưng thấy Thắm Mầu Đon không để ý mình, cũng căng thẳng nhìn ra bên ngoài, mơ hồ nghe thấy tiếng giao đấu bên ngoài, đứng dậy đi tới sau lưng Thắm Mầu Đon nhìn ra bên ngoài, lập tức nhìn thấy nam nhân đang giao đấu với con heo rừng. Cô nương ấy bị dọa không nhẹ, vội bịt lại tiếng

hết trong miệng, cứng rắn nuốt xuống.

Con heo rừng này hẳn là đã lâu không ăn gì rồi, sức lực dần dần suy yếu, rất nhanh đã bị Vệ Lang Yến đâm trúng chỗ hiểm ngã xuống đất chảy máu không ngừng.

Lúc này Thẩm Mầu Đôn mới xông ra ngoài, phát hiện cổ tay hẳn đã bị thương, còn đang chảy máu, nằng cả kinh, ngẩng đầu nhìn hẳn: “Điện... Vệ gia, tay của ngài bị thương rồi, đi vào giúp ngài băng bó lại nào.”

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, theo nàng quay về sơn động, Thẩm Mầu Đôn ngồi xồm bên cạnh hẳn, bóc nắm tro ở dưới đất rắc lên vết thương, đợi máu ngừng chảy rồi mới xé mảnh vải từ chân váy băng bó lại giúp hẳn.

Nhìn hẳn không có gì đáng ngại, Thẩm Mầu Đôn thờ phào nhẹ nhõm, lại nhớ ba người cả đêm không ăn gì rồi, ngẩng đầu nói với Vệ Lang Yến: “Vệ gia, ta đi xử lý con heo rừng bên ngoài một chút, may mà có chút thịt nóng để ăn rồi.”

Vệ Lang Yến ừ một tiếng rồi đưa chủy thủ cho nàng. Nhận lấy chủy thủ từ bàn tay to lớn của hẳn, Thẩm Mầu Đôn ngẩng đầu mỉm cười với hẳn, nắm chủy thủ đi ra bên ngoài tới bên cạnh con heo rừng đã chết hẳn kia. Trên người con heo rừng khoả tay múa chân mấy cái, từ đuôi sau của con heo rừng cắt mấy miếng thịt đem về sơn động.

Thịt heo rừng tanh, lại không có dầu muối, đem luộc thì mùi vị sẽ rất khó nuốt. Thẩm Mầu Đôn cắt mấy miếng thịt thành miếng dày hơn ngón tay xâu thành chuỗi trên cành cây đem nướng. Cô nướng bên cạnh chân chừ một chút, nhẹ nhàng tới bên cạnh nàng nói muốn giúp, Thẩm Mầu Đôn liền đưa cho nàng một xâu và dạy nàng cách nướng. Cô nướng gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, cách Vệ Lang Yến một khoảng hơi xa, hiển nhiên là cô nướng ấy e sợ nam nhân dù tuần tú nhưng lại lạnh như băng.

Thịt nướng không có muối thì đừng nói có vị ngon gì, nhưng đối với ba người bị đói cả đêm mà nói thì là vị ngon hiếm có.

Ăn xong thịt nướng, ba người tiếp tục nán lại ở sơn động đợi người tới cứu. Vị cô nướng kia ngồi bên cạnh Thẩm Mầu Đôn nhỏ giọng nói chuyện với nàng, hỏi tên Thẩm Mầu Đôn, rồi nói thân thế của mình, lại nói lý do tại sao bản thân lại tìm đến cái chết, nhắc tới chẳng qua chỉ là chuyện nam nhân phụ tình bạc nghĩa mà thôi. Vị cô nướng này tên là Thi Bảo Thu, là nữ nhi của địa chủ ở một thôn gần huyện Lâm Hoài, cũng là từ nhỏ được phụ mẫu nâng niu trong tay nuôi lớn, sau này vừa ý một tiểu tử nghèo, nói thích hẳn ta, muốn hứa hôn với tên tiểu tử nghèo nọ. Phụ mẫu không còn cách nào khác, chỉ có thể định hôn sự cho hai người, về sau càng ra sức ra tiền chu cấp cho tên tiểu tử nghèo yên tâm đọc sách đi thi nho sinh. Mùa xuân năm ngoái lên kinh An Dương dự thi, về sau thì không có tin tức, trước đó vài ngày bỗng nhiên gửi bức thư về, nói muốn hủy hôn với Thi Bảo Thu, lại nói hẳn ta đã cưới thê tử ở An Dương.

Bỗng Thi Bảo Thu nghe nói như vậy, đau lòng muốn chết, làm thế nào được khi lúc đầu người thân duy nhất trong nhà tên tiểu tử nghèo này là mẫu thân hẳn ta đã theo hẳn ta lên kinh rồi, bây giờ muốn tìm người để bàn bạc cũng không biết tìm đâu. Phụ mẫu Thi gia chỉ có thể âm thầm phát tiết tiểu tử này, nhưng nhìn nữ nhi đau lòng như vậy cũng không dám nói gì lung tung. Mấy ngày trước, cô nướng ấy nói muốn lên chùa ở mấy ngày để tĩnh tâm, phụ mẫu Thi gia hết cách, đành để nữ nhi bảo bồi dẫn theo hai nha hoàn lên chùa tĩnh tâm vài ngày, nhưng không ngờ nữ nhi của họ lại làm chuyện đoạn tuyệt như vậy.

Thi Bảo Thu khẽ nói, Thẩm Mầu Đôn im lặng lắng nghe, Yến Vương ở đối diện về mặt vô cảm nhìn đồng lửa, hiển nhiên là không có hứng thú với đề tài như vậy.

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

“Mẫu Đôn cô nướng, lúc trước ta và Trạch Khánh là thật lòng yêu thương lẫn nhau, nếu không thì đã không đính hôn với hẳn ta. Phụ thân mẫu thân đối xử với hẳn ta cũng rất tốt, hẳn ta vốn là con nhà nông, trong nhà chỉ có một vị mẫu thân bệnh nặng đã lâu. Phụ thân mẫu thân đã mời một vị đại phu chữa hết bệnh cho mẫu thân hẳn ta, rồi lại ra tiền của cho hẳn ta đi học, việc gì cũng không để hẳn ta đụng tới, còn đưa hai nha hoàn tới hầu hạ hai mẹ con bọn họ. Lại không ngờ hẳn ta lại phụ tình bạc nghĩa, lòng lang dạ sói, lúc vừa mới tới An Dương còn gửi về một bức thư nói tất cả đều bình an, tới khi làm nho sinh rồi sẽ về cưới ta, không ngờ tới bức thư thứ hai lại báo hẳn ta đã cưới thê tử ở thượng kinh rồi, muốn từ hôn với ta...” Thi Bảo Thu lắc lắc nhai nhai nói, trên mặt đầy vẻ đau lòng muốn chết, nước mắt lưng tròng, cổ nín khóc.

“Mẫu Đôn cô nướng, hôm qua may mà được cô nướng cứu, nếu không phụ thân mẫu thân biết ta vì một tên nam nhân như vậy mà tự tử thì sẽ đau lòng biết bao. Mẫu Đôn cô nướng yên tâm, ta đã nghĩ thông suốt rồi, lỗi cũng không phải do ta, ta sẽ cố gắng sống thật tốt, sống để tới thượng kinh hỏi hẳn ta một câu tại sao, hỏi hẳn ta tại sao lại phụ tình bạc nghĩa, vong ân phụ nghĩa như vậy!” Nói tới đây, cuối cùng Thi Bảo Thu cũng không mang vẻ đau thương đầy mặt nữa, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô nướng ấy hiện lên vẻ kiên cường.

Thẩm Mầu Đôn ừ một tiếng: “Không tồi, nên như vậy.” Nghĩ nghĩ, hình như đối diện còn có Yến Vương, ngẩng đầu lên nhìn một cái, hẳn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, e rằng hẳn ta không kiên nhẫn đối với lời nói của các nàng.

Thị Bảo Thu lại lải nhải thêm vài câu, nói phụ thân mẫu thân đối xử với cô nương ấy rất tốt, nói phụ thân mẫu thân yêu thương nhau nhiều như thế nào. Mấy năm nay mẫu thân chỉ sinh được mình cô nương ấy, phụ thân lại có thể chịu được áp lực của tổ mẫu và họ hàng thân thích mà không nạt thêm thìếp, nói nếu cô nương ấy đi rồi thì nhất định phụ mẫu sẽ đau lòng muốn chết.

Thẩm Mẫu Đơn thỉnh thoảng đáp lại cô nương ấy vài câu.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đảo mắt lại tới tối, người của chùa vẫn chưa tìm tới đây. Thẩm Mẫu Đơn lại ra ngoài cắt thịt heo rừng đã đông lạnh cứng ngắt vào xâu thành chuỗi đem nướng trên đồng lửa, ăn xong thịt nướng và uống chút nước nóng, ba người lại ở trong sơn động qua một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau thì nghe thấy tiếng ồn ào huyền ảo bên ngoài, Thẩm Mẫu Đơn vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài sơn động, thấy trong rừng cây tuyết trắng có mấy bóng người, nàng vội vẫy tay lớn tiếng hô: “Bên này, chúng ta ở bên này.”

Mấy bóng người vội chạy về hướng sơn động: “Tìm được rồi, người ở bên này.”

Thẩm Thiên Nguyên và Tư Cúc cũng theo tới đây, vừa gặp dáng vẻ chật vật của Thẩm Mẫu Đơn, Tư Cúc liền oa một tiếng khóc lớn: “Cô nương, hu hu, cô nương, đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ đã không thông báo với cô nương đã xuống núi rồi, may mà cô nương không sao, nếu không...” Tư Cúc nước mắt chảy dài tựa hồ nghĩ tới điều gì không hay, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Thẩm Mẫu Đơn cười cười với nàng ấy: “Được rồi, ta đây không phải là không có chuyện gì sao? Đừng khóc nữa, mau trở về thôi, ta còn muốn rửa mặt chải đầu, ăn chút cơm canh nóng hổi, rồi sau đó còn ngủ một giấc đây.”

Ở phía khác, Trần Hoàng Văn cũng dẫn theo nhiều thị vệ qua đây, thấy Vệ Lang Yến không có việc gì, Trần Hoàng Văn cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, nụ cười túm tùm thường ngày cũng không thấy, tiến lên cởi áo khoác lông chồn đen trên người Vệ Lang Yến xuống đưa cho thị vệ bên cạnh, rồi lại lấy áo khoác hắc điều khoác lên người hần, lúc này mới thấy vết thương đã được băng bó của hần, sắc mặt run sợ: “Thất gia, người bị thương rồi.”

Vệ Lang Yến giờ tay nhìn vài lụa màu vàng nhạt trên cổ tay: “Ta không sao, lập tức xuống núi khởi hành về kinh thôi.”

Hai nha hoàn của Thị Bảo Thu cũng tới đây, vừa gặp cô nương nhà mình, khóc lóc một cách đau lòng, mắt của hai nha hoàn sưng đỏ như quả đào: “Cô nương, tạ ơn trời đất, người coi như là không sao, nhưng lại dọa chết chúng nô tỳ rồi, lão gia và phu nhân đã lên núi rồi, bây giờ đang ở trong chùa đợi cô nương...”

Thị Bảo Thu cũng khóc theo, vừa khóc vừa nói xin lỗi, cơ thể cũng có chút mệt mỏi, trong lòng càng thêm âm thầm hối hận và sợ hãi, tại sao phải chạy tới đây để tìm cái chết chứ, thiếu chút nữa đã không được gặp lại phụ mẫu thương yêu của mình rồi.

Đội mọi người đều qua đây hết, mọi người mới mang theo cái đầu heo rừng kia đi về, ngang qua dốc núi bị sạt lở kia phát hiện mười mấy trượng đất lở kia đã bị người đào một con đường ở giữa, e là mọi người đã không nghĩ không nghĩ đào ra.

Đoàn người của Vệ Lang Yến dẫn đầu, Thẩm Mẫu Đơn giương mắt nhìn qua, Trần Hoàng Văn đang ở bên tai hần nói gì đó, trong cảnh tuyết bay đầy trời chỉ nhìn thấy một cách mơ hồ hình dáng đường nét gương mặt nghiêng nghiêng tinh xảo như được điêu khắc.

Tổn mất hai canh giờ cuối cùng mọi người cũng về tới chùa, Thị Bảo Thu đỏ mắt qua nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mẫu Đơn rồi mới theo hai nha hoàn đi gặp phụ mẫu của mình. Thẩm Mẫu Đơn cũng đang muốn nói tiếng cảm ơn với Yến Vương, nếu không có hần, bản thân đã mất mạng trong miệng heo rừng rồi. Nhìn quanh một lượt, thấy Yến Vương đang dẫn người đi về phía cổng chùa, hiển nhiên là định rời chùa rồi, nàng vội vã nhắc vẫy đuôi theo, thờ hồng học mới đuổi kịp hần, bởi vì chạy vội nên hai gò má đỏ bừng, nàng vội vàng vàng nói: “Điện hạ, dân nữ tạ ơn cứu mạng của điện hạ, nếu không có điện hạ, dân nữ đã sớm mất mạng trong miệng heo rừng, đại ân của điện hạ, dân nữ suốt đời ghi nhớ trong lòng.”

Tuyết bay đầy trời, dung mạo của nàng ẩn trong làn hoa tuyết, có chút mơ hồ, Vệ Lang Yến nhìn chăm chăm nàng một hồi, vẻ mặt không rõ nói: “Không cần nói cảm ơn với ta, đây là ân tình ta thay Từ An trả cho người.”

Thẩm Mẫu Đơn ngẩn ra, cười cười với hần: “Vẫn phải cảm ơn điện hạ, nếu vậy, dân nữ không làm phiền điện hạ nữa.” Dứt lời, nàng liền thi lễ với Vệ Lang Yến rồi lui xuống.

Dõi theo nam nhân cao lớn đang mạo hiểm trong gió tuyết đi xuống chân núi, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn có chút buồn ngủ, nói là trả lại ân tình cho nàng, nhưng sự khoan dung của hần khi đối xử với nàng thì nàng làm sao trả lại hần đây? Phân ân tình này chỉ sợ càng ngày càng loạn rồi. Đang say sưa nhìn theo bóng người trong gió tuyết, Tư Cúc từ bên kia chạy qua, mở dù che cho nàng: “Cô nương, nên về thôi.”

Theo Tư Cúc và Thẩm Thiên Nguyên về tới tiểu viện, Tư Cúc đã chuẩn bị nước nóng hầu hạ Thẩm Mẫu Đơn rửa mặt, lại thay bộ quần áo sạch sẽ rồi mới bước ra khỏi phòng. Thẩm Thiên Nguyên đang chờ trong sảnh, vừa thấy nàng bước ra liền bưng một bát mì nóng ở trên bàn đưa cho Thẩm Mẫu Đơn: “Vừa rồi trai đường của chùa đem tới một bát mì, con nhân lúc còn nóng hãy ăn đi.”

Thẩm Mẫu Đơn mỉm cười với phụ thân, nhận bát mì trong tay phụ thân từng ngậm từng ngậm ăn.

Nhìn gương mặt tươi tắn của nữ nhi, lúc này tâm trạng sợ hãi của Thẩm Thiên Nguyên mới từ từ buông lỏng. Lúc nghe nữ nhi đã lên phía sau núi tìm người, hần thật sự hoảng hốt, trời lại lạnh như vậy, nữ nhi cứ như thế lên phía sau núi nếu như chẳng may xảy ra chuyện gì, vậy chẳng phải là không gặp được nữ nhi nữa sau... Cũng may, bây giờ nữ nhi hoàn toàn chính chính, an toàn ngồi ở trước mặt ông, lúc ông thờ phào nhẹ nhõm lại không nhìn được nói: “Mẫu Đơn, con thật là lỗ mãng, sao không nghĩ tới sao Tư Cúc có thể lên phía sau núi? Lần sau gặp chuyện ngàn vạn lần không được lỗ mãng như vậy nữa.”

Thẩm Mẫu Đon từ trong bát ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Phụ thân, con biết rồi, lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa, quả thật lần này con đã lỗi mạng rồi.”

Thẩm Thiên Nguyên gật gù đầu, lại nhớ tới nam nhân cao lớn đã đuổi theo nữ nhi, không khỏi cau mày hỏi: “Mẫu Đon, nam nhân lúc này mới vừa đi kia là ai vậy? Ngày đó khi biết con đã lên sau núi, hẳn đã lập tức đuổi theo.”

“Hắn ư.” Thẩm Mẫu Đon dừng một chút, cười nói: “Người đó là Yến Vương điện hạ, chẳng qua là vì ân tình lúc đầu con đã cứu tiểu thể tử nên điện hạ mới đi tìm con. Phụ thân yên tâm, bây giờ phần ân tình của con và hắn lúc trước có lẽ đã hết rồi, sau này sẽ không còn cơ hội qua lại nữa.”

Thẩm Thiên Nguyên kinh hãi, người đó chính là Yến Vương điện hạ, nghĩ như vậy dường như đã thông suốt rồi. Lúc đầu Thẩm Mẫu Đon cứu tiểu thể tử, Yến Vương trọng tình trọng nghĩa, dĩ nhiên là muốn trả ân tình này. Bây giờ hai người không ai nợ ai, ngày sau không có cơ hội qua lại là tốt nhất, ông không hi vọng Thẩm Mẫu Đon qua lại gì nhiều với nam nhân quyền cao chức trọng như vậy. Mẫu Đon trọng tình, tâm tư đơn thuần, chỉ thích hợp với những gia đình bình thường thôi.

Thấy nữ nhi đã ăn xong bát mì rồi trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này mới dặn dò Tư Cúc vài câu rồi vội vàng xuống núi, A Hoán ở nhà một mình, tiệm lương thực chỉ có chương quỹ và Lục Nhi, bây giờ cũng không biết trong nhà ra sao, Thẩm Mẫu Đon đã không có chuyện gì, ông liền trở về thôi.

Trong phòng đốt chậu than bạc, ở cửa có rèm che dày nặng ngăn lại, trong phòng rất nhanh đã ấm lên, Thẩm Mẫu Đon nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nghỉ ngơi thật tốt một đêm. Ngày hôm sau trời vừa sáng, Thi Bảo Thu đã dẫn phụ mẫu qua đây tạ ơn Thẩm Mẫu Đon.

Phụ mẫu Thi gia xem ra là người ôn hòa, Thi lão gia trịnh trọng nói lời cảm ơn, Thi phu nhân kéo tay Thi Bảo Thu khóc không ngừng, trên mặt Thi Bảo Thu đầy vẻ hối hận, sau cùng để lại rất nhiều tạ lễ rồi rời khỏi. Tạ lễ này đều là người Thi gia tự mình chuẩn bị, đủ loại đặc sản miền núi, nấm khô, mộc nhĩ khô, các loại món ăn dân dã, còn có mấy tấm da chồn màu xám bạc.

Buổi chiều Thi gia liền rời khỏi chùa, Thẩm Mẫu Đon thì ở lại chùa thêm vài ngày, yên tâm ăn chay niệm phật, mấy ngày sau mới cùng Tư Cúc về Thẩm gia.

Mọi thứ ở Thẩm gia vẫn như cũ, Thẩm Thiên Nguyên không có kể chuyện đã xảy ra ở chùa của Thẩm Mẫu Đon cho Thẩm Hoán nghe, sợ ảnh hưởng tới việc học của y. Thẩm Hoán thấy nàng trở về khỏi nói vui mừng biết bao, sách cũng không đọc, cùng Thẩm Mẫu Đon nói chuyện trong nhà, sau thấy tâm trạng của nàng không tốt, Thẩm Hoán cẩn thận hỏi: “Tỷ...” Đệ ấy biết chuyện của tỷ tỷ và La Nam, đừng nói đệ ấy hận La Nam bao nhiêu, tỷ tỷ bởi vì đau lòng nên mới lên chùa tĩnh dưỡng vài ngày cũng không biết có còn nhớ tới La Nam hay không. Phụ thân nói tên La Nam này rất giỏi dỗ dành tỷ tỷ, sợ tỷ tỷ bị hắn ta dụ dỗ lừa gạt được, đệ ấy phải đề cao cảnh giác. Bỗng nhiên ngoài cửa vọng lại giọng nói tức giận của Tư Cúc: “Họ La kia, người còn mặt mũi tới Thẩm gia chúng ta sao, còn không mau cút ra ngoài.”

“Tư Cúc, cô nương nhà người có ở đây không, ta tới là để nói chuyện rõ ràng với cô nương nhà người, ta tới để xin Mẫu Đon tha thứ cho ta, mặc kệ như thế nào, người cho ta gặp Mẫu Đon đi.” Giọng nói của La Nam có chút tiêu tụy, lại mang vẻ không kiên nhẫn mơ hồ.

Giọng của Tư Cúc càng ngày càng phần nộ: “Họ La kia, người đừng không biết xấu hổ như vậy, xông vào Thẩm gia thì cũng thôi đi, giờ lại dám xông vào khuê phòng của cô nương chúng ta, còn không mau cút ra ngoài, cô nương nhà chúng ta vốn không muốn gặp người.” Sau đó dường như có thứ gì đó vang lên tiếng lạch cạch, còn có giọng nói tức giận của La Nam: “Tư Cúc, người đây là đang làm gì vậy, còn không mau bỏ chổi xuống... khụ khụ, mau bỏ chổi xuống!”

Thẩm Mẫu Đon cau mày, trong lòng có chút bức bối, không ngờ mới về nhà ngày đầu đã phải đối mặt với La Nam rồi, tên nam nhân này còn có mặt mũi tới cầu xin nàng tha thứ.

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Thẩm Mẫu Đon nhin xuống sự bức bối trong lòng, đứng dậy muốn đi ra ngoài nói chuyện rõ ràng với La Nam, vừa đứng lên, Thẩm Hoán ở bên cạnh đột nhiên kéo nàng lại. Thẩm Mẫu Đon nhìn đệ ấy, phát hiện đứa trẻ này đang lo lắng nhìn mình, khuôn mặt thanh tú tái nhợt, đệ ấy kéo ống tay áo của nàng: “Tỷ, tỷ phải ra ngoài gặp hắn ta sao? Tỷ, người... người kia không phải là dạng tốt đẹp gì, tỷ đừng nghe lời hắn ta nói có được hay không? Để đệ ra ngoài đuổi hắn ta đi là được rồi.”

Trên mặt đệ ấy đầy vẻ hoang mang sợ hãi, chỉ sợ Mẫu Đon không nghe lời đệ ấy, mà đi ra ngoài nghe lời tên nam nhân kia.

Thẩm Hoán biết tình cảm của tỷ tỷ đối với La Nam, đệ ấy thật sự sợ, sợ tỷ tỷ bị La Nam dỗ dành thì không bỏ được hắn ta, quên được hắn ta. La gia là một hố lừa, đệ ấy không thể trơ mắt nhìn tỷ tỷ nhảy vào đó được, đệ ấy hi vọng mấy ngày tĩnh tâm ở chùa có thể làm cho tỷ tỷ suy nghĩ kỹ, La Nam chẳng qua là một tên nguy quân tử, không xứng với tỷ tỷ.

Thẩm Mầu Đon sao lại không biết ý nghĩ trong lòng lúc này của Thẩm Hoán, trong lòng nàng ê ẩm, vừa chua xót vừa đau lòng, đứa trẻ này chẳng qua chỉ mới mười hai tuổi, lại phải lo lắng cho tỷ tỷ là nàng, sợ tỷ tỷ bị người khác dụ dỗ lừa gạt, nàng không nhận được đau xót trong lòng, mỉm cười với Thẩm Hoán: “A Hoán yên tâm, tỷ tỷ không phải là người ngu ngốc, trong lòng tỷ tỷ rất rõ hần ta là người như thế nào, tỷ sẽ không bị hần ta dụ dỗ lừa gạt nữa đâu.”

Thẩm Hoán vẫn cứ không yên tâm, tình nghĩa trước đây của tỷ tỷ với La Nam đệ ấy đều thấy rõ ràng, tình cảm có thể cắt đứt dễ dàng như vậy thì sao tỷ tỷ phải khổ sở chạy lên chùa tĩnh tâm chứ, đệ ấy do dự một chút, giữ chặt ống tay áo của Thẩm Mầu Đon, khẽ nói: “Tỷ, tỷ đừng nghe lời của hần ta, lời của hần ta đều là nói dối, hần ta chẳng qua chỉ muốn dụ dỗ lừa gạt tỷ thôi. Danh tiếng của La gia đã bị hủy, các cô nương của huyện Lâm Hoài đều khinh thường hần ta, hần ta chỉ có thể dụ tỷ trở về thôi. Tỷ, tỷ không biết đâu, hần cũng đã rước Diêu Nguyệt vào cửa lớn La gia rồi...”

Vốn dĩ chuyện này Thẩm Hoán không muốn nói, nhưng lại sợ tỷ tỷ nhà mình nhất thời hồ đồ bị hần ta dụ dỗ. Tên nam nhân này đúng là không biết xấu hổ, mới vừa nâng nha hoàn trong nhà lên làm thiếp, chưa tới hai ngày đã rước đối tượng thông gian vào cửa lớn La gia, bây giờ mà vẫn còn mặt mũi tới cầu xin sự tha thứ của tỷ tỷ.

Thẩm Mầu Đon ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ mới mấy ngày không có nhà, La gia đã rước Diêu Nguyệt vào cửa rồi, cứ nghĩ La Nam vô cùng oán hận Diêu Nguyệt, không biết vì sao lại dễ dàng đồng ý rước Diêu Nguyệt vào cửa.

Thẩm Mầu Đon vỗ vỗ vai Thẩm Hoán: “A Hoán yên tâm, tỷ sẽ không hồ đồ đâu.” Dứt lời, không để ý về mặt lo lắng của Thẩm Hoán mà ra cửa phòng. Vừa ra ngoài đã thấy Tư Cúc cầm cây chổi đuổi theo La Nam chạy loạn tứ phía trong viện ngập tràn tuyết trắng. La Nam rất là nhếch nhác, tóc tai gọn gàng của hần ta bị Tư Cúc làm rối, tóc rũ rượi tránh né trong viện.

Thẩm Mầu Đon đứng nhìn dáng vẻ chật vật của La Nam một hồi mới hô: “Tư Cúc, đừng đánh nữa.”

Tư Cúc gơ cây chổi đứng giữa trời tuyết quay đầu nhìn Thẩm Mầu Đon, có chút tủi thân: “Cô nương...”

Thẩm Mầu Đon vẫy vẫy tay với nàng ấy: “Qua đây”

Tư Cúc không cam lòng trừng mắt nhìn La Nam, bỏ chổi xuống đi đến bên cạnh Thẩm Mầu Đon. La Nam chỉnh lại đầu tóc một chút, rồi cũng đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đon. Nàng đang đứng dưới hiên nhà, La Nam đứng ở bậc thềm dưới trời tuyết, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt là sự đau khổ sâu sắc: “Mầu Đon, muội có bằng lòng nghe huynh giải thích được không?”

Thẩm Mầu Đon rất bình tĩnh, từ trên cao nhìn xuống hần ta: “Huynh còn có gì muốn giải thích? Nói là Diêu Nguyệt quyến rũ huynh sao? La Nam, giờ muội với huynh đã không còn quan hệ gì nữa, sau này đừng có tới Thẩm gia tìm muội nữa, muội mà gặp huynh...” Nàng ngừng một chút: “Chỉ có cảm giác ghê tởm mà thôi, cho nên, huynh nên để lại chút mặt mũi cho mình thì hơn.”

La Nam không thể tin được nhìn Thẩm Mầu Đon, sao có thể? Mầu Đon không phải rất yêu hần ta sao? Tại sao tình cảnh này trước mắt lại khác xa với tưởng tượng của hần ta vậy? Nhìn Thẩm Mầu Đon xa lạ trước mắt, trong lòng La Nam rối bời, lại chợt nghĩ có phải nàng đang giả vờ để hần ta đổ dành thêm không? Vậy mình sẽ đổ dành nàng nhiều hơn, nữ nhân không phải đều muốn đổ dành hay sao.

“Mầu Đon...” Hần ta ngẩng đầu nhìn nàng: “Mầu Đon, huynh biết lỗi rồi, huynh không còn gì để giải thích cho bản thân cả, quả thật chuyện này là lỗi của huynh, nhưng người mà huynh yêu từ đầu tới cuối chỉ có một mình muội thôi, người huynh muốn cưới cũng chỉ có một mình muội, Mầu Đon muội hãy tha thứ cho huynh lần này đi có được không? Sau này huynh nhất định sẽ đối xử tốt với muội, nhất định sẽ không phụ muội, chỉ xin muội cho huynh cơ hội này thôi.”

Thẩm Mầu Đon nhoen miệng cười, hoàn toàn bị người này chọc cười, nàng nói: “La Nam, sao huynh có thể không biết xấu hổ khi mới rước Diêu Nguyệt vào cửa lớn La gia không được mấy ngày đã chạy tới đây nói với muội những lời như vậy? Huynh... huynh thật sự cảm thấy muội ngu ngốc như vậy sao? Chỉ bằng mấy câu dụ dỗ lừa gạt là đã tha thứ cho huynh, ngoan ngoãn gả tới La gia nhà huynh? Hay huynh đã quên lúc trước mẫu thân của huynh đã vũ nhục muội và phụ thân của muội như thế nào sao?”

La Nam mở miệng: “Huynh... huynh, Mầu Đon, muội nghe huynh giải thích, huynh vốn không đồng ý rước nàng ta vào cửa, nhưng phụ thân nàng ta đã tặng một số ngân lượng lớn làm của hồi môn, là do phụ thân và mẫu thân của huynh đồng ý thôi. Mầu Đon, cho dù nàng ta vào cửa thì đã sao? Chẳng qua chỉ là một thị thiếp, muội mà vào cửa lớn La gia thì chính là chính thất chủ mẫu, muốn bắt nạt nàng ta như thế nào chẳng được...”

“Đủ rồi.” Thẩm Mầu Đon nghiêm mặt: “Vừa rồi muội đã nói rõ ràng với huynh rồi, muội và La gia các huynh đã không còn quan hệ gì từ lâu rồi, huynh đi về đi, đừng tới Thẩm gia tìm muội nữa. Nếu còn có lần sau, muội sẽ đi nha môn báo quan đó, La Nam huynh xem đáng về bây giờ của huynh đi, nào còn phong độ của một quân tử văn nhã, đừng để muội phải coi thường huynh.”

La Nam hồn bay phách lạc rời khỏi, hần ta không sao hiểu được cái người sùng bái yêu thương hần sâu đậm như Mầu Đon sao có thể trở mặt. Nàng sao có thể trở mặt chứ.

Nhìn dáng vẻ oai phong của cô nương nhà mình, Tư Cúc kinh ngạc không thôi, mơ mơ màng màng theo nàng vào phòng, hồi lâu sau mới có phản ứng, vui mừng đi tới trước mặt Thẩm Mầu Đon: “Cô nương, vừa rồi người giỏi quá, như vậy mới đúng, tên họ La kia quá vô si.”

Thẩm Mầu Đon nhìn nàng ấy và Thẩm Hoán cười cười: “Bây giờ các người đã tin ta sẽ không bị hần ta dụ dỗ lừa gạt rồi chứ. Hần ta đã làm ra chuyện khiến người khác ghê tởm như vậy, ta sao lại ngu xuẩn tới mức mặc hần ta đổ dành chứ?”

Thẩm Hoán xấu hổ cười cười, gọi tiếng tỷ.

Thẩm Mầu Đon cười nói: “Được rồi, đệ ở trong phòng đọc sách đi, tỷ về phòng đây. Đúng rồi, qua mấy ngày nữa đệ phải chuẩn bị khởi hành đi An Dương rồi, có gì đặc biệt cần tỷ đặt mua cho đệ không?”

Thẩm Hoán nghĩ nghĩ nói: “Tỷ, cũng không có gì đặc biệt cần đặt mua cả, chỉ cần một số thứ về phương diện ăn, mặc, dùng thôi.”

Mùa xuân tới Thẩm Hoán phải tới An Dương dự thi, từ huyện Lâm Hoài tới An Dương mất nửa tháng đi đường, nếu như đợi qua năm rồi đi thì sẽ không kịp. Kiếp trước Thẩm Hoán cũng là thời gian này đi, đến khoảng cuối năm là tới An Dương rồi, sau đó đợi ở An Dương hơn một tháng là tới ngày thi rồi. Thẩm Mầu Đon nhớ kiếp trước Thẩm Hoán ở An Dương xảy ra chuyện gì đó. Sau khi từ An Dương trở về tính cách thay đổi rất lớn, chỉ là hỏi đệ ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng đệ ấy không chịu nói, cho đến cuối đời nàng cũng không biết Thẩm Hoán ở An Dương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nàng chỉ nhớ khoảng thời gian sau khi A Hoán từ An Dương trở về nhút nhát hơn rất nhiều, ít nói chuyện hơn, vốn tưởng đệ ấy chịu kích động gì đó, bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ khoảng thời gian đó ở An Dương A Hoán đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Người làm tỷ tỷ như nàng cũng thật sợ xuất, kiếp trước bởi vì vào đầu mùa hạ nàng phải gả vào La gia, bận chuyện của mình, vì vậy nàng không cùng A Hoán đi An Dương. Thời điểm cuối năm, phụ thân cùng với đại bá nhị bá đi Thẩm gia ở đó thành Bình Lăng - Lương Châu tế tổ, cho nên cũng không cùng đi An Dương với A Hoán, chỉ có một mình A Hoán đi An Dương thôi.

Hiện tại chỉ Thẩm gia của bọn họ chẳng qua chỉ là phân nhánh, chỉ chính thật sự của Thẩm gia là ở Bình Lăng - Lương Châu. Chỉ ở Bình Lăng đều là huyết mạch đích xuất chính thống. Hai chi qua lại với nhau rất ít, thỉnh thoảng tới thời điểm tế tổ mới kêu các chi của Thẩm gia về Bình Lăng tế tổ, hơn nữa người đi đều là đương gia của các phòng. Thẩm gia cô nương của chi bọn họ còn chưa từng tới Thẩm gia ở Bình Lăng.

Nghĩ tới khoảng mấy ngày nữa phụ thân phải khởi hành đi Bình Lăng rồi, Thẩm Mầu Đon định tới nay sẽ bàn bạc với phụ thân về việc cùng đi An Dương với Thẩm Hoán.

Mặc dù biết chuyến đi An Dương này của Thẩm Hoán sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng nàng vẫn hi vọng A Hoán không phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nếu nàng đi cùng, chú ý nhiều chút, những tổn thương này có thể tránh khỏi.

Buổi tối sau khi Thẩm Thiên Nguyên trở về, Thẩm Mầu Đon liền bàn bạc chuyện đi cùng Thẩm Hoán tới An Dương. Buổi tối Thẩm Thiên Nguyên đã nghe Tư Cúc kể về thái độ của Mầu Đon đối với La Nam hôm nay, trong lòng rất cảm khái, biết nữ nhi hần là đã buông xuống được rồi. Chỉ là mấy ngày nữa ông phải đi cùng đại ca nhị ca tới Thẩm gia ở Bình Lăng tế tổ, cũng không thể cùng A Hoán đi được, Mầu Đon có thể cùng đi với A Hoán thì thật tốt quá. Nghĩ tới đây, Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu: “Được, qua mấy ngày nữa ta cùng đại bá nhị bá của con tới Bình Lăng tế tổ, vậy mình con với A Hoán tới An Dương là được rồi, Tư Cúc cũng cùng đi theo. Lục Nhi thì ở nhà trông nom nhà cửa. Lúc trước con kêu Mã chương quỹ đi thu mua da lông của các thôn dân trong núi cũng đã thu mua về rồi, hiện giờ bên các tú nương đang gấp rút may áo khoác, cũng gần như không có gì việc gì bận cả, một mình Lục Nhi có thể trông coi được.”

Thẩm Mầu Đon gật gật đầu, rồi đi nói lại chuyện này với Thẩm Hoán. Đệ ấy rất vui mừng, lại có chút chần chừ: “Tỷ, một mình đệ đi là được rồi, tỷ là một cô nương, lại đi xa như vậy...”

Thẩm Mầu Đon vỗ vỗ đầu đệ ấy: “Là cô nương thì sao chứ? Triều Vệ dân phong cởi mở, cô nương đi xa nhà đâu đâu cũng có, được rồi, đệ đừng lo lắng nữa, trên đường có tỷ chăm sóc phụ thân cũng yên lòng. Còn nữa, đệ coi như tỷ đi ra ngoài khuây khỏa là được rồi.”

Lúc này Thẩm Hoán mới không nói thêm gì nữa, gật gật đầu.

Qua mấy ngày nữa là phải lên đường, Lệ Giang đã bị phong tỏa, đi đường thủy là không được rồi, chỉ có thể ngồi xe ngựa đi đường bộ. Bây giờ trên đường tuyết vẫn rơi, chỉ sợ tốc độ sẽ chậm đi rất nhiều.

Tư Cúc biết mình được đi cùng thì rất là vui mừng, không tới thời gian nửa ngày thì đã sắp xếp ổn thỏa đồ của ba người. Thẩm Thiên Nguyên cũng thuê hai chiếc xe ngựa, trên đường đem theo không ít lương khô, hoa quả khô và mấy món ăn dân dã của Thi gia tặng trước đó cũng đem theo, còn đem theo một ít đậu, lúa mì, bình sứ. Có lúc không vào thành mà phải qua đèo ở bên ngoài, chuẩn bị những thứ này là không thừa đâu, hai chiếc xe ngựa cũng đủ chở hết những thứ này.

Sáng hôm sau ba người lên xe ngựa hướng về phía An Dương mà đi.

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Hồi đó lúc A Hoán vừa mới từ An Dương về, tâm trạng chán nản, nhốt mình trong thư phòng mấy ngày, từ đó tính tình cũng thay đổi, ít nói hơn. Mặc dù Thẩm Mầu Đon và Thẩm Thiên Nguyên có chú ý đến sự thay đổi của đệ ấy, nhưng hỏi đệ ấy đã xảy ra chuyện gì, đệ ấy cứ bảo là không sao, hỏi người đi cùng đệ ấy là Lục Nhi thì nàng ấy cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ nói là có một hôm sau khi thiếu gia trở về sắc mặt trắng tái dợt dợt, sau khi về thì ở nguyên trong phòng suốt mấy ngày không ra, hỏi thiếu gia đã xảy ra chuyện gì, thiếu gia cũng không có nói.

Lại nói tiếp, Lục Nhi và Tư Cúc từ nhỏ đã theo hầu hạ bọn họ, đối với lời nói của bọn họ thì chính là nói gì nghe nấy. Tuy Thẩm gia được coi là nhà quan, nhưng tam phòng bọn họ sống rất nghèo khổ, căn bản không giống như các thiếu gia tiểu thư ngạo mạn của nhà quan, cũng không coi Tư Cúc và Lục Nhi như nô tỳ mà đối đãi. Thẩm Hoán ra ngoài không cần dẫn theo Lục Nhi, lúc trước đi An Dương có Lục Nhi đi theo, chẳng qua chỉ là chăm sóc cho việc ăn uống cuộc sống thường ngày của đệ ấy thôi. Có lúc Thẩm Hoán ra ngoài cũng không dẫn Lục Nhi theo, vì vậy hồi đó Lục Nhi cũng không biết Thẩm Hoán đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Mầu Đôn chỉ biết là Thẩm Hoán xảy ra chuyện trước kỳ thi, cụ thể là xảy ra vào ngày nào, hiện tại thời gian xảy ra quá lâu nên nàng cũng không nhớ rõ, ngồi trong xe ngựa Thẩm Mầu Đôn nhủ mảy, cố gắng nhớ lại. Thời gian lúc nào quá thật quá lâu rồi, ấn tượng quá mơ hồ. Nàng lại trầm tư hồi lâu, suy đoán xem hồi đó rốt cuộc A Hoán đã gặp phải chuyện phiền phức gì. An Dương chính là thượng kinh, đi một vòng trên đường cơ bản đều là người không phú thì quý, đây người là thế tử, vương gia, người có chức có quyền. Tính tình của Thẩm Hoán có chút thô lỗ, có lẽ vì vậy mà gây ra chuyện, chỉ là cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù sau khi xảy ra chuyện như vậy nhưng A Hoán vẫn có thể thi đậu nho sinh, có thể thấy A Hoán rất thông minh, chỉ là kiếp trước... Thẩm Mầu Đôn thầm thở dài, thầm nghĩ tới lúc đó nhất định phải ở bên cạnh A Hoán, không để đệ ấy gặp phải chuyện gì.

Cửa sổ xe ngựa treo rèm rất dày, Thẩm Mầu Đôn lại ôm cái lò sưởi nhỏ ở trong lòng nên cũng không thấy lạnh gì. Nàng ôm một hồi rồi đưa cho Tư Cúc để làm ấm cơ thể. Tư Cúc cười ngây ngô hai tiếng với cô nương nhà mình rồi nhận lấy, cầm một lúc rồi đưa lại cho cô nương nhà mình.

Tuyết rơi bên ngoài từ từ nhỏ lại, xe ngựa chậm rãi đi một ngày. Cả ngày nay đều ở trong xe ngựa ăn lương khô cho no bụng. Tới giờ Dậu thì sắc trời đã dần tối, trời tuyết nên đi rất chậm, đi cả ngày cũng chưa vào thành, bây giờ vẫn còn ở vùng hoang vu bên ngoài, tối nay chỉ có thể qua đêm ở bên ngoài thôi. Sắc trời đã tối, xe ngựa cũng không thể tiếp tục đi về phía trước được nữa, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ một đêm.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau dừng ngay bên cạnh khu rừng, phu xe xuống cho ngựa ăn. Thẩm Mầu Đôn, Tư Cúc và Thẩm Hoán cũng xuống xe ngựa. Trời rất lạnh, cả ngày chỉ ăn bánh bột ngô cứng ngắt uống nước lạnh như băng cũng có chút chịu không nổi. Tư Cúc đi tìm một chút củi, giờ tuyết đã ngừng rơi, quét tuyết ở dưới đất tạo thành một khoảng trống, đốt cả nửa ngày thì lửa mới cháy, chồng đá lên làm thành một lò bếp đơn giản, múc một chút tuyết nấu một bình nước nóng. Mọi người uống xong chút nước nóng này đều thấy thoải mái hơn nhiều. Thẩm Mầu Đôn bỏ vào một đậu, lúa mì và đồ ăn dân dã sấy khô đem theo nấu thành cháo lạp vị.

Thẩm Hoán ở một bên đang nói chuyện với hai phu xe. Thẩm Mầu Đôn đứng dậy nhìn xa về phía ngoài xa xăm. Trên đường phía ngoài không xa dường như có một chiếc xe ngựa đang chạy tới, không bao lâu thì chiếc xe ngựa đã tới đây. Thấy bên này có người dừng lại, bên trong liền vang lên giọng nói của một cô nương: “Vượng thúc, chúng ta dừng ở đây thôi, bên kia có hai chiếc xe ngựa, đúng lúc có bạn đồng hành, tối nay chỉ có thể ở tạm bên ngoài này một đêm thôi.”

Món cháo dân dã đang nấu trong bình đã sôi lên sùng sục, mùi thơm tỏa ra. Người bên phía Thẩm Mầu Đôn đều nhìn về chiếc xe ngựa vừa mới chạy tới. Hiện giờ thời tiết như vậy người ra ngoài đi xa cũng không nhiều, có thể kết bạn ở trên đường cũng tốt. Tới khi vị cô nương trên xe ngựa kia xuống, Thẩm Mầu Đôn giật mình, qua một lúc không nhìn được bật cười, không ngờ lần đi thượng kinh này cũng có thể gặp được người quen.

Vị cô nương vừa xuống xe ngựa kia cũng đã thấy Thẩm Mầu Đôn, ngẩn ra, nhấc váy lên chạy về phía Thẩm Mầu Đôn một cách vui mừng: “Mầu Đôn cô nương, sao cô nương lại ở đây? Cô nương... muốn đi thượng kinh sao?”

Vị cô nương này không phải ai khác, chính là người mấy ngày trước Thẩm Mầu Đôn cứu được ở chùa - Thi Bảo Thu. Thẩm Mầu Đôn nhớ vị cô nương này nói phải đi thượng kinh tìm Nguyên Trạch Khánh kia để nói rõ ràng. Còn tưởng cô nương ấy phải đợi tới mùa xuân thời tiết ấm áp hơn mới đi, không ngờ bây giờ lại gặp cô nương ấy ở đây.

Thẩm Mầu Đôn cười cười với Thi Bảo Thu: “Thi cô nương, thật trùng hợp, mùa xuân tới đệ đệ nhà ta phải lên An Dương tham dự cuộc thi nho sinh, để qua năm mới đi sợ không kịp, cho nên lúc này mới lên đường.”

Nghe tới cuộc thi nho sinh, gương mặt tươi cười của Thi Bảo Thu dường như nghĩ tới cái gì đó, có chút buồn buồn.

Tư Cúc quen biết cô nương ấy, biết cô nương ấy hại cô nương nhà mình phải ở sau núi của chùa vài ngày, đối với cô nương ấy có chút thành kiến, chỉ có A Hoán không biết gì cả. Lúc Thẩm Mầu Đôn giới thiệu chỉ nói là bạn quen ở chùa.

Lần này Thi Bảo Thu đi thượng kinh chỉ dẫn theo một nha hoàn và một phu xe. Tuy Thi gia phụ mẫu không yên tâm nhưng cũng không ngăn cản, cảm thấy nên để tự cô nương ấy thấy rõ bộ mặt của tên tiểu tử nghèo kia vẫn tốt hơn.

Thẩm Mầu Đôn nghĩ lên thượng kinh có bạn đồng hành cùng đi cũng tốt, mời Thi Bảo Thu và nha hoàn nhà cô nương ấy Hồng Song với phu xe Vượng thúc qua đây cùng ăn cháo lạp vị. Com nước xong xuôi, mọi người vào trong ba chiếc xe ngựa nghỉ ngơi một đêm.

Một thời gian sau ba chiếc xe ngựa đồng hành cùng đi, chạy hướng về phía An Dương. Đi hơn một tháng thì cũng tới huyện Định Viễn gần An Dương, ước chừng đi thêm hai ba ngày nữa thì có thể tới An Dương rồi, tới lúc đó vừa đúng lúc tới tết.

Trong hơn một tháng này Thẩm Mầu Đôn đã quen thuộc với Thi Bảo Thu hơn. Hai người thân nhau như tỷ muội, Mầu Đôn lớn hơn cô nương ấy hai tháng, cô nương ấy gọi Mầu Đôn là tỷ tỷ. Trong hơn một tháng ở chung này, Thẩm Mầu Đôn hiểu được tính tình vị cô nương này thật sự rất tốt. Tuy trưởng thành dưới sự yêu thương che chở của phụ mẫu nhưng tính cách không kiêu không ngạo, cư xử với người khác rất lễ độ, chỉ là có hơi yếu đuối một chút, là một cô nương tốt. Trong hơn một tháng sống chung với nhau này, Tư Cúc đã hết thành kiến với cô nương ấy, Thẩm Hoán cũng rất thân thiết gọi cô nương ấy một tiếng Bảo Thu tỷ tỷ.

Xe ngựa từ từ tiến vào Định Viễn, nơi này tuy là một huyện thành nhưng do gần An Dương nên dân số không ít, cũng rất phồn thịnh. Mọi người tìm một khách điểm để ở. Xe ngựa đậu ở hậu viện của khách điểm, phu xe thì nghỉ lại ở trong xe ngựa, để tiểu nhị dắt mấy thớt ngựa về chuồng ăn cỏ. Suốt dọc đường mọi người đều vội vã gấp rút lên đường, vừa mệt vừa mỏi nên định ở lại khách điểm nghỉ ngơi một ngày rồi tiếp tục lên đường.

Thuê mấy gian phòng, mọi người đi tắm rửa một hồi rồi xuống lầu dưới của khách điểm ăn chút cơm, chọn được mấy món, vừa cho mấy phu xe một ít thịt và rượu. Thâm Mầu Đơn, Thâm Hoán, Thi Bảo Thu, Tư Cúc ngồi cùng một bàn ăn cơm. Hiển nhiên khẩu vị của Thi Bảo Thu không tốt, nhìn qua có vẻ uể oải. Thâm Mầu Đơn biết cô nương ấy đang lo lắng điều gì, gấp cho cô nương ấy vài món dễ ăn, cười nói: “Mau ăn đi, đừng nghĩ tới mấy chuyện vô dụng nữa.”

Thi Bảo Thu nhú mi đáp lại, lơ đãng ăn cơm.

Thâm Hoán cũng biết nguyên nhân Thi Bảo Thu lên thượng kinh, an ủi cô nương ấy: “Bảo Thu tỷ tỷ, tỷ đừng đau lòng mà, vì loại người như vậy không đáng đầu.”

Thi Bảo Thu ngẩng đầu cười với Thâm Hoán: “Ta biết rồi, A Hoán đừng lo lắng. Ta không sao.” Càng tới gần thượng kinh thì tâm trạng của cô nương ấy càng không yên, không biết tới lúc tìm được Nguyên Trạch Khánh thì phải làm sao, thỉnh thoảng trong lòng lại có một chút mong đợi, nói không chừng Trạch Khánh vốn không cưới thê tử ở thượng kinh, chỉ là lừa gạt cô nương ấy thôi, nói không chừng hấn ta mắc trọng bệnh không muốn liên lụy cô nương ấy thôi. Có lúc lại nghĩ nếu hấn ta thật sự đã cưới thê tử rồi thì mình thật sự phải tiến lên chất vấn hấn ta sao? Làm như vậy thì sao chứ?

Trong lòng Thi Bảo Thu đã rối bời bời, tuy ba người còn lại thấy nhưng lại không an ủi được cô nương ấy, chỉ có thể để tự bản thân cô nương ấy nghĩ thông thôi.

Mọi người đang buồn bã lặng lẽ ăn cơm thì ở sau lưng bọn họ chỗ cầu thang gỗ của khách điểm bỗng nhiên vang lên tiếng ồn ào. Mọi người quay đầu nhìn, trên bậc cầu thang có một nữ tử đáng vẻ quyền rũ đang vừa quỳ vừa ôm lấy một nam nhân có vẻ ưa nhìn khóc: “Gia, nô gia biết lỗi rồi, xin gia tha lỗi cho nô gia lần này, đừng đuổi nô gia đi, sau này nô gia nhất định sẽ an an phận phận ở bên cạnh gia, chỉ xin gia cho nô gia một cơ hội.”

Nữ tử kia thật sự rất quyền rũ, xinh đẹp, cho dù đã mặc áo khoác màu hồng rất dày nhưng cũng chẳng thể nào che nổi bộ ngực to và eo nhỏ, ngay cả lúc khóc cũng khiến người ta thương tiếc, hận không thể thay nàng ta khóc.

Nam nhân cực kỳ tuấn tú kia nhìn cũng không nhìn nữ tử quyền rũ đang ôm chặt bắp đùi hấn ta, đuổi chân một cái, nữ tử kia ngã xuống một bên nằm ở dưới đất khóc lóc.

Nam tử tuấn mỹ kia đã đi xuống cầu thang gỗ, không hề coi nữ tử kia vào mắt, tìm một bàn trống ngồi xuống. Thi Bảo Thu và Tư Cúc đều cảm phần nhìn về phía nam tử tuấn mỹ kia. Thi Bảo Thu bị tức tới ngực phập phồng, lại nhìn về phía nữ tử đang khóc một cách đau lòng ở trên cầu thang gỗ. Cô nương ấy không nhìn được nữa đứng phắt dậy đi tới bên cạnh nam tử kia.

Thâm Mầu Đơn không ngờ cô nương ấy lại đột nhiên chạy qua đó, muốn ngăn cũng ngăn không được, thầm nói nguy rồi. Nam nhân kia mặc áo bào màu tím thẫm viền vàng, khoác áo khoác lông hồ ly trắng, bên hông đeo ngọc bội màu xanh phi thúy, sau lưng có thị vệ mang bội kiếm, đại diện cho thân phận không phú thì quý của nam nhân này. Còn lúc này nữ tử này nói sau này sẽ an an phận phận ở bên cạnh gia, nói cách khác nữ tử này có lẽ là thiếp thị của nam nhân này, lại còn làm ra chuyện gì đó không yên phận nên mới bị đuổi đi. Nha đầu Thi Bảo Thu này lại nghĩ tới cảnh ngộ của mình, đầu óc mơ hồ cứ như vậy mà xòng lèn.

Thi Bảo Thu đứng trước mặt nam nhân kia, chỉ vào nữ tử đang khóc lóc thảm thiết ở trên cầu thang gỗ, tức giận nói: “Cần gì phải làm khó một nữ tử như vậy trước mặt mọi người! Người tuyệt tình nhất trong thiên hạ chính là nam nhân các người!”

Thâm Mầu Đơn đứng dậy kêu: “Bảo Thu về đây, đừng nhiều lời nữa.” Thi Bảo Thu không hiểu quay đầu nhìn Thâm Mầu Đơn: “Mầu Đơn tỷ...”

Nam nhân kia ngẩng đầu nhìn Thi Bảo Thu, thấy đáng vẻ tức giận thờ hồng học của cô nương ấy, cười khê: “Ta đã từng phụ tình người sao?”

Trong nháy mắt Thi Bảo Thu đỏ bừng mặt: “Người... người, đương nhiên là không có, ta... ta chỉ nói người phụ tình của nữ tử trên lầu, người... người không thể...” Cô nương ấy đang nói lắp bắp thì nữ tử quyền rũ ở trên lầu bỗng nhiên đứng dậy chạy vọt xuống dưới, đẩy Thi Bảo Thu ra, nước mắt đầy mặt nhưng biểu cảm tàn nhẫn: “Chuyện của nô gia và gia há có thể để cho người ngoài như người xen vào sao, đừng cho rằng nô gia không biết người có ý định gì!”

Thi Bảo Thu ngã xuống đất, sững sờ ngẩng đầu nhìn nữ tử quyền rũ, vẻ mặt của nam nhân dần dần trở nên lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Thâm Mầu Đơn không muốn Thi Bảo Thu dính vào những chuyện này, đứng lên đi tới trước mặt Thi Bảo Thu đỡ cô nương ấy đứng dậy, thấp giọng nói: “Bảo Thu, đừng lo chuyện bao đồng nữa, mau quay về ăn cơm, ăn xong rồi nghỉ ngơi cho tốt.”

Thị Bảo Thu cũng biết mình làm ơn mắc oán, khề gặt đầu, vịn vào tay Thẩm Mầu Đon đứng lên. Hai người về chỗ, Thị Bảo Thu không nhìn về phía bên đó nữa, gấp thức ăn trên bàn lặng lẽ ăn. Sau lưng lại vang lên tiếng cầu xin của nữ tử kia: “Gia, nô gia biết lỗi rồi, xin gia cho nô gia một cơ hội.”

“Cút ra!” Giọng nam tử lạnh lùng không mang theo tình cảm gì: “Chẳng qua chỉ nuôi một con chim thôi, không ngờ bây giờ ngay cả chuyện của ta ngươi cũng dám quản, đừng cho rằng ta không biết những chuyện trước đây ngươi đã làm ở hậu trạch. Trước đây ta sủng ái ngươi, mắt nhắm mắt mở tùy ý ngươi sinh sự. Bây giờ chán ngươi, ngươi chả là cái thá gì cả, tới bây giờ chỉ khiến ta càng ngày càng chán ghét ngươi thôi.” Hắn ta dừng một chút: “Ném ả ta ra ngoài.”

Thị vệ sau lưng bắt lấy nữ tử ở dưới đất đi ra ngoài. Nữ tử kia sợ hãi, nước mắt trôi hết lớp phấn son trên mặt, dùng sức giẫy dụa muốn bò về phía nam tử kia: “Gia, nô gia sai rồi, nô gia biết lỗi rồi, xin gia cho nô gia thêm một cơ hội...” Giọng của nữ tử kia càng ngày càng xa.

Trên mặt Thẩm Mầu Đon và Thị Bảo Thu đều không dễ chịu gì, tuy là nữ tử này có lỗi, nhưng nam nhân này cũng là người bạc tình. Không chỉ nam nhân này bạc tình, nam nhân trong thiên hạ đa phần đều như vậy cả, lúc hắn ta yêu ngươi thì nâng niu bảo vệ ngươi trong lòng bàn tay. Lúc hắn ta không yêu ngươi thì ngươi chỉ là cát bụi ở dưới đất, tùy hắn ta chà đạp.

Thị Bảo Thu không nhịn được liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy thị vệ kia ném nữ tử ra ngoài. Nữ tử kêu rên vì đụng trúng bậc thềm đá ở bên ngoài một trượng, nằm bẹp xuống đất không động đậy được. Sắc mặt Thị Bảo Thu tái nhợt, thể mới biết nam nhân này nhẫn tâm biết bao. Vừa rồi cô nương ấy thiếu chút nữa là đụng chạm hắn ta rồi. Lúc này cô nương ấy càng không dám quay đầu nhìn nam nhân kia, cúi thấp đầu ăn cơm, lại như ngồi trên đồng lửa, luôn cảm thấy sau lưng có ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào cô nương ấy.

Ăn không được bao nhiêu thì không chịu nổi nữa, Thị Bảo Thu ngẩng đầu nhìn Thẩm Mầu Đon có vẻ năn nỉ: “Mầu Đon tỷ, muội ăn no rồi, muốn lên nghỉ ngơi trước.”

Thẩm Mầu Đon nhìn ra sau lưng Thị Bảo Thu, phát hiện nam nhân lúc này đang nhìn chăm chăm Thị Bảo Thu một cách đầy hứng thú, dường như nhận ra ánh mắt chú ý của Thẩm Mầu Đon. Hắn ta hơi nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Thẩm Mầu Đon một cách ôn hòa lễ độ. Thẩm Mầu Đon dời ánh mắt, cười nói với Thị Bảo Thu: “Ăn no rồi thì đi nghỉ ngơi sớm một chút, ta cũng ăn xong rồi. A Hoán, Tư Cúc các ngươi ăn xong rồi thì lên nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Cùng lên lầu rồi vào phòng với Thị Bảo Thu, sắc mặt cô nương ấy vẫn còn tái nhợt, sững sờ ngồi trong phòng. Thẩm Mầu Đon rót ly trà đưa cho cô nương ấy. Cô nương ấy nhận lấy ly trà nói tiếng cảm ơn, ngẩn ngơ nhìn ly trà trong tay không lên tiếng.

Thẩm Mầu Đon cũng không tiện khuyên bảo gì cô nương ấy. Sau đó mỗi bữa ăn đều sợ gặp phải nam nhân kia, Thị Bảo Thu không chịu xuống lầu chỉ ăn ở trong phòng. Đoàn người nghỉ ngơi một ngày ở khách điểm, ngày thứ ba khởi hành đi An Dương. Máy ngày trước có trận tuyết nhỏ, hai ngày nay trời quang mây tạnh, tuyết bắt đầu tan ra, xe ngựa chạy trên nền tuyết đọng phát ra tiếng kéo kẹt.

Bây giờ Thẩm Mầu Đon, Thị Bảo Thu, Tư Cúc cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa. Ngoài ra còn có thêm một chiếc xe ngựa chở hành lý của mọi người, cô khô, định không ghé thị trấn hay thôn để bỏ sung đồ nữa, các thứ trên xe ngựa đủ dùng cho tới An Dương.

Xe ngựa chạy không được bao lâu, phía sau con đường truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc cùng với tiếng kéo kẹt của xe ngựa chạy trên tuyết. Thẩm Mầu Đon vén rèm nhìn qua, chỉ thấy phía sau không ít xe ngựa đi theo. Dẫn đầu là chiếc xe ngựa do hai con ngựa kéo, trận thể khá lớn, những xe ngựa theo sau đều kéo theo xe hàng hóa xe hành lý, đếm sơ qua một cái đã có khoảng gần mười chiếc xe ngựa rồi.

Tới giờ Dậu xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Xe của Thẩm Mầu Đon bọn họ vừa dừng lại, xe ngựa phía sau liền lưu loát dừng lại theo. Tới khi nhìn thấy người đứng đầu là nam nhân có duyên gặp mặt một lần ở khách điểm kia xuống xe, trong lòng Thẩm Mầu Đon đã hiểu rõ mấy phần. Nếu đã cùng đi về một hướng thì chắc chắn là đi An Dương rồi, nam tử khí độ bất phàm, thân phận vừa nhìn đã thấy tôn quý rồi, bây giờ còn phải đi tới An Dương cũng chỉ có mấy vị vương gia ở đất phong hoặc là các thế tử thôi, cũng không biết rốt cuộc thân phận của người này là ai. Chẳng qua, nếu có thể tránh được thì tránh, thân phận bọn họ như vậy đụng chạm không nổi.

Đương nhiên Thị Bảo Thu cũng phát hiện ra người nam nhân kia, sắc mặt có chút không ổn, cô nương ấy đối với nam nhân này vừa sợ vừa ghét. Bây giờ biết đoàn xe phía sau là hắn ta thì sau đó ngay cả xe ngựa cô nương ấy cũng không chịu bước xuống một bước, luôn ở trong xe ngựa.

Hai ngày sau thì tới An Dương, trong khoảng thời gian này xe ngựa phía sau vẫn một mực đi theo, cho tới khi xe ngựa chạy tới bên ngoài cổng Bắc của An Dương.

An Dương chính là thượng kinh của triều Vệ, thiên hạ ở dưới chân, tòa thành đương nhiên hùng vĩ, nguy nga, tráng lệ, tường cao bốn trượng, đỉnh rộng ba thước, đáy rộng 5 trượng, chu vi ước chừng 20 cây số, đặt 4 cổng thành ở hướng đông tây nam bắc. Cổng thành Bắc này coi như cổng chính của thành, mỗi ngày người ra vào thành không ít, đoàn người Thẩm Mầu Đon rất tò mò về tòa thành nguy nga này, có thể tưởng tượng được kinh ngạc biết bao. Trong lòng Thẩm Mầu Đon nhớ tới thời đại cuối cùng mà bản thân phiêu bạt tới, đó mới thật sự là đáng kinh ngạc, công trình kiến trúc cao vút trời mây, xe không cần ngựa kéo mà có thể chạy, còn có rất nhiều thứ kỳ quái đáng kinh ngạc khác.

“Tỷ, nơi này chính là thượng kinh An Dương? Thật là nguy nga tráng lệ.” Thẩm Hoán thò đầu ra ngoài cửa xe hiếu kỳ nhìn ngắm, nhìn binh sĩ canh giữ ở cổng thành trang bị trường kiếm, nét mặt nghiêm nghị. Bỗng nghe được tiếng trống truyền đến, Thẩm Hoán sốt ruột quay đầu về phía phu xe nói: “Nhanh lên, cổng thành sắp đóng rồi.”

Cổng thành ở khắp nơi đều mở vào giờ Mão, đóng vào giờ Dậu, lấy tiếng trống làm hiệu lệnh. Lâm Hoài chỉ là một huyện thành, đương nhiên không cần phải đóng cổng thành, nhưng đây là quy tắc mọi người đều biết, thấy binh sĩ sắp phải đóng cổng thành rồi, xe ngựa còn chưa chạy tới trước cổng thành. Thẩm Hoán sốt ruột từ xe ngựa nhảy xuống, chạy tới binh sĩ ở trước cổng thành nói: “Mấy vị đại ca có thể chậm chước một chút, cho xe ngựa của chúng tôi tiến vào rồi sau đó mới đóng cổng thành có được không? Cầu xin mấy vị đại ca mà.”

Chủ yếu ngày mai là đêm ba mươi tết rồi, mọi người không muốn đêm ba mươi tết phải nán lại đợi ở bên ngoài thành, hi vọng tối nay có thể vào thành tìm chỗ ở, mua chút đồ, ngày mai cũng được ăn bữa cơm tất niên.

“Không được, tối giờ Dậu cổng thành nhất định phải đóng. Bất luận người nào nói cũng không được. Sáng sớm giờ Mẹo ngày mai mới mở cổng thành. Các người ở ngoài thành đợi một đêm đi.” Binh sĩ vẻ mặt nghiêm túc nói xong giờ tay làm động tác thổi lui vào bên trong cổng thành, mắt thấy sắp bắt đầu đóng cổng thành rồi, chợt phía sau truyền đến tiếng hô: “Đợi đã.”

Thẩm Hoán quay đầu nhìn, phát hiện là tên thị vệ vẫn luôn đi theo nam nhân kia. Tên thị vệ chạy vội mấy bước tới trước cổng thành, từ bên hông lấy ra một lệnh bài bằng đồng, bên trên lõm có khắc một chữ. Thị lực Thẩm Hoán rất tốt, phát hiện hình như đó là chữ Cảnh. Tên thị vệ kia đưa lệnh bài bằng đồng tới trước mặt binh sĩ, mở miệng nói: “Tối nay gia chúng ta phải hồi cung, làm phiền hãy châm chước một chút.”

Tên binh sĩ kia nhìn thấy lệnh bài liền biến sắc, vội khom lưng, cung kính nói: “Vâng, vâng, tiểu nhân xin nhường ạ.” Dứt lời phát tay về phía sau cao giọng nói: “Dừng lại hết, đợi mấy chiếc xe ngựa này vào thành hết rồi mới đóng cổng thành...”

Thẩm Hoán vẫn còn ngẩn ra, tên thị vệ kia thu hồi lệnh bài quay đầu nhìn Thẩm Hoán: “Còn không mau nhanh lên, đừng làm chậm trễ gia chúng ta vào thành.”

Lúc này Thẩm Hoán mới hoàn hồn, nói tiếng cảm ơn với tên thị vệ này rồi vội trở về xe ngựa của mình, thúc giục phu xe nhanh chóng chạy xe vào thành. Dĩ nhiên Thẩm Mầu Đơn cũng thấy rõ tình huống vừa rồi, nhỏ giọng hỏi: “Có thấy được chữ trên lệnh bài đó không?”

“Là chữ Cảnh.” Thẩm Hoán đáp.

Thẩm Mầu Đơn búng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc biết được nam nhân kia là ai rồi. Nam nhân kia cũng là vị vương gia có đất phong, đương kim Lục Vương, Cảnh Vương, dường như là huynh đệ ruột cùng một mẹ sinh ra với Yến Vương. Vị Cảnh Vương này cũng thật là lợi hại, bây giờ vừa tới tết mới đến kinh thành, tính toán thời gian thật chuẩn mà.

Theo xe ngựa đi vào trong thành, trong thành dĩ nhiên là cảnh tượng phồn hoa, nhà lớn lợp ngói xanh, khu chợ náo nhiệt người tới người lui. Thẩm Mầu Đơn hỏi Thi Bảo Thu ở kế bên: “Bảo Thu, bây giờ tới An Dương muội có dự tính gì chưa? Đã tìm được chỗ ở chưa? Ta với A Hoán dự định thuê một căn viện để ở một thời gian, hay là muội đi cùng chúng ta?”

Sắc mặt Thi Bảo Thu có chút không ổn lắm, người ủ rũ phờ phạc, cô nương ấy lắc lắc đầu: “Mẫu Đơn tỷ, không cần đâu, lúc đầu muốn tới An Dương mẫu thân nói người có vị bằng hữu sống ở An Dương, đã ghi lại địa chỉ cho muội, bảo muội tới An Dương tìm vị cô cô kia.” Bây giờ là đi ở nhờ nhà người lạ, Thi Bảo Thu cũng ngại mời Mẫu Đơn tới ở cùng.

Thẩm Mầu Đơn hỏi địa chỉ của Thu Bảo Thu, nói rằng khi nào sắp xếp xong sẽ đi tìm cô nương ấy, sau đó hai người mỗi người đi một ngã.

Mấy người Thẩm Mầu Đơn cũng là lần đầu tới đô thành phồn hoa như vậy, hết thấy đều là cảnh tượng mới mẻ. Trước tiên tìm tiệm mì để ăn một tô mì, Thẩm Mầu Đơn thuận tiện thăm dò ở gần đây có chỗ nào cho thuê phòng hay không, biết được ở phía thành Nam có không ít nhà cho thuê, ăn mì xong lại ngồi xe ngựa đi tới phía thành Nam. Phía thành Nam không có phồn hoa bằng phía thành Bắc nhưng hơn ở chỗ yên tĩnh, hơn nữa trị an cũng không tệ.

Tốn hơn một canh giờ cuối cùng cũng tìm được một căn nhà không tệ, là một căn nhà có 2 viện. Thẩm Mầu Đơn, Thẩm Hoán, Tư Cúc ở một viện, 2 phu xe ở một viện còn lại. Sau đó lại đi mua chút đồ dùng và nguyên liệu nấu ăn phải dùng cho ngày mai rồi mới quay về căn nhà. Mọi người đều mệt đến mức không chịu nổi, sau khi tắm rửa xong cũng đều đi ngủ.

~~~~~

Vàng ngọc giao thoa, nguy nga tráng lệ, bên trong thành cung khí thế hào hùng. Các cung nữ và bọn tiểu thái giám mặc quần áo màu lam nhạt đang bận rộn khắp nơi, vì chuẩn bị cho đêm ba mươi tết vào ngày mai, có tiểu cung nữ bưng các loại điểm tâm, trà nước vào trong cung Vĩnh Phúc.

Ở giữa chính điện có một vị phụ nhân tuổi chừng 40 đang ngồi, búi tóc nghiêng nghiêng, ở giữa búi tóc cài cây trâm ngọc phượng, làn da có vẻ trắng, chỉ là ở chỗ khóe mắt trên hai gò má có vài nếp nhăn, nhưng nhìn tổng thể thì cũng vô cùng xinh đẹp, có thể thấy lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân khuynh thành. Lúc này phụ nhân xinh đẹp đang lau nước mắt trên mặt, vẻ mặt buồn rầu nhìn nam tử tuần tú đang ngồi cách đó không xa, giọng bi thương nói: “Yến Nhi, ai gia biết mấy năm nay con vẫn luôn trách ai gia, chỉ là lúc đó ai gia cũng hết cách rồi. Trong ba huynh đệ các con chỉ có Cảnh Nhi là không giỏi võ nghệ, vì vậy mới khẩn cầu hoàng thượng để cho con và Hành Nhi đi. Vốn tưởng rằng có hai con trấn giữ thì sẽ không có việc gì, nhưng... nhưng không ngờ Hành Nhi... nó...” Phụ nhân xinh đẹp nói tới đây nước mắt càng rơi nhiều hơn: “Ai gia biết bây giờ có nói gì thì cũng không đổi được Hành Nhi trở về, nhưng mấy năm nay con và Cảnh Nhi càng ngày càng bất hòa, trong lòng ai gia rất khó chịu, ai gia thật không ngờ quyết định cầu tha lúc đó sẽ khiến ba huynh đệ các con bây giờ biến thành cục diện như vậy. Bây giờ ngay cả Cảnh Nhi cũng không quan tâm tới ai gia nữa... con xem bây giờ là lúc nào rồi, thế mà nó còn chưa hồi cung...”

Vệ Lang Yến ngồi ở hàng ghế đầu phía dưới ngẩng đầu nhìn phụ nhân xinh đẹp, bưng ly rượu lên uống một ngụm, lạnh nhạt nói: “Thái phi đã quá lo lắng rồi, nhi thần cũng không có trách thái phi, Lục ca cũng chỉ là có việc trên đường nên mới chậm trễ thôi.”

Phụ nhân xinh đẹp chính là đương kim hoàng thái phi, Giả hoàng thái phi.

Giả hoàng thái phi nghe vậy nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi: “Vậy sao Yến Nhi không để Từ An tới thăm ai gia, ai gia thật sự rất nhớ Từ An.”

Vệ Lang Yến nói: “Từ An đã ngủ rồi, ngày mai mới dẫn nó tới thăm thái phi.”

Đang nói, bỗng nhiên một tiểu cung nữ chạy vào, hết sức phấn khởi nói với Giả hoàng thái phi: “Hoàng thái phi nương nương, Cảnh Vương đến rồi.”

Giả hoàng thái phi ngẩn ra, cuối cùng vẻ mặt cũng hiện lên ý cười, đứng bật dậy: “Nhanh nhanh, đi xem xem, Cảnh Nhi của ai gia về rồi.” Nói xong cũng không để ý đến Vệ Lang Yên đang ngồi ở bên dưới, đứng dậy đi ra ngoài cửa điện nghênh đón. Rất nhanh Giả hoàng thái phi đã bước vào điện cùng với một nam tử trẻ tuổi ưa nhìn.

Nam nhân kia vào điện bắt gặp Vệ Lang Yên, nở nụ cười: “Thất đệ cũng về rồi.”

Vệ Lang Yên vâng một tiếng, giơ ly rượu trong tay: “Chỉ là sớm hơn Lục ca một bước mà thôi, Lục ca cùng đệ uống vài ly rượu.”

Vệ An Cảnh cười, ngồi xuống đối diện với hắn, lập tức sau lưng có tiểu cung nữ tiến lên rót ly rượu, hắn ta nâng ly rượu về phía Vệ Lang Yên, ngửa đầu uống cạn.

Thấy dáng vẻ chung sống của hai nhi tử, Giả hoàng thái phi lại nhìn không được rơi lệ, vui mừng nói: “Thấy bộ dạng hai huynh đệ các con như vậy, ai gia cũng yên tâm rồi, chỉ mong sau này hai huynh đệ các con qua lại nhiều hơn, đừng chia tách tình cảm hai huynh đệ mới phải.”

Giả hoàng thái phi lại nhớ tới sự lo âu trong lòng. Hai đứa con này đều ưu tú nổi bật hơn người, diện mạo lại tốt, chỉ là một đứa thì tính cách quá ngả ngớn, trong nhà thiếp thị vô số, đứa còn lại thì tính cách quá lạnh nhạt, trong nhà một thiếp thị cũng không có, ngay cả người hầu hạ bên cạnh cũng là nam nhân.

Bây giờ lần trở về này nhất định phải giúp bọn chúng tuyển phi mới được, nếu để qua năm trở về đất phong, ai biết ngày tháng năm nào có thể gặp mặt, suy nghĩ một chút, Giả hoàng thái phi nói: “Hai người các con cũng đã trưởng thành rồi. Tuy nói trong nhà Cảnh Nhi thiếp thị không ít, nhưng lại không có chính phi thì cũng không được, còn Yên Nhi cũng vậy. Bây giờ ngay cả con nối dõi các con cũng chưa có, như vậy làm sao ai gia yên tâm được. Ai gia thấy di mẫu (dì) nhà ngoại các con có hai biểu muội cũng không tệ, tính cách dịu dàng, hiền lương, diện mạo đoan trang xinh đẹp, một người là Ngự Dung của Phụng gia, một người là Hàm Chi của Tiết gia. Ai gia ở đây vừa lúc có bức họa của hai người bọn họ, các con xem một chút, nếu vừa ý thì ngày mai ai gia sẽ xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.”

Vệ Lang Yên nghe xong, mặt không biểu cảm gì, chỉ nói: “Bây giờ nhi thần không có ý định sắc lập phi tử, hoàng thái phi không cần bận tâm.”

Vệ An Cảnh cũng hả một tiếng, cười híp mắt nói: “Hoàng thái phi cần gì phiền phức như vậy, hậu viện nhi thần nhiều nữ nhân lắm, tùy tiện lập một người làm phi là được rồi, nhi thần sao cũng được.”

Sắc mặt Giả hoàng thái phi có chút khó coi, hằng năm bọn chúng hồi kinh bà đều nhắc tới hôn sự của bọn chúng, năm nào bọn chúng cũng một mực từ chối. Trong lòng bà tức giận, đập bàn cả giận nói: “Các con có phải là muốn tức chết ai gia không, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai ai gia sẽ xin hoàng thượng tứ hôn cho các con.”

Vệ Lang Yên cười cười: “Hoàng thái phi muốn quản tới cùng thì cứ việc đi là được. Bây giờ nhi thần có chút việc xin phép đi trước một bước.”

Vệ An Cảnh cũng cười theo nói: “Nhi thần cùng ý với Thất đệ, cũng xin phép cáo lui trước.”

Hai huynh đệ nói xong liền đứng dậy lui ra ngoài điện, chỉ để lại một mình Giả hoàng thái phi ở lại tức giận đùng đùng giậm chân, đập phá đồ đạc. Đập một hồi bà ấy nhìn không được nằm xuống tháp quý phi phủ lông bạch hồ ở bên cạnh khóc lớn. Bà ấy không ngờ rằng hai nhi tử của mình lại không bớt lo như vậy. Bà ấy biết nếu ngày mai bà ấy dám xin hoàng thượng tứ hôn. Hai đứa bọn chúng dám kháng chỉ ngay lập tức, cũng không phải nhắm vào hoàng thượng, mà là nhắm vào người làm mẹ là bà ấy.

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Vệ Lang Yên và Vệ An Cảnh cùng ra khỏi cung Vinh Phúc. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều đọc được trong mắt đối phương là sự thờ ơ và lạnh nhạt. Vệ An Cảnh lạnh lùng nhìn Vệ Lang Yên, thị vệ đi theo sau lưng đem áo khoác bạch hồ khoác lên người hắn ta. Vệ Lang Yên cũng được Trần Hoảng Văn khoác áo khoác hắc điều lên người. Hai người một trắng một đen, đứng ở trước cung Vinh Phúc trời tuyết trắng xóa, đều tuấn tú cao lớn như nhau, oai hùng như nhau, vốn là huynh đệ ruột cùng một mẹ sinh ra, nhưng hiện giờ ngay cả người lạ cũng không bằng.

Hai người đã lên xe ngựa của mình, chạy một mạch về phía cửa cung.

Trong xe ngựa, Vệ Lang Yên nhắm mắt, nhớ lại tình cảnh lúc ba huynh đệ còn nhỏ cùng nhau đi học, cùng nhau luyện võ. Sau này lớn lên mặc dù nguyên nhân vì mẫu phi mà cùng Lục ca có chút bất hòa nhưng cũng không đến mức như hiện nay thành người xa lạ thế này, nay ba huynh đệ bọn họ sao lại đi tới bước đường này ...

“Điện hạ, ngày mai vừa là đêm 30 tết vừa là đại thọ của thái hậu. Chữ bách thọ điện hạ viết thuộc hạ đã cho người trang hoàng xong. Thế tử Từ An cũng đã viết xong câu đối chúc mừng. Ngày mai vừa đúng lúc đưa tặng cho thái hậu nương nương. Điện hạ còn chuyện gì đặc biệt cần dặn dò nữa không ạ?” Tiếng của Trần Hoàng Văn vang lên bên tai.

Vệ Lang Yên đang nhắm mắt lắc lắc đầu: “Sáng ngày mai cho Từ An ăn no một chút, phải ở trong cung suốt cả ngày, ta sợ tới lúc đó nó lại không thể ăn uống được gì.”

“Vâng, điện hạ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Vệ Lang Yên dẫn Từ An vào cung. Trước tiên là đi gặp Giả hoàng thái phi, bà ấy lại kéo hẳn lại nói chuyện sắc lập phi tử. Hắn có chút không kiên nhẫn, ứng phó vài câu rồi dẫn Từ An đi.

Ra khỏi cung Vĩnh Phúc, Vệ Lang Yên ngẩng đầu nhìn trời trong xanh, nhin không được cúi đầu thờ dài. Vệ Từ An vẫn luôn nắm tay hắn nhin không được tò mò hỏi: “Tiểu hoàng thúc, sao thúc lại thờ dài? Có phải là có chuyện gì buồn không? Thúc nói ra đi để Từ An nghĩ cách giúp thúc.”

Vệ Lang Yên nhin không được ngồi xổm xuống xoa đầu rồi ôm lấy đứa trẻ gầy yếu đứng lên đi về phía đại điện: “Từ An đừng nghĩ nhiều, ta không sao.” Hắn chỉ đang nghĩ tới việc sắc lập phi tử. Hắn vẫn luôn có cảm giác vô vị đối với nữ nhân, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Có lẽ bởi vì từ nhỏ đã quen thấy mẫu phi của mình vì tranh sủng mà bất chấp thủ đoạn nhưng luôn bày ra vẻ yếu đuối đáng thương. Hắn gặp những nữ tử nhu nhu nhược nhược kia thật sự là thích không nổi, mấy năm nay bên cạnh hắn không có nữ nhân nào hầu hạ. Mấy năm trước vì chuyện của Ngũ ca mà tâm trạng của hắn vẫn luôn buồn bực, lại càng không muốn nhắc đến chuyện sắc lập phi tử. Bây giờ hắn cũng đã hai mươi ba tuổi rồi, dù sao vẫn phải lập phi, vốn là lập ai cũng được, chỉ là không muốn lập người mà mẫu phi đã chọn.

Vệ Lang Yên nhíu mày nghĩ, trong đầu không hiểu sao đột nhiên hiện ra một đôi mắt bình tĩnh của nữ tử. Hắn ngừng ra, bước chân cũng dừng lại, sao lại nhớ tới nàng chứ? Từ nay về sau đáng lẽ hai người không nên qua lại gì với nhau mới phải. Hắn từ từ nhắc chân trái tiếp tục đi. Trong lòng nghĩ chắc là do nữ tử khác lúc gặp hắn hoặc là tình ý dạt dào hoặc là sợ hãi, cho nên bản thân mới nhớ tới biểu hiện e ngại của nàng đối với hắn nhưng đôi mắt lại có vẻ bình tĩnh. Đúng vậy, chắc chắn là vì nguyên nhân này.

Nghĩ thông suốt nguyên nhân, Vệ Lang Yên không còn rối rắm nữa, ôm Vệ Từ An đi về đại sảnh yến hội.

Hôm nay là đêm 30 tết, vừa là thọ thần của hoàng thái hậu nên mở tiệc chiêu đãi các quý tộc ở thượng kinh và cũng có rất nhiều quý nữ danh môn tới đây. Trong mấy vị thân vương thì chỉ có Vệ Lang Yên và Vệ An Cảnh là chưa có hôn phối, ánh mắt tràn đầy tình ý của các quý nữ này chuyển tới chuyển lui giữa hai người, đều hi vọng hai vị thân vương diện mạo anh tuấn này có thể nhìn trúng các cô nương ấy. Về mặt Vệ Lang Yên vẫn một mực lạnh lùng, ngay cả người luôn tự cho là ôn hòa lễ độ đối với nữ tử như Vệ An Cảnh cũng chịu không nổi cái nhìn như xem khi diễn trò như vậy, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Đương kim hoàng thượng là trưởng tử của tiên hoàng, bên dưới còn có sáu huynh đệ, người nhỏ nhất chính là Vệ Lang Yên. Hiện giờ hoàng thượng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, hoàng tử lớn nhất cũng chính là thái tử hiện nay Vệ Tuyên cùng với vị hoàng thúc Vệ Lang Yên này cùng tuổi. Nói ra cũng kỳ lạ, hoàng thượng ngoại trừ thái tử Vệ Tuyên ra thì cũng không còn nhi tử nào khác, còn lại mấy đứa đều là công chúa. Trong đó Đại công chúa cũng đã hai mươi một tuổi, các công chúa còn lại thì người lớn nhất là mười bốn tuổi, nhỏ nhất chỉ có vài tuổi.

Các thái tử và công chúa có bối phận thấp nên chúc thọ thái hậu trước rồi theo thứ tự thỉnh an hoàng thượng, hoàng hậu, trưởng công chúa, đại trưởng công chúa và các thân vương. Dội mấy vị công chúa thỉnh an Vệ Lang Yên xong, Vệ Lang Yên bảo Trần Hoàng Văn chia các lễ vật đã chuẩn bị xuống. Lúc này mới nhìn thấy Đại công chúa Vệ Huệ dẫn theo một nam nhân diện mạo rất ưa nhìn tiến về phía này.

Chân mày Vệ Lang Yên bất giác nhíu lại. Trong số mấy công chúa hắn ghét nhất chính là Đại công chúa Vệ Huệ này, phong hào là Dương Thạch công chúa. Người này vô cùng ham mê nam sắc, tính cách thì càng kiêu căng phách lối, âm hiểm. Hai vị phò mã tiền nhiệm nói là bệnh nặng qua đời để che mắt người ngoài, nhưng thực chất là Đại công chúa này đã chán bọn họ nên đã sai người giết chết. Hoàng thượng biết được chuyện này vô cùng phẫn nộ, bắt nàng ta cấm túc kiểm điểm trong hai năm, không ngờ vừa giải trừ lệnh cấm thì nàng ta đã ra ngoài bắt một phò mã về phủ công chúa. Hoàng thượng đành chịu, chỉ dặn dò nàng ta đừng gây chuyện nữa, sau này cùng phò mã yên ổn sống qua ngày.

Vệ Huệ dẫn theo nam tử diện mạo thanh nhã tới trước mặt Vệ Lang Yên, hành xong lễ, mỉm cười nói: “Thất hoàng thúc, bây giờ đã có hai năm không gặp hoàng thúc rồi, Thất hoàng thúc vẫn khỏe chứ, Dương Thạch thật sự rất nhớ Thất hoàng thúc. Đúng rồi, Thất hoàng thúc, đây là phò mã mới của Dương Thạch - Nguyên Trạch Khánh. Trạch Khánh đây là Yên Vương Thất hoàng thúc của ta...” Dứt lời, ánh mắt thêm muốn nhìn vị Thất hoàng thúc của mình, âm thầm cảm thán, nam tử trên thế gian này có thể so với Thất hoàng thúc của mình đã ít nay càng ít nha.

Nam tử ưa nhìn kia tiến lên trước một bước, hành lễ với Vệ Lang Yên, cung kính đáp: “Trạch Khánh gặp qua Thất hoàng thúc.”

Nguyên Trạch Khánh? Ánh mắt Vệ Lang Yên nhìn về phía tân phò mã, mở miệng hỏi: “Quê nhà của ngươi có phải là ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài không?”

Nguyên Trạch Khánh cả kinh, không sao ngờ được Yên Vương điện hạ lại biết được quê nhà của hắn ta ở đâu, vội trả lời: “Hồi bẩm Yên Vương, quả thật Trạch Khánh là người huyện Lâm Hoài.”

“Ồ, vừa hay bốn vương vài ngày trước đây có dừng lại ở Lâm Hoài một thời gian, gặp được một vị cô nương, nói là có một vị hôn phu bội tình bạc nghĩa, ở thượng kinh đã cưới thì từ, cô nương ấy nói kẻ bội bạc kia tên là Nguyên Trạch Khánh, không biết Nguyên Trạch Khánh trong miệng cô nương kia có phải là ngươi không?”

Về mặt Nguyên Trạch Khánh đại biến, nhìn Dương Thạch công chúa bên cạnh, nét mặt hoảng sợ, lại không dám đối gạt Yến Vương, do do dự dự nói: “Quả thật Trạch Khánh bởi vì nhiều nguyên nhân nên... nên mới không thể không giải trừ hôn ước với cô nương ấy... xin Yến Vương minh xét.”

Vệ Lang Yến nhìn nét mặt tái nhợt của Dương Thạch nói: “Cũng không liên quan gì đến bốn vương, các người lui xuống đi.”

Nguyên Trạch Khánh theo Vệ Huệ sắc mặt không tốt run run rẩy rẩy đi xuống.

Sau đó là việc ăn uống, xem kịch nghe khúc, việc ăn uống này kéo dài tới buổi chiều. Mấy vị công chúa và thái hậu ồn ào nói muốn xuất cung xem người dân qua đêm 30 tết như thế nào. Tâm trạng thái hậu rất tốt, bèn nghe theo, cũng để mấy vị thân vương và thái tử cùng đi lĩnh hội nỗi khổ của người dân. Như vậy, mấy vị thân vương cũng đành đi theo mấy công chúa và thái tử dẫn thị vệ xuất cung, đi về phía náo nhiệt nhất là thành Bắc.

~~~~

Sáng sớm hôm sau ba người Thẩm Mầu Đơn đã dậy từ sớm, bắt đầu bận rộn. Hôm nay là đêm 30 tết, nếu như là lúc trước thì chắc chắn sẽ vui mừng ở nhà đợi ăn cơm tất niên, bây giờ đang ở bên ngoài, so với trong nhà là không bằng rồi. Nhưng mà hôm qua Thẩm Mầu Đơn đã mua về rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Sáng sớm cùng với Tư Cúc bắt đầu bận rộn ở trong nhà bếp, nấu nồi thịt kho, chiên miếng cá, chiên thịt viên, nấu chè đậu đỏ, chưng bánh bao nhân thịt heo, nhân đậu xanh và nhân đường, còn có bún thịt, bún cá, canh hầm thịt dê, cải trắng xào với nấm và củ cải hầm.

Bận rộn suốt cả ngày mới làm xong những món này, Thẩm Mầu Đơn bảo Thẩm Hoán đi kêu hai phu xe qua đây cùng ăn cơm tất niên. Hai phu xe này đều là thuê ở Lâm Hoài, sẽ sống cùng họ ở thượng kinh, tới khi Thẩm Hoán thi xong mới về lại Lâm Hoài. Hai phu xe đều là khoảng bốn mươi tuổi, một người kêu Phùng thúc, một người kêu Nguru thúc.

Chiếc bàn vuông nhỏ đã bày đầy các món ăn. Tới khi Thẩm Hoán dẫn người tới, Thẩm Mầu Đơn cười nói với hai phu xe: “Phùng thúc, Nguru thúc, hôm nay là đêm 30 tết. Hiện tại lại vì bọn ta mà các thúc không được ở nhà sum vầy với vợ con của mình, Mầu Đơn cảm thấy rất áy náy, hôm nay cùng với Tư Cúc đã nấu một bàn đồ ăn. Mời hai vị thúc thúc qua đây cùng với bọn ta ăn bữa cơm tất niên.”

Phùng thúc, Nguru thúc biết cô nương Thẩm gia này có lòng tốt, là cô nương tử tế, và lại bây giờ ở bên ngoài, cũng không câu nệ tiểu tiết nữa, cười ha hả ngồi xuống cùng ăn cơm tất niên.

Ăn cơm tất niên xong, Thẩm Hoán và Tư Cúc đều muốn ra ngoài đi dạo, xem xem đêm 30 tết của kinh thành như thế nào. Thẩm Mầu Đơn cũng nghĩ như vậy, trước khi ra cửa cho Phùng thúc Nguru thúc một ít bạc, để các thúc ấy ra ngoài đi dạo mua chút quà về cho vợ con nhà mình. Sau đó lại cho Tư Cúc và Thẩm Hoán một ít bạc, nói với bọn họ nếu thích gì thì cứ việc mua. Sau đó lại sợ chợ đêm đông người, nhắc nhở Tư Cúc nhất định phải theo sát A Hoán.

Tư Cúc đang cảm bạc cười vui vẻ gật đầu.

Lúc này ba người mới ra cửa đi về phía thành Bắc, tới chợ quả thật là vô cùng náo nhiệt, các quầy bán đồ ăn vặt, quầy buôn bán nhỏ, biểu diễn tạp kỹ, đồ đèn. Mấy người vui mừng hơn hờ đi dạo. Tư Cúc và Thẩm Hoán tính tình gấp gáp, chạy chỗ này, xem chỗ kia, mỗi thứ đều thấy mới lạ. Thẩm Mầu Đơn theo sát phía sau bọn họ, nhưng người quá đông, chen lấn xô đẩy, chẳng mấy chốc ba người đã bị lạc rồi.

Thẩm Mầu Đơn có chút lo lắng, đuổi theo bóng dáng của hai người. Nhưng mà thật sự quá đông người, nàng không cẩn thận bị người ta đụng ngã xuống đất, ngẩng đầu nhìn, là một nam nhân diện mạo ưa nhìn. Nam nhân kia cũng biết mình vừa đụng trúng người ta, vội vàng nói: “Cô nương, thật xin lỗi, tại hạ không cố...”

Hắn ta còn chưa nói xong, chợt phía trước vang lên giọng nói kiêu căng phách lối có chút không kiên nhẫn: “Nguyên Trạch Khánh, người còn ở đó làm gì vậy, còn không mau đi theo, đừng để lạc đám người Thất hoàng... Thất thúc thúc của ta.”

Nguyên Trạch Khánh? Trong lòng Thẩm Mầu Đơn khẽ động, ngẩng đầu nhìn nam nhân này, lại nhìn nữ tử vừa nói lúc này, nhận thấy là một vị nữ tử diện mạo động lòng người, chỉ là gò má nữ tử này hơi cao, là người có vẻ khắc nghiệt, không nói lý.

Nam tử kia nhìn nữ tử ở đằng trước, lại quay đầu móc một thỏi bạc từ trong người ra vội vàng nhét vào tay Thẩm Mầu Đơn, nói: “Cô nương, thật xin lỗi, cô nương cảm bạc này đi mời vị đại phu xem xem, ta còn có chút việc xin phép đi trước một bước.”

“Nguyên Trạch Khánh?” Thẩm Mầu Đơn chợt lên tiếng: “Người tên Nguyên Trạch Khánh? Có phải là Nguyên Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài?”

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Thẩm Mầu Đôn vừa nói vừa từ từ đứng lên, bạc mà Nguyễn Trạch Khánh nhét vào tay, nàng cũng đưa trả lại hắn ta, nói: “Ta không sao, bạc thì không cần đâu.” Nhìn đáng vẻ sững sờ của hắn ta, lại hỏi: “Người có phải là Nguyễn Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài không?”

Sắc mặt nam nhân ưa nhìn tên Nguyễn Trạch Khánh này có chút chột dạ. Hắn ta lại nhìn Thẩm Mầu Đôn, không hiểu hôm nay đã xảy ra chuyện gì, sao đúng phải ai cũng nói là quen biết hắn ta, chẳng lẽ cô nương này quen biết Bảo Thu? Nhớ tới Bảo Thu, hắn ta có chút chột dạ, Thi gia đối xử với hắn ta tốt như vậy, mà hắn ta lại phụ tình bạc nghĩa đi làm phò mã gia, người phải trào cao nước phải chảy xuôi, hắn ta cũng hết cách. Một bên là công chúa cao cao ở trên, một bên là nữ nhi của địa chủ vùng nông thôn, nam nhân bình thường cũng biết nên lựa chọn như thế nào mà.

Nhìn nữ tử đang chăm chú nhìn hắn ta, Nguyễn Trạch Khánh vẫn cảm thấy chột dạ có lỗi với Bảo Thu, đúng lúc đang muốn ứng phó gạt đi thì bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói thiếu kiên nhẫn: “Nguyễn Trạch Khánh, rốt cuộc ngươi đang làm gì... Nữ tử này là ai?”

Thẩm Mầu Đôn thấy nữ tử về mặt thiếu kiên nhẫn vừa này ở đằng trước đã đi tới đây, đầu hơi ngược, lấy cảm đối diện nàng, vẻ mặt khinh thường.

Trời rất lạnh nhưng Nguyễn Trạch Khánh lại khẩn trương đến nổi đầu đổ mồ hôi, xoay người cẩn thận quy củ nỏ nộ cười: “Dương Thạch, lúc này ta không cẩn thận đụng trúng vị cô nương này, đang tạ lỗi với cô nương ấy... Dương Thạch, chúng ta mau đi thôi, Thất thúc thúc bọn họ sắp đi mất rồi.”

Vệ Huệ lạnh lùng nhìn nữ tử đối diện: “Vừa này ngươi nói gì với chàng?”

Thẩm Mầu Đôn đáp: “Hồi này vị công tử này đụng trúng ta, muốn đền bạc cho ta, kêu ta đi khám đại phu, ta cảm thấy không có gì đáng ngại nên trả lại bạc cho công tử. Giờ không còn chuyện gì, không phiền hai vị nữa.” Nói xong liền xoay người rời đi, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nàng âm thầm thở dài, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán. Vừa rồi nàng thật không ngờ kiếp này còn có thể gặp lại nàng ta, tên của nữ tử này kiếp trước nàng rất quen thuộc.

Dương Thạch công chúa, trưởng nữ của Dương đế, kiêu căng phách lối, ham mê nam sắc, tính tình nham hiểm, thâm độc, trách người vô cớ, lòng hoài nghi và lòng đố kỵ rất nặng. Trong cuộc sống hai mươi mấy năm của nàng ta, đã từng có mấy vị phò mã, chẳng qua kết cục của mấy vị phò mã này đều rất thảm, toàn bộ đều chết thảm. Cho dù trong lúc còn phò mã, nàng ta cũng thường lăng lơ ong bướm cùng nam tử khác. Cho tới sau này khi Yến Vương kế vị tước đi phong hào của nàng ta, sai người bắt nàng ta tới chùa xuống tóc làm ni. Trên đường đi tới chùa không biết có phải bị kẻ thù tìm đến hay không, đã chết một cách thảm khốc. Lúc phát hiện thi thể thì trên người không có lấy một mảnh vải che thân, thân thể lõa lồ, toàn thân đều là những vết thương bầm tím khác nhau, đầu còn bị người ta chém đứt.

Nghĩ tới cách đối nhân xử thế của Dương Thạch công chúa, Thẩm Mầu Đôn liền sợ hãi không thôi. Cũng may lúc này không cùng Nguyễn Trạch Khánh nói gì nhiều, và lại nàng đã xác định được nam tử lúc này chính là kẻ đã từng là vị hôn phu của Bảo Thu – Nguyễn Trạch Khánh. Hắn ta vẫn còn mang khẩu âm của vùng Lâm Hoài – Lương Châu, không sai được, nhìn đáng vẻ của hắn ta và công chúa, bây giờ có lẽ là phò mã gia của Dương Thạch công chúa.

Nếu hắn ta thật sự là phò mã gia của Dương Thạch công chúa, Thẩm Mầu Đôn cảm thấy mình nhất định phải nói cho Bảo Thu biết, để cô nương ấy đừng tìm hắn ta hỏi rõ ràng nữa. Nếu để Dương Thạch công chúa biết được thân phận thật sự của Bảo Thu, vậy Bảo Thu đừng nghĩ tới việc tiếp tục sống nữa.

Thẩm Mầu Đôn quay đầu nhìn lại, Dương Thạch và tên Nguyễn Trạch Khánh kia đã xen vào trong đám người không còn thấy bóng dáng nữa, cuối cùng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới tình huống lúc này đúng là sợ hãi không thôi.

~~~~~

Sắc mặt Vệ Huệ vô cùng khó coi đi giữa đám đông nhộn nhịp, nhìn nam tử khúm núm ở bên cạnh, trong lòng bức bối và chán ghét nói không nên lời. Nam tử này thật là hèn nhát, ngay cả khi khải nam nhân cũng không có, khi nào thì mình mới tìm được nam nhân như Thất hoàng thúc vậy chứ, như vậy mới gọi là nam nhân, nam nhân đâu đội trời chân đạp đất toàn thân cứng cỏi. Lại nhớ tới tình huống vừa rồi, nhìn không được hừ lạnh một tiếng, coi như nàng ta có không thích nam nhân trước mắt này đi chẳng nữa thì hiện tại hắn ta cũng là phò mã của mình, há có thể để cho nữ tử khác mơ tưởng.

Nghe thấy phía trước có tiếng rao hồ lô nhào đường, nàng ta đưa tay kéo tay áo của Nguyễn Trạch Khánh, cau mày nói: “Ta muốn ăn thứ kia, chàng mau đi mua đi!”

Nguyễn Trạch Khánh không dám trì hoãn, xuyên qua đám người đi về phía người bán hồ lô nhào đường. Nhìn Nguyễn Trạch Khánh đã đi xa, sắc mặt Vệ Huệ nham hiểm mở miệng hỏi: “Rốt cuộc nữ tử vừa rồi đã nói gì với chàng ta?”

Một nam nhân bình thường không bắt mắt ở sau lưng nàng ta lên tiếng nói: “Hồi bẩm công chúa, lúc này nữ tử kia hỏi phò mã gia có phải là Nguyễn Trạch Khánh ở thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài hay không.”

Vệ Huệ ngạc nhiên, ánh mắt đầy vẻ ác độc, đáng hận, hai kẻ tiện nhân này lại dám lừa gạt nàng ta! Chi là làm sao nữ nhân kia quen biết phò mã gia? Ánh mắt nàng ta lộ vẻ tàn nhẫn: “Đi, đi bắt nữ nhân lúc này tới đây cho ta.”

Nguyễn Trạch Khánh sau khi mua xong hồ lô nhào đường trở về, không thấy bóng dáng của Vệ Huệ ở chỗ cũ. Hắn ta ngỡ ngàng nhìn xung quanh, một thị vệ của công chúa xuất hiện ở bên cạnh bẩm báo: “Phò mã gia, công chúa có chút chuyện nên rời đi trước, công chúa nói để phò mã ngài tiếp tục đi dạo.”

Nguyễn Trạch Khánh nhìn xâu hồ lô nhào đường trong tay gật gật đầu: “Ta biết rồi, người cứ lui xuống đi.”

Thẩm Mầu Đôn đi giữa dòng người nhộn nhịp, tìm kiếm bóng dáng của A Hoán và Tư Cúc khắp nơi. Bỗng bên cạnh xuất hiện mấy người, nàng chưa

kip phản ứng, sau gáy truyền đến cảm giác đau đớn. Trong phút chốc nàng nhớ tới gương mặt âm u cay nghiệt của Dương Thạch công chúa lúc này, thậm chí nàng còn chưa kịp nghĩ gì nhiều, trước mắt đã tối sầm, hoàn toàn ngất đi.

Không biết đã qua bao lâu Thẩm Mầu Đơn đã tỉnh lại, đầu óc mờ mịt, sau gáy vẫn còn rất đau. Nàng cả kinh, bỗng nhớ tới tình hình lúc này, vội vàng muốn đứng lên, lúc này mới phát hiện toàn thân không cử động được, cúi đầu nhìn xuống cả người đã bị trói chặt. Nàng cuống quýt ngẩng đầu, phát hiện hình như lúc này nàng đang ở trên chiếc xe ngựa, dưới sàn trải lớp thảm lông nhung, rèm cửa sổ bằng vải lụa màu vàng sáng, ghế quý phi phủ da bạch hổ, cái bàn gỗ tử đàn, kệ nhỏ bằng gỗ tử đàn.

Thẩm Mầu Đơn gần như lập tức khẳng định được ai đã trói nàng tới đây. Nàng bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của bản thân. Nàng quá rõ Dương Thạch công chúa là loại người gì. Nữ nhân này lòng dạ độc ác, đa nghi, chắc tưởng nàng và Nguyên Trạch Khánh có gì đó nên mới bắt trói nàng lại.

Làm sao đây, nên làm sao bây giờ, bất kể lát nữa như thế nào, Dương Thạch công chúa này cũng sẽ không tha cho nàng đâu.

Sắc mặt Thẩm Mầu Đơn tái nhợt, trong lòng sốt ruột, bỗng rèm xe bị người vén lên, Dương Thạch công chúa giẫm lên lưng một nô tài bước lên. Nàng ta ngồi ở ghế quý phi đối diện Thẩm Mầu Đơn, nhìn chằm chằm Thẩm Mầu Đơn đang nằm trên sàn, nhếch miệng nham hiểm hỏi: “Vừa rồi người hỏi nam nhân của ta có phải là người thôn Thủy Vân huyện Lâm Hoài. Có phải người quen biết nam nhân của ta?”

Thẩm Mầu Đơn đề xuống sự sợ hãi trong lòng, chắc chắn nữ tử này đã bố trí người bên cạnh Nguyên Trạch Khánh, nếu không lời của nàng nói với Nguyên Trạch Khánh làm sao nàng ta biết được. Dương Thạch công chúa này thật là đa nghi quá mức, bây giờ nên trả lời thế nào đây? Trong lòng xoay chuyển ngàn vạn ý nghĩ, nàng ổn định tâm trạng đáp: “Vị cô nương này, vừa rồi ta chỉ là nhìn lầm người thôi.”

Nàng vừa dứt lời, bỗng Dương Thạch cười lạnh một tiếng, một cước đá vào người Thẩm Mầu Đơn. Nàng bị Dương Thạch đá vào bụng, đau tới mức rên rỉ, đầu đụng vào cái bàn nhỏ bên cạnh, đầu óc càng thêm u mê, nàng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Dương Thạch: “Còn dám nói bậy, đừng tưởng bản công chúa không biết các người có ý định bắt thiu gì! Nói, người có phải là vị hôn thê ở huyện Lâm Hoài của Nguyên Trạch Khánh?”

Thẩm Mầu Đơn cắn răng nói: “Không phải dân nữ, dân nữ cũng không quen biết hần ta.” Mặc dù trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng nàng đã kinh hãi. Dương Thạch công chúa này làm sao biết được chuyện này? Dựa vào tính cách mạnh mẽ của Dương Thạch công chúa này, Nguyên Trạch Khánh căn bản không có khả năng nói chuyện này cho nàng ta. Vậy từ đâu nàng ta biết được? Như vậy chẳng phải Bảo Thu sẽ gặp nguy hiểm sao, không được, nhất định không thể để Bảo Thu đi tìm Nguyên Trạch Khánh.

Dương Thạch hừ lạnh, lại đá lên người Thẩm Mầu Đơn một cái: “Hiện tại đã biết ta là công chúa nhưng người lại còn bình tĩnh như vậy, có phải lúc này người đã biết được thân phận của ta rồi phải không? Có phải Nguyên Trạch Khánh nói cho người biết không? Cho dù người không phải là vị hôn thê ở huyện Lâm Hoài của chàng ta, cũng đã thông đồng với chàng ta từ lâu rồi đúng không, tiện nhân.”

Thẩm Mầu Đơn đau tới nổi trán đỏ mồ hôi lạnh, cắn răng kiên trì nói: “Công chúa, dân nữ thật sự không biết đây là chuyện gì, dân nữ chỉ tưởng hần ta là người quen, vốn dĩ không có bất cứ quan hệ nào với hần ta, lúc trước dân nữ cũng không biết thân phận của công chúa, xin công chúa hãy minh xét.”

Nàng nói xong, trong xe ngựa không còn chút xíu âm thanh nào cả. Qua một hồi mới nghe được tiếng cười khanh khách của Dương Thạch, bèn nhón, càng khiến trong lòng Thẩm Mầu Đơn càng thêm hoảng loạn. Đang vắt óc suy nghĩ đối sách, bỗng nhiên tóc của nàng bị người ta kéo lấy, cả khuôn mặt không chịu nổi ngẩng lên, nàng thấy nụ cười âm hiểm, ác độc của Dương Thạch. Trên đầu ngón tay sơn màu đỏ của Dương Thạch đang cầm một viên thuốc màu nâu. Thẩm Mầu Đơn nghe thấy giọng nói tràn đầy ác ý của Dương Thạch: “Người có biết trên tay ta đang cầm cái gì không? Đây là xuân dược có dược tính mạnh nhất thế gian. Chỉ cần uống vào một viên nhỏ nhỏ thôi, người sẽ biến thành dâm phụ dâm phụ đáng nhất trên đời. Người nói xem nếu Nguyên Trạch Khánh thấy bảy tám tên nam nhân đang hoan ái trên người người, chàng ta sẽ có vẻ mặt gì?”

Đơn giản mà nói nữ nhân này là một kẻ điên, hàm răng Thẩm Mầu Đơn va vào nhau lập cập, trong lòng vừa giận vừa sợ, chịu đựng cơn đau ở da đầu nói: “Công chúa, dân nữ vốn dĩ không quen biết Nguyên Trạch Khánh. . .” Mắt thấy Dương Thạch đưa viên thuốc về phía miệng mình, nàng nhìn không được lớn tiếng nói: “Công chúa, người không thể đối xử với dân nữ như vậy, dân nữ là người của Yến Vương.”

Dương Thạch dừng lại động tác, buông tay đang nắm lấy tóc của nàng, đẩy nàng ngã xuống sàn, không thể tin được nhìn nàng chằm chằm: “Người nói bậy bạ gì đó, người... sao người có thể là người của Thất hoàng thúc chứ!”

Thẩm Mầu Đơn ngã xuống sàn, giọng nói nặng nề vang lên: “Dân nữ quả thật là người của Yến Vương, nếu công chúa không tin, có thể cho người đi hỏi Yến Vương thì biết.” Hiện giờ nàng hết cách rồi nên mới mang Yến Vương ra đây. Tuy Yến Vương là hoàng thúc của Dương Thạch, nhưng hần lại vô cùng không thích diệt nữ này (cháu gái), nếu không sau khi kế vị cũng không ban phong hào cho các công chúa khác mà lại tước phong hào của một mình nàng ta. Nếu như Yến Vương biết diệt nữ này của mình hiện giờ đang làm xằng làm bậy hại người, chỉ sợ không thể không quản. Và lại nói mình là người của Yến Vương, nàng cũng đâu nói rõ mình là nữ nhân của hần, cũng có thể là mưu sĩ của hần mà. Dù sao quả thật nàng đã từng trợ giúp Yến Vương viết sách lược đề phòng nạn châu chấu, hiện giờ vẫn còn đang giúp Yến Vương bán lương thực.

Dương Thạch đang nhìn chằm chằm nữ tử đang nằm dưới sàn một cách nham hiểm, trong lòng càng căm hận. Nam nhân như Thất hoàng thúc sao có thể thích nữ tử trước mắt này được, không thể nào, chắc chắn không thể nào. Lúc nàng ta đang định đá một cước qua, chợt nghe giọng nói hoảng sợ của bọn hạ nhân bên ngoài: “Yến... Yến Vương điện hạ, sao ngài lại qua đây?”

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Hai nữ tử trong xe ngựa nghe thấy, đều sững sờ. Gương mặt Vệ Huệ âm u mờ mịt, Thẩm Mầu Đơn thì cả người đều thả lỏng. Lúc này nàng mới phát hiện trong người đau ghê gớm. Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Yến Vương đến thôi, nàng đã có thể bảo toàn được mạng sống rồi. Cho dù Yến Vương có trách nàng ăn nói lung tung, nàng cũng có thể toàn thây. Nhưng nếu rơi vào tay nữ nhân này, vậy hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Về mặt Vệ Lang Yến có chút âm u. Vừa rồi trong chợ đêm chỉ thấy có người khiêng nàng đi, lúc đầu tưởng mình nhìn nhầm, sau đó ngay cả Trần Hoàng Văn cũng thấy nghi ngờ, hỏi hần sao tứ cô nương Thẩm gia lại ở kinh thành, còn bị người ta khiêng đi, lại nói người đó hình như là người của Dương Thạch công chúa. Hần vừa nghe liền đuổi theo tới đây. Quả nhiên ở một chỗ vắng vẻ nhìn thấy xe ngựa của Dương Thạch công chúa, bên cạnh còn có một đám nô tài canh chừng.

Hạ nhân bên ngoài hoảng loạn không thôi, tính cách của Dương Thạch công chúa bọn họ đều hiểu rõ. Lần này công chúa mà còn chưa hả giận, vậy lát nữa nhất định sẽ làm khó dễ bọn họ, giết bọn họ là chuyện nhỏ, chỉ sợ liên lụy tới người nhà của bọn họ. Nhưng người trước mặt này là Yến Vương, bọn họ làm sao dám cản? Về mặt đưa đám nhìn Yến Vương đi tới trước xe ngựa vén rèm lên.

Vệ Lang Yến vừa nhìn đã thấy Thẩm Mầu Đơn bị trói gô nằm trên sàn. Gương mặt của nàng chôn ở phía dưới, không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt. Nhìn dáng vẻ cong lưng của nàng, hần liền biết Dương Thạch đã ra tay đánh nàng. Hần siết chặt nắm tay, trong lòng vô cớ nảy sinh một cảm xúc xa lạ, lồng ngực dường như có chút khó chịu, có chút không rõ vì sao lại buồn bực.

Dương Thạch có chút bất an nhìn Vệ Lang Yến. Mặc dù thường ngày luôn thêm muốn nam tử như Thất hoàng thúc, nhưng đáy lòng nàng ta vẫn có chút sợ vị Thất hoàng thúc này của mình. Bây giờ nhìn về mặt đừng làm phiền của hần, trong lòng nàng ta có chút thấp thòm, nhẹ giọng nói: “Thất... Thất hoàng thúc, sao thúc lại tới đây?”

“Dương Thạch, ngươi đang làm gì đây?” Vệ Lang Yến không nhìn Dương Thạch, toàn bộ ánh mắt đều đặt trên người nữ tử nằm trên sàn kia, nàng nghe thấy tiếng của mình cơ thể dường như hơi động đậy, nhưng rất nhanh liền nằm im trên sàn.

“Thất hoàng thúc, nữ tử này thật to gan, lại dám quyến rũ phò mã gia. Con mới kêu người tìm ả tới đây giáo huấn một phen.” Dương Thạch không dám nhắc tới lời nói của Thẩm Mầu Đơn lúc nãy. Nàng ta sợ nếu đúng như lời nữ tử này nói, nàng là người của Thất hoàng thúc. Nàng ta nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Thất hoàng thúc, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn nghiêng軀 giữ vững như cũ: “Thất hoàng thúc đây là việc nhà của Dương Thạch, thúc sẽ không nhúng tay vào chứ.”

Vệ Lang Yến cau mày nhìn nàng ta, không để ý tới nàng ta nữa, đưa tay vịn vào càng xe sai bước tiến vào trong xe ngựa, cẩn thận ôm lấy Thẩm Mầu Đơn vào lòng. Hần phát hiện sắc mặt nàng trắng tới dọa người, cơ thể cong lại không dám cử động. Thoát cái sắc mặt hần trầm xuống, ngừng đầu nhìn Dương Thạch, lạnh giọng nói: “Ngươi đã làm gì nàng?”

Dương Thạch sững sờ nhìn tình huống trước mắt, Thất hoàng thúc mà nàng ta sùng bái lại quan tâm nữ nhân này như thế. Chẳng lẽ nàng thật sự là người của Thất hoàng thúc? Nhìn nữ tử trong lòng Thất hoàng thúc, nàng ta hận tới mức thiếu chút nữa cắn nát răng bạc, cắn hận nói: “Con có thể làm gì, ả quyến rũ phò mã, con đương nhiên phải giáo huấn ả một phen.” Nàng ta thật sự tức giận, không ngậm miệng được tiếp tục nói: “Sao chứ, Thất hoàng thúc đang làm gì đây? Chẳng lẽ ả tiện nhân quán quýt bên phò mã cũng từng qua lại với Thất hoàng thúc? Thất hoàng thúc, vừa nãy ả nói ả là người của thúc. Thất hoàng thúc, nữ nhân dám dấn thân như vậy đâu xứng với thúc, thúc đừng bị ả lừa.”

Vệ Lang Yến quả thật không thể nhịn được nữa, ý định muốn giết nàng ta hần cũng có rồi, nhưng lại kiềm chế bản thân không có bất kỳ động tác nào. Hần nhìn Dương Thạch gần từng chữ: “Nàng là người của ta. từ đầu đến cuối cũng chỉ là người của bốn vương! Dương Thạch, nếu ngươi còn dám vũ nhục nàng, bốn vương tuyệt đối không tha cho ngươi!” Dứt lời, không hề nhìn lấy Dương Thạch, ôm Thẩm Mầu Đơn nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, lập tức có thị vệ vây xung quanh, hần vội vàng phân phó: “Mau vào cung mời nữ y tới phủ.”

Bên kia cũng đã có một chiếc xe ngựa chạy tới, Vệ Lang Yến ôm lấy Thẩm Mầu Đơn cả đầu mờ mịt lạnh lên xe ngựa, chỉ để lại Dương Thạch đang ngây ra như phỗng ở trên chiếc xe ngựa khác.

Xe ngựa chạy một mạch về phía Yến Vương phủ, Vệ Lang Yến nhìn Thẩm Mầu Đơn nằm trong lòng sắc mặt ngày càng dọa người, sự lo lắng trong lòng ngày càng lớn. Trần Hoàng Văn ngồi một bên cũng không tiện nói gì, chỉ lo lắng nhìn nữ tử trong lòng Vệ Lang Yến.

Thẩm Mầu Đơn chỉ cảm thấy bụng dưới đau tới mức thở không nổi, sau lưng và đầu cũng đau rất. Lúc này quả thật Dương Thạch đã dùng hết toàn lực đá nàng, lúc này còn chưa có cảm giác nhưng hiện tại đau đến nỗi nàng không dám cử động. Những lời đó của Yến Vương và Dương Thạch nàng đều nghe thấy, cũng chấn động vì câu nói của Yến Vương nói nàng từ đầu tới cuối đều là người của hần, lại cảm thấy chắc là Yến Vương dùng câu nói đó để cảnh cáo Dương Thạch không được bắt nạt nàng nên mới nói như vậy, nếu không thì ám chỉ nàng đã làm những chuyện cũng coi như là thuộc hạ của hần.

Bây giờ được Yến Vương ôm trong lòng ngồi trên xe ngựa, nàng cũng biết, muốn nói lời cảm ơn thì ngay cả khí lực cũng không có. Nàng đau khắp người chỉ mong có người làm nàng ngất đi. Nàng gắng sức mở mắt, nhìn vào đôi môi mím chặt của Yến Vương. Nàng gắng gượng nở nụ cười, muốn nói lời cảm kích.

Còn chưa mở miệng, Vệ Lang Yến đã cúi đầu nhìn vào đôi mắt hơi mở của nàng, nói: “Trước tiên đừng nói lời cảm kích gì cả, nghỉ ngơi cho tốt, có lời gì thì đợi thân thể khỏe lại rồi nói.”

Thẩm Mầu Đôn khẽ gật đầu, nhắm mắt lại, nhin đau tới mức đầu đồ đầy mồ hôi lạnh đi vào trong phủ của Yến Vương. Thẩm Mầu Đôn trong lúc mơ màng, nghe rất nhiều người hầu kêu điện hạ thiên tuế, cũng có tiếng người hít thở sâu, giống như gặp chuyện gì đó rất đáng sợ.

Thẩm Mầu Đôn chỉ cảm giác được mình bị Yến Vương ôm vào trong phủ rồi đi một hồi lâu mới tiến vào một căn phòng, được đặt nhẹ nhàng lên trên tấm chăn lụa. Qua một hồi lâu, dường như nàng nghe thấy giọng nói khe khẽ mềm mại: “Thất hoàng thúc, đây không phải là tỷ tỷ Thẩm gia lần trước đã cứu An Nhi sao?”

Vệ Lang Yến ừ một tiếng, tiểu thế tử lại lo lắng hỏi: “Thất hoàng thúc, tỷ tỷ Thẩm gia bị sao vậy?”

Vệ Lang Yến cũng không giấu giếm nói: “Bị đường tỷ Dương Thạch của con đánh đó.”

Tiểu thế tử đối với vị đường tỷ Dương Thạch này của mình cũng chỉ thoáng nghe qua, không nhận được cau đôi mày nhỏ không nói gì nữa, chỉ là nhiều lần nhìn về phía cánh cửa. Hồi lâu sau mới nghe thấy bên ngoài có người báo: “Nữ y quan tới rồi.”

Nữ y quan này nữ đại phu chuyên xem bệnh cho các phi tần trong cung. Trước để cho Vệ Lang Yến và tiểu thế tử tránh đi rồi mới hỏi về thương thế của Thẩm Mầu Đôn, kiểm tra trước ngực và sau lưng của nàng, trên trán cũng sưng to một cục, sau gáy cũng bị tổn thương. Lại bắt mạch cho nàng, không nhận được nhú mảy, ai ra tay cũng thật tàn nhẫn, đều bị nội thương hết rồi, nữ đại phu bẩm báo lại cho Yến Vương theo đúng sự thật: “Điện hạ, vị cô nương này đã bị nội thương nghiêm trọng. Trong vòng một tháng cũng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, mấy ngày đầu đừng để cô nương cử động, để tránh nội tạng xuất huyết. Dân nữ sẽ dùng ngân châm và thuốc để điều trị cho cô nương.” Nữ đại phu nói xong liền bắt gặp gương mặt lạnh băng của vị điện hạ này, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên. Dĩ nhiên nữ đại phu này đã nghe qua những tin đồn liên quan đến vị Yến Vương điện hạ này, biết được bên cạnh hắn ngay cả một nữ nhân hầu hạ cũng không có. Thậm chí rất nhiều cung nữ và tiểu thái giám trong còn suy đoán vị điện hạ này có phải là thích nam nhân hay không. Nay thấy hắn lo lắng vị cô nương này như vậy, chẳng lẽ điện hạ thích vị cô nương này?

Nữ đại phu không kịp suy nghĩ gì nhiều. Vệ Lang Yến đã kêu nàng ta kê đơn thuốc giao cho thị vệ đi bốc thuốc, lại cùng với tiểu thế tử lui xuống, để cho nàng ta chăm cứu trị liệu. Việc chăm cứu trị liệu này cần phải làm mấy ngày, nữ đại phu sau khi chăm cứu xong liền rời khỏi vương phủ, lúc đi có dặn dò mấy điều cần chú ý.

Thẩm Mầu Đôn uống thuốc xong liền mê man ngủ thiếp đi. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, dường như có bóng người đứng ở đầu giường của nàng một lúc lâu, tới lúc mở mắt ra thì trời đã sáng choang, nàng nhìn quanh bốn phía, căn phòng sáng sủa, lò sưởi đặt ở góc phòng, bình sứ Thanh Hoa thượng hạng, từ đàn, đồ nội thất bằng gỗ vân, trên đầu là màn che bằng lụa xanh mỏng. Nàng ngẩn ra một hồi mới chợt phản ứng lại về việc đã xảy ra, nhớ lại tới qua cùng Tư Cúc và A Hoán đi dạo chợ, vô duyên vô cớ gặp phải tai họa, cuối cùng được Yến Vương ôm về vương phủ. Nơi này là Yến Vương phủ, vậy chẳng phải A Hoán và Tư Cúc tới qua đã lo lắng suốt đêm sao, sắc mặt nàng đại biến, lại nhớ tới lời dặn của nữ y quan là nàng không thể tùy tiện xuống giường. Đang muốn kêu người tới đây, chợt cửa phòng bị đẩy ra, hai nha hoàn mặc áo bông màu xanh bước vào, thấy nàng đã tỉnh, vội cười nói: “Cô nương tỉnh rồi, có thấy đói bụng hay không?”

Thẩm Mầu Đôn sốt ruột A Hoán và Tư Cúc, vội hỏi: “Điện hạ đâu? Ta muốn gặp điện hạ.”

Trong đó một nha hoàn mặt tròn cười nói: “Điện hạ đã vào cung từ sớm rồi, nói nếu cô nương lo lắng cho người nhà thì không cần đâu. Tối hôm qua điện hạ đã sai người tới thông báo cho người nhà cô nương rồi. Nhưng mà điện hạ nói rồi, cô nương không thể cùng người nhà rời khỏi, thương thế trên người cô nương rất nghiêm trọng, phải nằm trên giường không được cử động ít nhất là nửa tháng. Không bằng cô nương ăn chút gì trước đi.”

Thẩm Mầu Đôn cũng không tiện nói gì thêm, bây giờ cơ thể không thể nhúc nhích chỉ có thể nằm, ăn cơm cũng không tiện, chỉ có thể để cho nha hoàn mặt tròn này đút cho nàng ăn từng ngụm, ăn xong một chén cháo táo đỏ, lại ăn thêm vài viên sủi cảo trong suốt là no rồi, sau đó nói tiếng cảm ơn với tiểu nha hoàn.

Nha hoàn mặt tròn kia đưa chén không cho nha hoàn mặt như trứng ngỗng ở đằng sau, giúp Thẩm Mầu Đôn lau khóe miệng, cười tủm tỉm nói: “Cô nương không cần nói cảm ơn, đây là việc mà bọn nô tỳ nên làm. Nô tỳ tên Curu Lan, đây là Thái Liên, nếu cô nương có việc gì thì cứ trực tiếp kêu bọn nô tỳ là được.”

Sau khi hai nha hoàn lui xuống, Thẩm Mầu Đôn tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi. Trong lòng không biết nên có cảm tưởng gì, nàng thật không ngờ mình lại được Yến Vương cứu lần nữa. Hiện tại xem như nàng đã nợ ân tình của hắn thì phải. Mặc dù nàng thay hắn bán lương thực, nhưng sau đó đều giao cho Dung Vân Hạc, nàng chỉ cần giao thiệp với Dung Vân Hạc là được rồi, còn tưởng rằng sau này sẽ không còn liên hệ gì với hắn nữa, bây giờ xem lại, vẫn không biết là duyên phận gì nữa.

Nằm không được bao lâu, chợt nghe tiếng A Hoán kêu nàng ở bên ngoài, Thẩm Mầu Đôn vội nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa. Nha hoàn tên Curu Lan kia dẫn Thẩm Hoán và Tư Cúc vào phòng. Lập tức Thẩm Hoán và Tư Cúc chạy vội tới trước mặt Thẩm Mầu Đôn, nhìn dáng vẻ của nàng, hai người gấp tới mức sắp khóc. Thẩm Hoán vành mắt đỏ hoe nằm sấp bên cạnh Thẩm Mầu Đôn: “Tỷ, tỷ sao rồi?” Tối qua sau khi đệ ấy và Tư Cúc đi về trước, đợi hơn một canh giờ, hai người liền hối hận không thôi, rất sợ nàng xảy ra chuyện gì, lúc đang định ra cửa tìm người thì có hai thị vệ tới nói là người của Yến Vương phủ, nói Mầu Đôn ở trong phủ của điện hạ, kêu bọn họ đừng lo lắng sáng sớm mai mới đi thăm Mầu Đôn. Hai người cũng không biết Mầu Đôn đã xảy ra chuyện gì, bây giờ thấy dáng vẻ nàng nằm trên giường không được cử động, trên đầu quần băng vải thì biết nàng bị thương rồi.

Thẩm Mầu Đôn cười cười: “Tỷ không sao.”

Thẩm Hoán lau mắt, cũng sắp khóc: “Tỷ, rốt cuộc tỷ đã xảy ra chuyện gì vậy? Ai đã đánh tỷ?”

Tư Cúc cũng lo lắng không thôi, nhìn dáng vẻ thê thảm của cô nương nhà mình cũng bắt đầu rơi nước mắt.

Thẩm Mầu Đơn biết tính tình Thẩm Hoán dễ xúc động. Ở một nơi đầy quyền thế như trong thành An Dương, bọn họ vô cùng nhỏ bé, nàng không biết kiếp trước Thẩm Hoán xảy ra chuyện có liên quan đến bản tính hấp tấp dễ xúc động này của đệ ấy hay không. Nhưng kiếp này nàng nhất định phải khiến A Hoán bỏ tính này mới được, cho nên không giấu giếm chuyện lần này, toàn bộ đều kể cho hai người: “A Hoán, đệ có biết tại sao tỷ phải kể chuyện này cho đệ không? Tính đệ lỗ mãng, ở nơi như thế này càng không được, càng đừng nhắc tới đệ còn thích lo chuyện bao đồng. Đệ xem tỷ đây, cũng đã cẩn thận tránh đi rồi nhưng vẫn rước họa vào thân. Cho nên cái tính lỗ mãng của đệ phải sửa đổi, càng không được lo chuyện bao đồng. Nếu chúng ta là thế gia đại tộc thì cũng không sao, nhưng chúng ta chẳng qua chỉ là một hộ gia đình nhỏ bình thường, trơ mắt ra ở nơi như vậy, một khi không cẩn thận thì rước họa vào cả gia tộc. Đệ làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi hành động, đệ đã nhớ rõ chưa?”

Thẩm Hoán cúi thấp đầu, hiển nhiên là đã nghe hết lời của Thẩm Mầu Đơn, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên: “Tỷ, tỷ yên tâm, sau này đệ sẽ không lỗ mãng như vậy nữa, nhưng tỷ...” Đệ ấy lo lắng tỷ tỷ chọc phải người ngang ngược như vậy, cô công chúa kia có thể bỏ qua cho tỷ tỷ sao?

Thẩm Mầu Đơn biết đệ ấy lo lắng điều gì, an ủi đệ ấy: “Đệ yên tâm, chắc là không sao đâu.” Thực ra, nàng cũng không dám chắc Dương Thạch công chúa có chịu để yên hay không. Yên Vương đã ra mặt cho nàng, nghĩ trong khoảng thời gian này nàng ta chắc sẽ không dám làm ra chuyện gì đâu.

Hết chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Thẩm Mầu Đơn chợt nhớ tới chuyện của Bảo Thu, giờ Nguyên Trạch Khánh đã là phò mã của Dương Thạch. Nếu Bảo Thu bị Dương Thạch bắt gặp, nhất định là không có kết cục tốt đẹp. Nàng cuống quýt nói với Thẩm Hoán: “A Hoán, lúc chúng ta chia tay với Bảo Thu, muội ấy có đưa địa chỉ nhà cô của muội ấy cho chúng ta? Đệ mau về mang địa chỉ ấy tới đây. Tỷ kẹp ở dưới đáy giường đó.”

Thẩm Hoán có chút khó hiểu: “Tỷ, bây giờ tìm cái đó qua đây làm gì?”

Thẩm Mầu Đơn nói: “Đệ có nhớ chuyện tỷ vừa mới kể cho đệ không? Bảo Thu đến An Dương là để tìm Nguyên Trạch Khánh hỏi rõ ràng. Giờ tên Nguyên Trạch Khánh kia là phò mã của Dương Thạch công chúa. Cô công chúa này tính đa nghi rất nặng, tâm tư lại vô cùng ác độc. Nếu để nàng ta bắt gặp Bảo Thu thì muội ấy làm gì có kết cục tốt đẹp? Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng báo cho Bảo Thu, để muội ấy đừng đi tìm Nguyên Trạch Khánh nữa.”

Nghe nàng vừa nói như thế, sắc mặt Thẩm Hoán cũng thay đổi, lập tức đứng lên: “Tỷ, giờ đệ lập tức quay về lấy. Vậy Tư Cúc ở lại đây chăm sóc cho tỷ.” Đệ ấy vốn muốn tỷ tỷ cùng về với mình, nhưng bây giờ tỷ tỷ không thể động đây, chỉ có thể ở lại vương phủ thôi. Thẩm Hoán cũng không phải không thích Yên Vương, mà cảm thấy tỷ tỷ nói rất có lý, tiếp xúc với các quý tộc này bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, ai biết được rốt cuộc Yên Vương là người như thế nào chứ.

Rất nhanh, Thẩm Hoán đã tìm được địa chỉ, kêu Phùng thúc chạy xe ngựa tới chỗ trên địa chỉ, nhưng được người ta cho biết hộ gia đình kia đã dọn đi khỏi An Dương từ lâu, cũng không nghe nói tới cái gì Bảo Thu cô nương. Thẩm Hoán đành phải bắt đắc dĩ quay về Yên vương phủ, nói cho Thẩm Mầu Đơn biết chuyện này. Thẩm Mầu Đơn sửng sốt, cũng không biết phải làm gì bây giờ. Bảo Thu cũng không biết chỗ ở của bọn họ. An Dương lớn như vậy, dân số mấy chục vạn, muốn tìm một người thật sự quá khó.

Nàng thở dài: “Thôi nghĩ cách khác vậy.” Hiện giờ nàng cũng không tiện cầu xin Yên Vương giúp đỡ. Mà coi như Yên Vương đồng ý giúp đỡ thì cũng không dễ tìm, ở đây chỗ cho thuê phòng hay khách điếm gì đó cũng không ghi lại tên. Bây giờ chỉ mong Bảo Thu không tìm ra Nguyên Trạch Khánh là được, nàng nghĩ An Dương lớn như vậy có thể chạm mặt cũng không dễ.

Thẩm Hoán và Tư Cúc ở cùng với nàng. Buổi trưa hai người cũng ngại ở lại Yên vương phủ dùng cơm, nên vội vàng muốn đi. Tiểu nha hoàn tên Cưu Lan kia cười tủm tỉm đi vào: “Cô nương, buổi trưa điện hạ sẽ không tới dùng bữa, nói nếu người nhà cô nương tới thì giữ họ lại dùng bữa cùng cô nương.”

Đương nhiên hai người ở lại rồi, Cưu Lan và Thái Liên dọn một bàn thức ăn tới đây rất nhanh. Tư Cúc hầu hạ Thẩm Mầu Đơn ăn xong chút cơm, rồi bản thân mới bắt đầu ăn. Ăn cơm trưa xong, Thẩm Mầu Đơn có chút mệt, ngủ trưa một hồi, lúc mở mắt ra đã không thấy Thẩm Hoán và Tư Cúc trong phòng nữa. Cưu Lan nói hai người đã về trước rồi, ngày mai lại qua đây thăm nàng.

Thẩm Mầu Đơn đành chịu, ở trong Yên vương phủ thật sự có chút không được tự nhiên, bây giờ lại không dám lộn xộn. Ăn uống linh tinh gì cũng cần có người chăm sóc, đừng nói tới bao nhiêu khó xử. Đang suy nghĩ miên man, ngoài cửa truyền đến tiếng của hạ nhân: “Điện hạ về rồi.”

Thẩm Mầu Đơn nhìn về phía cửa phòng. Cửa phòng kết một tiếng rồi bị đẩy ra, một luồng khí lạnh lùa vào làm cho Thẩm Mầu Đơn rụt vai. Nhìn một cái, Vệ Lang Yên đang khoác áo khoác lông chồn đen đi vào, trên tay cầm một hộp gấm hình vuông. Toàn thân lạnh lẽo, không biết có phải ảo giác hay không, Thẩm Mầu Đơn cảm thấy lúc nhìn mình thì nét mặt dịu dàng mấy phần.

Vệ Lang Yên đi tới đầu giường, thấy sắc mặt nàng vẫn còn chút tái nhợt, dẫn dò Cưu Lan ở bên cạnh: “Đi kêu nhà bếp ninh một chút huyết yến tới đây.”

Thẩm Mầu Đon hoảng sợ. Huyết yến ở thời đại này là thực phẩm vô cùng quý giá, nhà quý tộc bình thường cũng ăn không được, chỉ có một ít ở trong cung, chỉ sợ rằng đây là ở trong cung ban thưởng xuống, nàng vội nói: “Điện hạ, không cần đâu.”

Curu Lan dĩ nhiên chỉ nghe lời Yến Vương, dạ một tiếng rồi lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hai người cũng không nói lời nào. Vệ Lang Yến cúi đầu nhìn Thẩm Mầu Đon đang có chút lo lắng không yên, lại nhớ tới vấn đề tối qua hắn suy nghĩ suốt nửa đêm. Tối qua hắn đứng trước đầu giường Thẩm Mầu Đon rất lâu mới quay về phòng. Sau khi về phòng hắn một mực suy nghĩ về thái độ của mình đối với nàng. Mặc dù hắn chưa từng trải qua chuyện tình cảm, nhưng hắn biết mình đối xử với nàng rất khác. Từ lúc bắt đầu nàng đã mạo phạm uy nghiêm của hắn, nhưng hắn không trách phạt nàng, thậm chí còn trả ân chu lại cho nàng. Về sau qua mỗi lần tiếp xúc, phát hiện nàng không giống những nữ tử khác, lúc ở bên nhau cũng không khiến hắn cảm thấy khó chịu, cho đến hôm qua trên xe ngựa của Dương Thạch nhìn thấy dáng vẻ tái nhợt của nàng, trái tim của hắn bỗng nhiên căng thẳng. Hắn phát hiện mình có lẽ có chút thích nàng. Cảm giác của hắn đối với nàng quá rõ ràng, cùng với những nữ tử khác hoàn toàn không giống nhau. Tối qua hắn nghĩ suốt nửa đêm, sau đó cảm thấy mình nếu có chút thích nàng, chỉ bằng ở bên nhau xem sao, có thể kết duyên với một nữ tử mình có cảm tình cũng tốt hơn là với một nữ tử mà mình không có cảm tình.

Sáng sớm hôm nay vốn định qua thăm nàng, sau đó có thái giám trong cung đến truyền lời, hoàng thượng triệu hắn vào cung. Có lẽ hoàng thượng đã biết chuyện ngày hôm qua của Dương Thạch công chúa, đặc biệt kêu hắn tới để hỏi một chuyện. Hắn cũng không giấu giếm, nói hết chuyện đã xảy ra ở chùa lúc trước, lại nói: “Đoán chừng hôm qua đụng trúng phò mã gia, đúng lúc Thẩm cô nương nghe được tên của hắn ta, đã hỏi hắn ta một câu, Dương Thạch đa nghi, đã trối Thẩm cô nương lại...”

Dương đế tức giận không thôi, sai tiểu thái giám tới phủ công chúa truyền khẩu dụ, cấm túc Dương Thạch công chúa nửa năm. Phân phó xong, không khỏi thở dài, lại nhìn qua Vệ Lang Yến, nói: “Lão Thất, hôn sự của đệ và lão Lục trăm vẫn luôn tùy ý các đệ. Bây giờ các đệ đã không còn nhỏ nữa, nên định hôn sự ra thôi, nếu thật sự thích Thẩm cô nương kia, thì đón vào cửa làm thiếp. Còn vị trí chính phi thì chọn một người trong số các thế gia ở An Dương, trăm sẽ giúp đệ từ hôn.”

Vệ Lang Yến về mặt không đổi, nói: “Đa tạ hoàng thượng, chuyện này để sau hãy nói, bây giờ thần đệ vẫn chưa có dự định này.”

Dương đế cũng không để ý tới hắn nữa, nhớ tới một chuyện thú vị, sai mấy thái giám khiêng một cái rương từ đàn tới đây. Bên trong chứa mấy thứ long lanh trong suốt, mang hình dạng cái ly, bình hoa, còn có mấy chuỗi hạt châu long lanh trong suốt kết thành vòng tay, Dương đế nói: “Đây là mấy thứ nước Tây Đan đưa tới năm ngoái, gọi là lưu ly gì đấy, nói là dùng cái gì đấy đốt nóng chế ra, không ngờ còn có thể đốt nóng chế ra mấy thứ đẹp như vậy. Ít đồ này đã đổi lấy không ít thứ của trăm, đệ xem xem có thích không.”

Sau khi chiến thắng nước Tây Đan từ ba năm trước, nước Tây Đan thần phục nước Vệ. Hai nước vẫn luôn duy trì tình trạng hữu nghị, ngày thường nếu muốn cái gì, thì có thể lấy vật đổi vật.

Vệ Lang Yến đối với mấy thứ này cũng không thấy hứng thú gì, chọn một cái ly lưu ly tinh xảo.

Vào lúc Thẩm Mầu Đon đang không biết nên làm thế nào, Vệ Lang Yến đã rất tự nhiên ngồi xuống mép giường, mở hộp gấm vẫn cầm trên tay lúc này, lấy ra cái ly lưu ly ở bên trong đưa cho Thẩm Mầu Đon: “Nhìn xem, có thích không.”

Mặc dù trong lòng Thẩm Mầu Đon có chút kỳ lạ, cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức bị cái ly tinh xảo trên tay Vệ Lang Yến thu hút. Nàng không ngờ ở nơi này còn có thể gặp được thứ gọi là thủy tinh này. Lúc nàng phiêu bạt ở thời đại cuối cùng, thứ đồ này quá tầm thường, lúc đó nàng còn thấy qua một căn phòng được làm toàn bộ bằng thủy tinh, thật sự là cực kỳ đẹp, không ngờ thời đại này có thể có những thứ này.

Hai tay còn có thể cử động, lúc Vệ Lang Yến đưa cái ly lưu ly cho nàng, nàng rất tự nhiên nhận lấy, giơ lên trước mắt. Quả thật là cùng với cái thứ gọi là thủy tinh kia giống nhau như đúc, không khỏi hỏi: “Đây là cái gì? Nhìn thật là kỳ lạ.”

Vệ Lang Yến ngồi ở đầu giường nhìn nàng: “Đây là đồ chơi do người man di chế tạo ra, gọi là lưu ly, cũng không có công dụng gì.”

Thẩm Mầu Đon tràn đầy hứng thú lật qua lật lại nhìn cái ly lưu ly này, lẩm bẩm nói: “Sao lại không có công dụng gì? Nếu thứ này có thể đốt nóng một lượng lớn chế ra, vẫn có công dụng rất lớn đó, giống như các cửa sổ giấy trong phòng có thể thay thế hết bằng lưu ly, trong phòng sẽ sáng sủa, vào mùa đông có thể tránh được gió lùa.” Những thứ này nàng biết làm thế nào để đốt nóng chế ra. Lúc trước nàng đã cố gắng ghi nhớ cách thức và phương pháp nấu chảy. Nếu có thể đốt nóng chế ra được thì nhất định có thể kiếm khoản lớn. nhưng vụ làm ăn lớn như vậy, cần bản thân mình nàng ăn không tiêu, vì thế cũng không có ý tưởng này, trông coi một tiệm quần áo và một tiệm lương thực đã đủ rồi, người quá tham lam sẽ không có kết quả tốt.

Nàng nói xong thì phát hiện đôi mắt sâu thẳm của hắn đang chăm chăm nhìn nàng, không khỏi có chút chột dạ, hỏi: “Điện... Điện hạ, ngài nhìn dân nữ như vậy làm gì?”

Vậy mà Vệ Lang Yến lại phá lệ nở nụ cười, lúc trước gặp hắn đều là vẻ trầm mặc, nay lại nở nụ cười với nàng, Thẩm Mầu Đon chịu không nổi thoáng cái rùng mình, lại nghe hắn nói: “Thẩm cô nương, hình như bốn vương chưa nói mấy thứ này là được đốt nóng chế ra, cô nương làm sao biết được điều này?”

Đầu Thẩm Mầu Đon thoáng chốc bối rối. Vừa rồi nhìn thấy thứ đồ này nàng liền biết là đốt nóng chế ra, lúc nói ra đương nhiên không phòng bị, lập tức buột miệng nói ra, nàng à một tiếng, vội nói: “Hồi bẩm điện hạ, thường ngày dân nữ thích xem các loại sách du ký lý kỳ cổ quái, từng ở trong sách xem qua những thứ đồ chơi như vậy, nói là dùng cái gì đó đốt nóng chế ra, cụ thể thì dân nữ cũng không nhớ rõ lắm.” Tính mạng và tiền tài trước mắt, dĩ nhiên Thẩm Mầu Đon biết phải lựa chọn như thế nào, một phương pháp phòng chống nạn châu chấu đã quá đủ rồi, bây giờ nàng không muốn thu hút sự chú ý của người này.

Vệ Lang Yến không nói lời nào, giọng của Curu Lan vang lên ở ngoài cửa: “Điện hạ, huyết yến đã nhìn xong rồi.”

Vệ Lang Yến nói: “Bưng qua đây đi.”

Curu Lan bưng huyết yến đi vào, nhìn thấy điện hạ đang ngồi ở đầu giường Thẩm cô nương, trong tay là cái ly trong suốt thì thiếu chút nữa bưng không chắc. Nàng ấy vốn không phải là người hầu hạ điện hạ, mà là người hầu hạ tiểu thế tử. Bên cạnh điện hạ không có nha hoàn nào hầu hạ, trong phủ tự nhiên cũng không có nữ nhân, theo bên cạnh tiểu thế tử mấy năm nay cũng không thấy điện hạ thân thiết với nữ tử nào. Đêm qua thấy điện hạ ôm một vị cô nương vội vàng gấp rút hồi phủ đã đủ kinh sợ rồi, bây giờ còn bắt gặp điện hạ ngồi ở đầu giường cô nương này, dọa trái tim nàng ấy thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng. Cũng không biết rốt cuộc vị cô nương này có thân phận gì, nhìn cách ăn mặc cũng không phải là người giàu sang gì, nhưng lại vừa mất điện hạ.

Trong khi Curu Lan đang suy nghĩ miên man, thì thấy điện hạ đứng dậy lùi ra một bên: “Hầu hạ cô nương ăn đi, nhớ là mỗi ngày một chén.”

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Editor: Vanny

Một người lớn như thế đứng ở đây khiến Thẩm Mẫu Đơn có chút không được tự nhiên, nhìn hắn có vẻ không có ý định rời đi mà còn đưa cái ly lưu ly trong tay cho Curu Lan, để Curu Lan đặt vào hộp gấm trên bàn. Curu Lan nào biết đây là đồ quý giá, quay đầu nhìn điện hạ, thấy hắn không có biểu cảm gì, vô cùng cẩn thận nhận lấy vật hiếm có kia bỏ vào hộp gấm để trên bàn, sau đó mới dứt từng muỗng huyết yến cho Thẩm Mẫu Đơn ăn.

Huyết yến là một thứ quý hiếm, dùng đường phèn và táo đỏ nấu với huyết yến hương vị thơm ngon, mềm mịn, mùi vị ngon không lời nào tả. Chỉ là bên cạnh có người như vậy khiến Thẩm Mẫu Đơn ăn không có mùi vị, một chén huyết yến ăn vào miệng không ra mùi vị gì. Curu Lan dứt nạng xong, cầm chén không ra ngoài. Vệ Lang Yến lại thuận thế ngồi xuống mép giường của nàng.

Thẩm Mẫu Đơn cũng không biết Yến Vương người này sao đột nhiên trở nên thân thiết với nàng như vậy. Nhưng nhớ tới sau chuyện này vẫn chưa nói lời cảm ơn với hắn, không khỏi cười với Vệ Lang Yến ngồi ở bên giường, nói: “Điện hạ, chuyện hôm qua vẫn phải cảm ơn ngài.” Nếu không có hắn, hôm qua bản thân nàng khẳng định đã bị người khác làm nhục, thật là nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ. Dương Thạch công chúa kia quả thật là một kẻ điên.

Vệ Lang Yến cũng nhớ lại chuyện hôm qua, biết nàng thiếu chút nữa đã bị Dương Thạch ép uống loại thuốc kia. Sắc mặt càng có vẻ khó coi. Hắn biết coi như bây giờ Dương Thạch bị cấm túc cũng không có tác dụng gì. Nếu nàng ta muốn chạy ra ngoài thì cũng như nhau thôi. Hắn cũng không muốn dọa Thẩm Mẫu Đơn, nên chuyển chủ đề: “Mấy ngày này đừng tùy tiện cử động. Nếu như nhớ người nhà thì kêu bọn họ qua phủ ở cùng nàng một thời gian.”

“Đa tạ điện hạ.” Dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn biết mấy ngày này không được tùy tiện cử động. Nếu có thể nàng thật sự không muốn ở trong Yến Vương phủ này, chỉ là bây giờ quả thật hết cách rồi.

Rất nhanh đã tới giờ dùng cơm tối, Vệ Lang Yến biết mình ở đây thì nàng sẽ không được tự nhiên nên tính đi ra để nha hoàn hầu hạ nàng ăn cơm, vừa chuẩn bị ra khỏi phòng, bỗng Thẩm Mẫu Đơn nói: “Điện hạ, cái ly lưu ly của ngài.”

Vệ Lang Yến không quay đầu lại, chỉ nói: “Nàng giữ lại chơi đi. Ta giữ nó cũng không có tác dụng gì.”

Thẩm Mẫu Đơn cũng không tiện nhiều lời, lặng lẽ nhìn cái ly lưu ly trên bàn. Curu Lan và Thái Liên hầu hạ nàng ăn cơm tối. Về mặt hai người đầy vẻ chán động, đợi Vệ Lang Yến đi rồi, Curu Lan lại nói: “Cô nương, điện hạ đối với người thật tốt. Chưa từng thấy điện hạ đối xử với một cô nương như vậy, mấy năm nay, bên cạnh điện hạ ngay cả một nữ tử hầu hạ cũng không có, thật hy vọng điện hạ sớm đón cô nương vào cửa hầu hạ điện hạ.”

Hai nha hoàn cũng đã biết tên của Thẩm Mẫu Đơn. Hai người đã sống ở An Dương nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe qua quý tộc họ Thẩm nào, phỏng đoán vị cô nương này hẳn là cô nương nhà bình thường, đương nhiên không liên tưởng đến vị trí chính phi, cảm thấy có thể làm thiếp của điện hạ nhà mình đã vô cùng may mắn rồi.

Thẩm Mẫu Đơn nuốt xuống thức ăn trong miệng, cười nói: “Đừng đùa nữa, ta và điện hạ cũng không có gì, chỉ là điện hạ ra tay cứu ta. Ta đối với điện hạ chỉ có lòng cảm kích, đợi sau khi thương thế tốt hơn ta sẽ rời khỏi vương phủ.” Nàng sao có thể liên tưởng Yến Vương và nàng ở bên nhau chứ. Trước không nói Yến Vương có thể thích nàng hay không, chứ nàng tuyệt đối sẽ không chọn nam nhân như Yến Vương vậy. Thật ra thì trải qua sự phản bội của La Nam, nàng đối với chuyện tình cảm căn bản không có suy nghĩ qua, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút cũng thấy sau này để phụ thân yên tâm thì tìm một nam nhân môn đăng hộ đối gả đi. Nàng sẽ cố gắng hầu chồng dạy con, làm một thê tử hiền lương. Nếu phu quân thích nữ tử khác, muốn đón vào cửa, nàng cũng sẽ không ngăn cản, mặc dù đã thấy qua thế giới một phu một thê kia, chỉ đành coi như một giấc mộng thôi.

Curu Lan và Thái Liên cũng không ngờ Thẩm Mẫu Đơn sẽ trả lời như vậy, cũng không tiện nói gì thêm, hầu hạ nàng ăn cơm xong rồi lui xuống. Một mình Thẩm Mẫu Đơn nằm trên giường nghe tiếng than khóc lấp ló trong lò sưởi, cũng từ từ thiếp đi.

~~~~~đ d ien d dan lee quy y đ d on~~~~~đ d ien d dan lee quy y đ d on

Vệ Lang Yên ngồi trong thư phòng đọc sách. Tiểu thế tử Vệ Từ An đang luyện chữ. Ở phía dưới Trần Hoàng Văn đang nói đến các công việc cần xử lý ở bên Lương Châu. Đột nhiên Vệ Lang Yên bỏ quyển sách trong tay xuống, nói: “Hoàng Văn, người đi tìm một số cuốn du ký tạp lục tới đây, tìm nhiều một chút.”

Trần Hoàng Văn ngẩng đầu nhìn cuốn du ký trong tay điện hạ, nói: “Vâng, điện hạ. Thuộc hạ sẽ cho người tìm nhiều cuốn du ký về đây, chỉ là sao điện hạ lại đột nhiên có hứng thú với những cuốn sách này?”

Vệ Lang Yên nói: “Muốn tìm một số thứ.” Hắn dừng một lát, lại hỏi tiếp: “Hoàng Văn, người có thể từ trong những cuốn du ký này tìm thấy phương pháp phòng chống nạn châu chấu hoặc là quá trình nóng chảy của lưu ly?”

Trần Hoàng Văn cười nói: “Đây quả thật là chưa từng thấy qua, nhưng mà cũng không phải là không có khả năng. Những cuốn du ký này vốn ghi chép lại những chuyện lạ hiếm có, hoặc là những chuyện mắt thấy tai nghe của các cao nhân bên ngoài. Có lẽ trong các bản chép tay của các cao nhân để lại này có các ghi chép như vậy, chẳng qua đây là những thứ có thể gặp chứ không thể cầu.”

Vệ Lang Yên không nói thêm gì nữa, đóng cuốn du ký trong tay đặt vào giá sách sau lưng, đứng dậy đi xem tiểu thế tử luyện chữ, đợi tiểu thế tử viết đầy một tờ giấy tuyên thành. Hắn chỉ ra những chỗ còn thiếu sót trong đó. Tiểu thế tử gật gật đầu, lại trải ra một tờ giấy tuyên thành tiếp tục viết. Vệ Lang Yên lại cùng Trần Hoàng Văn thảo luận công việc ở bên Lương Châu.

Tới khi tiểu thế tử viết chữ xong, ngồi một bên giương mắt nhìn tiểu hoàng thúc của mình, tới lúc Vệ Lang Yên dặn dò công chuyện xong, lúc này Vệ Từ An mới vui vẻ chạy tới bên cạnh hắn, cười hí hóp nói: “Tiểu hoàng thúc, con muốn đi thăm tỷ tỷ Thẩm gia có được không?”

Vệ Lang Yên ôm Vệ Từ An ngồi lên đầu gối của mình, nói: “Chỉ sợ tỷ tỷ Thẩm gia của con đã ngủ rồi. Ngày mai lại đi thăm tỷ ấy có được không? Từ An có thấy đói bụng không?”

Đôi mắt nhỏ của Vệ Từ An lộ vẻ thất vọng, nhưng lại gật gật đầu, sờ sờ bụng: “Tiểu hoàng thúc, con đói rồi.”

Vệ Lang Yên sai người đem cháo ngân nhĩ đã nấu như qua đây, tới khi ăn xong chén cháo thì xoa xoa đầu tiểu thế tử. Vệ Từ An xoa cái bụng đã no, thấy nha hoàn lui ra khỏi cửa thư phòng chợt nhớ tới gì đó, quay đầu giương mắt nhìn Vệ Lang Yên: “Tiểu hoàng thúc, con nghe bọn nha hoàn trong nhà nói tiểu hoàng thúc thích tỷ tỷ Thẩm gia, định đón tỷ tỷ Thẩm gia vào cửa làm thiếp hầu hạ tiểu hoàng thúc?”

Vốn Trần Hoàng Văn đang đứng ở một bên viết thư cho Dung Văn Hạc, nghe được lời này không khỏi ngẩng đầu lên nhìn điện hạ nhà mình, phát hiện điện hạ lại cười một tiếng, lại nghe điện hạ nói: “Trước mắt chỉ cảm thấy cô nương Thẩm gia cũng không tệ, nhưng nếu sau này thật sự thích nàng. Nàng chính là Thất hoàng thân của con rồi, đừng nghe bọn nô tài kia nói bừa.”

Vệ Từ An vui vẻ gật đầu: “Con cũng rất thích tỷ tỷ Thẩm gia. Nếu tỷ ấy có thể làm Thất hoàng thân của Từ An thì tốt quá rồi.”

~~~~~đ d i ee n d d a n lee quy y đ d on~~~~~đ d i ee n d d a n lee quy y đ d on

Ngày hôm sau nữ y quan trong cung đến giúp Thẩm Mẫu Đơn châm cứu trị liệu. Sau khi nữ y quan đi khỏi, Thẩm Hoán và Tư Cúc đã tới. Hai người thấy tinh thần Thẩm Mẫu Đơn không tệ cũng yên tâm không ít. Mặc dù hôm qua Yến Vương nói để hai người họ tới vương phủ ở cùng với nàng, nhưng Thẩm Mẫu Đơn cũng không coi là thật, đương nhiên sẽ không để bọn họ ở lại vương phủ, lại lo lắng chuyện của Thẩm Hoán ở kiếp trước xảy ra. Lúc hai người đi, Thẩm Mẫu Đơn dặn dò Tư Cúc, bất kể Thẩm Hoán đi đâu, nàng ấy nhất định phải theo sát, đừng để đệ ấy một mình ra ngoài.

Tư Cúc đương nhiên gật đầu đáp ứng.

Hôm nay Yến Vương lại vào cung, lúc về mang theo một bình hoa lưu ly, sai nha hoàn cắt vài cành đông mai cắm vào bình và đặt trong phòng của Mẫu Đơn. Nhìn những nụ hoa mai e ấp trên cành, Thẩm Mẫu Đơn vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, lại nhìn sang Vệ Lang Yên đang đứng ở đầu giường. Hắn vẫn mang bộ mặt không thay đổi, nhưng nét mặt đã dịu đi rất nhiều, lại còn hỏi nàng một câu: “Có thích đông mai này không?”

Thẩm Mẫu Đơn cười cười: “Rất đẹp, đa tạ điện hạ.”

Vệ Lang Yên căn dặn xuống: “Mỗi ngày nhớ tới vườn mai cắt vài cành mai tươi để thay.”

Nha hoàn vội vàng đáp lại.

Sau đó Vệ Lang Yên cho nha hoàn lui hết, rồi dựa vào tháp quý phi ở trong phòng xem sách. Thẩm Mẫu Đơn nhìn xuống cảm giác kỳ lạ trong lòng, ngầm nói với mình đây là vương phủ, đương nhiên điện hạ muốn ở đâu thì ở đó, cứ coi như hắn không tồn tại là được. Nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn về gương mặt tuấn tú trên tháp quý phi kia, nam nhân vẻ mặt nhân hạ, quả thật hắn đang đọc sách, thỉnh thoảng lại lật một cái.

Dần dần trôi qua nửa canh giờ, Thẩm Mẫu Đơn đã dần quen với sự tồn tại của hắn, nhắm mắt nghĩ tới chuyện liên quan đến A Hoán, đang suy nghĩ lung tung về chuyện xảy ra ở kiếp trước, bỗng nghe điện hạ hỏi nàng: “Phụ thân nàng có phải là nho sinh không? Hiện giờ trong nhà đang làm gì?”

Thẩm Mẫu Đơn sững sờ nhìn hắn, vội trả lời: “Gia phụ là nho sinh năm Thủy Nguyên 176. Sau đó chưa từng được cất nhắc lên chức liêm, mấy năm nay cũng khá nhàn hạ, bây giờ ông giúp đỡ quản lý tiệm lương thực trong nhà.”

Vệ Lang Yên ừ một cách nhàn nhạt, lại hỏi: “Thẩm gia nhà nàng và Thẩm gia ở Bình Lăng có quan hệ gì?”

Bình Lăng? Đó là đô thành của Lương Châu, dòng chính của Thảm gia kia chính là ở Bình Lăng. Có lẽ bây giờ phụ thân đang ở Thảm gia Bình Lăng tế tổ thi phài. Nàng cũng thành thật trả lời, Vệ Lang Yến ừ một tiếng cũng không hỏi thêm gì nữa. Trong phòng lại khôi phục về yên tĩnh lúc này, lần này hai người nán lại cả buổi chiều, trong lúc đó chỉ có Curu Lan bung một chung huyết yến nấu với táo đỏ đường phèn vào hầu hạ cho Thảm Mầu Đơn ăn. Thảm Mầu Đơn đối với huyết yến trị giá ngàn vàng này có chút ăn không nổi, thật vất vả ăn xong. Đợi Curu Lan đi khỏi, nàng mới mở miệng nói: “Điện hạ, dân nữ đa tạ sự ưu ái của điện hạ, chỉ là huyết yến mỗi ngày này thật sự không cần đâu...”

Không đợi nàng nói hết, Vệ Lang Yến đã nói: “Đây là thứ bồi bổ thân thể, ta và Từ An cũng không ăn những thứ này. Trong phủ cũng không có người nào khác, nàng ăn bồi bổ thân thể đi.”

Thảm Mầu Đơn không nói nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Tối lúc ăn cơm tối Vệ Lang Yến mới rời đi. Mấy ngày sau cũng như vậy, chỉ cần hán ở trong phủ thì cũng sẽ nán lại trong phòng Thảm Mầu Đơn. Hai người một người nghỉ ngơi ở trên giường, một người tựa vào tháp xem sách, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu. Trong thời gian này, tiểu thể tử cũng tới thăm nàng mấy lần, lần nào cũng bám lấy nàng nói chuyện hồi lâu.

Ngày đó, sau khi nữ y quan chăm cứu cho nàng, nói: “Thân thể cô nương đã không còn gì đáng ngại. Bây giờ cô nương đã có thể xuống giường đi lại, chỉ cần đừng vận động mạnh quá, cũng không được xúc nấy, ngày sau chỉ cần đổi phương thuốc tiếp tục uống mấy ngày thuốc là được, chăm cứu thì không cần nữa.” Dứt lời, nữ y quan viết phương thuốc đưa cho nha hoàn bên cạnh.

Thảm Mầu Đơn vội nói cảm ơn. Mấy ngày này nàng ăn uống sinh hoạt đều ở trên giường để nha hoàn hầu hạ, thật sự là có chút không tiện. Bây giờ biết được có thể xuống giường đi lại, trong lòng thật sự thở phào nhẹ nhõm, không lâu sau Thảm Hoán và Từ Cúc cũng đến. Đợi sau nửa canh giờ uống thuốc, Thảm Mầu Đơn liền muốn xuống đất đi lại, kêu Từ Cúc đỡ nàng dậy, khoác áo kép màu đỏ thạch lựu.

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Vanny

Từ Cúc đỡ Thảm Mầu Đơn xuống giường. Thảm Mầu Đơn để Thảm Hoán ở lại phòng. Từ Cúc đi ra ngoài với Thảm Mầu Đơn, thấy Curu Lan đứng co người đợi ở dưới mái hiên. Curu Lan vội vàng đứng thẳng đỡ nàng khi thấy nàng đi ra ngoài: “Cô nương, bên ngoài trời lạnh, người vẫn nên đi lại ở trong phòng là được rồi.”

Cơ thể Thảm Mầu Đơn đã khỏe hơn rồi. Trước ngực và sau lưng cũng không đau nữa, thấy khuôn mặt Curu Lan đỏ bừng vì lạnh, cười nói: “Ta muốn đi nhà xí, tiện thể đi lại, người không cần đi cùng ta đâu, có Từ Cúc là được rồi. Người mau tới phòng nhỏ sát vách đợi đi. Trời lạnh như thế, đừng đợi ở đây nữa.” Trời lạnh như thế cũng không biết ai sai nàng ấy đợi ở bên ngoài.

Nhưng khuôn mặt Curu Lan đầy vẻ hoảng hốt, nàng ta hành lễ với Thảm Mầu Đơn: “Cô nương, nô tỳ đợi ở đây là được rồi. Nếu cô nương muốn đi nhà xí, ra khỏi tiểu viện này quẹo trái là tới rồi.”

Thảm Mầu Đơn lại khuyên nàng ấy đôi câu, kêu nàng ta về phòng nhỏ bên cạnh. Curu Lan vẫn cứ không dám đi, nói thêm vài câu vành mắt nàng ấy có chút đỏ. Thảm Mầu Đơn có chút không hiểu nổi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại bất giác hỏi: “Curu Lan, người sao vậy? Có phải khó chịu không? Hay là xảy ra chuyện gì rồi? Người đừng khóc.”

Curu Lan lau mắt, ngẩng đầu cười cười với Thảm Mầu Đơn: “Cô nương, nô tỳ không sao, chỉ là hồi nãy không biết bị cái gì bay vào mắt, có chút khó chịu, cô nương người mau đi đi, đừng lo cho nô tỳ.”

Thảm Mầu Đơn thật sự cũng không hỏi ra gì cả, khẽ gật đầu, để Từ Cúc đỡ nàng ra khỏi tiểu viện. Buổi sáng ăn chút cháo, lúc này trong bụng đầy nước, lúc trước để bọn nha hoàn hầu hạ việc đi ngoài đã rất ngại rồi, nay có thể cử động, đương nhiên không thể làm phiền người khác rồi.

Cảnh sắc ở vương phủ quả thật đặc biệt, cũng không biết từ đâu đào ra những giống cây quý hiếm, những loại cây khác thì trụi lá vì lá cây sẽ trở nên vàng rồi rụng hết khi trời lạnh, còn những cây trong vương phủ thì vẫn xanh um tươi tốt. Kiếp trước Thảm Mầu Đơn đã nhìn thấy giống cây này, những người chăm sóc ở nơi đó gọi giống cây này là cây thường xanh, một năm bốn mùa luôn xanh tươi tốt.

Ra khỏi tiểu viện có thể nhìn thấy loại cây này, còn có một vài cây mai vàng, đầy nụ hoa sắp nở, cảnh sắc dễ chịu, Từ Cúc đỡ Thảm Mầu Đơn quẹo qua một khúc cong thì nghe được tiếng xì xào bàn tán ở đằng sau bức tường gạch xanh phía trước: “Đồng Hương, người hầu hạ bên cạnh tiểu thể tử, có biết Curu Lan và Thái Liên tỷ tỷ ở trong phòng tiểu thể tử bị điều đi hầu hạ cô nương Thảm gia kia không. Bây giờ chẳng phải trong viện tiểu thể tử chỉ còn lại đại nha hoàn Châu Vân tỷ tỷ hay sao?”

Có tiếng cười êm ái vang lên: “Đĩ nhiên là biết rồi, quả thật Curu Lan tỷ tỷ và Thái Liên tỷ tỷ bị điều qua hầu hạ cô nương Thảm gia kia. Hình như Curu Lan tỷ tỷ nói sai lời trước mặt Thảm cô nương, kết quả bị Hà ma ma xử phạt rồi.”

“A? Chuyện gì vậy, người nói ra nghe xem.”

Nha hoàn tên Đông Hương hạ giọng cười nói: “Nghe nói Cừu Lan tỷ tỷ ở trước mặt cô nương Thẩm gia nói hy vọng cô nương Thẩm gia nhanh chóng được đón vào vương phủ hầu hạ điện hạ, kết quả bị Hà ma ma biết được. Hà ma ma phạt Cừu Lan tỷ tỷ kia đứng đợi ở trước cửa phòng Thẩm cô nương. Trời lạnh như thế, đứng cả ngày như vậy chẳng phải chân sẽ bị đông cứng sao.”

“Chẳng lẽ Thẩm cô nương không hài lòng khi nghe những lời của Cừu Lan tỷ tỷ nên đã đi mách với điện hạ.”

Đông Hương khẽ nói: “Nói không chừng thật sự là Thẩm cô nương này không hài lòng làm thiếp cho nên mới mách điện hạ, nếu không sao Cừu Lan tỷ tỷ bị Hà ma ma xử phạt? Dã tâm Thẩm cô nương này hơi lớn rồi đấy, có thể làm thiếp của điện hạ đã là phúc phận rất lớn rồi, chẳng lẽ mơ tưởng tới vị trí vương phi? Nghe Thái Liên tỷ tỷ nói điện hạ đối xử với Thẩm cô nương này vô cùng tốt, huyết yến ăn mỗi ngày. Hằng ngày điện hạ không có việc gì đều ở trong phòng cùng với Thẩm cô nương kia. Cô nương Thẩm gia này thật may mắn biết bao, có thể lọt vào mắt xanh của điện hạ, như vậy còn chưa đủ sao. Dù sao những năm này bên cạnh điện hạ cũng không có nữ nhân, nghĩ lại Thẩm gia cũng không phải là thế gia tài phiệt gì, làm thiếp đã là phúc phận cực lớn rồi. . . Cừu Lan tỷ tỷ thật đáng thương mà, chẳng qua là có lòng tốt lại nhận về tội này, chao ôi.”

“Còn không phải sao, giờ chưa đón vào cửa nhà, nếu như đón vào vương phủ rồi, cả vương phủ còn không náo loạn lên sao, người nói xem một người cứng cỏi như điện hạ của chúng ta, sao lại vừa ý cô nương Thẩm gia? Nghe người ta nói đáng về cũng bình thường, cơ thể hơi đầy đặn, làn da không tẻ. An Dương có biết bao quý nữ đáng về quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, cũng không thấy điện hạ vừa ý bọn họ. . .”

Thẩm Mẫu Đơn kinh ngạc, sắc mặt có chút tái nhợt, tay cũng hơi run run. Tư Cúc lại càng tức giận, không chút nghĩ ngợi định xông qua. Thẩm Mẫu Đơn kéo nàng ấy lại, lắc lắc đầu với nàng ấy.

Bên kia lại truyền tới giọng nói hâm mộ: “Vậy thì sao chứ? Đáng về khuynh quốc khuynh thành cũng không lọt được vào mắt của điện hạ. Nói không chừng điện hạ lại thích đáng về như cô nương Thẩm gia, xem xem, điện hạ đối xử tốt với cô nương Thẩm gia biết bao. Nhưng mà cô nương Thẩm gia này thật không biết đủ, chẳng qua chỉ là con cái của một gia đình bình thường, vị trí vương phi há để nàng ta. . .” Nha hoàn còn chưa nói xong, đột nhiên bên cạnh vang lên giọng nói lạnh lùng: “Đám tiện tỳ các người, dám trốn ở đây bàn tán thị phi của chủ tử. Các người còn muốn sống hay không!”

Bọn tiểu nha hoàn hoảng hoảng hốt hốt: “Châu Vân tỷ tỷ, tỷ tha cho bọn nô tỳ lần này đi. Sau này bọn nô tỳ không dám nữa.”

Đại nha hoàn tên Châu Vân lạnh mặt nói: “Còn không mau rút về làm việc, nếu lần sau còn để ta nghe được các người trốn ở chỗ này bàn tán chuyện của chủ tử. Coi chừng ma ma tống cổ toàn bộ các người đem bán!”

Bọn tiểu nha hoàn lật đật vội vàng rời khỏi, Châu Vân lại nói: “Đông Hương, người ở lại.”

Tiểu nha hoàn tên Đông Hương kia ở lại, đợi các nha hoàn khác đi hết, Châu Vân mới khẽ nói: “Đông Hương mười mười, người làm khá lắm. Nhưng mà chuyện này người phải ngậm chặt miệng, đừng để người khác biết là ta dặn người làm đấy. Nếu để người khác biết được, ta sẽ không tha cho người.”

Đông Hương thất kinh nói: “Châu Vân tỷ tỷ yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ không nói lung tung gì đâu.”

Nghe đến đây Thẩm Mẫu Đơn gần như đã biết xảy ra chuyện gì. Nàng nhìn không được có chút tức cười, lại có chút buồn bực. Bất kể trong nhà nam nhân nào, hậu viện cũng luôn có chuyện tính kế hắt nước bẩn vào người khác. Mặc dù nàng không định tiếp tục ở lại trong vương phủ này nữa, nhưng cũng không định dễ dàng tha thứ cho kẻ hắt nước bẩn vào người nàng. Vì vậy khi nghe tới đây, nàng nhìn không được khẽ ho một tiếng. Tiếng ho này khiến bên kia lập tức im lặng, ngay sau đó, Thẩm Mẫu Đơn liền thấy một nha hoàn sắc mặt khó coi đi ra từ phía bên kia, sau lưng có một tiểu nha hoàn rụt vai đi theo. Dáng dấp của nha hoàn ở đằng trước không tẻ, thân thể đầy đặn, trên người mặc áo khoác ngoài cũng có thể nhìn thấy bộ ngực phập phồng và bờ mông cong. Chỉ là bây giờ vẻ mặt nha hoàn này toát ra vẻ lạnh lùng, hiển nhiên là nàng ta không quen biết Thẩm Mẫu Đơn, lạnh mặt quát: “Người là nha hoàn của phòng nào? Ai cho phép người chạy lung tung khắp nơi? Nha đầu chết tiệt, lát nữa sẽ để cho ma ma tống cổ người đem bán!”

Thẩm Mẫu Đơn chỉ nhìn nàng ta mà không nói lời nào, quay đầu nói khẽ với Tư Cúc: “Tư Cúc, đỡ ta đi về đằng trước.”

Nha hoàn tên Châu Vân chợt nghĩ ra điều gì, sắc mặt xám ngoét trong nháy mắt, trong mắt chỉ còn lại sự lo âu và sợ hãi. Nàng ta nhìn chằm chằm vào nha đầu tên Tư Cúc kia đang đỡ vị cô nương mặc áo khoác ngoài màu đỏ thạch lựu đi qua bên cạnh nàng ta.

Tư Cúc một bên đỡ Thẩm Mẫu Đơn, thờ phỉ phò nói: “Cô nương, lúc này sao người không nổi giận với nha hoàn kia? Đám nha hoàn này lại dám làm tổn hại đến danh tiếng của cô nương. Cô nương người là hạng người gì chứ, người sao lại nhòm ngó tới vị trí vương phi?” Tư Cúc rất hiểu cô nương nhà mình, cô nương làm sao có thể có ý với Yên Vương, đây căn bản là không thể nào, sao lại nói nhòm ngó vị trí vương phi.

Sắc mặt Thẩm Mẫu Đơn cũng có chút khó coi: “Bây giờ ta đang ở vương phủ, tự nhiên sẽ có những lời đồn nổi lên khắp nơi. Bất kể như thế nào, đây là vương phủ, cũng không thể không biết nặng nhẹ như thế được?” Tuy nàng biết mình ở trong vương phủ sẽ có một số lời đồn, nhưng nàng sao cũng không ngờ sẽ có lời đồn như vậy, nàng muốn vào vương phủ làm thiếp? Lại còn nhòm ngó tới vị trí vương phi? Đây quả thật là. . . Nhưng từ trước đến nay nàng không ngờ tới sẽ dính vào cục diện rối rắm như thế. Trừ khi nàng điên rồi mới có tình ý với Yên Vương rồi vội vàng chạy tới làm thiếp, sau đó trong hậu cung của hắc đầu đá tranh giành sự sủng ái của hắc đầu, hoặc là đầu không lại bị người khác hại chết ở chốn hậu cung.

Kết quả như vậy căn bản không phải là điều nàng muốn, nàng căn bản không có ý định làm thiếp cho người ta, càng không nghĩ tới tèo cao gì, nhiều nhất là kiếm chút tiền lo cho gia đình, sau đó kiếm một chỗ môn đăng hộ đối làm chính thê, cố gắng làm một thê tử hiền lương thực đức.

Tư Cúc thờ hờn hờn nói: “Cô nương, bọn họ hiếp người quá đáng. Chúng ta vẫn nên nói sớm với điện hạ, trở về tòa nhà bên kia ở thôi.”

Thẩm Mầu Đôn cũng có ý này, được Tư Cúc đỡ đi nhà xí xong thì về phòng. Cưu Lan vẫn đứng trong gió lạnh run rẩy một cách tội nghiệp. Thẩm Mầu Đôn đi tới dưới mái hiên thì dừng lại nói: “Cưu Lan, ngươi vào đây. Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Cưu Lan đi theo Thẩm Mầu Đôn vào phòng, chớp mắt liền cảm thấy ấm áp hơn, đợi Tư Cúc đỡ Thẩm Mầu Đôn nằm xuống xong, Cưu Lan mới dè dặt hỏi: “Cô nương, người có chuyện gì vậy?” Bây giờ Cưu Lan xem như sợ rồi, lúc đầu cũng chỉ vô ý nói một câu, không ngờ bị Hà ma ma bắt lỗi, còn phạt nàng ấy đứng đợi ở ngoài cửa phòng của cô nương, thật sự đứng như vậy suốt một ngày chỉ sợ sau này cơ thể của nàng ấy sẽ không thể linh hoạt như vậy nữa.

Thẩm Mầu Đôn ra hiệu cho Tư Cúc đưa cái lò sưởi nhỏ cho Cưu Lan ôm. Cưu Lan chần chờ một lúc, vẫn là nhận lấy nói tiếng cảm ơn với Thẩm Mầu Đôn.

Nhìn đôi môi tím tái vì lạnh của Cưu Lan đã khá hơi nhiều, Thẩm Mầu Đôn mới hỏi: “Cưu Lan, Hà ma ma là ai? Có phải là ma ma quản sự trong phủ này không?”

Cưu Lan gật gật đầu: “Hà ma ma là quản sự ma ma quản lý hậu viện, chuyên quản lý nha hoàn như bọn nô tỳ vậy.” Nói xong, không khỏi có chút kỳ lạ, cô nương sao lại biết Hà ma ma? Mặc dù Hà ma ma quản lý đám nha hoàn bọn họ nhưng từ trước đến nay chưa gặp qua cô nương. Chẳng lẽ cô nương biết chuyện Hà ma ma phạt nàng ấy sao? Cũng không biết là ai nhiều chuyện, nàng ấy nói sai lời, bị trách phạt cũng là chuyện đương nhiên.

Đang nghĩ ngợi, Cưu Lan lại nghe Thẩm Mầu Đôn hỏi: “Vây Châu Vân lại là người nào?”

Cưu Lan càng không hiểu sao cô nương biết cả đại nha hoàn bên cạnh tiểu thể tử kia, cũng đành trả lời: “Châu Vân là đại nha hoàn của tiểu thể tử. Nô tỳ và Thái Liên là nha hoàn nhị đẳng, bị điều tới hầu hạ cô nương ở bên này. Châu Vân họ Hà, cũng là cháu gái của Hà ma ma, từ nhỏ đã theo bên cạnh Hà ma ma ở trong phủ.”

Lúc này Thẩm Mầu Đôn mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách. Lúc này nàng nghe trong lời nha hoàn tên Châu Vân kia ngấm ngấm lộ ra mưu tính, hình như đang kêu tiểu nha hoàn tên Đông Hương hắt nước bẩn lên đầu nàng, còn nghĩ một đại nha hoàn lại dám làm như thế. Thì ra là có thân thích làm chỗ dựa, cũng không biết Hà ma ma kia có biết chuyện này không. Nàng thật sự không ngờ trong hậu viện của Yên Vương ngay cả một thị thiếp cũng không có lại có thể tạo thành một con thiêu thân như vậy. Một nha hoàn từ đâu tới như nàng ta lại to gan như vậy.

Nhưng mà lúc đó khi Cưu Lan nói với nàng những lời đó chỉ có 3 người trong phòng. Những lời này làm sao truyền tới tai Hà ma ma? Sự chăm sóc mấy ngày qua, Thẩm Mầu Đôn cũng biết được mấy phần tính cách của Cưu Lan, không phải là người thích tính kế người khác. Thường ngày Thái Liên kia không thích nói chuyện, thường ngày hầu hạ nàng cũng không nói được nửa câu, chẳng lẽ nàng ta truyền những lời này cho Hà ma ma? Vậy rốt cuộc chuyện này là những người nào đã tính kế nàng, hắt nước bẩn đổ lên đầu nàng? Mặc dù nàng định rời khỏi vương phủ, cũng không định dễ dàng bỏ qua cho những kẻ đã tính kế nàng, bằng không lúc này nàng đã không lộ mặt rồi. Trước khi đi nàng cũng phải bắt nha đầu kia tới tạ tội với nàng.

Đang nói, ngoài cửa vang lên tiếng của Thái Liên: “Cô nương, nô tỳ bụng thuốc đến cho người.”

“Vào đi.” Thẩm Mầu Đôn nói.

Thái Liên bụng thuốc đi vào, thấy Cưu Lan đứng trong phòng nên nhìn thêm vài cái, lại thấy lò sưởi trong tay nàng ấy không khỏi nhướng mày. Lúc này mới bụng thuốc tới bên cạnh Thẩm Mầu Đôn. Thẩm Mầu Đôn ngồi thẳng dậy, nhận lấy chén thuốc, từng hớp từng hớp uống hết.

Lại đưa lại chén cho Thái Liên: “Được rồi, ngươi lui xuống đi.”

Thái Liên dạ một tiếng, lại nhìn Cưu Lan hỏi: “Cưu Lan, ngươi có ra ngoài cùng ta không?”

Cưu Lan cũng muốn lui xuống. Bỗng nhiên Thẩm Mầu Đôn nói: “Cưu Lan ở lại. Ta có vài lời muốn nói với nàng ấy. Thái Liên ngươi ra ngoài trước đi.”

Thái Liên không dám nhiều lời, bụng chén không lui xuống.

Thẩm Mầu Đôn nhìn cửa phòng đóng chặt, nhìn không được thăm thò dài. Ngay cả nha hoàn nhị đẳng hầu hạ thể tử cũng có lòng tính kế tranh giành đấu đá nhau, sống ở một nơi như vậy cũng thật là mệt mỏi.

~đieeenndan le quuu y đ đon~~đ dienmn dan leeeequy don~~~

Hà Châu Vân sao cũng không ngờ được chuyện bản thiêu thân mà mình làm lại bị chính chủ bắt gặp, nhìn bóng dáng đỏ thạch lựu kia biến mất ở khúc quanh ngay ra nửa ngày cũng không biết nên làm thế nào. Trong lòng từng đợt từng đợt hồi hận, từ tin tức biết được từ chỗ Thái Liên, điện hạ thật lòng đối xử rất tốt với Thẩm Mầu Đôn, bây giờ nàng ta nên làm sao đây? Đi tạ lỗi với Thẩm cô nương kia? Nhưng dựa vào cái gì, chẳng qua chỉ là một gia đình sa cơ lại lịch không rõ ràng, nàng ta không cam tâm.

Đông Hương ở sau lưng nhìn không được nhỏ giọng nhắc: “Châu Vân tỷ tỷ, tỷ nên nhanh chóng đi tìm Hà ma ma nghĩ cách đi. Điện hạ rất là thích Thẩm cô nương kia đó, nếu chuyện này truyền đến tai điện hạ, chỉ sợ điện hạ...”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa, cũng là cái đồ ngu xuẩn nhà ngươi. Sao ngươi cứ phải ở chỗ này nói chuyện, còn bị người ta bắt gặp.” Hà Châu Vân giận dữ ngắt lời Đông Hương, lại nhìn không được xoay người trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn. Lúc này mới vội vàng chạy về hướng phòng của Hà ma ma.

Vừa đến phòng của Hà ma ma, nàng ta liền khóc: “Cô cô, cô hãy cứu con.”

Hà ma ma đang cầm lò sưởi lim dim trong phòng, nghe vậy liền mở mắt ra, dựa thẳng người: “Đây là thế nào? Ai muốn đánh ngươi giết ngươi không

được, lại khóc thành như vậy.”

Hà Châu Vân cũng không dám giấu, nói hết chuyện vừa xảy ra lúc nãy. Hà ma ma sợ ngây người, từ trên giường bước xuống đi đến bên cạnh Hà Châu Vân, tát nàng ta một cái: “Người điên rồi sao, sao người dám làm ra chuyện như vậy? Người không biết điện hạ đối xử với Thẩm cô nương như thế nào sao? Điện hạ chỉ thiếu điều chiếu cáo thiên hạ là mình có cảm tình với Thẩm cô nương. Người còn dám tính kế cô nương đó, người người... mấy năm nay người theo bên cạnh thế tử và điện hạ, khi nào người thấy điện hạ đối đãi như thế với một nữ tử?” Hà ma ma thật hận rên sất không thành thét: “Người nói xem sao người ngu xuẩn như vậy, hầu hạ thế tử cho tốt không được sao, lại nảy sinh những suy nghĩ không an phận như vậy, điện hạ là người có thể để người mơ tưởng sao. Coi như người bồi nhọ danh tiếng của Thẩm cô nương, khiến cô nương ấy không được lòng người thì sao chứ!”

Lúc này Hà Châu Vân mới hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, ôm mặt khóc nức nở: “Cô cô, con xin lỗi, con chỉ là nhất thời hồ đồ. Mấy năm trước vào phủ nhìn thấy điện hạ thì con... con không khống chế được bản thân nữa.”

“Không khống chế được bản thân.” Hà ma ma quả thật tức cười: “Dựa vào gương mặt của điện hạ chúng ta, đã có rất nhiều cô nương không khống chế được bản thân rồi, người thì tính là cái gì chứ? Người chỉ là một nô tài bán thân vào vương phủ thôi! Người nói xem, mấy năm trước điện hạ tới đất phong, dẫn hết người bên cạnh thế tử theo, người cũng đi theo. Ngày ngày được gặp điện hạ không tốt sao? Đợi qua hai năm nữa, ta sẽ xin điện hạ ban cho người mối hôn sự tốt, thật tốt biết bao. Sao người lại nghĩ không thông như vậy! Người đúng là càng sống càng thụt lùi mà!”

Hà ma ma dường như nhớ tới điều gì đó, sắc mặt có chút không ổn: “Nha đầu Thái Liên đó tới nói với ta chuyện Cưu Lan nói lung tung với Thẩm cô nương. Chuyện này không phải cũng là người kêu Thái Liên tới nói cho ta biết chứ? Để ta trừng phạt Cưu Lan, sau đó các người hất nước bẩn lên đầu Thẩm cô nương?”

Hà Châu Vân lau nước mắt: “Quả thật là con kêu Thái Liên nói với cô cô. Chỉ là bản thân Thái Liên kia cũng là người nhỏ mọn, nàng ta không muốn tiểu thế tử thích Cưu Lan. Cô cô, con xin lỗi. Bây giờ nên làm sao đây?”

“Tiểu tiện nhân kia! Cưu Lan tính tình tốt, người đơn thuần, đương nhiên được sự yêu thích của tiểu thế tử, nàng ta đồ kỵ cũng không có tác dụng gì.” Vừa nói vừa nhìn về phía Hà Châu Vân, thờ dãi: “Còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là tới tạ tội với Thẩm cô nương rồi. Chỉ mong chuyện này đừng truyền tới tai điện hạ.”

~~diiiiien đan leeequyddon~~diedddanlequyddon~~

Nghe thấy Hà ma ma cầu kiến ngoài cửa phòng, dĩ nhiên Thẩm Mẫu Đơn đề bà ta đi vào rồi. Hà ma ma là một phụ nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc rất đàng hoàng, hành vi cử chỉ cũng rất phép tắc. Bà ta dẫn Hà Châu Vân đi vào, cúi chào Thẩm Mẫu Đơn, mở miệng nói: “Hôm nay lão nô tới đây là để đền tội với cô nương. Đứa cháu gái này của lão nô nhất thời hồ đồ đã mạo phạm cô nương, mong cô nương hãy tha lỗi cho nó.”

Thẩm Mẫu Đơn cười cười, ngồi dựa vào đầu giường. Cưu Lan ở bên cạnh ngáy ra, hiển nhiên là không biết chuyện gì đã xảy ra. Tư Cúc tức giận đẩy mặt: “Ma ma, nàng ta cũng nên mở miệng nói đền tội với cô nương của chúng ta chứ, cúi thấp đầu chần ở đây như vậy làm gì?”

Lúc này Hà Châu Vân mới bước lên trước một bước, cúi chào Thẩm Mẫu Đơn nói: “Thẩm cô nương, chuyện hôm nay là nô tỳ làm sai, xin Thẩm cô nương hãy tha lỗi cho nô tỳ.”

Thẩm Mẫu Đơn nhìn về phía Hà ma ma, nói: “Ma ma, không sao đâu. Ta chẳng qua cũng chỉ là một vị khách của vương phủ thôi, chỉ hy vọng sau này Châu Vân cô nương đừng làm hành động hất nước bẩn đối với khách của vương phủ nữa.”

Gương mặt già nua của Hà ma ma đỏ bừng, vội nói: “Cô nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ trông chừng nó thật kỹ.”

Thẩm Mẫu Đơn cười nói: “Ta đương nhiên tin tưởng Hà ma ma rồi. Cưu Lan chỉ là nói đùa với ta một câu, ma ma liền phạt nàng ấy đứng dưới trời tuyết lạnh giá một ngày, tin rằng ma ma nhất định sẽ trông coi Châu Vân cô nương thật kỹ.”

Gương mặt già nua của Hà ma ma càng đỏ hơn. Vốn tưởng rằng là người dịu dàng, Châu Vân tạ lỗi là xong chuyện rồi, bây giờ còn muốn bà trách phạt, tốt xấu gì cũng là cháu gái mình chăm sóc mấy năm, bà làm sao nỡ phạt nặng, nhưng không phạt lại không được, do dự hồi lâu chỉ đành nói: “Vậy lão nô phạt hai tháng tiền lương của Châu Vân, không được ăn cơm một ngày.”

Tư Cúc không nhịn được giễu cợt: “Hà ma ma cũng thật là công bằng.”

Hà ma ma chỉ đành nói thêm một câu: “Nếu để cho nó quỳ hai canh giờ ở ngoài cửa phòng cô nương, cô nương thấy như thế nào?”

Thẩm Mẫu Đơn nói: “Ma ma mới là quản sự ma ma của vương phủ, trừng phạt một hạ nhân không cần phải nói với ta. Chẳng qua nếu muốn trách phạt thì đừng quỳ ở trước cửa phòng của ta, tóm lại là đừng để bọn nha hoàn khác bàn tán rằng ta là người lòng dạ rắn rết, trời lạnh như vậy bắt Châu Vân cô nương quỳ trước cửa phòng có đúng không?”

Hà ma ma sao lại không hiểu ý chứ, biết Thẩm Mẫu Đơn muốn Châu Vân quỳ ở một nơi khác, đừng có ở đây là vương mắt nàng. Hà ma ma âm thầm thờ dãi, dẫn Hà Châu Vân đi ra ngoài. Cưu Lan ở bên cạnh vẫn còn mờ mịt không hiểu, muốn hỏi chuyện gì lại sợ bản thân nhiều lời. Tư Cúc nhin không được nói hết chuyện đã gặp phải lúc nãy cho Cưu Lan nghe. Nàng ấy tròn mắt há mồm kinh hãi, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Thẩm Mẫu Đơn để Tư Cúc đỡ nàng nằm xuống giường, trong lòng cuộn trào suy nghĩ. Trải qua lời đồn này, nàng cũng nhận ra thái độ của Yến Vương đối với nàng tốt hơn nhiều. Mấy lần gặp mặt trước đây đều là dáng vẻ lạnh nhạt, bây giờ không chỉ ôn hòa hơn, mỗi ngày còn ở trong phòng này cùng nàng. Nàng cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu sự đời, cũng biết Yến Vương e là có hứng thú với nàng. Mặc kệ như thế nào, nàng cũng không định để Yến Vương tiếp tục cảm thấy hứng thú với nàng nữa, nếu không thật sợ bản thân sẽ trở thành một thành viên trong hậu cung của hắn. Thẩm nghĩ,

đội Yến Vương tới sẽ chào từ biệt với hân, cơ thể có thể cử động rồi, thuê một cái kiệu mềm khiêng nâng trở về cũng không phải là vấn đề lớn gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Editor: Vanny

Thẩm Mẫu Đơn âm thầm quyết định, đội Yến Vương về nhất định phải rời khỏi vương phủ. Đang nghĩ, đầu bên kia cửa phòng bị đẩy ra, Vệ Lang Yến khoác áo khoác dài dắt Vệ Từ An đi vào. Trên người hai người mang theo hàn khí rất lạnh. Vệ Từ An đang định chạy về phía Thẩm Mẫu Đơn. Vệ Lang Yến kéo tiểu thể tử lại, chỉ chỉ lò sưởi ở góc phòng: “Đi tới bên lò sưởi làm ấm người trước đi, cả người con đều là hàn khí.”

Vệ Từ An chỉ đành đi tới bên lò sưởi ấm cơ thể trước, giương mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn nằm ở trên giường. Vệ Lang Yến nhận lấy lò sưởi nhỏ từ tay Cưu Lan, ôm trong tay đi tới bên cạnh Thẩm Mẫu Đơn, khom lưng nhẹ giọng hỏi: “Cơ thể có cảm thấy thoải mái hơn không?”

Tư Cúc vốn rất tức giận, nghĩ Yến Vương về nhất định sẽ rời khỏi vương phủ. Bây giờ gặp điện hạ, mặc dù vẻ mặt hân rất ôn hòa, nhưng nàng ấy cứ lảng đi một câu cũng không dám nói. Nghiêng đầu nhìn Thẩm Hoán, đề ấy vốn cũng rất tức giận, chỉ là đối diện với Vệ Lang Yến, cuối cùng cũng không có can đảm. Cưu Lan cũng cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ, dẫn Thẩm Hoán và Tư Cúc ra ngoài.

Thẩm Mẫu Đơn từ từ ngồi dậy. Vệ Lang Yến nhìn thấy, đang muốn giúp nàng, cảm thấy không biết có phải nàng cố ý hay vô tình, cơ thể nàng rụt lại phía sau. Vẻ mặt hân không đổi, bàn tay đưa ra cũng không dừng lại nửa phần, đỡ cánh tay của nàng giúp nàng ngồi dậy, lại tiện tay đặt cái gối mềm vào sau lưng nàng.

Cứ như vậy, trong lòng Thẩm Mẫu Đơn càng thêm hoang mang, rõ ràng thái độ của điện hạ so với trước kia không giống nhau. Tính cách của hân nàng ít nhiều cũng biết một chút. Chuyện hân đã quyết thì dù có người phản đối ngăn cản, hân căn bản cũng không quan tâm, chỉ biết tuân theo những suy nghĩ của mình mà hành động. Kiếp trước, sau khi hân kế vị, cải cách mạnh mẽ, phát triển nông nghiệp chăn nuôi, chế tạo tàu biển phát triển vận tải đường biển. Lúc đó rất nhiều đại thần phản đối, hân khẳng khái giữ ý của mình, căn bản không quan tâm đến ý kiến của bọn họ, sau này tất cả các đại thần đều thỏa hiệp.

Vệ Lang Yến đội nàng dựa vững, thuận tiện ngồi xuống đầu giường, lại hỏi một câu: “Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Thẩm Mẫu Đơn lắc lắc đầu, không dám suy nghĩ lung tung nữa: “Đa tạ sự quan tâm của điện hạ, dân nữ đã không sao rồi.” Nàng ngập ngừng nói tiếp: “Điện hạ, cơ thể của dân nữ đã không còn gì đáng ngại, cũng không tiện làm phiền điện hạ nữa. Ngày mai dân nữ định đi về.”

Vệ Từ An ở bên kia cả người đã gần âm lên nghe vậy, vội chạy qua, đứng ở đầu giường giương mắt nhìn Thẩm Mẫu Đơn: “Mẫu Đơn tỷ tỷ, ngày mai tỷ phải đi rồi sao? Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ ở lại vương phủ đừng đi có được không?”

Thẩm Mẫu Đơn cũng rất thích đứa nhỏ này. Bình thường đứa nhỏ này qua đây nàng đều kể chuyện cho nó nghe, gần đây đứa nhỏ này đang mê truyện Tây Du Ký. Câu chuyện này là từ trong một thứ giống như hộp sắt mà lúc trước nàng ở thời đại nọ trông thấy. Sau này mới biết đó là ti vi, giờ Dạ tối mỗi ngày đều chuẩn bị phát sóng. Khoảng thời gian đó nàng đều đội ở trong một gia đình nọ. Mỗi tối vào giờ đó đội đứa bé của gia đình nọ mở ti vi, nàng liền bay tới phía sau đứa bé xem một cách say sưa.

“Cơ thể của tỷ đã gần khỏe rồi, ngày mai có thể rời khỏi, không thể tiếp tục ở lại vương phủ nữa.” Thẩm Mẫu Đơn cười nói: “Nếu Từ An vẫn muốn nghe kể chuyện. Sau khi tỷ đi về sẽ ghi lại câu chuyện, rồi sai người đưa qua cho Từ An có được không?”

Dĩ nhiên Vệ Từ An không chịu rồi, mặc dù câu chuyện rất hay, nhưng không có người đó kể thì còn ý nghĩa gì nữa. Từ An lắc lắc đầu, mắt cũng đỏ lên: “Mẫu Đơn tỷ tỷ, tỷ đừng đi về mà, ở lại vương phủ đi có được không? Nếu tỷ cảm thấy danh không chính ngôn không thuận thì để thất hoàng thúc cười tỷ làm thất hoàng thẩm có được hay không?”

Thẩm Mẫu Đơn có chút lúng túng, vuốt vuốt đầu Vệ Từ An: “Đừng nói lung tung mà.” Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Vệ Lang Yến, vẻ mặt hân thản nhiên, cũng không nhìn ra vui buồn. Lúc nàng đang nghĩ có nên nói lại lần nữa, bỗng nhiên hân nói: “Cơ thể nàng vẫn chưa khỏe lại. Nữ y quan cũng có nói mặc dù nàng có thể đứng dậy, nhưng tốt nhất không được xúc nấy, bên ngoài trời cũng lạnh, nếu nói thuê chiếc kiệu thì đường đi quá xa, bất lợi với cơ thể của nàng. Nàng cứ yên tâm ở lại đây, đội cơ thể nàng khỏe lại rồi đi cũng không muộn.”

“Điện hạ...” Trong lòng Thẩm Mẫu Đơn càng thêm lo sợ không yên. Không đội nàng nói hết, Vệ Lang Yến lại nói: “Nếu thấy nha hoàn trong phủ hầu hạ không tốt thì để Tư Cúc ở lại. Về phần đệ đệ của nàng, nếu thích ở vương phủ thì ở lại, không thích thì mỗi ngày quay về bên kia cũng không sao cả.”

Như vậy chẳng phải chỉ có một mình Thẩm Hoán thôi sao, Thẩm Mẫu Đơn vẫn còn lo lắng chuyện của kiếp trước, đương nhiên không thể để Thẩm Hoán một mình ra ngoài, vội lắc đầu: “Không cần đâu, Cưu Lan rất tốt. Dân nữ rất thích nàng ấy, Tư Cúc cứ đi theo Thẩm Hoán là được rồi.” Nàng cũng không nói những lời muốn đi về nữa. Người này nói sao làm vậy, mình có làm như thế nào thì hân cũng không thay đổi chủ ý đâu.

Vệ Lang Yến cũng không nói thêm gì nữa, lại như thường ngày tiện tay cầm một cuốn sách dựa vào ghế quý phi ngồi đọc. Vệ Từ An ở bên kia biết

Thẩm Mầu Đon không đi nữa, bắt đầu quán lấy nàng đòi nghe kể chuyện. Thẩm Mầu Đon cười híp mắt nói: “Hôm nay chúng ta sẽ kể chuyện ăn trộm quả nhân sâm...”

Vệ Từ An tràn đầy thích thú, chạy đi lấy một cái ghế nhỏ ngồi ở bên chân giường, trong tay cầm cái lò sưởi nhỏ bắt đầu nghe kể chuyện.

Thấy đứa bé đã chuẩn bị xong, Thẩm Mầu Đon mới bắt đầu kể: “Tay hai tiểu đồng thanh tú bưng một vật tới bên cạnh đạo trưởng rồi dâng vật trong tay lên, đạo trưởng nhận lấy nói: ‘Vi sư phải lên trời tới cung Thanh Thiên Di La, nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn thuyết giảng về đạo Hỗn Nguyên.’ Đạo trưởng nhìn vật trong tay được che dưới tấm vải đỏ, lại nói tiếp: ‘Hai quả nhân sâm này, ta phải mang theo lên trời...’”

“... Tôn hầu từ kia leo lên cây nhân sâm, đánh rơi một quả nhân sâm. Nào ngờ, quả nhân sâm kia vừa chạm xuống đất liền biến mất không tung tích. Tôn hầu từ gấp đến nổi vô đầu bức tai, lại trèo lên cây đánh rơi thêm một quả nhân sâm nữa. Quả nhân sâm đó cũng y như quả hồi nãy, vừa chạm đất liền biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.”

Vệ Từ An chăm chú lắng nghe, siết chặt lò sưởi trong tay, vội vàng hỏi: “Mẫu Đon tỷ tỷ, sau đó thì sao? Tại sao quả nhân sâm kia lại biến mất không thấy bóng dáng?”

Mặc dù Vệ Lang Yên vẫn đang cầm một cuốn sách ở trên ghế quý phi, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện cuốn sách của hắn đã rất lâu chưa lật qua rồi, đang chăm chú lắng nghe tình huống bên kia. Thẩm Mầu Đon cười nói: “Sau đó, Tôn hầu từ nghĩ ra, niệm mấy câu thần chú, thổ địa công từ dưới đất chui lên...”

Curu Lan đi vào đưa huyết yến một lần, cũng mê luôn câu chuyện mà Thẩm Mầu Đon đang kể. Trong lòng nàng ấy nghĩ, cô nương thật lợi hại, kể chuyện cũng không giống người khác, so với người kể chuyện ở bên ngoài còn hay hơn, khó trách điện hạ thích cô nương ấy như vậy.

Giờ cơm tối, Vệ Lang Yên và Vệ Từ An đều ăn trong phòng của nàng. Sau đó hai người không làm phiền nàng nữa, để nàng yên tâm nghỉ ngơi. Nằm ở trên giường, trong lòng Thẩm Mầu Đon ngàn vạn suy nghĩ, nàng cũng biết tiếp tục ở lại vương phủ cũng không phải là cách, nhưng tự mình rời khỏi lại sợ chọc giận Yên Vương, liên lụy người nhà. Suy nghĩ mê man cả đêm cũng không nghĩ ra được cách nào.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Lang Yên lại dẫn Vệ Từ An vào cung. Buổi sáng mấy ngày đầu năm, ngày nào cũng phải vào cung thỉnh an thái hậu, thái phi. Mỗi ngày thường đến buổi trưa mới trở về phủ.

Mấy ngày kế tiếp Thẩm Mầu Đon ngày nào cũng trôi qua như ngày nào. Buổi sáng thức dậy ăn sáng. Tư Cúc và Thẩm Hoán tới ở cùng nàng tới buổi trưa. Trưa một mình dùng cơm, buổi chiều điện hạ và tiểu thể tử trở về, nàng sẽ kể chuyện. Buổi tối cùng ăn cơm với hai người, sau đó rửa mặt đi ngủ.

Ngày hôm đó sau khi ăn sáng xong, Thẩm Hoán và Tư Cúc đang ngồi nói chuyện với nàng. Curu Lan vẽ mặt luống cuống bưng chén thuốc đi vào, Thẩm Mầu Đon thấy, hỏi nàng ấy: “Curu Lan, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Curu Lan quả thật có chuyện. Sáng hôm nay, nàng ấy và Thái Liên vừa ăn sáng xong. Bỗng nhiên có hai phụ nhân cao lớn vạm vỡ xông vào, hai phụ nhân cũng không nói lời nào, tiến lên vây lấy Thái Liên kéo ra ngoài. Thái Liên bị dọa sợ, hoảng hốt kêu: “Các người là ai, sao lại trói ta, đây là muốn làm cái gì...”

Hai phụ nhân cường tráng cười lạnh: “Tiên nha đầu nhà ngươi, mấy ngày trước ngươi đã làm chuyện gì, trong lòng ngươi không biết sao? Nay điện hạ ra lệnh, nha đầu như ngươi vương phủ không giữ lại được.”

Chớp mắt cơ thể Thái Liên trở nên mềm nhũn, gất gao giữ chặt Curu Lan: “Curu Lan tỷ tỷ, muội nhất thời hồ đồ nên mới là ra chuyện sai lầm. Muội không phải nhầm vào Thẩm cô nương. Muội... muội chỉ là ghen tị với tỷ tỷ được yêu thích ở trước mặt tiểu thể tử, cho nên mới nói lại những lời tỷ nói hôm đó với Thẩm cô nương cho Hà ma ma nghe. Muội thật sự không phải cố ý mà, Curu Lan tỷ tỷ. Tỷ đi cầu xin Thẩm cô nương có được không, xin Thẩm cô nương tha cho muội. Sau này muội không dám nữa.”

Curu Lan sững sờ đứng tại chỗ, mặc cho Thái Liên lắc lắc người nàng ấy, trong lòng rối như tơ vò. Nàng ấy và Thái Liên tuổi tác ngang nhau, lại cùng là nha hoàn nhị đẳng của tiểu thể tử, luôn coi mình và Thái Liên là tỷ muội. Lúc trước việc bị Hà ma ma trách phạt nàng ấy cũng không nghĩ nhiều. Làm sao cũng không ngờ được là Thái Liên bí mật đi tố cáo. Hôm đó Thẩm cô nương nói chuyện của Châu Vân, nàng ấy còn tưởng là Châu Vân làm.

Nàng ấy há miệng nhưng không nói được lời nào, trơ mắt nhìn Thái Liên bị hai phụ nhân cường tráng lôi đi. Lúc xuống nhà bếp nấu thuốc cho Thẩm cô nương, lại nghe nói Hà ma ma, Châu Vân tỷ tỷ và Đông Hương muội muội cũng đều bị phạt đánh hai mươi trượng rồi đuổi ra khỏi phủ, bị bán đi nơi khác.

Mấy ngày nay nàng ấy vẫn luôn ở cùng Thẩm cô nương, khẳng định chuyện của Châu Vân không phải Thẩm cô nương nói cho điện hạ. Thường ngày điện hạ vốn không quan tâm chuyện của hậu viện. Nay lại vì Thẩm cô nương mà đích thân ra lệnh đuổi bọn họ ra khỏi phủ, ngay cả Hà ma ma đã ở trong phủ mười mấy năm cũng không may mắn thoát khỏi. Thẩm cô nương trong lòng điện hạ rốt cuộc quan trọng bao nhiêu?

Cứ như vậy Curu Lan bưng chén thuốc tới phòng Thẩm Mầu Đon, nghe câu hỏi của Thẩm cô nương, do dự một hồi, vẫn là nói hết chuyện lúc nãy cho Thẩm cô nương nghe.

Thẩm Mầu Đon ngẩn ra khi nghe chuyện này, trong lòng rối bời. Mấy ngày trước có lẽ nàng không dám khẳng định điện hạ có tình ý với nàng, bây giờ trong lòng nàng đã có thể khẳng định điện hạ có tình ý với nàng rồi. Nhưng nàng sao có thể tiếp nhận tình nghĩa của điện hạ được, nàng không muốn sau này phải sống trong hậu cung lạnh lẽo đó, đấu đá tranh sủng với vô số nữ tử khác. Nàng cũng không biết mình uống hết chén thuốc đó như thế nào. Đợi Curu Lan lui ra, Thẩm Mầu Đon cũng không ngồi yên được nữa, vẫy vẫy tay với Thẩm Hoán: “A Hoán, đệ và Tư Cúc ra ngoài tìm chiếc kiệu mềm. Hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi vương phủ.”

Thẩm Hoán không ngốc, cũng biết Yến Vương điện hạ có tình ý với tỷ tỷ. Đệ ấy không phải không thích Yến Vương, mà hiểu rằng thà làm thê tử nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Đệ ấy không hy vọng tỷ tỷ trở thành người trong hậu viện của điện hạ. Thẩm Hoán không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài. Tư Cúc cũng đi theo.

Rất nhanh đã tìm được một chiếc kiệu mềm ở bên ngoài, Thẩm Hoán ở cửa sau của vương phủ đợi. Tư Cúc trở về đỡ Thẩm Mầu Đơn đi đến cửa sau, cả đường thuận lợi không bị ngăn cản. Mặc dù bọn hạ nhân trong phủ đều nghe qua tên của Thẩm Mầu Đơn nhưng lại chưa gặp qua nàng, cũng không ai ngăn cản nàng. Tới hậu viện, nàng lên kiệu. Thẩm Hoán và Tư Cúc đi theo từ hậu viện về tới tòa nhà ở bên phía thành Nam.

Sau khi trở về, Thẩm Mầu Đơn có chút thấp thỏm không yên, rất sợ Yến Vương điện hạ sẽ trách cứ nàng, hoang mang hết cả buổi chiều. Sắc trời đã dần tối, bên ngoài tòa nhà bỗng truyền đến tiếng xe ngựa lộc cộc. Tư Cúc và Thẩm Hoán ra ngoài coi, có hai chiếc xe ngựa đậu ở bên ngoài tòa nhà. Hai người trông thấy Trần công tử, cái người hay cười tùm tùm thường đi theo bên cạnh điện hạ từ chiếc xe ngựa phía trước nhảy xuống. Sau đó lại từ xe ngựa ôm xuống một đứa bé cả người mặc quần áo thật dày, nhìn kỹ thì là tiểu thê tử.

Cưu Lan cô nương cũng từ xe ngựa phía sau nhảy xuống.

Tư Cúc và Thẩm Hoán đều có chút luống cuống. Tuy nói Trần công tử kia là thị vệ của điện hạ, nhưng từ miệng bọn hạ nhân trong vương phủ biết được vị Trần công tử này là công tử dòng chính của nhà quý tộc danh môn, hiện giờ đi theo Yến Vương điện hạ làm thị vệ trưởng. Thân phận như vậy bọn họ cũng không đặc tội được, đành phải mời vào phòng.

Thẩm Mầu Đơn biết Trần Hoàng Văn tới đây, hơi thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải Yến Vương tới đây là được. Tới lúc đi vào phòng khách, Vệ Tử An vừa gặp nàng liền chạy tới nắm lấy tay nàng. Giọng nói có chút tủi thân: “Mầu Đơn tỷ tỷ, sao tỷ không ở lại vương phủ, còn lên lút chạy đi.”

Thẩm Mầu Đơn cười cười với Vệ Tử An: “Cơ thể ta khỏe rồi, đương nhiên không ở lại vương phủ được nữa.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Trần Hoàng Văn: “Trần công tử, các huynh đây là?”

Trong tay Trần Hoàng Văn ôm hai cái bình lưu ly, một cái là cái ly lưu ly dùng để uống nước, một cái là bình hoa lưu ly, trong bình hoa lưu ly đang cắm mấy cành đồng mai tươi tốt. Y đưa hai thứ trong tay cho Tư Cúc đang đứng bên cạnh, để nàng ấy đặt bình hoa lưu ly vào trong phòng Thẩm Mầu Đơn. Lúc này mới quay đầu nhìn Thẩm Mầu Đơn cười cười: “Điện hạ sai ta tới đây thăm cô nương. Hoàng thượng có một bãi săn ở bên Hoài Ninh. Sáng sớm ngày mai điện hạ phải theo hoàng thượng và mấy vị thân vương đi săn bắn, e là phải nửa tháng sau mới có thể quay lại. Điện hạ không yên tâm tiểu thê tử ở trong phủ, đặc biệt sai ta đưa thê tử tới chỗ của Thẩm cô nương.”

Thẩm Mầu Đơn ngây người, đây là chuyện gì đây. Nàng cuống quýt hỏi: “Trần công tử, như vậy sao được, thê tử thân thể cao quý, đây ngàn vạn lần không được.”

Vệ Tử An vẫn nắm lấy tay nàng không buông, nghe vậy, tủi thân nói: “Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ thu nhận ta đi. Ta sẽ ngoan mà, ăn cũng không nhiều, rất dễ nuôi.”

Thẩm Mầu Đơn dở khóc dở cười: “Thê tử, không được đâu. Người thân thể cao quý, làm sao có thể ở một nơi như vậy được. Người vẫn là theo Trần công tử hồi phủ đi. Nếu như muốn nghe kể chuyện, ta ghi lại sai người đưa qua cho thê tử có được không?”

Trần Hoàng Văn cười nói: “Thẩm cô nương cũng đừng từ chối nữa, đây là ý của điện hạ.”

Sau đó, Trần Hoàng Văn cũng không nói thêm gì nữa, để lại Cưu Lan và mấy hộ vệ rồi rời khỏi. Chỉ còn lại Thẩm Mầu Đơn, Thẩm Hoán và Tư Cúc ba người đưa mắt nhìn nhau. Tiểu thê tử vui mừng chạy tới chạy lui ở trong phòng, vui vẻ vô cùng. Thẩm Mầu Đơn hét cách, bây giờ cũng không dám đưa tiểu thê tử trở về vương phủ. Đợi ngày mai sau khi điện hạ đi rồi lại đưa tiểu thê tử trở về là được, cũng không biết rốt cuộc điện hạ nghĩ sao nữa...

Lúc ăn cơm tối, Thẩm Mầu Đơn đặc biệt kêu Tư Cúc nấu nồi lẩu dê. Trời lạnh ăn chút thịt dê uống chút nước canh là thoải mái nhất rồi, lúc ăn lại bỏ vào một ít cải trắng và củ cải, mùi vị rất ngon. Vệ Tử An ăn rất vui vẻ, Cưu Lan cười tùm tùm nói: “Hôm nay thê tử rất vui, ăn nhiều hơn thường ngày một chén cơm.”

Vệ Tử An nuốt miếng thịt dê trong miệng, quay đầu cười với Cưu Lan: “Ta thích ở cùng với Mầu Đơn tỷ tỷ, đương nhiên ăn nhiều hơn một chút rồi. Hơn nữa Tư Cúc tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, so với trù nương trong phủ còn giỏi hơn.”

Tư Cúc cũng cười híp mắt ở một bên.

Ăn cơm tối xong, Tư Cúc và Cưu Lan dọn dẹp lại một gian sương phòng. Vệ Tử An một mình ở một gian, Cưu Lan và Tư Cúc ở một gian.

Nằm ở trên giường nhìn đồng mai đẹp đẽ tươi tốt trong bình lưu ly, trong lòng Thẩm Mầu Đơn thấp thỏm không yên, trước sau nghĩ không ra Yến Vương điện hạ nghĩ như thế nào. Nàng biết bên cạnh tiểu thê tử khẳng định còn có ám vệ bảo vệ, chỉ là vì sao phải đưa tới chỗ này của nàng?

Ngày hôm sau ăn sáng xong, Thẩm Mầu Đơn nghĩ Yến Vương chắc đã xuất phát đi Hoài Ninh rồi, liền kêu Tư Cúc và Thẩm Hoán đưa tiểu thê tử về vương phủ. Vệ Tử An vừa nghe, lập tức đỏ mặt, cũng không nói chuyện, ngẩng đầu quật cường nhìn Thẩm Mầu Đơn.

Hết chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47

Editor: Vanny

Curu Lan nhìn đáng vẻ của tiểu thế tử từ nhà mình, biết tiểu thế tử thật sự rất đau lòng, kéo Thẩm Mầu Đơn qua một bên thấp giọng nói: “Cô nương, người hãy thu nhận tiểu thế tử mấy ngày đi. Thế tử thật sự rất ngoan đó. Nô tỳ đã hầu hạ bên cạnh thế tử lâu rồi, vẫn chưa thấy qua tiểu thế tử yêu thích và ý lại vào một người như vậy. Thế tử thật sự rất thích người. Hôm qua sau khi thế tử và điện hạ trở về, biết cô nương không còn ở vương phủ nữa, thế tử khỏi phải nói đau lòng biết bao.”

Dù sao Thẩm Mầu Đơn cũng không đành lòng. Vừa rồi thấy đáng vẻ đau lòng của tiểu thế tử, nàng đã hối hận rồi, chẳng qua chỉ ở vài ngày thôi mà. Nàng chỉ sợ điện hạ, cũng không phải tiểu thế tử. Nghĩ như vậy nàng đi tới trước mặt Vệ Tử An ngồi xổm xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé gầy gò của tiểu thế tử, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi là ta không đúng. Vậy thế tử ở lại đây có được không? Đợi điện hạ về, ta mới đưa thế tử về có được không?”

Lần đầu tiên Vệ Tử An được nữ tử ôm như vậy. Hình bóng của mẫu thân trong đầu tiểu thế tử từ lâu đã trở nên mơ hồ không nhớ rõ hình dáng nữa. Nha hoàn trong phủ đối với tiểu thế tử cũng chỉ có kính sợ. Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một cái ôm ấm áp khiến tiểu thế tử nhin không được đầy mắt chua xót, cuối cùng òa khóc, hai tay ôm chặt lấy cổ của Thẩm Mầu Đơn.

Thẩm Mầu Đơn bị dọa sợ. Curu Lan, Tư Cúc và Thẩm Hoán ở bên cạnh cũng không biết làm sao. Thẩm Mầu Đơn ôm lấy thân hình nhỏ bé gầy yếu của tiểu thế tử, vỗ nhẹ lưng của thế tử, dỗ dành: “Thế tử đừng khóc. Vừa rồi cũng là lỗi của ta, sau này ta sẽ không đuổi thế tử đi nữa có được không?”

Vệ Tử An khóc lớn. Thẩm Mầu Đơn dịu dàng dỗ dành. Khóc lớn một hồi, Vệ Tử An cũng cảm thấy có chút xấu hổ, dụi dụi mắt, rồi khỏi lòng của Thẩm Mầu Đơn, cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Đây là Mầu Đơn tỳ tỳ nói đó, sau này không bao giờ đuổi ta đi nữa?”

Thẩm Mầu Đơn dở khóc dở cười: “Phải, phải, sau này không bao giờ nữa.”

Lúc này tiểu tử kia mới nở nụ cười, có chút xấu hổ, hai tay lại ôm lấy cổ Thẩm Mầu Đơn.

Cả ngày nay, Vệ Tử An như một cái đuôi nhỏ theo sát phía sau Thẩm Mầu Đơn.

Tạm thời không có sự quấy nhiễu của điện hạ, Thẩm Mầu Đơn thoải mái không ít, cơ thể cũng sắp khỏe lại rồi. Mỗi ngày cùng với Tư Cúc và Curu Lan ở trong nhà bếp nghiên cứu món ăn ngon, hy vọng có thể nuôi Vệ Tử An mập lên. Thẩm Hoán cũng đọc sách ở trong phòng mỗi ngày, cách ngày thi của đệ ấy còn hơn một tháng, thỉnh thoảng cũng ra ngoài chọn mua một ít bút nghiên giấy mực và sách. Thi Bảo Thu thì vẫn không có tin tức trong khoảng thời gian này, cũng không biết rốt cuộc cô nương ấy ở chỗ nào nữa. Thẩm Mầu Đơn nhờ Phùng thúc Mã thúc lúc ở bên ngoài chú ý một chút, nếu gặp Bảo Thu thì ngàn vạn lần phải giữ cô nương ấy lại.

Ngày qua ngày, đảo mắt đã là mười ngày sau, mười ngày này Vệ Tử An đã được nuôi khá hơn một chút, gương mặt tròn hơn. Sáng sớm ngày hôm đó, Thẩm Hoán muốn đi ra ngoài mua viết và giấy Tuyên Thành, qua đây nói với Thẩm Mầu Đơn một tiếng. Thẩm Mầu Đơn nói: “Đệ đừng đi một mình, dẫn Tư Cúc theo đi.”

“Tỳ, không cần đâu, một mình đệ đi là được rồi. Xung quanh đây đệ cũng quen thuộc lắm rồi.” Thẩm Hoán không hiểu tại sao tỳ tỳ lại cứ kêu Tư Cúc đi theo mình.

Thẩm Mầu Đơn nào dám để đệ ấy một mình ra ngoài, vội kêu Tư Cúc qua đây: “Tư Cúc, người theo A Hoán ra chợ mua chút giấy Tuyên Thành đi.”

Thẩm Hoán hết cách, chỉ đành theo Tư Cúc cùng nhau ra ngoài. Thẩm Mầu Đơn nhìn hai người ra khỏi cửa phòng rồi mới cúi đầu nhìn Vệ Tử An luyện chữ. Chữ của tiểu tử này viết rất đẹp, xuống bút có lực, nét chữ mạnh mẽ, với cơ thể ốm yếu của tiểu thế tử có chút không thích hợp, nghĩ lại đây là kết quả giám sát mỗi ngày của điện hạ.

Cùng tiểu thế tử luyện chữ nửa canh giờ, lại kể chuyện cho tiểu thế tử một hồi, đến trưa lúc Curu Lan chuẩn bị xong thức ăn, Thẩm Hoán và Tư Cúc vẫn chưa quay về. Lúc này Thẩm Mầu Đơn bắt đầu có chút bất an, kiên nhẫn dỗ dành Vệ Tử An ăn cơm trước. Thẩm Mầu Đơn một miếng cũng ăn không vô, ngay cả Vệ Tử An cũng nhận ra nàng không bình thường, lo lắng hỏi: “Mầu Đơn tỳ tỳ, tỳ sao vậy?”

“Không sao...” Thẩm Mầu Đơn quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa, bất an trong lòng càng ngày càng lớn. Lúc đang nghĩ có cần ra ngoài tìm bọn họ hay không, cửa chính của viện bỗng bị ai đó mở toang, Tư Cúc lao vào, sắc mặt trắng bệch, lúc chạy vào phòng không cẩn thận vấp phải ngưỡng cửa cao nên té xuống đất.

Thẩm Mầu Đơn kinh hãi, cuống quýt đứng dậy chạy về phía Tư Cúc, luống cuống tay chân đỡ Tư Cúc từ dưới đất lên, lo lắng hỏi: “Tư Cúc, đây là sao vậy? A Hoán đâu? Sao A Hoán còn chưa về?”

Vệ Tử An ở bên kia cũng bị kinh động, nhảy từ trên ghế xuống, vội vàng vàng chạy qua đây, giúp Thẩm Mầu Đơn đỡ Tư Cúc.

Tư Cúc đứng thẳng dậy, trên mặt trắng tới dọa người, nước mắt chảy đầy mặt, nàng ấy vịn lấy cánh tay của Thẩm Mầu Đơn khóc nói: “Cô... cô nương,

A Hoán thiếu gia xảy ra chuyện rồi.”

Vẫn là xảy ra chuyện, Thẩm Mầu Đơn chỉ cảm thấy trong đầu nổ oành một tiếng, trước mắt tối đen. Nàng ổn định lại tâm trạng, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? A Hoán đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ đệ ấy đang ở đâu?” Giọng nói run rẩy biểu lộ rõ sự lo lắng vô cùng của nàng. Nàng không ngờ vẫn xảy ra chuyện. Lúc đầu vốn không định cho đệ ấy ra khỏi cửa, nhưng lại sợ A Hoán hoài nghi điều gì, nàng cũng không tìm được cái cớ nào không cho đệ ấy ra ngoài. Hơn nữa khoảng thời gian này nàng lúc nào cũng nhắc nhở A Hoán làm việc không được gấp gáp lỗ mãng. Nàng tưởng đệ ấy sẽ nghe lời, còn nghĩ có Tư Cúc luôn đi theo bên cạnh, sẽ khuyên bảo đệ ấy, nên không ngăn cản đệ ấy ra ngoài, ai ngờ vẫn xảy ra chuyện chứ.

Tư Cúc khóc nói: “Bây giờ thiếu gia đang ở cái chợ bên thành Bắc. Cô nương người mau theo nô tỳ qua đó xem đi.”

Thẩm Mầu Đơn cũng không quan tâm đến chuyện gì khác được nữa, theo Tư Cúc chạy ra ngoài cửa. Vệ Từ An cũng muốn đi theo. Vốn Thẩm Mầu Đơn không muốn dẫn theo nhưng Tư Cúc lại nói: “Cô nương dẫn tiểu thê từ cùng đi đi. Có thể tiểu thê từ có thể giúp được đó.”

Thẩm Mầu Đơn nghĩ nghĩ liền đồng ý. Đúng lúc Phùng thúc ở nhà, mấy người lên xe ngựa một đường thẳng tiến về phía chợ ở bên thành Bắc. Tư Cúc kể lại một cách thành thật đầu đuôi sự việc ở trên xe ngựa.

Sáng sớm Tư Cúc đi theo Thẩm Hoán đến chợ ở phía thành Bắc, đã mua một ít giấy Tuyên Thành và bút nghiên, lúc đang định trở về thì bỗng nhiên thấy phía chợ vây quanh không ít người, hai người cũng lên phía trước nhìn xem. Nghe thấy tiếng chát vãn đầy cảm phẫn của một nữ tử: “Nguyên Trạch Khánh, người nói rõ xem vì sao người lại bắt nhân bất nghĩa như vậy. Lúc trước nhà người nghèo, ta và phụ mẫu ta đều không khinh ghét người. Người cũng nói lòng người yêu ta, nghèo khó chỉ là nhất thời. Sau này người sẽ cố gắng hết mình thi đậu nho sinh, cố gắng để ta có cuộc sống tốt hơn, không để ta chịu thiệt thòi. Phụ mẫu ta tin lời nói của người, để chúng ta đính hôn. Phụ mẫu ta để người ở nhà an tâm học tập, không để người bận tâm và bôn ba vì những chuyện vụn vặt, ngay cả mẫu thân đang bị bệnh của người cũng được gia đình ta sai người hầu hạ chu đáo. Người phải lên kinh dự thi, phụ mẫu ta lại thay người chuẩn bị hết lộ phí để người đi đường. Người nói muốn dẫn mẫu thân cùng đi để tham quan kinh thành. Chúng ta cũng không nghĩ gì nhiều, kết quả thi sao? Ta ở nhà đợi người khô sở một năm, nhưng lại đợi về tin tức từ hôn của người, người nói người ở kinh thành đã cưới thê từ phải từ hôn với ta. Hôm nay ta phải hỏi người rõ ràng, tại sao người có thể vong ân phụ nghĩa như vậy, người phải nói rõ ràng cho ta?”

Thẩm Hoán và Tư Cúc đều ngây ra khi vừa nghe thấy giọng nói này. Bọn họ đương nhiên nhận ra giọng nói này là của Thi Bảo Thu người mà Mầu Đơn vẫn luôn tìm kiếm. Sao cũng không ngờ được người vẫn luôn tìm kiếm lại có thể gặp được ở nơi này, nghe những lời này của Bảo Thu thì hẳn đã gặp được tên nam nhân bạc tình kia rồi? Hai người kinh hãi, chỉ cầu mong ngàn vạn lần đừng gặp phải công chúa Dương Thạch kia là được rồi. Hai người cuống quýt chen vào giữa đám người, liếc mắt đã thấy Thi Bảo Thu đang đứng trước mặt một nam tử. Về mặt tên nam nhân kia đầy vẻ lúng túng. Bên cạnh tên nam nhân còn có một nữ tử khoác áo khoác lông cáo trắng, nữ tử ngược đầu, khinh bỉ nhìn Thi Bảo Thu.

Sắc mặt Thẩm Hoán và Tư Cúc có chút khó coi, cũng đoán ra nữ tử bên cạnh nam tử kia có lẽ chính là công chúa Dương Thạch rồi.

Nguyên Trạch Khánh không phải là kẻ xấu. Hắn ta cũng cảm thấy có lỗi với Bảo Thu. Vừa rồi hẳn ta cũng đã thấy Bảo Thu, đang muốn tránh đi, nhưng Bảo Thu đã thấy hẳn ta rồi. Hắn ta dĩ nhiên là thích Bảo Thu, chỉ là thích thời thì sao chứ, chỉ là nữ nhi của nhà địa chủ thôi. Dù sao hẳn ta cũng thi đậu nho sinh rồi, giữ hiếu liêm khó bao nhiêu hẳn ta cũng biết mà. Vốn tưởng rằng làm phò mã gia rồi sẽ khá hơn một chút, lại không ngờ cuộc sống lại ngọt nhạt như thế. Tính cách của Dương Thạch đa nghi. Hắn ta chẳng qua chỉ nói thêm một câu với một nha hoàn trong phủ phò mã, Dương Thạch liền đánh chết nha hoàn đó. Bây giờ Bảo Thu bị Dương Thạch đứng lúc bắt gặp, hẳn ta thật không biết Bảo Thu sẽ có kết cục như thế nào. Hắn ta nhắm mắt nói: “Cô... cô nương, cô nương nhận nhầm người rồi.”

Thẩm Hoán cũng biết là chuyện gì xảy ra, biết Bảo Thu nếu còn không đi. Công chúa Dương Thạch chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô nương ấy đâu, vội vàng tiến lên kéo Thi Bảo Thu, vội nói: “Bảo Thu tỷ tỷ, thật trùng hợp. Đệ có chút chuyện muốn tìm tỷ, mau qua đây với đệ một chuyện.”

Thi Bảo Thu gặp Thẩm Hoán cũng rất vui mừng, nói: “A Hoán, đệ đợi ta một chút, ta phải hỏi rõ kẻ bạc tình này rốt cuộc tại sao lại đối xử với ta như vậy.”

Thẩm Hoán sốt ruột: “Bảo Thu tỷ tỷ, đệ thật sự có việc gấp cần tìm tỷ...” Không đợi đệ ấy nói hết, Dương Thạch đã vô cùng hưng phấn bước qua đây. Mắt phát sáng khi thấy dung mạo của Thẩm Hoán, lại nghiêng đầu nhìn Thi Bảo Thu, giễu cợt nói: “Lúc này người nói phò mã của ta là gì của người? Là nam nhân của người sao?”

“Sao... sao cơ” Thi Bảo Thu sững sờ nhìn nữ nhân phú quý lông lấy đầu đeo đầy châu ngọc, trong mắt lộ ra ý cười trào phúng: “Phò... mã? Chính là phò mã... khó trách. À, thật không ngờ tới.” Cô nương ấy nghiêng đầu nhìn Nguyên Trạch Khánh: “Nguyên Trạch Khánh, người nghe cho rõ đây. Bây giờ không phải người không cần ta mà là ta không cần người. Người là cái tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa thấy người sang bắt quàng làm họ. Ta thật may mắn, may mắn vì có thể thấy rõ bộ mặt của người, thật khiến người ta buồn nôn mà.”

Giờ phút này, cô nương ấy đã không còn chút tình cảm nào với hắn ta nữa. Nút thắt trong lòng đã được cởi bỏ.

Thi Bảo Thu nói xong, không còn nhìn Nguyên Trạch Khánh sắc mặt tái nhợt nữa, cười cười với Thẩm Hoán: “A Hoán, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Hoán gật đầu. Lúc hai người đang muốn rời khỏi, mấy thị vệ đeo bội kiếm chắn trước mặt hai người. Dương Thạch bước tới trước mặt Thẩm Hoán, cười híp mắt hỏi: “Thiếu niên người tên A Hoán? Cái tên thật là hay.”

Sắc mặt Thẩm Hoán có chút khó coi, mím môi không nói. Dương Thạch cũng không trách cứ đệ ấy, quay đầu nhìn Thi Bảo Thu, ý cười trên mặt từ từ biến mất, bỗng nhiên giơ tay tát vào mặt Thi Bảo Thu một cái. Khuôn mặt trắng nõn của Thi Bảo Thu hẳn lên dấu tay đỏ ửng, nhanh chóng sưng đỏ lên.

Dương Thạch nghiêm mặt nói: “Phò mã của ta há có thể để người bề mặt, người đâu, dùng trượng đánh chết nàng ta!”

Lập tức có người tiến lên bắt lấy Thi Bảo Thu, dùng lực ấn cô xuống đất, hai phụ nhân cường tráng cầm trượng vọt ra xung quanh đánh lên người cô nương ấy.

Thẩm Hoán cả kinh, biết tính tình của Dương Thạch quái gở và tàn bạo, vội vã cầu xin: “Công chúa, xin người hãy tha cho vị cô nương này đi.”

Dương Thạch quay đầu cười híp mắt với đệ ấy: “Được thôi, nhưng mà ngươi phải đáp ứng bốn công chúa một điều kiện, nếu ngươi chịu theo ta vào phủ phò mã, bốn công chúa sẽ tạm tha cho nàng ta, thế nào?”

Thẩm Hoán kinh ngạc, sắc mặt dần chuyển sang màu xám. Đệ ấy sao lại không hiểu ý của Dương Thạch là ý gì. Nàng ta muốn đệ ấy vào phủ phò mã làm nam sủng. Đệ ấy mới 13 tuổi thôi đó, Dương Thạch này sao có thể biến thái như vậy. Đệ ấy sao có thể đồng ý, nhưng nếu không đồng ý chẳng lẽ lại tro mắt nhìn Bảo Thu tỷ tỷ bị đánh chết?

Rốt cuộc phải làm sao đây? Nhìn xung quanh từng giây từng phút đánh xuống trên người Thi Bảo Thu, sắc mặt Thẩm Hoán càng ngày càng không ổn, nhưng nếu đáp ứng thì không chỉ đệ ấy bị hủy hoại, ngay cả Thẩm gia cũng sẽ dính phải danh tiếng không tốt. Không thể đệ ấy tiếp tục suy nghĩ, tiếng nói của Dương Thạch lại vang lên bên tai: “Ồi, hết thời gian rồi, bây giờ mặc kệ ngươi có đáp ứng hay không nàng ta cũng phải chết rồi.”

Thẩm Hoán chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân trào lên. Giọng nói của Dương Thạch tiếp tục vang lên bên tai: “Kỳ thực, ban đầu bốn công chúa cũng không định đánh chết nàng ta đâu, nhưng ai biểu ngươi đột nhiên xông ra, còn cầu xin cho nàng ta. Bây giờ bốn công chúa nhìn nàng ta càng không vừa mắt, nói ra thì nàng ta cũng vì ngươi mà mất mạng...”

~d dien dan nnn lee quydon~diên daaaaaanlee quy đôn nnn~

Trong lòng Thẩm Mầu Đôn tức giận bao nhiêu khó có thể tưởng tượng được. Nàng không biết kiếp trước có phải vì chuyện này mà tinh thần A Hoán sa sút hay không, nhưng nàng biết nếu Bảo Thu thật sự bị đánh chết, vậy thì đời này A Hoán cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình được. Bây giờ nàng cũng hoài nghi chuyện mà A Hoán gặp phải kiếp trước hẳn là chuyện này. Lúc đầu khi cứu Bảo Thu, cái cảnh cây kia cần bản chống đỡ không nổi trọng lượng của một người, coi như nàng không cứu thì Bảo Thu cũng chưa chắc đã chết. Bảo Thu không chết, nhất định sẽ lên kinh thành tìm Nguyên Trạch Khánh hỏi rõ ràng. A Hoán gặp phải chuyện này nhất định sẽ ra mặt can thiệp. Những lời đó của công chúa Dương Thạch, cuối cùng là Bảo Thu chết đi, những thứ này cũng đủ để Thẩm Hoán thay đổi tính cách.

Nhưng ngàn vạn lần cũng đừng xảy ra chuyện không may, Thẩm Mầu Đôn ở trong lòng khẩn cầu, lại kêu Phùng thúc chạy nhanh thêm chút nữa.

Vệ Từ An rúc vào lòng Thẩm Mầu Đôn cũng không nói chuyện, khoe môi mím lại, gương mặt nhỏ trầm tĩnh.

Rất nhanh, xe ngựa đã tới chỗ mà Tư Cúc nói. Chỗ đó có không ít người vây xung quanh, trong một tầng ngoài một tầng. Thẩm Mầu Đôn ôm Vệ Từ An xuống xe ngựa, liền nghe thấy tiếng bàn tán bên cạnh: “Thật là thâm hiểm, vị cô nương kia cũng không động đây nữa, không phải đã chết rồi chứ? Vị công chúa này cũng thật to gan, cũng không sợ hoàng thượng trách phạt mình.”

“Còn không phải là rất to gan sao, nghe nói thánh thượng cấm túc nàng ta, nay không phải vẫn chạy ra ngoài sao, vị cô nương này thật đáng thương, sao lại dấn vào công chúa chứ.”

Sắc mặt Thẩm Mầu Đôn khó coi, tay mơ hồ run rẩy. Vệ Từ An nhận ra sự bất an của nàng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng. Ba người chen vào trong đám người. Bên kia trên người Thi Bảo Thu đã máu thịt lẫn lộn. Thẩm Hoán đang bị hai thị vệ giữ chặt, ép đệ ấy nhìn đáng về máu thịt lẫn lộn của Bảo Thu. Ánh mắt của đệ ấy đỏ lên, cả người run rẩy kịch liệt.

Vệ Từ An buông tay Thẩm Mầu Đôn ra chạy về phía Thi Bảo Thu, một chân đá vào người một phụ nhân. Khuôn mặt nhỏ nhăn tít giận đến đỏ bừng: “Còn không rút ra!”

Hai phụ nhân cường tráng này đều là người ở bên cạnh công chúa Dương Thạch, đương nhiên quen biết Vệ Từ An, cuống quýt lui qua một bên quỳ xuống: “Thề từ tha mạng, thề từ tha mạng.”

Vệ Từ An tức giận quá mức, lại tiến lên đạp mỗi người một cái. Tiểu thể từ còn nhỏ nên dáng người cũng nhỏ, làm sao có thể đạp ngã hai phụ nhân cường tráng, đạp lên người bọn họ ngay cả nhúc nhích cũng không có. Tiểu thể từ cũng không để ý chuyện gì khác, cùng Tư Cúc đi xem vị cô nương tên Bảo Thu kia, phát hiện vẫn còn hơi thở, vội sai thị vệ đi mời đại phu. Tư Cúc và Cưu Lan hai người cùng đỡ Bảo Thu lên xe ngựa.

Dương Thạch hừ lạnh một tiếng, cũng không có ngăn cản, chỉ nhìn Thẩm Mầu Đôn, cười lạnh nói: “Sao, quên mùi vị lần trước rồi sao? Hiện giờ thất hoàng thúc không ở An Dương, bây giờ ta phải nhìn xem còn ai có thể tới cứu ngươi nữa không”

Vệ Từ An nghe những lời này, quay về chắn trước người Thẩm Mầu Đôn, chỉ vào bọn nha hoàn và thị vệ vây quanh: “Bọn thê tử ở đây, xem các ngươi ai dám bước lên!”

Bọn nha hoàn thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ dĩ nhiên không dám đụng vào thê tử.

Vệ Từ An nhìn Dương Thạch, tức tới nổi trống ngực đập thành thịch: “Đường tử, tử đang làm cái gì vậy? Hoàng đế bá bá cũng cấm túc tử rồi mà tử còn dám chạy ra ngoài sao, coi chừng hoàng đế bá bá về sẽ không tha cho tử đâu.”

Dương Thạch hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn nói: “Vệ Từ An, đệ mau rút ra cho ta!”

Thẩm Mầu Đôn lo lắng Dương Thạch sẽ ra tay với Từ An, đang đề phòng. Bỗng nhiên một đám hộ vệ và mấy hắc y nhân xuất hiện ào ào ở xung quanh.

Dương Thạch vừa thấy đám người này sắc mặt cũng thay đổi, cầm hận nhìn Thẩm Mầu Đơn: “Hôm nay tạm tha cho các ngươi, lần sau nếu còn dám xuất hiện ở trước mặt bổn công chúa, ta nhất định sẽ khiến các ngươi đẹp mặt!”

Đội Dương Thạch dẫn theo Nguyên Trạch Khánh sắc mặt tái nhợt rời khỏi, Thẩm Mầu Đơn mới hoàn hồn, nhìn đám hộ vệ và hắc y nhân xung quanh mới biết những người này hẳn là Yên Vương phái tới bảo vệ tiểu thế tử. Dường như hiện giờ nàng lại nhận ân tình của Yên Vương nữa rồi.

Dương Thạch vừa đi, đám người xung quanh cũng tản ra. Vệ Từ An quay đầu nói với Thẩm Mầu Đơn: “Mầu Đơn tỷ tỷ, ta lo lắng thương thế vị cô nương kia. Những đại phu bình thường khẳng định sẽ trị không khỏi cô nương ấy, ta muốn tiến cũng xin thái phi tổ mẫu phái một nữ y quan tới.”

Thẩm Mầu Đơn gật gù đầu. Bây giờ thương thế của Bảo Thu không thể chậm trễ được nữa. Nếu nữ y quan trong cung có thể giúp đỡ thì tốt quá rồi. Nàng dặn dò Từ An mấy câu. Vệ Từ An liền tùy đám hộ vệ hộ tống vào cung. Thẩm Mầu Đơn, Tư Cúc, Cưu Lan và Thẩm Hoán lên xe ngựa về căn nhà kia.

Đọc đường, tâm trạng của Thẩm Hoán vẫn rất sa sút. Thẩm Mầu Đơn an ủi đệ ấy: “A Hoán, đệ đừng lo. Bảo Thu nhất định sẽ không sao đâu.”

Thẩm Hoán lắc lắc đầu, trong mắt đầy vẻ tự trách: “A tỷ, tỷ không biết đâu. Cũng đều tại đệ, nếu đệ không can thiệp vào. Nữ nhân độc ác kia nhiều nhất cũng chỉ tát Bảo Thu tỷ tỷ mấy bạt tai thôi, căn bản sẽ không đẩy tỷ ấy vào chỗ chết. Cũng đều tại đệ, lúc này... lúc này nếu đệ đáp ứng yêu cầu của nữ nhân kia. Bảo Thu tỷ tỷ cũng sẽ không bị như thế...”

Thẩm Mầu Đơn vỗ vỗ vai Thẩm Hoán, nhìn thẳng vào mắt đệ ấy, nghiêm mặt nói: “A Hoán, đệ sai rồi. Tâm địa công chúa kia rất độc ác. Cho dù đệ không can thiệp, nàng ta nhất định sẽ không tha cho Bảo Thu đâu. Nàng ta nói như vậy, chẳng qua là vì hành hạ đệ thôi. A Hoán, đệ đừng suy nghĩ nhiều, cái này không thể trách đệ được.”

Thẩm Hoán nhắm mắt không nói nữa.

Rất nhanh, Vệ Từ An liền mời được nữ y quan từ trong cung tới đây kiểm tra vết thương cho Thi Bảo Thu. Vết thương trên người có chút nghiêm trọng, xương đùi cũng bị gãy. Nữ y quan bận rộn cả nửa ngày đắp thuốc cho Thi Bảo Thu, lại cố định chặt chỗ xương đùi bị gãy bằng những miếng ván.

Bảo Thu bị thương ngoài da rất nặng, cũng may không nguy hiểm tới tính mạng. Mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Sắc trời cũng không còn sớm, mọi người tùy ý ăn chút cơm. Tư Cúc và nha hoàn Thúy Chi của Bảo Thu ở lại chăm sóc Bảo Thu, những người khác đều đi nghỉ ngơi.

Thẩm Hoán nằm ở trên giường mê man không ngủ được, trong đầu thoáng hiện lên lời nói của Dương Thạch nói với đệ ấy: “Ban đầu bổn công chúa cũng không định đánh chết nàng ta đâu, nhưng ai bảo ngươi đột nhiên xông ra, còn cầu xin cho nàng ta. Bây giờ bổn công chúa nhìn nàng ta càng không vừa mắt, nói ra thì nàng ta cũng vì ngươi mà mất mạng...”

Cũng vì ngươi, cũng vì ngươi. Câu nói này ám ảnh Thẩm Hoán tới nửa đêm đầu đầu như muốn nứt ra mới mê man ngủ thiếp đi, nhưng lại khiến đệ ấy mơ thấy con ác mộng khủng khiếp.

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Vanny

Nạn châu châu ập đến, tam phòng Thẩm gia sau hai tháng thì đã hết lương thực, Thẩm Hoán thấy phụ thân tới chỗ tổ mẫu mượn tiền mua lương thực nhưng lại tay không trở về, vẻ mặt tỷ tỷ u sầu: “Phụ thân, con qua mượn chỗ La đại ca một ít tiền vậy. Hiện tại như vậy cũng không phải là cách, qua một khoảng thời gian nữa, A Hoán phải thi sơ tuyển rồi. Chúng ta nhìn đói cũng không thể để A Hoán nhịn đói được.”

Thẩm Hoán thấy phụ thân mờ mắt môi khô nứt, cuối cùng cũng không nói được lời nào, nhìn thấy tỷ tỷ ra ngoài. Tới lúc mặt trời lặn, tỷ tỷ mới trở về, cẩn thận từ trong lòng móc ra mấy lượng bạc vụn, tỷ tỷ cười rất dịu dàng: “Phụ thân, A Hoán, ta mượn được mấy lượng bạc từ chỗ La đại ca.”

Thẩm Hoán thấy mắt tỷ tỷ hơi sưng, biết nhất định là La gia làm khó tỷ ấy, nhưng mà lúc này đệ ấy chẳng dám nói gì cả. Đệ ấy sợ tỷ tỷ đau lòng.

Chỗ tiền mượn về rất nhanh đã đem đi mua lương thực. Trước mắt giá lương thực đắt đỏ như vậy, mấy lượng bạc vụn này cũng không mua được bao nhiêu lương thực, chẳng qua chỉ có thể duy trì mấy ngày. Sau đó phụ thân và tỷ tỷ ra sông bắt cá, lên núi đào rễ cây, tìm trái dại. Lúc này khó khăn lắm mới vượt qua được mấy tháng gian khổ này, lúc đó phụ thân và tỷ tỷ lúc nào cũng để thức ăn lại cho đệ ấy, nói với đệ ấy, bọn họ đã ăn rồi. Nhìn thấy phụ thân và tỷ tỷ tiêu tụy, trong lòng Thẩm Hoán khó chịu đến mức muốn khóc. Nhưng đệ ấy không dám, đệ ấy sợ phụ thân và tỷ tỷ đau lòng. Đệ ấy không thể khóc, đệ ấy còn phải cố gắng học, cố gắng thi đậu nho sinh, cố gắng trở thành nho sinh phẩm cấp hơn người. Đệ ấy phải cố gắng để người thân của mình có cuộc sống tốt hơn, không bao giờ phải cần thận nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa.

Đệ ấy thi rất tốt, rất thuận lợi vượt qua sơ tuyển. Lúc này cuộc sống của mọi người cũng tốt hơn. Tam phòng Thẩm gia bọn họ cũng vượt qua được, lại nghĩ tới nạn châu chấu này hại chết bao nhiêu người như vậy, trong lòng Thẩm Hoán cũng vẫn căng thẳng. May mắn phụ thân và tỷ tỷ không sao, bọn họ cũng vượt qua được.

Những ngày sau là tới thọ thần của lão gia La gia, tỷ tỷ rất chăm chỉ khâu bức tranh tám con ngựa phi nhanh. Thẩm Hoán không biết rốt cuộc tỷ tỷ và phụ thân ở La gia như thế nào, chỉ biết rằng lúc về sắc mặt của phụ thân rất khó coi, mắt của tỷ tỷ cũng đỏ lên. Đệ ấy âm thầm thề, đệ ấy nhất định phải cố gắng, để La gia không dám khinh thường tỷ tỷ.

Sau đó đệ ấy bận rộn học tập, phải lên thượng kinh An Dương dự thi. Đầu hạ năm sau tỷ tỷ phải thành thân với đại gia La gia rồi, chắc chắn không thể đi cùng đệ ấy. Phụ thân cũng phải đi Bình Lăng tế tổ cũng không có thời gian. Đệ ấy cảm thấy bản thân đã lớn rồi, không cần người khác đi cùng. Cuối cùng đệ ấy cũng chỉ dẫn theo Lục Nhi lên thượng kinh. Lộ phí đi đường cũng là tỷ tỷ đi mượn, đệ ấy biết rõ, nhưng đệ ấy không có cách nào không để tỷ tỷ đi.

Trên đường lên thượng kinh Thẩm Hoán suy nghĩ rất nhiều lần, nghĩ sau này nhất định phải nỗ lực. Đệ ấy muốn tỷ tỷ và phụ thân phải hạnh diện vì đệ ấy.

Đi hơn một tháng mới tới thượng kinh An Dương, đô thành phồn hoa kia khiến đệ ấy hoa mắt, càng khiến đệ ấy kiên định trong lòng.

Thế nhưng trời cao lại giáng xuống đệ ấy một đòn đả kích nặng nề. Ngày hôm đó đệ ấy một mình đi loanh quanh ở quầy bán sách. Số bạc trên người đệ ấy chỉ đủ để ăn uống thôi, vốn không có đủ để mua sách vở. Mỗi ngày đệ ấy chỉ có thể ở quầy sách xem sách. Lúc đang xem sách, hình như nghe thấy không xa có tiếng ồn ào, đệ ấy vốn không muốn qua xem, chỉ là nhìn thấy mờ mờ một nữ tử đang quỳ dưới đất cầu xin cái gì đó. Đệ ấy tự dưng lại nghĩ tới tỷ tỷ, do dự một hồi, để quyền sách trên tay xuống đi tới chỗ đám người.

Chen vào giữa đám người, đệ ấy thấy một nữ tử thanh tú gầy gò đang quỳ rạp dưới đất cầu xin nam nhân trước mặt cô nương ấy một cách khổ sở: “Trạch Khánh, sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy. Chàng có biết thiếp đợi chàng bao lâu rồi không, nhưng lại nhận được thư từ hôn và tin tức thành thân của chàng. Chàng có biết thiếp đau lòng biết bao. Trạch Khánh, sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy?”

Dáng vẻ của nam nhân đó cũng không tệ, vẻ mặt có vẻ lúng túng. Hắn ta cẩn thận quay đầu nhìn nữ tử đeo châu ngọc đầy đầu bên cạnh, cẩn thận cười cười: “Dương Thạch, nàng đừng hiểu lầm. Nàng ta là cô nương từng đính hôn với ta ở quê nhà. Nhưng bây giờ người ta yêu nhất chính là nàng. Dương Thạch, không phải nàng muốn đi chọn trang sức sao? Bây giờ chúng ta qua đó thôi.”

Thẩm Hoán thấy nữ tử tên Dương Thạch đó khinh thường nhìn nam nhân kia, quay đầu từ trên cao nhìn xuống nữ tử đang nằm dưới đất kia: “Lúc này người nói phò mã của bọn công chúa là nam nhân của người? Thật là láo xược! Người đâu, và miệng nàng ta cho bọn công chúa, ai bảo nàng ta nhận người quen lung tung!”

Lập tức có phụ nhân tiến lên phía trước kéo nữ tử ở dưới đất lên đánh trái phải vào mặt.

Nam tử có diện mạo dễ nhìn kia có chút khựng hoảng: “Dương Thạch, chẳng qua chỉ là một đứa dân đen, người hà tất phải chấp nhất với nàng ta.”

Thẩm Hoán cũng tức giận công tâm, sải bước đi lên, nhìn thẳng vào Dương Thạch: “Rõ ràng là phò mã của công chúa có lỗi trước. Nữ tử này chẳng qua là chỉ tới hỏi rõ ràng thôi. Công chúa hà tất phải là khó cô nương nhà người ta như vậy?”

Mặc dù đệ ấy chỉ mới 13 tuổi, nhưng dáng người đã khá cao, so với Dương Thạch còn cao hơn một chút. Cơ thể ốm yếu, ngũ quan vẫn là dáng vẻ thiếu niên chưa trưởng thành. Gần như ánh mắt Dương Thạch bị đệ ấy hấp dẫn, cười híp mắt nói: “Vốn là nếu người không tới đây cầu xin, bọn công chúa cũng chỉ thưởng cho nàng ta mấy bạt tay mà thôi. Nay người đột nhiên ra đây thay nàng ta nói chuyện, trong lòng bọn công chúa rất không thoải mái. Cho nên bây giờ quyết định dùng trượng đánh chết nàng ta ngay lập tức.”

Mấy phụ nhân đang vờ vào miệng nghe vậy, lập tức tìm mấy côn trượng lại đây. Một người trong đó giữ chặt cô nương kia, người còn lại giơ trượng đánh xuống người cô nương ấy không chút lưu tình.

Thẩm Hoán ngây ra, không thể tin được nhìn công chúa trước mắt. Xem như nàng ta là công chúa, nàng ta làm sao dám kiêu căng hống hách như vậy trước mặt bần dân thiên hạ. Đệ ấy lại nghe công chúa này nói: “Thật ra còn một cách có thể cứu cô nương này, người theo bọn công chúa về phủ, bọn công chúa liền tha cho nàng ấy, người thấy sao?”

Sắc mặt Thẩm Hoán tái nhợt, tay nắm chặt thành quyền. Đệ ấy quay đầu nhìn nữ tử kêu rên đau đớn ở bên kia. Tức giận trong lòng khiến cơ thể run rẩy, không chỉ bởi vì tức giận, còn bởi vì bản thân bất lực. Có phải lúc đầu nếu đệ ấy không cầu xin cho vị cô nương này thì công chúa độc ác này sẽ tha cho cô nương ấy? Bây giờ lựa chọn như vậy, đệ ấy căn bản không biết phải làm thế nào bây giờ.

Dương Thạch lại cười nói: “Hết giờ rồi, người mất quyền lựa chọn rồi, đánh mạnh lên cho bọn công chúa, đánh không chết ta sẽ hỏi tội các người.”

Tiếng trượng trầm đục đánh vào người khiến Thẩm Hoán run rẩy kịch liệt. Đệ ấy muốn chạy lên cứu vị cô nương kia. Dương Thạch lại cho người ngăn cản đệ ấy, cười nói: “Người nhìn cho rõ đây. Nữ nhân này hoàn toàn là vì người mà chết. Nếu người không can thiệp vào thì không phải đã không có chuyện gì rồi sao?”

Đệ ấy tro mắt nhìn vị cô nương kia bị đánh tới máu thịt lẫn lộn trước mặt mình, từ tiếng kêu đau đớn lúc đầu tới khi tiếng kêu nhỏ dần rồi tắt thở.

Thẩm Hoán cũng không biết rốt cuộc mình đi về như thế nào. Đệ ấy chỉ biết công chúa độc ác kia nhẹ nói ở bên tai đệ ấy: “Nhớ đấy, nàng ta là vì người mà chết.” Nàng ta không lợi dụng thế lực của mình cưỡng ép đệ ấy về phủ công chúa mà thả đệ ấy đi.

Ngây ngây ngốc ngốc trở về chỗ ở, Lục Nhi nói cái gì đệ ấy hoàn toàn không rõ. Đệ ấy không biết mình như vậy rốt cuộc qua mấy ngày. Chỉ sợ sau này khi đã từ từ tỉnh táo lại đệ ấy cũng không qua được cửa ải trong lòng mình, có một vị cô nương đã vì sự lỗ mạng của đệ ấy mà mất mạng.

Cho dù sau này đệ ấy thi đậu, trở thành nho sinh, đệ ấy cũng không vui nổi bởi vì có người đã vì đệ ấy mà chết.

Sau khi trở về Lâm Hoài, trong nháy mắt gặp lại phụ thân và tỷ tỷ, đệ ấy thật muốn lớn tiếng khóc ra, nói hết tất cả với bọn họ. Nhưng cái gì đệ ấy cũng không nói ra được, đệ ấy nói không nên lời. Những ngày sau đó mặc dù tỷ tỷ bận rộn chuyện hôn sự của mình nhưng cũng nhận ra sự thay đổi của đệ ấy, hỏi đệ ấy làm sao vậy, đệ ấy cũng không chịu nói.

Sau đó tỷ tỷ xuất giá, gả tới La gia, số lần đệ ấy và tỷ tỷ gặp mặt cũng ít đi. Trong vòng một năm cũng chỉ gặp nhau có mấy lần, cho đến một năm sau, người La gia tới báo tang, nói tỷ tỷ không cẩn thận đạp đầu vào góc bàn thư án bỏ mạng.

Đệ ấy dường như không tin được những gì mình nghe, lao đảo đi về cửa lớn La gia với phụ thân. Nhìn thấy bóng dáng gầy gò nằm trong vũng máu ở thư phòng, đệ ấy mới tin đó là sự thật, tỷ tỷ của mình đã chết rồi.

Mấy ngày đó đau khổ mà đè nén, đệ ấy và phụ thân cũng không biết làm sao sống qua khoảng thời gian đó. Những ngày sau đó đệ ấy luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tỷ tỷ đang tốt đẹp sao lại đạp đầu vào góc bàn chứ? Đệ ấy luôn cảm thấy cái chết của tỷ tỷ có chút kỳ lạ. Cho đến sau này đột nhiên La gia đón Diêu Nguyệt vào cửa làm thiếp, đệ ấy cảm thấy giữa hai người này khẳng định có quan hệ gì đó. Tỷ tỷ vừa chết, hán ta liền đón bằng hữu tốt nhất của tỷ tỷ vào cửa. Đệ ấy đi tới La gia tìm La Nam hỏi rõ, nhưng ngay cả mặt của La Nam cũng không thấy liền bị đánh đuổi ra ngoài.

Sau đó cũng như vậy, đệ ấy càng tin chắc rằng năm đó nhất định tỷ tỷ đã bắt quả tang chuyện gì rồi. Lúc một lần nữa đi đến La gia, đệ ấy tức giận chất vấn, vẫn như cũ chưa gặp được mặt La Nam, lần này thì mấy tên đại hán khỏe mạnh ùn ùn kéo ra thượng cẳng tay hạ cẳng chân với đệ ấy, chân bị đánh gãy. Đệ ấy đau đến ngất đi, lúc tỉnh lại đôi chân đã không còn cảm giác gì nữa, trên người nóng hừng hực, toàn thân không cử động được. Trời đổ trận tuyết lông ngỗng rơi xuống cái đầu đau nhức, tuyết bay là tà. Dường như đệ ấy nghe thấy tiếng gọi dịu dàng của tỷ tỷ: “A Hoán, A Hoán...”

Loại cảm giác này quá chân thật, Thẩm Hoán chợt mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của tỷ tỷ gài trong gang tấc. Đệ ấy ngẩn ra, bỗng nhiên bật dậy ôm chặt Thẩm Mầu Đơn, cả người run rẩy, ngay cả giọng nói cũng mang theo sự sợ hãi rõ ràng: “Tỷ tỷ... tỷ tỷ...”

Thẩm Mầu Đơn ngẩn ra, vỗ nhẹ lưng đệ ấy, khẽ nói: “A Hoán, đệ sao vậy?” Sáng sớm thức dậy nàng liền nghe Từ Cúc nói thiếu gia vẫn chưa tỉnh, dường như ở trong phòng nói mê sảng. Nàng đi vào xem, phát hiện đệ ấy không biết mơ thấy cái gì, nước mắt ràn rụa, toàn thân run rẩy, miệng gọi tỷ tỷ, tỷ tỷ.

Nàng đánh thức đệ ấy, không ngờ vừa tỉnh lại đột nhiên đệ ấy ôm lấy nàng.

Cơ thể Thẩm Hoán vẫn còn run rẩy kịch liệt, từng tiếng từng tiếng kêu tỷ tỷ, tỷ tỷ.

“A Hoán, đệ đừng dọa tỷ mà. Rốt cuộc đệ sao vậy?” Thẩm Mầu Đơn cũng bị Thẩm Hoán dọa rồi.

Thẩm Hoán vẫn còn chìm trong giấc mơ vừa rồi. Giấc mơ này thật sự giống như thật vậy. Người đệ ấy run rẩy, mặt chôn trên vai Thẩm Mầu Đơn, thì thầm nhỏ nhẹ: “Tỷ, đệ đã mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ. Trong giấc mơ, đệ... đệ thấy Bảo Thu bị công chúa Dương Thạch đánh chết, mơ thấy hôn ước của tỷ và La Nam không bị giải trừ, mơ thấy tỷ thành thân với La Nam, nhưng... nhưng...”

Trong lòng Thẩm Mầu Đơn cũng hoảng hốt, không biết sao A Hoán lại mơ thấy những thứ này. Đây rõ ràng là chuyện xảy ra ở kiếp trước mà, nàng dò xét hỏi: “A Hoán, sao đó thì sao? Đệ còn mơ thấy gì nữa?”

Cơ thể A Hoán lại bắt đầu run rẩy kịch liệt, nhớ tới máu đỏ chói mắt và tuyết bay đầy trời trong giấc mơ kia: “Đệ... đệ mơ thấy tỷ ở La gia xảy ra chuyện, tỷ... tỷ, La gia nói tỷ đạp đầu vào góc bàn bát... bất hạnh qua đời. Còn... còn mơ thấy đệ đi tìm La gia, cuối cùng... cuối cùng chết ở con hẻm nhỏ tuyết bay đầy trời.”

Giọng nói đứt quãng của đệ ấy trầm trầm lắng lắng, Thẩm Mầu Đơn lại nghe rất rõ ràng. Trong lòng nàng không biết có cảm tưởng gì. Nàng không ngờ A Hoán lại có thể mơ thấy chuyện kiếp trước. Lúc này A Hoán nhất định rất sợ hãi, nàng nhìn xuống sự chua xót trong lòng, vỗ vỗ lưng của đệ ấy: “A Hoán, không sao đâu, chỉ là ác mộng thôi mà. Đệ nghĩ đi, bây giờ tỷ không phải đã giải trừ hôn ước với La Nam rồi sao? Đệ yên tâm, chỉ là ác mộng thôi, cũng đều qua rồi...”

Thẩm Hoán cũng dần bình tĩnh lại, đệ ấy duỗi thẳng lưng, lộ ra nụ cười khổ: “Tỷ, thật xin lỗi, đệ không sao rồi. Đệ đi thăm Bảo Thu tỷ tỷ đây.”

Thẩm Mầu Đơn gật đầu, thấy đệ ấy đã xuống giường mặc xong quần áo. Hai người cùng đi vào phòng Bảo Thu. Bảo Thu đã tỉnh dậy. Sắc mặt có chút tái nhợt, tinh thần cũng không tồi. Thúy Chi đang đốt cháo cho cô nương ấy. Bảo Thu thấy Thẩm Hoán hai người, cười cười với họ: “Mầu Đơn tỷ, A Hoán, hai người tới rồi.”

“Bảo Thu tỷ, hôm qua thật xin lỗi, nếu không tại đệ tỷ sẽ không...” Thẩm Hoán cúi thấp đầu, lại nhớ tới chuyện trong mơ hôm qua, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Bảo Thu không đợi đệ ấy nói hết câu đã cắt đứt lời đệ ấy: “A Hoán, đệ làm gì vậy. Hôm qua nếu đệ không tới, ta sợ rằng dù có bị nữ nhân kia đánh chết cũng không ai ra mặt giúp ta, thật may đệ đã tới... A Hoán, đệ thật sự cảm thấy lúc đó nếu đệ không ra mặt can thiệp hoặc đáp ứng rồi thì nữ nhân kia sẽ tha cho ta sao? Đây vốn không có khả năng, cho nên đệ cũng đừng tự trách mình nữa. Bây giờ ta còn phải cảm ơn đệ mới phải... A Hoán, cảm ơn đệ.”

Thấy sự chân thành trong lời nói của cô nương ấy, Thẩm Hoán cũng từ từ cởi bỏ gánh nặng trong tim mình, nở nụ cười hiếm hoi, cũng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, nữ y quan cũng đã tới, chữa trị cho Bảo Thu xong rồi rời khỏi. Như vậy Bảo Thu ước chừng phải nằm trên giường một tháng, vết thương ở chân mới khỏi. Bây giờ Thúy Chi và cô nương ấy cũng chỉ có thể ở lại chỗ này của Thẩm Mầu Đôn mà thôi. Từ trong giọng nói đứt quãng của Bảo Thu, Thẩm Mầu Đôn biết được sau khi chia tay bọn họ. Thì Bảo Thu cứ dựa theo địa chỉ mà mẫu thân đưa đi tìm vị bằng hữu của mẫu thân, nào ngờ người ta lại nói rằng họ đã dọn đi mấy năm trước rồi. Cô nương ấy, Thúy Chi và Vượng thúc chỉ đành thuê căn nhà nhỏ để ở, thỉnh thoảng sẽ đi dạo ở chợ, xem xem có thể gặp được Nguyên Trạch Khánh hay không.

Không ngờ hôm qua lại gặp được, chuyện sau đó Thẩm Mầu Đôn bọn họ cũng biết rồi đó.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Thẩm Mầu Đôn đột nhiên nhớ tới lời Trần Hoàng Văn nói khoảng nửa tháng điện hạ sẽ trở về. Bây giờ không phải là sắp tới rồi sao? Tới lúc đó là nàng chủ động đưa tiểu thế tử về vương phủ hay là đợi điện hạ đích thân tới đón người? Nửa tháng ở chung này nàng thật sự rất thích đứa bé Từ An này, nghe lời, hiểu chuyện, ấm áp lòng người.

Thời gian kiếp trước mặc dù nàng và La Nam đã thành thân một năm. Nhưng mà La Nam chê vết sẹo trên trán nàng nên vẫn không chịu chạm vào nàng. Trong thời gian một năm, số lần hai người cùng giường có thể đếm được trên đầu ngón tay. Khi đó nàng nằm mơ cũng muốn có một đứa con. Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện đứa bé này, mặc dù không nuôi nó từ nhỏ, nhưng trong khoảng thời gian ở chung này, nàng thật sự vô cùng thích đứa bé này.

Có lẽ ánh mắt của Thẩm Mầu Đôn nhìn chăm chú Vệ Từ An quá lâu, Vệ Từ An ngẩng đầu nhìn nàng nở nụ cười không được tự nhiên: “Mầu Đôn tỷ tỷ, tỷ nhìn ta như vậy làm gì?” Tiểu thế tử dường như nghĩ tới điều gì đó, gương mặt rạng rỡ từ từ sụp xuống: “Mầu Đôn tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ lại muốn đưa ta về vương phủ sao? Mầu Đôn tỷ tỷ, ta không muốn về, ta vẫn muốn ở lại đây.”

Thẩm Mầu Đôn cười nói: “Vậy ta không đưa tiểu thế tử về nữa, đợi điện hạ tới đón tiểu thế tử có được không?” Nàng thật không nhẫn tâm nhìn đáng về mặt mác của đứa bé này.

Vệ Từ An lập tức gật đầu, nở nụ cười: “Dạ”

Lúc nói ra những lời đó Thẩm Mầu Đôn đã có chút hối hận rồi, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Vệ Từ An lại cảm thấy không sao cả, trốn tránh thì sao chứ, nếu điện hạ thật sự có tình ý với nàng, nàng có trốn cũng vô dụng thôi.

~~~dienndaanlequyyyyydon~~~diendamnnleeeeequyydonnn~~~

Hoài Ninh là một huyện thành khá lớn gần An Dương. Nơi này có một khu rừng diện tích trên trăm thừng* (Thường là đơn vị tính diện tích thời xưa của Trung Quốc, thay đổi theo từng vùng. Vùng đông bắc 1 thừng = 15 ha, ở vùng tây bắc 1 thừng = 3 hoặc 5 mẫu Anh). Mấy năm trước, tiên hoàng biến nơi này thành bãi săn hoàng gia. Trong đó có không ít động vật hoang dã, các thân vương và hoàng thượng thỉnh thoảng cũng sẽ đến bãi săn này săn bắn.

Vệ Lang Yến cười ngửa chạy nhanh trong làn gió đông bắc rét lạnh, bên tai là tiếng gió thổi phàng phật. Gương mặt giống như bị dao găm cắt qua, cả người âm trầm lạnh lẽo. Trong lòng hần hoi có chút phiền não, bây giờ tới bãi săn này đã được nửa tháng rồi, cũng không biết hoàng đế đại ca nghĩ thế nào nữa. Trời lạnh như thế mà vẫn muốn chạy tới đây săn bắn. Hần thà rằng vui đầu ở trong phòng như thường lệ, tay cầm quyển sách, dựa vào ghế quý phi, nghe tiếng kể chuyện nhỏ nhẹ mềm mại dịu dàng.

Vệ Lang Yến có chút không hiểu sự bứt rứt trong lòng này là chuyện như thế nào. Dường như từ lúc tới bãi săn thì bắt đầu rồi, hai ngày trước còn đỡ, càng về sau hần càng không áp chế được sự bứt rứt này nữa. Cho đến đêm hai hôm trước hần chợt mơ thấy tiếng nói mềm mại dịu dàng kia, cuối cùng hần đã biết sự bứt rứt kia là chuyện gì rồi, hần đang nhớ nàng. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng hần quả thật là đã bị nàng ảnh hưởng rồi. Hần vốn tưởng rằng chỉ là thích nàng thôi, nhưng lại không nhận ra đây đã vượt xa sự yêu thích rồi.

Bây giờ hần vô cùng muốn gặp nàng. Vệ Lang Yến suy nghĩ nặng nề. Phía xa chợt có con cáo tuyết chạy qua, hần ngay cả hứng thú rút tên ra cũng không có, trở mắt nhìn con cáo tuyết ở trước mắt chạy nhanh qua, không ngờ xuất hiện một mũi tên từ phía sau bay tới.

Hết chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đôn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Vanny

Ngay cả không quay đầu, Vệ Lang Yến cũng biết người đằng sau là ai rồi. Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, người đằng sau đã cười con ngựa màu nâu khỏe mạnh đuổi tới. Người đó ngồi ở trên lưng ngựa, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Vệ Lang Yến ở bên cạnh, cười nhạo: “Không ngờ ngay cả Thất đệ người không gần nữ sắc như vậy mà nay cũng bị mê hoặc, làm cho Thất đệ ngay cả hứng thú săn bắn cũng không có. Huynh thật tò mò vị cô

nuong Thảm gia kia rốt cuộc là người như thế nào. Nhìn đệ như vậy, ngược lại huynh rất muốn gặp vị Thảm cô nương kia.” Câu cuối cùng được nói bằng giọng điệu ngả ngớn, dường như mang theo một tầng ý nghĩa khác.

Vệ Lang Yên nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn hấn ta, mở miệng nói: “Vệ An Cảnh, huynh muốn đánh nhau sao?”

“Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Vệ An Cảnh ngược lại cười cười, chợt phát hiện hàn khí bên cạnh càng tăng thêm. Hấn ta liền chuyển chủ đề, nói: “Hay là đệ đưa Từ An tới chỗ của huynh thì thế nào? Vốn Từ An không phải là trách nhiệm của đệ...”

Vệ Lang Yên cười cổ quái: “Vệ An Cảnh, bây giờ huynh muốn nói cái gì? Nói Ngũ ca vì huynh mà chết nên Từ An là trách nhiệm của huynh?” Giọng nói của hấn có chút trầm thấp và mập mờ không rõ trong làn gió rét: “Vệ An Cảnh, hà tất chứ, mặc dù nói vốn là huynh đi Ký Châu, nhưng do mẫu phi cầu tình, hoàng thượng cũng đã hạ chỉ. Đệ và Ngũ ca đi Ký Châu, chuyện này với huynh đã không liên quan gì nữa. Ngũ ca... là vì cứu đệ mà chết, huynh không cần phải gánh trách nhiệm này... Hơn nữa, Từ An không phải là trách nhiệm, đệ xem nó là con của mình... Đi...”

Con ngựa đen trắng kiện chạy nhanh về phía trước.

Vệ An Cảnh ghim chặt dây cương, đứng yên tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng dáng khôi ngô trước mặt. Bàn tay hấn ta siết chặt thành quyền, sắc mặt tái nhợt. Nỗi đau trong tim lướt qua. Mẫu phi... Mẫu phi, cũng vì người, ta mới trở thành người hèn nhát trong mắt huynh đệ, cũng vì sự thiên vị của người, ta và huynh đệ của mình mới trở thành người dưng...

~~~~~dieeeeeeequuuuydoon~~~~~ diiiendan le quuuuuy don~~~~~

Vo gạo xong lại thêm nước vào rồi đậy kín nắp nồi lại, đặt dưới bếp than nấu suốt một ngày một đêm. Ngày hôm sau thức dậy lấy nồi lên, mở nắp ra, mùi cháo thơm nồng nặc tỏa ra.

Hóp một miếng cháo đặc thơm nồng, thêm đĩa giá xào, rau cải trắng chua chua ngọt ngọt thêm chút cay cay vừa miệng. Vệ Từ An ăn rất ngon miệng.

Thảm Mẫu Đơn thấy tiểu thế tử húp xì xụp chén cháo sắp hết, cười nói: “Ăn thêm một chén nữa không?”

Vệ Từ An gật đầu, múc miếng cháo đặc thơm ngon cuối cùng vào miệng, đưa chén không cho Cưu Lan đứng bên cạnh. Cưu Lan cười híp mắt đi vào nhà bếp múc thêm một chén.

Thảm Hoán ở bên cạnh trêu tiểu thế tử: “Từ An, người cứ ăn như vậy coi chừng biến thành con heo mập đó.”

Vệ Từ An có chút nghi hoặc, nhú mày cố gắng nhớ lại dáng vẻ của con heo mập mà mình từng thấy. Thảm Mẫu Đơn cười khê: “A Hoán, đệ đừng trêu tiểu thế tử nữa.” Lại nói với Vệ Từ An: “Thế tử đừng nghe đệ ấy nói bừa. Mập chút mới tốt, ốm mới thoải mái.”

“Cô... cô nương.” Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng nói hỏn hển của Tư Cúc: “Yến... Yến Vương điện hạ tới rồi.”

Thảm Mẫu Đơn ngẩn ra, đôi đũa trong tay cầm không chắc, rớt xuống bàn cái bịch. Nàng do dự một hồi, đứng dậy nói với Tư Cúc: “Đi... đi mời điện hạ vào...” Nàng chưa nói xong, nam nhân khôi ngô mặc áo choàng, cả người hàn khí ở ngoài cửa đã bước vào. Hấn bước vào phòng, tầm mắt dừng trên người Thảm Mẫu Đơn, giao với ánh mắt của nàng, trong mắt nhu hòa hơn, nhưng nhiều hơn là sự khát khao chiếm hữu mãnh liệt một cách trắng trợn không thêm che giấu.

Thảm Mẫu Đơn kinh hãi, cuống quýt tránh né ánh mắt của hấn, lắp bắp nói: “Điện hạ, ngài... ngài tới đón tiểu thế tử sao. Cưu Lan, mau thu dọn đồ của tiểu thế tử.” Lúc nói những lời này, trước sau cũng không dám nhìn hấn.

“Không gấp.” Vệ Lang Yên thu hồi tầm mắt, nhìn cháo và thức ăn trên bàn, đi về phía trước mấy bước, kéo một băng ghế ra ngồi xuống, hờ hững nói: “Sáng sớm qua đây hơi gấp, vẫn chưa ăn sáng.”

Hơn nửa tháng Vệ Từ An không thấy hấn, cũng rất nhớ, nghe những lời này của hấn, lập tức quay đầu vui vẻ nói với Cưu Lan: “Cưu Lan tỷ tỷ, mau đi múc một chén cháo tới đây cho Thất hoàng thúc.” Lại nghiêng đầu cười híp mắt với Vệ Lang Yên: “Thất hoàng thúc, cháo và rau, giá này đều là phương pháp nấu ăn mới mà Mẫu Đơn tỷ tỷ nghĩ ra đấy, ăn rất ngon đó, thúc phải ăn nhiều chút.”

Thảm Mẫu Đơn dờ khóc dờ cười nhìn Vệ Từ An, trong lòng thấp thỏm không yên. Lúc đang do dự không biết nên làm thế nào, Vệ Lang Yên đã nhìn nàng, nói: “Nàng đừng để ý đến ta, ngồi xuống tiếp tục ăn đi.”

Thảm Mẫu Đơn đáp một tiếng, liếc nhìn chỗ trống bên cạnh hấn, đứng thì không được mà ngồi thì cũng không xong, cuối cùng nhắm mắt ngồi xuống, nghe tiếng nhai nuốt chậm chậm của hấn ở bên cạnh, sự ảo não trong lòng khỏi nghĩ cũng biết.

Thi Bảo Thu bị thương trên người nên không thể ngồi dậy ăn uống, đều là Thúy Chi hầu hạ cô nương ấy ăn uống trong phòng. Bình thường trên bàn cơm chỉ có Mẫu Đơn, A Hoán và Từ An ba người. Lần này có thêm một nam nhân, lại còn là một nam nhân nổi bật như vậy, hấn ngồi thẳng lưng, hai chân hơi mở ra, tay trái để ở trên đùi trái một cách rất tự nhiên. Ngoài trừ Vệ Từ An, hai người còn lại đều có chút đứng ngồi không yên. Đặc biệt là Thảm Mẫu Đơn ngồi ở bên trái, ánh mắt vẫn không kềm chế được nhìn về phía bàn tay và bắp đùi chi cách đùi phải của nàng có một nắm tay. Chân hấn dài mà có lực, săn chắc, hơi bị che khuất ở dưới chân bàn thấp bé. Mu bàn tay đặt trên đùi bởi vì luyện võ, gân xanh hơi gồ lên, ngón tay cũng rất thon dài, móng tay được cắt gọn gàng.

Thảm Mẫu Đơn quả thật rất ảo não mà ăn xong bữa sáng này. Đợi Tư Cúc và Cưu Lan dọn bàn xong, Thảm Mẫu Đơn lập tức nói: “Điện hạ, người đợi ở đây một chút, dân nữ đi thu dọn đồ đạc cho thế tử.” Dứt lời nàng liền vội vã rời đi, vào phòng Vệ Từ An, trở tay đóng cửa phòng lại.

Tựa vào sau cánh cửa, Thẩm Mầu Đơn hít một hơi thật sâu. Trong lòng lại nhớ tới ánh mắt điện hạ nhìn nàng lúc nãy, mãnh liệt, trắng trợn và không che dấu được khát khao chiếm hữu. Đầu nàng hơi hỗn loạn, không hiểu chuyện gì xảy ra. Lúc trước khi còn ở vương phủ, mặc dù có thể cảm nhận được hấn hấn là có tình ý với nàng, nhưng không có cảm giác mãnh liệt như ngày hôm nay. Hôm nay hấn quá trắng trợn rồi. Nàng cho rằng hấn đi Hoài Ninh một chuyến, nói không chừng chút xíu tình ý dành cho nàng kia cũng sẽ biến mất theo thời gian. Nhưng bây giờ lại càng thêm mãnh liệt cuộn cuộn hơn, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Hai chân cứng ngắc đi về phía giường Vệ Tử An thu dọn đồ đạc. Trong đầu Thẩm Mầu Đơn càng ngày càng rối. Đang suy nghĩ hỗn loạn, cánh cửa sau lưng bị đẩy ra kêu két một tiếng, Thẩm Mầu Đơn chỉ cho là Cưu Lan đến đây. Nàng mệt mỏi yếu ớt ngồi ở mép giường, lưng tựa vào thành giường, cúi thấp đầu mệt mỏi nói: “Cưu Lan, người qua đây dọn đồ cho Tử An đi. Ta có chút không thoải mái.” Lúc nãy bởi vì ở cùng với điện hạ cả người căng thẳng, bây giờ bỗng nhiên thả lỏng, cả người liền có chút bủn rủn.

Tiếng bước chân từ từ đi vào, khác với tiếng bước chân nhẹ nhàng của Cưu Lan, tiếng bước chân này rõ ràng trầm ổn có lực, không giống bước chân của nữ nhân. Thẩm Mầu Đơn đang tựa vào thành giường ý thức được điều gì đó, sắc mặt tái nhợt. Đang muốn ngẩng đầu nhìn qua, tiếng bước chân đó đã dừng lại trước mặt nàng, đập vào mắt nàng là đôi giày màu đen thêu viền vàng. Nàng nhắm mắt lại, trong lòng càng nặng nề, nghe tiếng hỏi thăm của hấn bên tai: “Nàng có chỗ nào không thoải mái?”

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của hấn, siết chặt bàn tay đang run run, nàng nhìn xuống sự sợ hãi cuộn cuộn trong lòng, bình tĩnh nói: “Điện hạ, dân nữ không sao, chỉ là... chỉ là tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt. Điện hạ, ngài đợi một chút, dân nữ sẽ thu dọn xong đồ của thể tử rất nhanh thôi.” Nàng nói xong, thu hồi tầm mắt, đứng dậy định thu dọn đồ cho Tử An.

Vệ Lang Yên sao lại không nhìn ra nàng đang trốn tránh mình. Hai người đều không phải là kẻ ngốc. Hấn không hiểu, tại sao nàng lại tránh mình chứ. Hấn xoay người, kéo cái băng ghế ở bên cạnh qua rồi ngồi xuống, tầm mắt lại dời về phía nàng. Hôm nay nàng mặc áo váy màu hồng cánh sen, eo buộc chặt đang đưa lưng về phía giường thu dọn đồ đạc, hơi khom lưng, cái mông căng tròn liền hướng thẳng vào mắt hấn.

Chợt Vệ Lang Yên bắt đầu cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, giọng hấn khàn khàn nói: “Không cần dọn nữa, tạm thời Tử An vẫn ở lại chỗ của nàng. Nàng qua đây, ta có lời muốn nói với nàng.”

Thẩm Mầu Đơn ngẩn ra, lè mề hồi lâu mới đứng thẳng, xoay người, nhìn thấy hấn đang ngồi ở đằng trước không xa. Chân chừ hồi lâu, nàng không đi tới, vẫn đứng nguyên ở đầu giường. Nàng luôn cảm thấy có luồng không khí không rõ lần quần xung quanh hai người, nàng rất muốn bỏ chạy nhưng nàng không dám.

“Qua đây.” Vệ Lang Yên thúc giục.

Thẩm Mầu Đơn do dự đi về phía trước hai bước, nói: “Điện hạ, tiểu thể tử ở lại đây dù sao vẫn không tốt lắm. Ngài khuyên tiểu thể tử nhiều chút, vẫn là để thể tử trở về vương phủ đi.”

Vệ Lang Yên không đáp lời, qua một hồi mới khàn giọng nói: “Ngồi xuống.”

Thẩm Mầu Đơn nghi hoặc nhìn hấn, lại nhìn xung quanh, cả phòng chỉ có duy nhất băng ghế mà hấn đang ngồi không còn cái nào khác nữa. Tầm mắt chợt dừng lại trên đùi thon dài rắn chắc của hấn, nàng ý thức được gì đó, khuôn mặt chợt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Điện... Điện hạ...”

Có phải nàng nghe lầm rồi không, hoặc nàng hiểu sai ý, kỳ thực lời nói của hấn căn bản không phải ý đó, không phải kêu nàng ngồi lên đùi của hấn.

Vệ Lang Yên không dài dòng nữa. Hấn vốn là người nói một không nói hai, lập tức vươn tay kéo cánh tay của Thẩm Mầu Đơn, hơi dùng lực, nàng liền ngã vào trong lòng hấn. Nàng liền thuận thế ngồi vững vàng trên đùi hấn. Hấn ôm lấy eo của nàng, mùi hương nhàn nhạt xông vào mũi của hấn, vô cùng dễ chịu.

Nàng vừa ngã vào lòng, dục vọng toàn thân của Vệ Lang Yên liền không kềm chế được nữa, từ bụng dưới lan ra toàn thân. Lúc này hấn mới phát hiện sự nhớ nhung và yêu thích của hấn đối với nàng đã vượt xa so với dự đoán của chính mình. Hấn vốn là người rất tự chủ. Những năm gần đây cũng không có nữ nhân nào, mặc dù cũng có dục vọng sinh lý nhưng dục vọng đối với nữ nhân lại không có chút nào, cho đến nửa tháng đây về kia, mỗi đêm dục vọng của hấn giống như con sư tử mạnh mẽ thức giấc. Từ Hoài Ninh trở về, hấn thậm chí không về vương phủ mà đến thẳng đây. Bây giờ chỉ mới ôm nàng vào lòng, con sư tử trong cơ thể hấn cũng đã thức giấc kêu gào.

Thẩm Mầu Đơn vẫn chưa phản ứng kịp với chuyện vừa xảy ra, tới khi nàng phản ứng lại thì nàng đã nằm trong lòng hấn rồi, dưới mông có vật cứng cứng chìa vào. Sắc mặt nàng lập tức tái nhợt, cơ thể nhẹn không được run run, muốn đứng dậy. Nhưng cánh tay của hấn như kiểm soát chặt nàng, không động đậy được.

Nàng sao lại không biết thứ dưới kia là gì chứ, nàng không dám nhúc nhích nữa, rất sợ kích thích nó càng cứng hơn.

Nàng ngây ra không dám nhúc nhích chút nào. Nhưng không ngờ hấn lại bắt đầu di chuyển, bàn tay có chút lạnh của hấn sờ lên gương mặt mịn màng của nàng, hơi dùng lực, gương mặt nàng liền nhìn thẳng vào hấn. Thậm chí nàng còn thấy bóng dáng ngây ngốc của mình trong mắt hấn. Không đợi nàng nghĩ ngợi thêm, tay của hấn đã đỡ phía sau gáy của nàng, dùng lực ấn về phía mình, đôi môi lạnh lẽo chạm vào đôi môi mềm mại của nàng. Trên miệng có thứ ẩm ướt nóng bỏng liếm qua, cái lưỡi linh hoạt ẩm áp kia lướt qua lướt lại trên miệng nàng, thậm chí đưa vào trong miệng nàng muốn cạy hàm răng đang cắn chặt của nàng ra.

Thẩm Mầu Đơn nghe thấy tiếng nói trầm thấp của điện hạ: “Mầu Đơn...”

Bỗng nhiên Thẩm Mầu Đơn không biết lấy sức ở đâu, cũng có thể là hấn hôn quá chuyên chú, nàng đẩy mạnh hấn ra, dùng lực quá mạnh, cả người ngã ra phía sau, hấn nhanh tay kéo nàng lại. Nàng lập tức vùng tay đẩy tay hấn ra, cả người ngã văng xuống đất.

Âm thanh nặng nề vang lên, Thẩm Mầu Đơn ngay cả rên rĩ cũng không dám, lập tức bò dậy, quỳ rạp ở dưới đất, cúi thấp đầu: “Xin... xin điện hạ trách tội.” Cả người nàng run rẩy kịch liệt, ngay cả giọng nói cũng run run.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói bình tĩnh của Vệ Lang Yên: “Đứng dậy nói đi.”

Thẩm Mầu Đơn không chịu ngẩng đầu lên, chỉ lặp lại một lần nữa: “Xin điện hạ trách tội.”

Vệ Lang Yên bắt đầu đi: “Xin lỗi, vừa nãy là ta quá đường đột, có lẽ nàng sẽ không tin, ta... chỉ là quá nhớ nàng thôi. Nàng yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm. Ta sẽ cưới nàng vào cửa. Nàng... đứng dậy nói đi.”

Cười... chỉ có thể từ mới dùng từ cười, cười làm thế đón làm thiếp. Nàng sao có thể đáp ứng, lại đáp ứng như thế nào. Nàng cắn chặt răng, đầu càng cúi thấp xuống: “Dân nữ không xứng.”

Vệ Lang Yên có vẻ ngờ ra, lại chau mày, dĩ nhiên không ngờ nàng sẽ cự tuyệt. Hấn ngồi tại chỗ, không nói.

Đầu Thẩm Mầu Đơn đã chạm đất, sau lưng cũng đau đớn không thôi. Nhưng nàng không dám cử động, trong lòng nàng trào dâng nỗi cay đắng, suy nghĩ điện hạ chắc đang nghĩ sao nàng lại dám cự tuyệt, vì sao lại cự tuyệt, phúc phận lớn như vậy, vị trí chính phi, vị trí mà biết bao nữ tử trên thế gian này mong ước, tại sao nàng phải cự tuyệt?

Nàng sao dám không từ chối chứ, kiếp trước bản thân vì một tên nam nhân mà nhà tan cửa nát. Khó khăn lắm mới được sống lại một lần nữa, nàng sao dám giẫm lên vết xe đổ, nàng sao dám làm phi tử của hấn, làm hoàng hậu sau này. Nàng sao dám sống tại nơi hậu cung tranh đoạt kia. Đợi sau này hấn trở thành hoàng thượng, trước không nói vì kiểm chế các thế lực trong triều đình mà hấn phải bỏ sung hậu cung, nếu lúc đó hấn vẫn còn tình ý với mình, nói không chừng nàng sẽ trở thành hoàng hậu của hấn, sẽ trở thành đối tượng mà nữ nhân khắp thiên hạ đổ kỵ. Thẩm gia bọn họ cũng sẽ trở thành đối tượng mà các quý tộc quyền quý trong triều đình kia đã kích. Đối với Thẩm gia sa cơ mà nói, quả thật chịu không nổi phúc phận này, ngược lại là bị hại giết. Nhẹ hơn chút, hấn đã hết hứng thú đối với nàng, nhưng đã cưới nàng vào cửa, ngay cả đường lui nàng cũng không có, chỉ có thể suốt đời sống ở thâm cung lạnh lẽo đó. Hai cái này đều không phải là kết quả mà nàng hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Editor: Vanny

Vệ Lang Yên ngồi ngay ngắn ở trên ghế nhìn Thẩm Mầu Đơn đang quỳ rạp dưới đất. Đầu nàng cúi rất thấp, tâm trạng dường như đã ổn định, cơ thể không run rẩy nữa. Hấn im lặng hồi lâu, mày hơi nhíu chứng tỏ tâm tình của hấn lúc này cũng không tốt lắm. Hấn thực sự không hiểu rốt cuộc nàng suy nghĩ như thế nào nữa, đang lo lắng điều gì? Hay là chán ghét hấn? Hấn cảm thấy là về trước, không phải là về sau. Hấn nhìn ra nàng không chán ghét hấn. Hấn nghĩ nghĩ, đứng dậy đi về phía trước hai bước, hơi cúi người, đưa tay đỡ lấy cánh tay của nàng. Hấn có thể cảm nhận được nàng hơi run một chút, không khỏi hỏi: “Nàng rốt cuộc sợ cái gì chứ?” Vừa nói, tay vừa dùng lực, bức bách nàng đứng lên.

Hấn biết nàng khẳng định không phải là sợ con người hấn, chẳng lẽ là sợ tình cảm của hấn?

Thẩm Mầu Đơn bị hấn đỡ đứng lên, cũng không nhìn hấn, chỉ cúi thấp đầu nói: “Dân nữ không xứng...” Nàng không dám tiếp nhận tình cảm của hấn. Nam nhân ưu tú như vậy, nếu thật sự đi theo bên cạnh hấn, yêu hấn cơ hồ là chuyện sớm muộn. Nàng biết thói hư tật xấu của nam nhân, bọn họ có mới nới cũ, lúc bắt đầu cũng thật sự rất thích người, yêu thương chiều chuộng người, nhưng một khi đã chán người, người ngay cả hạt bụi dưới đất cũng không bằng. Kiếp trước lúc đang phiêu bạt, nàng đã gặp qua quá nhiều nam nhân như vậy. Trong mắt mọi người là người nam nhân tốt yêu thế tử, yêu gia đình, yêu con cái, ai biết được sau lưng bọn họ là dạng gì chứ? Nàng gặp qua quá nhiều nam nhân một bên gọi điện thoại cho vợ nói là phải tăng ca, phải đi công tác. Nhưng sự thật thì sao, chẳng qua bọn họ đi hẹn hò với nhân tình thôi, thậm chí nàng còn gặp nam nhân vừa đang ân ái với nhân tình vừa gọi điện thoại cho vợ con nói nhớ họ, thật là khiến người ta buồn nôn, cũng khiến người ta ghê tởm.

Sau khi nàng sống lại đã dự định xong, từ hôn với La Nam, cố gắng kiếm tiền để người nhà có cuộc sống tốt hơn, thay đổi vận mệnh kiếp trước, tìm một nam nhân bình thường môn đăng hộ đối, cả đời hầu chồng dạy con, không cầu đại phú đại quý chỉ cầu một đời an khang. Từ trước đến nay nàng không ngờ quỹ đạo sự việc lại phát triển theo chiều hướng này, không ngờ nàng sẽ qua lại với Yên Vương, thậm chí hấn còn muốn cưới nàng. Nói trắng ra, một nam nhân bình thường nàng có thể cả đời không tìm không phải, chỉ mong sinh một đứa con, lấy đứa con làm chủ, về phần người kia, hấn ta yêu ai thì cứ yêu người đó thôi, nàng không sao cả. Nhưng nếu như là nam nhân ưu tú giống như Yên Vương vậy, nàng sợ mình sẽ không giữ được trái tim, sẽ thích hấn. Nếu như đã thích hấn, nàng căn bản không thể tâm bình khí hòa nhìn hấn và nữ tử khác như thế nào, nàng sẽ ghen tị, nàng sẽ không nhịn được muốn đấu muốn tranh với bọn họ. Nhưng nàng làm sao tranh được? Thậm chí sẽ liên lụy tới toàn bộ Thẩm gia, cho nên nàng kiên quyết không thể chấp nhận hấn được.

Tất nhiên, bây giờ hấn đã chạm qua nàng rồi, cách suy nghĩ của nàng cũng thay đổi. Sau này hấn sẽ là người tôn quý nhất dưới gầm trời này, sao có thể

nhìn nữ tử mà hần đã chạm qua thành thân hầu chồng dạy con với nam nhân khác. Nàng chỉ định kiếm đủ tiền rồi sẽ lên am ni cô làm bạn với đèn dầu, những thứ khác sẽ không nghĩ tới nữa, chỉ mong hần có thể bỏ qua cho Thẩm gia, đừng làm khó phụ thân và A Hoán.

Vệ Lang Yến nhủ chặt mày, có chút hết cách rồi. Hần chưa từng gặp qua nữ nhân mà mình thích, còn tưởng rằng chỉ cần thích thì cưới vào cửa là được rồi, hiện tại là chuyện gì xảy ra đây? Đáng vẻ bản thân cũng không tệ, thân phận cũng không tệ, như vậy bị nàng cự tuyệt, tức giận khẳng định có một chút, nhưng nhiều hơn là sự buồn bực và bất lực.

Hần suy nghĩ, có phải bản thân quá gấp gáp rồi không, làm cho nàng sợ? Vì vậy nên hoãn lại, từ từ bồi dưỡng tình cảm? Nhất định là vậy rồi, hần nghĩ nghĩ, nói: “Hôm nay là ta quá hấp tấp làm nàng sợ rồi. Nàng cũng đừng nói cái gì mà xứng hay không xứng. Ta có tình ý với nàng, muốn cưới nàng vào cửa cũng là thật, không định bốn cột nàng. Lúc này... chỉ là có chút không nhịn được, nàng hãy yên tâm, sau này ta sẽ không lỗ mãng như vậy nữa. Chúng ta trước tiên hãy chậm chậm, qua lại như vậy trước, đợi nàng quen rồi lại trả lời ta sau, có được không?” Mặc dù sẽ có chút khó nhẫn nại, nhưng vì không muốn dọa nàng, hần bằng lòng tạm thời nhẫn nại một thời gian.

Thẩm Mầu Đơn ngẩng đầu mờ mịt nhìn hần, nhìn ra hần thật sự không phải là nói chơi, trong lòng không khỏi nảy sinh chút buồn bực. Người này không phải rất thông minh sao, chẳng lẽ nghe không hiểu ý của nàng? Nàng là hoàn toàn cự tuyệt hần mà, chứ không phải muốn từ từ qua lại xem sao.

Vệ Lang Yến nói xong, nhìn thoáng qua bọc quần áo ở trên giường, nói: “Không cần thu dọn nữa, Từ An vẫn ở lại đây với nàng. Ta có thời gian sẽ qua đây gặp nó.”

Thẩm Mầu Đơn gấp gáp: “Điện... điện hạ, lúc này dân nữ không phải là ý đó. Dân nữ muốn nói dân nữ không xứng với điện hạ... Dân nữ...”

Vệ Lang Yến nhìn nàng một cái, ngắt lời nàng: “Xứng hay không xứng là do ta quyết định. Được rồi, đừng nói lại chuyện này nữa, nàng có muốn ra ngoài đi dạo không, ta đi với nàng. An Dương trừ khu chợ náo nhiệt còn có rất nhiều nơi có thể tham quan. Thừa dịp nàng ở An Dương trong khoảng thời gian này, ta sẽ đi dạo với nàng.” Hần nghĩ cô nương nhà người ta không phải đều thích đi dạo chợ hay sao, hần hạ mình một chút, cố gắng thích ứng với nàng, vừa khiến nàng thích mình vừa làm cho nàng không bị trói buộc bởi cái gọi là quan niệm dòng dõi huyết thống.

Sắc mặt Thẩm Mầu Đơn đều tái đi, lại có chút đỏ, trong lòng càng dâng lên cảm giác vô lực dày đặc: “Điện hạ, không cần đâu.” Nàng cũng đã chuẩn bị xong việc bị hần trách phạt, chịu lửa giận của hần, nay lại là chuyện gì đây...

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói non nớt của Vệ Từ An vang lên ở bên ngoài: “Thất hoàng thúc, Mầu Đơn tỷ tỷ, hai người có ở trong phòng không? Ta bước vào nha.”

Thẩm Mầu Đơn có chút luống cuống, vẻ mặt Vệ Lang Yến không thay đổi, mở miệng nói: “Vào đi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, cái đầu nhỏ của Vệ Từ An lộ vào trước, thấy hai người đều ở trong phòng, đẩy cửa vào cười tí mắt, chạy chậm chậm đến bên Thẩm Mầu Đơn, quần lấy nàng nói: “Mầu Đơn tỷ tỷ, câu chuyện hôm nay tỷ vẫn chưa kể. Hôm qua kể tới khúc lạc vào Tiểu Lôi Âm, sau đó như thế nào?”

Thẩm Mầu Đơn chỉ đành bỏ qua điện hạ ở một bên trước, ôm Vệ Từ An ngồi xuống đầu giường, còn mình thì ra bên ngoài bê một chiếc ghế nhỏ đặt ở cạnh giường để ngồi kể chuyện cho tiểu thế tử: “Kể tiếp là kể câu chuyện Tôn hầu tử giả làm thần y...” Điện hạ ngồi ở vị trí không xa ở sau lưng nàng. Ánh mắt nóng rực sau lưng khiến nàng hơi có chút không tự nhiên, có lúc đang kể quên hết nội dung phía sau, phải nghỉ hồi lâu mới kể tiếp được, cứ lặp ba lần bập bập như vậy kể hơn một canh giờ mới kể xong đoạn Tôn hầu tử giả làm thần y.

Ánh mắt sau lưng vẫn một mực không rời khỏi, nàng kể bao lâu hần liền nhìn nàng bấy lâu, nàng cũng một mực không dám quay đầu nhìn hần. Tới khi nàng kể xong Cưu Lan bước vào đưa mấy ly trà, nàng bung lên uống một hơi cạn sạch. Thực sự có chút chịu không nổi ánh mắt sau lưng rồi, uống xong nước trà, nhét cái ly vào tay Cưu Lan, đang muốn nói ra ngoài thăm Bảo Thu, bỗng nhiên nàng nghe điện hạ nói: “Từ An, tối nay có muốn ra ngoài dạo chợ đêm không? Thất hoàng thúc đi với con, cũng kêu luôn Mầu Đơn tỷ tỷ của con có được không?”

Thẩm Mầu Đơn bất ngờ không kịp đề phòng đối diện với đôi mắt mang theo ý cười của hần, không nhịn được ngẩn ra, đầu óc cũng có chút ong ong, trái tim cũng không kiềm chế được bỗng rung động. Nàng mờ mờ mịt mịt nghe giọng nói vui mừng của Vệ Từ An: “Hay quá, Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ cũng cùng đi dạo chợ đêm với chúng ta đi. Mầu Đơn tỷ tỷ, chợ đêm rất vui đó, có rất nhiều hoa đăng, món ngon, còn có biểu diễn tạp kỹ nữa...”

“Tỷ... tỷ phải chăm sóc cho Bảo Thu, nên không đi được.” Thẩm Mầu Đơn vội tránh đi đôi mắt ấy, không dám nhìn hần nữa. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hần cười, tuy chỉ là nụ cười mờ nhạt nhưng lúc này sự rung động trong tim nàng quả thật rất lớn. Nàng biết mình nhất định phải cách xa hần.

Vệ Từ An từ đầu giường bò xuống, ôm chặt lấy eo Thẩm Mầu Đơn, nũng nịu nói: “Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ cùng đi với chúng ta đi, để Cưu Lan tỷ tỷ và Từ Cúc tỷ tỷ ở nhà chăm sóc Bảo Thu tỷ tỷ là được rồi, có được không?”

Cưu Lan cười nói: “Phải đó, Mầu Đơn cô nương, có nô tỷ và Từ Cúc ở đây, người hãy ra ngoài cùng thế tử đi.”

“Ta...” Thẩm Mầu Đơn há miệng, cúi đầu nhìn về mặt van xin của Từ An, có chút không biết phải cự tuyệt như thế nào, cuối cùng cái gì cũng đều nói không ra.

~~~~~d die en d da n le q u y đo nnn~~~~d dien da an le qu yyy donnnn~~~~~

Vệ Lang Yến ở đây suốt cả ngày, buổi trưa cũng ở lại trong nhà dùng cơm. Ăn xong Cưu Lan dọn dẹp một sương phòng nhỏ để hần nghỉ ngơi một lát, sau đó ở cùng với Thẩm Mầu Đơn và Vệ Từ An cả buổi chiều. Sau khi ăn cơm tối xong, Vệ Từ An âm ỉ đòi ra ngoài chơi, kéo Thẩm Mầu Đơn đi ra ngoài cửa. Thẩm Mầu Đơn đã từ chối mấy lần, Vệ Từ An đứng im, cúi đầu đứng một bên. Thẩm Mầu Đơn cúi đầu nhìn, thấy tiểu gia hỏa đang khóc, lập

tức luống cuống: “Thế tử, thế tử đừng khóc mà, ta sẽ đi với thế tử mà.”

Cuối cùng Thẩm Mầu Đơn cũng đánh không lại thế công bằng nước mắt của Vệ Tử An, đi theo Vệ Tử An ra ngoài cửa viện, thấy có chiếc xe ngựa dừng ở trong hẻm. Vệ Tử An dắt nàng đi qua, vén rèm lên. Vệ Lang Yến đang ngồi ngay ngắn ở bên trong, mặc cẩm bào màu xanh thẫm, bên ngoài khoác áo khoác da chồn đen. Gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc thấy bọn họ nét mặt dịu dàng hơn nhiều. Vệ Tử An vươn tay nhỏ về phía hắn: “Thất hoàng thúc, kéo con với.”

Vệ Lang Yến đưa tay kéo Vệ Tử An lên xe. Thẩm Mầu Đơn đứng dưới xe ngựa đang do dự, điện hạ lại đưa tay ra một lần nữa: “Mau lên đây đi.”

Thẩm Mầu Đơn nhìn bàn tay thon dài mảnh mẽ của hắn, cắn răng nghĩ dù sao mình cũng đã bị hắn chạm qua rồi, một lát còn phải đối mặt với hắn. Bây giờ nói thêm nữa thì có ích gì, nhắm mắt, lòng đã quyết, đưa tay ra. Một bàn tay có chút lạnh lẽo nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng. Hai người đột nhiên cảm nhận được lúc các ngón tay chạm vào nhau có cảm giác gì đó tê tê dại dại từ ngón tay tản ra, đều ngăn ra.

Cái cảm giác tê dại kia từ ngón tay truyền tới toàn thân. Vốn Vệ Lang Yến nghĩ rằng chỉ một cái nắm tay sẽ không có việc gì, không ngờ lần này lại không thể thu thập được, bụng dưới gần như lập tức căng cứng. Sắc mặt hắn khê biến, dùng lực một cái kéo nàng lên xe ngựa, lập tức buông ta ra, hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Thẩm Mầu Đơn và Vệ Tử An ngồi đối diện Vệ Lang Yến. Nhìn Thẩm Mầu Đơn có chút không được tự nhiên, Vệ Lang Yến cảm thấy bản thân có chút tự dấn lửa đốt mình, hắn vốn định cùng nàng qua lại một thời gian, ít nhất cũng khiến nàng thích mình rồi mới tới cửa cầu hôn, cưới nàng vào cửa. Nhưng hắn đã đánh giá quá thấp sự nhẫn nại của mình rồi. Chẳng qua chỉ mới hơi chạm vào nàng một chút, hắn liền có chút chịu không được, nếu không có Tử An ở đây, hắn thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Xe ngựa chạy lộc cộc về phía trước, Vệ Tử An hưng phấn vén một góc rèm xe để nhìn ra bên ngoài. Thẩm Mầu Đơn cố gắng khiến mình quên đi tầm mắt nóng rực và cuồng nhiệt ở đối diện. Tay nàng đặt ở hai chân có chút run rẩy. Trong đầu suy nghĩ hết lần này đến lần khác, mặc kệ như thế nào ngày mai nhất định phải đưa tiểu thế tử về vương phủ, nàng không thể tiếp tục xúc với điện hạ được nữa. Ngày mai lúc đưa tiểu thế tử về nhất định phải nói rõ ràng với hắn mới được. Nếu như hắn nhất thời nóng giận trách phạt Thẩm gia thì làm sao? Hắn không phải là muốn thân thể của mình sao? Nếu thực sự không được thì cho hắn thân thể này vậy, chỉ cần Thẩm gia không sao, nàng như thế nào cũng được. Dù sao sau này nàng cũng chỉ có phận là bạn với đèn dầu suốt đời thôi. Nhưng nếu hắn lấy Thẩm gia ra uy hiếp để cưới nàng thì làm sao đây?

Dọc đường Thẩm Mầu Đơn vẫn luôn suy nghĩ lung tung, chột xe ngựa dừng lại. Thẩm Mầu Đơn nhìn ra ngoài thì thấy đã tới chợ đêm rồi, bên tai đều là tiếng người huyên náo, vô cùng náo nhiệt. Nô tài lập tức tới trước xe ngựa thả ghế nhỏ xuống. Vệ Lang Yến dẫn đầu xuống xe ngựa trước, lại ôm Vệ Tử An xuống, Thẩm Mầu Đơn cũng theo xuống.

Nhìn khu chợ đèn đuốc sáng trưng, sôi nổi náo nhiệt, Thẩm Mầu Đơn có chút lo lắng. Vệ Tử An hưng phấn không thôi nắm tay Thẩm Mầu Đơn, chỉ vào những thứ thú vị kỳ lạ dọc đường giới thiệu cho Thẩm Mầu Đơn: “Mầu Đơn tỷ tỷ đây là mứt loại kẹo dính, ăn rất ngon đó...”

“Mầu Đơn tỷ tỷ, đây là rượu nho, chua chua ngọt ngọt, uống ngon lắm. Mầu Đơn tỷ tỷ, tỷ uống với ta một chén nha.”

Vệ Tử An kéo Thẩm Mầu Đơn đi về phía hàng quán kia. Quán này vô cùng đơn sơ. Trên đầu che một tấm bạt lớn, có bếp lò và một cái vạc, trên cái bàn cũ bên cạnh bày chén sạch và muỗng. Vệ Tử An kéo nàng tới trước một cái bàn cũ ngồi xuống. Vệ Lang Yến cũng qua theo và ngồi xuống.

Vệ Tử An cười nói với bà bà bày quán: “Bà bà, cho ta ba ly rượu nho.”

Ba ly rượu nho được bung lên, Thẩm Mầu Đơn nếm thử một miếng, vị chua chua ngọt ngọt, nhin không được nghiêng đầu nhìn Vệ Tử An nở nụ cười: “Uống thật là ngon đó.”

Vệ Tử An đắc ý: “Thấy chưa, thấy chưa, ta đã nói là rất ngon mà.”

Vệ Lang Yến không kén chọn, cũng uống theo từng hớp từng hớp.

“Thất đệ?” không xa cất lên giọng nói kinh ngạc, mấy người đồng thời quay đầu lại nhìn, đều quen biết, Cảnh Vương Vệ An Cảnh.

Đi theo bên cạnh Vệ An Cảnh là một nữ tử quyến rũ, vóc dáng đầy đặn, mềm mại giống như không xương dính trên người Vệ An Cảnh. Hắn ta đi tới trước mặt ba người, quan sát Thẩm Mầu Đơn, lại nhìn Vệ Lang Yến bằng ánh mắt kỳ lạ: “Vệ Lang Yến, đệ vẫn làm thật sao?”

Vệ Lang Yến đương nhiên hiểu lời nói của hắn ta có ý gì, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ ừ một tiếng không cần nhiều lời nữa.

“Chào Lục thúc thúc.” Vệ Tử An có chút bất đắc dĩ chào hỏi Vệ An Cảnh.

Vệ An Cảnh đưa tay sờ sờ đầu tiểu thế tử, cười híp mắt hỏi tiểu thế tử: “Tử An cùng về với Lục thúc thúc có được không? Lục thúc thúc chuẩn bị cho con rất nhiều đồ chơi rất hay đó.”

Vệ Tử An thờ dãi bất đắc dĩ giống như ông cụ non: “Lục thúc thúc, con muốn đi cùng Thất thúc thúc và Mầu Đơn tỷ tỷ, cho nên không làm phiền Lục thúc thúc đâu.”

Vệ An Cảnh lại trêu ghẹo Vệ Tử An mấy câu rồi không nói thêm gì nữa. Lúc này mới dẫn nữ tử bên cạnh rời khỏi, lúc rời khỏi còn như cười như không nhìn Thẩm Mầu Đơn mấy lần.

Ba người uống xong rượu nhỏ rồi đi dạo một hồi. Thời gian không còn sớm nữa mới trở về nhà, Vệ Lang Yến đưa hai người tới trước cửa nhà: “Về nhà nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai ta sẽ tới đây.” Dứt lời, đóng màn xe lại, sai phu xe cho xe ngựa chạy đi.

Nhìn xe ngựa từ từ biến mất ở đầu hẻm, Thẩm Mầu Đôn dắt Vệ Từ An bước vào sân. Nàng đưa tiểu tử kia về phòng rồi cũng không lập tức rời đi mà đỗ dành tiêu thụ từ hồi lâu. Đỗ dành cả nửa canh giờ thì tiểu tử kia mới chịu đồng ý ngày mai trở về vương phủ, Thẩm Mầu Đôn mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

~di een d d danmn lllle quuuy dooon~~ d d iien daaaan leee qqquydon~

Sáng sớm ngày hôm sau, Vệ Lang Yến ăn sáng xong thì Trần Hoảng Văn liền đưa các công vụ cần xử lý trong khoảng thời gian này tới thư phòng. Vệ Lang Yến đành phải xử lý công vụ trước rồi mới qua được nhà bên kia. Tới lúc xử lý xong công vụ thì cũng sắp tới trưa rồi, đột nhiên hần nhớ ra cái gì đó, hỏi Trần Hoảng Văn đang đứng bên cạnh: “Hoảng Văn, bốn vương có một vấn đề muốn hỏi người. Nếu như một nữ tử nói với người là nàng không xứng ở bên người đó là ý gì? Có phải là thực sự không xứng hay là cự tuyệt?”

Trần Hoảng Văn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi, trước tiên có chút ngần ra, y không ngờ cô nương Thẩm gia kia sẽ nói những lời như vậy. Đây rõ ràng là cự tuyệt rồi, y trầm giọng nói: “Điện hạ, đây chỉ là cái cớ, không phải là vấn đề cái gì xứng hay không xứng mà là nàng ấy không muốn cùng với ai đó ở bên nhau nên mới nói những lời như vậy.” Y thật không ngờ Thẩm gia cô nương sẽ từ chối điện hạ. Hơn nữa, y nhìn sang điện hạ, y đi theo điện hạ cũng đã mười mấy năm rồi, từ nhỏ đã theo bên cạnh điện hạ rồi, biết điện hạ chưa từng có nữ nhân nào. Vốn cho rằng hần sẽ không rung động tình cảm với nữ nhân, càng không ngờ khi điện hạ rung động với nữ nhân sẽ cố chấp và cuồng nhiệt như vậy.

Về mặt Vệ Lang Yến từ từ sa sầm lại, gương mặt lạnh lùng. Nàng đúng là cự tuyệt hần, nàng thật là cái gì cũng không sợ?

Đang nghĩ ngợi, chợt bên ngoài có hạ nhân đến báo: “Điện hạ, thế tử về rồi. Thẩm cô nương đưa thế tử về rồi.”

Về mặt Vệ Lang Yến khó hiểu, hồi lâu mới đứng lên nói: “Hoảng Văn người ra ngoài đón Từ An, lại kêu Thẩm cô nương qua đây.”

~d iiiieeen d d danmn leee qqquyyy doon~dieeend đ anlllle quuyydon~

Sau khi Thẩm Mầu Đôn nghe xong lời của Trần Hoảng Văn, nhìn về hướng thư phòng, hơi có chút chần chừ, lại nghĩ nàng tới đây là để giải quyết vấn đề chứ không phải trốn tránh. Nàng cắn chặt răng, từng bước từng bước đi về phía thư phòng, gõ nhẹ cửa một cái, lập tức trong phòng vang lên tiếng của Vệ Lang Yến: “Vào đi!”

Thẩm Mầu Đôn đẩy cửa đi vào, đập vào mắt chính là nam nhân đang ngồi sau án thư lớn. Dáng người hần bất phàm, ngồi vững vàng ở nơi đó. Trên người tản ra khí thế cực lớn hoàn toàn không giống với hần ngày hôm qua vừa gặp. Thẩm Mầu Đôn có chút do dự. Lúc đang thất thần lại nghe tiếng nói có chút lạnh lẽo: “Vào đây, đóng cửa lại!”

Đây dĩ nhiên là giọng điệu ra lệnh, Thẩm Mầu Đôn siết chặt nắm tay, đi vào trong phòng, xoay người đóng cửa lại.

Nàng xoay người lại, đi về phía trước hai bước, cách án thư một khoảng, đang muốn mở miệng nói gì đó, điện hạ đã hỏi: “Hôm qua nàng nói không xứng với ta thật ra là vì muốn cự tuyệt ta? Nàng không muốn gả vào vương phủ?”

Thẩm Mầu Đôn quỳ xuống đất bụp một tiếng, đầu cúi xuống thấp. Nàng trả lời: “Dạ phải, điện hạ.” Vừa nói xong nàng cảm thấy không khí xung quanh dường như lạnh đi không ít. Nàng lại nghe thấy tiếng của hần: “Thẩm Mầu Đôn, sao nàng dám? Sao nàng dám cự tuyệt bốn vương? Nàng không sợ liên lụy đến cả gia tộc Thẩm gia của nàng!”

Giọng nói của hần đã vô cùng lạnh lùng, Thẩm Mầu Đôn không nhịn được rung mình một cái, đầu cúi càng thấp: “Điện... điện hạ, dân nữ sợ, nhưng dân nữ không xứng. Ngại... ngại nếu thực sự muốn... muốn, dân nữ... sẽ không từ chối. Dân nữ chỉ mong... chỉ mong điện hạ có thể tha... tha cho Thẩm gia, dân nữ cũng sẽ... suốt đời làm bạn với đèn dầu.” Nàng lắp ba lắp bắp cuối cùng cũng can rằng nói ra hết những lời này, chỉ chờ hần xử trí.

Vệ Lang Yến đã nghe hiểu những lời này, ý của nàng là thân thể có thể cho hần còn việc gả cho hần thì không cần, thân thể đã cho hần rồi, cầu xin hần tha cho Thẩm gia. Vệ Lang Yến cười lạnh hai tiếng, nhiệt độ trong thư phòng lại chợt giảm đi không ít. Hần nhìn xuống sự tức giận trong lòng, lạnh lùng nói: “Vậy nàng qua đây.”

Thẩm Mầu Đôn chỉ cảm thấy cả người rét run, cắn răng đứng lên. Ngay cả đầu nàng cũng không ngẩng lên, từng bước đi về phía bóng người khôi ngô phía sau án thư. Đôi chân tựa hồ như chịu sức nặng nghìn cân. Nàng không biết rốt cuộc bản thân làm thế nào đi tới bên cạnh hần, không dám nhìn diện mạo của hần. Nàng nghe thấy giọng nói càng ngày càng lạnh lùng của hần: “Ngồi xuống!”

Thẩm Mầu Đôn cắn răng, nhắm mắt ngồi nghiêng lên đùi hần, cơ thể cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Vệ Lang Yến ngồi vững vàng không động đậy. Mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể nàng lượn lờ quanh chóp mũi, dục vọng của hần cơ hồ lập tức thức tỉnh, nhanh đến nỗi khiến hần ngạc nhiên, cũng khiến hần càng ngày càng tức giận, hần lạnh lùng nói: “Nàng ngồi như vậy làm gì? Mặt hướng về phía ta, ngồi dạng chân lên người ta, chẳng lẽ còn cần ta phải dạy nàng sao?”

Sắc mặt Thẩm Mầu Đôn có chút trắng bệch, nắm tay siết chặt run rẩy, nàng cúi thấp đầu, từ từ xoay người lại. Mặt hướng về phía hần, chầm chậm từ ngồi nghiêng biến thành ngồi dang chân trên đùi hần. Nàng dường như lập tức nhận ra có vật gì đó cứng cứng chọt vào bên trong bắp đùi của nàng. Nàng lập tức cứng người không dám động đậy nửa phần.

“Nàng đang làm gì? Còn không tiếp tục? Không phải xin ta tha cho Thẩm gia các người sao?” Giọng nói của Vệ Lang Yến càng ngày càng hờ hững. Sự

căng cứng ở bụng dưới khiến hắn gần như sắp không nhìn được, nhìn không được muốn ôm chặt nàng vào lòng.

Thẩm Mầu Đôn sao lại không hiểu ý trong lời nói của hắn, trong lòng có chút khổ sở. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhắm mắt lại, bắt chập tiến tới, đôi môi mềm mại chạm vào đôi môi mím chặt lạnh băng của hắn. Nàng cũng không biết nên làm sao nữa, dừng lại, vuron cái lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng liếm môi hắn. Cái thứ đang chọt vào đùi nàng càng ngày càng cứng rắn, nàng không được tự nhiên giãy dụa một chút.

Một bàn tay to đột nhiên ôm lấy eo nàng, cả người nàng ngã vào người hắn. Bộ ngực mềm mại đụng vào lồng ngực rắn chắc rộng rãi của hắn, hắn mở miệng ra, cái lưỡi nóng ẩm xông vào khoang miệng của nàng, khuấy động một cách mạnh mẽ trong miệng nàng, mút vào, nước bọt của hai người trộn lẫn vào nhau. Nụ hôn tham lam can rở của hắn khiến nàng nhìn không được muốn trốn tránh, đầu không ngừng lui về phía sau nhưng lập tức bị hắn giữ lại, bị buộc tiếp nhận nụ hôn cuồng dã khiến người ta hít thở không thông này.

Trong đầu Vệ Lang Yên chỉ còn lại duy nhất một âm thanh, muốn nàng, muốn nàng. Hắn không thể thỏa mãn chỉ bằng một nụ hôn. Bàn tay ôm chặt eo nàng di chuyển lên đầu vai, vạch ra tầng lớp quần áo, lộ ra bờ vai trắng mịn trơn láng.

Vừa chạm vào hơi lạnh, cả người Thẩm Mầu Đôn càng ngày càng run rẩy kịch liệt, trong lòng trào dâng sự tuyệt vọng nồng đậm.

Vệ Lang Yên đối diện gương mặt tái nhợt và đôi mi cong cong không ngừng run rẩy, trong lòng mềm đi, nhủ mảy nhìn nàng hồi lâu. Lo sợ con sư tử dừng mãnh đang kêu gào càng trở nên kịch liệt hơn, hắn ngừng tất cả động tác lại, qua hồi lâu hắn mới cắn răng nói bằng giọng khàn khàn: “Nàng đi đi.”

Thẩm Mầu Đôn chột mồm bùng mắt ra, không thể tin được nhìn hắn, dường như có chút không dám tin những lời mình nghe được. Hắn lại cau mày cắn răng nói: “Nghe không hiểu lời ta nói sao? Hay nàng muốn tiếp tục?” Chẳng lẽ nàng không biết mình phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể khống chế được bản thân sao, hắn là muốn nàng, nhưng không phải là ở một nơi như thế này. Hắn cũng không định buông tha cho nàng, lúc này chẳng qua là bị nàng chọc giận thiếu chút nữa đánh mất lý trí.

Thẩm Mầu Đôn lắp bắp hỏi một cách cẩn thận: “Điện... điện hạ, vậy... vậy Thẩm gia...”

Vệ Lang Yên lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta sẽ không động vào bọn họ đâu.”

Cuối cùng Thẩm Mầu Đôn cũng hoàn hồn, nhanh chóng từ hai chân hắn nhảy xuống, chỉnh lại quần áo, đi mấy bước cách hắn không xa thì ngừng lại, hành lễ với hắn, cảm kích nói: “Đa tạ điện hạ, dân nữ cáo từ.” Dứt lời, không chút do dự, cẩn thận lui ra khỏi phòng.

Hết chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Editor: Vanny

Sau khi xảy ra chuyện ở thư phòng của vương phủ lần trước, từ lúc điện hạ thả nàng đi tính đến nay đã sắp một tháng. Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn sống trong lo lắng sợ hãi, sợ điện hạ sẽ đổi ý. Mỗi lần nhớ lại, ngay cả bản thân nàng cũng sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, cũng không biết lúc trước sao lại to gan như thế mà cự tuyệt hắn, thậm chí còn nói ra những lời như vậy. Cũng may tất cả đều đã qua rồi, điện hạ không trách cứ nàng, cũng không làm khó Thẩm gia.

Còn mấy ngày nữa là tới ngày thi của A Hoán, nàng chỉ cần an tâm đợi A Hoán thi xong, có kết quả là có thể cùng nhau trở về Lâm Hoài rồi. Tới lúc đó nàng sẽ cố gắng kinh doanh cửa tiệm, đợi tới thời điểm thích hợp thì nàng sẽ tự đi am ni cô. Thẩm Mầu Đôn thầm thở ra một hơi. Ngày tháng dường như trở về như lúc trước, bản thân nàng như thế nào cũng không quan trọng. Nàng sống lại chẳng qua cũng chỉ vì người nhà mà sống, đi am ni cô hay sống cùng một nam tử suốt đời, nàng cũng không sao cả, chỉ mong kiếp này người nhà có thể bình an khỏe mạnh.

“Tỷ tỷ, tới đây ăn cơm thôi.” Tiếng của Thẩm Hoán từ sương phòng cách vách truyền đến. Thẩm Mầu Đôn buông xuống những suy nghĩ rắc rối trong lòng, cười cười, đứng dậy đi về phòng khách ở cách vách. Lúc này nàng nên vui mừng mới đúng, vấn đề của A Hoán đã được giải quyết. Căn bản những chuyện bất hạnh đã phát sinh ở kiếp trước gần như đã bị ngăn chặn rồi, năng tin số phận sau này của người nhà nhất định sẽ thay đổi.

Lúc tới phòng khách cách vách Bảo Thu và A Hoán đã ngồi vào chỗ. Sức khỏe của Bảo Thu cũng đã gần hồi phục, nhìn Mầu Đôn, cười với nàng: “Mầu Đôn tỷ, qua đây ăn cơm.”

Hai người này chẳng hề biết chuyện của nàng và điện hạ. Về phần Thẩm Hoán, nàng cũng không định nói với đệ ấy, nàng không muốn Thẩm Hoán lo lắng cho nàng.

Ăn cơm xong, Thẩm Mầu Đôn về phòng viết chuyện Tây Du Ký. Bởi vì đã hứa với Từ An rồi, mỗi ngày nàng đều viết lại câu chuyện rồi sai người đưa tới vương phủ. Câu chuyện hôm nay là chương kết rồi. Tồn hết cả buổi chiều nàng mới viết xong, lại viết hết cách nấu những món mà bình thường Từ An thích ăn rồi giao cho Từ Cúc, kêu nàng ấy đem đồ tới vương phủ là được.

Chớp mắt đã qua mấy ngày, đã đến ngày Thẩm Hoán đi thi. Thời gian thi là hai ngày. Hai ngày này chỉ có thể ở trường thi. Sáng sớm thức dậy Thẩm Mầu Đon giúp Thẩm Hoán thu dọn xong quần áo, lại đích thân xuống bếp làm đồ ăn, bánh nướng nhân thịt. Loại đồ ăn này tiện lợi, ăn ngon lại no bụng. Nhân thịt là thịt ướp tương được nấu rất đặc biệt, Thẩm Mầu Đon ở trong nước sốt thêm vào mấy gia vị, mùi vị đó thật ngon không thể tả.

Mọi người cùng nhau ăn xong bữa sáng, Thẩm Hoán mới xách tay nải tới trường thi. Tư Cúc và Lục Nhi lo lắng không thôi, hai ngày nay đều không nghỉ ngơi tốt, hai người như ngồi trên đồng lửa. Kỳ thực Thẩm Mầu Đon cũng có chút lo lắng. Thi vòng hai và thi sơ tuyển có chút không giống nhau, ngoại trừ thi viết còn phải thi vấn đáp, ở trước mặt quan khảo thí trả lời một vài vấn đề. Quan khảo thí đều là các đại thần đương triều hoặc là một vài thân vương. Mặc dù Thẩm Mầu Đon biết Thẩm Hoán đã thi đậu ở kiếp trước, nhưng lần này nàng đã đắc tội điện hạ, nàng có chút lo lắng điện hạ sẽ cho người làm khó A Hoán. Nhưng ngẫm lại, lại thấy không có khả năng, điện hạ là một đại nam nhân, tính cách cũng coi như quang minh lỗi lạc, không đến nỗi vì một nữ tử như nàng mà làm ra chuyện không có phẩm chất như vậy.

~~~~dieeeenddddddaaaaanlequy donnn~diendaaaanleeequydonn~

Ngược lại Thẩm Hoán không có áp lực gì, đeo tay nải đi thẳng vào trường thi. Ngày thứ nhất là thi viết, tài văn chương của đệ ấy không tệ, nhìn đề bài xong cũng có suy nghĩ độc đáo của riêng mình, rất dễ dàng trả lời được câu hỏi. Buổi trưa và buổi chiều các thí sinh được sắp xếp nghỉ ngơi trong sương phòng, buổi chiều còn có một buổi thi.

Nơi nghỉ ngơi là một đại viện thống nhất với rất nhiều phòng. Thẩm Hoán sau khi từ phòng thi đi ra đi thẳng tới sương phòng được phân, trong sương phòng có mấy thí sinh đang nghỉ ngơi. Thẩm Hoán về tới sương phòng mở tay nải ra lấy mấy cái bánh nướng nhân thịt ra, rót một ly nước, bung ra ngoài phòng, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống bắt đầu ăn.

Bánh nướng được nhào từ bột mì, bánh thơm, mềm và ngọt, mùi vị thịt bên trong rất ngon. Cắn vào một miếng là miếng thịt to và bánh thơm mềm, Thẩm Hoán ăn ba bốn miếng là giải quyết xong một cái bánh nướng, uống một ngụm nước. Đang muốn tiếp tục ăn, bên cạnh đột ngột có giọng nói vang lên: “Ái chà, tiểu huynh đệ, cái bánh của ngươi nhìn rất ngon nha. Hai chúng ta trao đổi đồ ăn với nhau nha.”

Thẩm Hoán quay đầu lại, phát hiện cách đó không xa có một hán tử khuôn mặt ngăm đen, cao lớn vạm vỡ, dáng vẻ ước chừng ba mươi tuổi đang ngồi xổm, nhìn chăm chăm vào cái bánh nướng nhân thịt trên tay đệ ấy. Trên tay gã hán tử này đang cầm nửa con gà quay, ngẩng đầu nhìn Thẩm Hoán đang nhìn về phía gã, nhếch miệng cười để lộ hàm răng trắng, đứng dậy bước hai bước tới bên cạnh Thẩm Hoán ngồi xổm xuống, xách gà quay trong tay đưa tới trước mặt Thẩm Hoán: “Tiểu huynh đệ, hai chúng ta trao đổi đồ ăn nha.”

Nói xong cũng không đợi Thẩm Hoán có đồng ý hay không, nhanh chóng nhét gà quay trên tay vào tay của Thẩm Hoán, lại giật hai cái bánh còn lại trên tay Thẩm Hoán về. Sau khi gã lấy hai cái bánh về cũng không ăn, cẩn thận gói lại bằng giấy dầu.

Thẩm Hoán nhìn chăm chăm vào gà quay trong tay, lại ngẩng đầu nhìn hán tử này hai cái, ôi ôi hai tiếng: “Đại thúc, thúc đây là làm gì vậy?”

Đại hán cười hi hi với đệ ấy hai tiếng: “Ta thích nhất là ăn bánh nướng nhân thịt, từ xa đã ngửi thấy mùi bánh nướng của ngươi. Tiểu huynh đệ đừng chê cười nha.”

Chỉ là hai cái bánh nướng thôi, Thẩm Hoán cũng chẳng có gì mà bối rối, nhìn gã gói bánh nướng lại không ăn, không khỏi hỏi: “Đại thúc, sao thúc không ăn?”

Đại hán à hai tiếng, khoe mắt dường như liếc về phía sau: “Ta hả, ta đợi lát về rồi ăn.”

“Đại thúc, thúc hẳn là không phải thí sinh phải không? Sao thúc có thể vào đây được?” Thẩm Hoán thấy dáng vẻ đại hán không giống thí sinh, mà giống người học võ hơn.

Đại hán cũng không che giấu, cười nói: “Ta làm việc ở đây, được rồi, tiểu huynh đệ ta không làm phiền ngươi nữa, hy vọng sau này chúng ta sẽ có duyên gặp lại.” Dứt lời liền nắm chặt giấy dầu chạy về phía rừng cây bên trái.

Thẩm Hoán chớp mắt hai cái thì đại hán kia đã biến mất không chút dấu vết. Đệ ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là thị vệ làm việc ở đây, nhìn gà quay trong tay, đưa lên miệng bắt đầu ăn.

Lại nói đại hán sau khi giật hai cái bánh nướng từ chỗ Thẩm Hoán đã chạy vào rừng cây, phía sau rừng cây là một bãi đất trống, hai nam nhân đang đứng trên bãi đất trống. Đại hán cầm bánh nướng chạy đến trước mặt nam nhân thân hình cao lớn khôi ngô, cười hi hi hai tiếng, đưa hai cái bánh nướng gói giấy dầu trong tay cho nam nhân này: “Điện hạ, thuộc hạ nghe theo phân phó của người đem bánh nướng này qua đây, cũng quá mất mặt rồi, giành đồ ăn với một đứa trẻ...” Nhìn về mặt không ngại của nam nhân cao lớn, đại hán vội vàng sửa miệng: “Điện hạ, lần này người nên dẫn thuộc hạ tới Lương Châu rồi chứ. Ở An Dương lâu, làm mấy chuyện nhỏ nhặt rảnh rỗi như vậy, chẳng phải chỉ là một cuộc thi thôi sao? Còn làm cái trò gì, nhất định phải điều một đồng thị vệ tới canh chừng! Đúng rồi, điện hạ, người sai thuộc hạ đi giành bánh nướng gì với một đứa trẻ?”

Gần đây điện hạ càng ngày càng kỳ lạ, Tần Luân cảm thấy vừa rời khỏi điện hạ mấy năm, càng ngày càng không hiểu lòng điện hạ rồi.

Vệ Lang Yên không trả lời câu hỏi của Tần Luân, chỉ nhìn gã một cái, vẻ mặt lạnh nhạt. Trần Hoảng Văn ở phía sau ho khan một tiếng, nháy nháy mắt với Tần Luân. Gã không hiểu nhìn Trần Hoảng Văn một cái: “Trần Hoảng Văn, ngươi nháy mắt làm gì? Mắt có bệnh sao?” Nói xong, lại nhìn Vệ Lang Yên, vẻ mặt đau khổ nói: “Điện hạ, người nói nói xem, có đồng ý cho thuộc hạ lần này theo người về Lương Châu hay không?”

Cuối cùng Vệ Lang Yên cũng mở miệng: “Tần Luân, bôn vương nhớ trước đây hình như ngươi nhặt được một đứa bé gái? Đứa bé đó giờ đã mười mấy tuổi rồi phải không? Võ công học như thế nào? Bôn vương muốn giao cho nó một nhiệm vụ.”

Da mặt Tần Luân có chút đỏ, à một tiếng: “Điện hạ nói là Tần Niệm Hương phải không. Nha đầu đó mười lăm rồi, võ công rất cao. Điện hạ muốn giao nhiệm vụ gì cho nó?”

Vệ Lang Yên không nói, ra hiệu cho Trần Hoàng Văn ở phía sau. Trần Hoàng Văn lập tức tiến lên trước một bước, từ trong người lấy ra một bức chân dung, lại thì thầm bắt đầu nói với Tần Luân, càng nói, sắc mặt Tần Luân càng cổ quái, mồ hôi toát ra ở sau đầu, nghi hoặc nói: “Điện hạ thật là hao tổn tâm huyết. Trực tiếp giành lấy... không phải, trực tiếp tới cửa cầu hôn không phải được rồi sao, ai còn dám cự tuyệt điện hạ chứ.”

Vệ Lang Yên không quan tâm tới gã, lấy một cái bánh nướng nhân thịt ra bắt đầu ăn, mùi vị rất ngon, nhưng hắn lại không nhìn được nhú mảy.

~~~~~diiiiieeen dannnnleeequydddon~~~~~diiiiieeen ddaaanlequuyydoonnn~~~~~

Sau hai ngày Thảm Hoán đã thi xong trở về. Tư Cúc và Lục Nhi vội vàng ra đón: “Thiếu gia, người thi như thế nào?”

Thảm Hoán cũng có chút không chắc. Phần thi viết đề ấy cảm thấy không sao. Nhưng ngày thứ hai phần thi vấn đáp có chút kỳ quái, lại là Yên Vương điện hạ, hỏi đề ấy một loạt câu hỏi không quan trọng, sau đó thì cho đề ấy ra ngoài.

Nghe những lời Thảm Hoán nói như vậy, trong lòng Thảm Mẫu Đơn cả kinh. Trong đầu có chút mơ màng, điện hạ thật sự sẽ không làm ra loại chuyện đó chứ. Coi như nàng chưa từng tham dự qua cuộc thi nho sinh nhưng cũng biết phần thi vấn đáp phía sau chắc chắn không thể hỏi một loạt câu hỏi không quan trọng như vậy được.

Ngay cả Thảm Hoán cũng nhận ra điều không bình thường, lo lắng hỏi Thảm Mẫu Đơn: “Tỷ, tỷ và điện hạ không có chuyện gì chứ?”

Thảm Mẫu Đơn làm sao dám nói mình và điện hạ có gì chứ, vội chuyển đề tài.

Ban đêm lúc đi ngủ, Thảm Mẫu Đơn thật sự lăn qua lăn lại không ngủ được, trong lòng đau khổ vô cùng, lo sợ A Hoán chỉ vì mình mà không thể trở thành nho sinh được. Cả đêm này nàng cơ hồ ngủ không được. Sáng thức dậy mắt hơi khô, dưới mắt có quầng thâm mắt màu xanh. Cứ bị hành hạ như vậy suốt mười ngày, cả người Thảm Mẫu Đơn cũng gầy đi một vòng.

Hôm nay là ngày công bố kết quả, cả người Thảm Mẫu Đơn đều đứng ngồi không yên.

Sáng sớm thức dậy, mọi người ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, đi thẳng tới nơi dán bảng thành tích. Bên ngoài bảng thành tích đã đông nghẹt người từ sớm. Lục Nhi xung phong nhận việc đi xem bảng thành tích. Ở bên ngoài Tư Cúc kêu: “Lục Nhi, bên này, từ bên này chen vào, ít người hơn đó.”

Bảo Thu nhìn Thảm Mẫu Đơn mặt ửng đỏ người gầy đi nhiều, an ủi nàng nói: “Mẫu Đơn tỷ, tỷ đừng lo lắng cho A Hoán nữa. A Hoán thông minh như vậy, nhất định sẽ đậu mà.”

Thảm Mẫu Đơn cười khổ, nếu là trước đây nàng nhất định sẽ không lo lắng. Nhưng nàng đã đắc tội Yên Vương rồi. Lúc đang thấp thỏm không yên, Lục Nhi ở bên kia bỗng nhiên hét to một tiếng, lớn tiếng kêu: “Đậu rồi, đậu rồi, nô tỳ đã thấy tên thiếu gia rồi!”

Thảm Mẫu Đơn nghe vậy, trong lòng rất vui, cả người cũng thả lỏng. Lo lắng như vậy trong suốt mười ngày qua, hôm nay chợt buông lỏng, cả người hơi nhũn ra, vội vịn lấy Bảo Thu ở bên cạnh. Bảo Thu cũng vội đỡ nàng, cười nói: “Mẫu Đơn tỷ, muội đã nói rồi mà. A Hoán nhất định đậu mà. Như vậy tỷ có thể yên tâm được rồi nha.”

Thảm Mẫu Đơn cười nói: “Coi như yên tâm rồi.” Lại nghe thấy Lục Nhi ở bên kia hưng phấn la lớn: “Thiếu gia, thiếu gia, người đứng đầu bảng rồi.”

Đứng đầu bảng? Thảm Mẫu Đơn ngây ra, sao có thể như vậy được? Kiếp trước mặc dù A Hoán thi đậu rồi, nhưng chẳng qua chỉ là đậu ở giữa hoặc cuối bảng mà thôi, sao có thể đứng đầu bảng được? Mấy hạng nho sinh đứng đầu bảng sau này giữ hiếu liêm sẽ rất có lợi, thậm chí có người còn được thăng chức hoặc hoàng thượng vừa ý giữ lại bên người. Nhưng mấy hạng đầu này không chỉ có thành tích thi viết xuất sắc mà còn phải được lòng mấy vị quan chủ khảo mới phải. A Hoán nói quan chủ khảo của đề ấy là Yên Vương, chẳng lẽ là vì có liên quan tới hắn? Hắn không vì mình mà giận cá chém thớt với người nhà của mình, mà còn cho A Hoán thành tích tốt.

Trong lòng Thảm Mẫu Đơn có chút chua xót, nhưng nhiều hơn là sự ngờ ngàng và luống cuống. Yên Vương lại có ý gì đây? Đáng lẽ hai người không còn quan hệ gì mới phải, vì sao hắn lại muốn giúp A Hoán?

Thảm Hoán cũng không ngờ mình lại là hạng nhất, ngẩn ra. Đoán rằng đây có thể liên quan tới Yên Vương, đề ấy cũng đoán ra được đại khái Yên Vương và tỷ tỳ có quan hệ gì rồi, chỉ là tỷ tỳ không thừa nhận thì đề ấy không tiện nói gì. Lại nhận ra vì liên quan tới điện hạ mà được hạng nhất, cảm giác này giống như bán tỷ cầu vinh vậy, thật là cảm giác không nói nên lời.

Đám người bên kia có một nhóm công tử mặc cẩm bào đang thảo luận âm ỉ: “Thảm Hoán? Người này là ai, sao có thể đứng đầu bảng? Hình như chưa từng nghe qua nhân vật số một nào như vậy ở An Dương?” Trong mắt đám công tử thế gia ở thượng kinh này, mọi người hầu như đều biết mấy hạng đầu trong cuộc thi nho sinh mỗi năm đều do mấy thiếu gia nhà quyền quý có gia thế tốt nhân phẩm tốt giữ lấy. Đây chủ yếu là vì để cho bọn họ có cơ hội rèn luyện ở bên cạnh thân vương hoặc hoàng thượng, đây gần như là quy tắc bất thành văn rồi. Từ trước tới nay vẫn chưa nghe qua giống như lần này, hạng nhất lại là tên của nhân vật bình thường chưa từng nghe nói đến.

“Du Hạo Thu, vậy mà huynh lại là hạng hai, bị tên vô danh tiểu tốt này đè đầu.”

Người kêu Du Hạo Thu là một nữ thiếu niên ngũ quan như ngọc cử chỉ nhẹ nhàng, môi hồng răng trắng, mắt sáng như sao. Thiếu niên này cũng hơi ngoài

ý muốn, mày nhủ lại, có chút không hiểu kết quả ngày hôm nay sao lại không giống như lời nhị tỷ nói, chẳng phải nhị tỷ nói hôm nay người đứng đầu bảng chắc chắn sẽ là mình sao? Còn nói nhất định phải nhân cơ hội này đi theo bên cạnh Yến Vương.

Du Hạo Thư không quan tâm tới đám công tử bên cạnh, đi tới một quán trà ở bên cạnh, bên cửa sổ lầu hai có một vị cô nương mặc quần áo màu hồng cánh sen đang ngồi. Vị cô nương kia không thấy rõ mặt, chỉ thấy được dáng người thướt tha từ phía sau, mái tóc dài mềm mại được vén gọn gàng ở sau tai, để lộ cái gáy mảnh khảnh trắng mịn. Đường như vị cô nương này đang hết sức chăm chú nhìn cái gì đó ở bên dưới qua song cửa sổ, ngay cả Du Hạo Thư đã đi đến sau lưng mà cô nương ta cũng không hề biết.

Du Hạo Thư theo ánh mắt của cô nương ta nhìn ra ngoài cửa sổ, không bắt ngờ khi thấy Yến Vương điện hạ. Điện hạ đang đứng trong ngõ hẻm đối diện quán trà, tầm mắt dường như nhìn về phía đám người, cũng không biết đang nhìn gì nữa. Hắn ta qua chỗ đối diện cô nương kia ngồi xuống, kêu một tiếng nhị tỷ. Lúc này cô nương kia mới quay đầu lại, gương mặt xinh đẹp như đóa phù dung, mắt phượng mày ngài, một vẻ đẹp chìm sa cá lặn. Cô nương ta nở nụ cười duyên dáng với thiếu niên ở đối diện, dịu dàng hỏi: “Hạo Thư, có phải đã đứng đầu bảng rồi không? Không phải đã kêu đệ đi tới chỗ Yến Vương rồi sao? Lát nữa có lẽ chàng sẽ tới tìm đệ đó.”

“Nhị tỷ, từ đâu tỷ nghe nói là đệ sẽ đứng đầu bảng?” Vốn Du Hạo Thư cũng tưởng là thật. Dù sao trước đây, nhị tỷ nói ra mấy việc gần như đều trở thành sự thật, những tưởng lần này nhị tỷ nói hắn ta sẽ đứng đầu bảng còn được Yến Vương xem trọng dẫn theo bên cạnh, hắn ta cũng tin là thật, không ngờ chỉ là mùng hột mà thôi.

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Editor: Vanny

Vị cô nương diện mạo chìm sa cá lặn kia là nhị cô nương đích xuất của Du gia ở An Dương, Du Dung Châu. Hiển nhiên cô nương ta cũng không đoán được sao lại thế này, hơi nhíu mày: “Hạo Thư, đệ đang nói gì vậy? Đệ không phải hạng nhất? Sao có thể chứ?” Không thể nào, rõ ràng... rõ ràng những chuyện xảy ra sau này đại khái cô nương ta đều biết. Những chuyện xảy ra trước đây cũng gần giống với những điều cô nương ta đã biết. Trong ký ức, Hạo Thư rõ ràng đứng đầu bảng, hơn nữa còn được Yến Vương nhìn trúng cho làm cận thân thị vệ dẫn theo bên người. Sau đó không lâu đột nhiên nhận được thánh chỉ tử hôn, cô nương ta trở thành phi tử của Yến Vương, sau đó Yến Vương kế vị, cô nương ta trở thành hoàng hậu... .

Nay lại là chuyện gì đây?

Du Hạo Thư thở dài: “Nhị tỷ, là thật đó. Đệ không đứng đầu bảng. Đầu bảng là một người tên Thẩm Hoán.”

Du Dung Châu ngẩn ra, đầu óc hơi rối, nhắc váy đứng dậy đi xuống từ lầu hai. Du Hạo Thư cũng theo sau cô nương ta.

Nơi dán bảng thành tích đã ít người hơn, Du Dung Châu vừa nhìn đã thấy tên của người đứng đầu bảng, Thẩm Hoán, thật sự không phải là Hạo Thư, sao lại như vậy? Sao lại không giống với trước đây? Không thể nào, Thẩm Hoán này là ai? Hắn sao có thể đứng đầu bảng? Lúc này Du Dung Châu mới ý thức được dường như quỹ đạo của sự việc đã thay đổi so với những chuyện xảy ra lúc trước. Như vậy cô nương ta còn có thể trở thành phi tử của điện hạ nữa hay không, còn trở thành hoàng hậu nữa? Rốt cuộc tất cả những chuyện này là như thế nào? Không được, cô nương ta nhất định phải đi xem xem người tên Thẩm Hoán kia là người như thế nào.

Sắc mặt Du Dung Châu hơi tái mét, trong lòng có chút hoảng loạn. Cô nương ta nín lấy ống tay áo của Du Hạo Thư: “Hạo Thư, đệ mau kêu người đi thăm dò xem, xem Thẩm Hoán có ở đây không.”

Du Hạo Thư cũng nhận ra thần sắc của nhị tỷ không bình thường, chần chừ một chút, vẫn là cho người đi thăm dò xung quanh.

Du Dung Châu vẫn đứng nguyên tại chỗ. Ánh mặt trời ban mai cũng không quá chói mắt, cô nương ta khẽ ngẩng đầu, tự nhủ với chính mình là đừng hoảng loạn, có lẽ chỉ là một tình huống ngoài ý muốn thôi, chỉ cần những chuyện sau đó không thay đổi là tốt rồi. Cô nương ta thở dài, bỗng nhiên khước mặt nhìn thoáng qua một bóng người mặc áo bào màu đen đi về hướng bên này. Cúi đầu nhìn qua, đó là nam nhân anh tuấn đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của cô nương ta đang đi tới từ phía đối diện. Về mặt của hắn cũng không giống vẻ trong trẻo mà lạnh lùng, không có biểu cảm gì như trước kia. Lúc này hắn đang cau chặt mày, nhìn kỹ trong mắt còn có một vài phần nhu tình.

Trái tim cô nương ta bỗng đập thình thịch, hai gò má nóng lên, trong lòng lại càng kích động hơn. Chẳng lẽ hắn cũng sống lại một lần sao, lẽ nào hắn đã nhận ra mình. Thật ra có phải kiếp trước hắn cũng thích mình hay không, bằng không sao lại có ánh mắt kiểu này. Kiếp trước cô nương ta đã làm chuyện sai trái, cô nương ta vì muốn độc chiếm hắn mà đã hạ độc mấy nữ nhân trong hậu cung và những đứa con của họ. Nhưng cô nương ta cũng chỉ là quá yêu hắn, chỉ muốn một mình có được hắn mà thôi. Có phải hắn phát hiện sau khi ban chết cho mình kỳ thực đã yêu mình rồi không? Cho nên hắn mới sống lại lần nữa, chỉ vì để bọn họ có cuộc gặp gỡ tốt đẹp hơn?

Du Dung Châu đề xuống sự kích động ở trong lòng, nở nụ cười then thưng, ánh mắt đắm đuối nhìn nam tử cao lớn đang đi về phía cô nương ta. Lúc cô

nuong ta đang định đưa tay về phía hắn, nhưng hắn lại đi thẳng qua bên cạnh cô nương ta, lướt qua cô nương ta, ánh mắt không dừng lại nửa phần trên người cô nương ta. Nụ cười của cô nương ta cứng đờ, bàn tay khẽ nâng cũng dần dần nắm chặt thành quyền. Cô nương ta cũng nhắc quay người, nhìn hắn đi về phía một nữ nhân khác. Nữ nhân đó có tóc mái dày, nhìn có vẻ không được tự nhiên, trừ đôi mắt trong suốt như nước hồ thu và làn da trắng nõn ra thì diện mạo của nữ tử kia cũng chỉ bình thường thôi. Lúc nữ tử kia nhìn thấy hắn lại lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, thậm chí còn bất giác lui về sau hai bước muốn trốn tránh hắn.

Cả người Du Dung Châu cứng ngắc đứng tại chỗ. Cô nương ta nhìn nam nhân mà cô nương ta yêu nhất yêu chiều một nữ nhân có diện mạo bình thường kia, giống như bị sét đánh ngang tai.

“Sao có thể? Sao có thể!” Du Dung Châu dùng sức nắm chặt quyền, cảm phần mà nhìn chằm chằm về phía xa, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mà cũng không biết. Nam nhân kiêu ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế sao có thể thích nữ tử như vậy chứ? Rõ ràng hắn không yêu ai cả, coi như là nắm đó hắn và cô nương ta đã thành thân. Hắn cũng cách rất lâu mới chịu chạm vào cô nương ta. Vốn tưởng rằng do hắn ít nói, ngưng ngung. Sau này mới biết hắn vốn không quan tâm, hắn không yêu cô nương ta. Không chỉ không yêu cô nương ta, sau này hắn trở thành hoàng đế, vì để bỏ sung hậu cung cũng chỉ nạp vào bốn nữ tử. Mới bắt đầu liền phong các nàng ấy vị trí tử phi, ngay cả thị tẩm cũng là lần lượt. Mỗi tháng cũng chỉ chạm vào một nữ nhân, còn là một lần vào ngày mùng một, thời gian còn lại hắn cũng không bao giờ triệu các nàng thị tẩm. Nói cách khác mấy nữ nhân các nàng mỗi lần chỉ có thể cách nhau năm tháng mới có thể gặp mặt hắn một lần. Từ xưa đến nay, nào có hoàng đế đối xử với phi tử hậu cung của mình như vậy. Kiếp trước nam nhân này rõ ràng máu lạnh như vậy, nay sao có thể nhìn một nữ tử như thế?

Lúc đó cô nương ta đã nghĩ cho dù hắn không yêu cô nương ta thì cũng không sao, nhưng cũng không thể chịu được việc hắn chạm vào nữ nhân khác. Cho nên mới hạ độc, muốn mưu hại bốn vị phi tử và các con do họ sinh ra, cuối cùng cô nương ta bị phát hiện và rơi vào kết cục bị ban chết. Vừa mở mắt, cô nương ta lại quay về lúc cô nương ta và hắn chưa thành thân. Cô nương ta tưởng rằng ông trời thương xót cho mình, cho cô nương ta sống lại một lần vì để cô nương ta và hắn có cuộc gặp gỡ tốt đẹp từ từ bồi dưỡng tình cảm nhưng không ngờ sẽ như vậy. Nếu đã như vậy, thì tại sao lại để cô nương ta sống lại, trơ mắt nhìn hắn yêu người khác, cưới nữ nhân khác, còn không bằng chết đi cho rồi.

“Nhị tỷ, tỷ đang làm bầm cái gì vậy?” Du Hạo Thư vừa quay về trước mặt Du Dung Châu liền phát hiện sắc mặt cô nương ta không tốt, đang gắt gao nhìn Yên Vương, miệng lầm bầm cái gì đó không ngừng. Tới khi cô nương ta hoàn hồn, Du Hạo Thư mới chỉ vào một thiếu niên bên cạnh Yên Vương nói: “Nhị tỷ, thiếu niên kia chính là Thẩm Hoán.”

Sắc mặt Du Dung Châu vẫn còn chút khó coi. Cô nương ta chỉ chỉ nữ tử bên cạnh thiếu niên kia, hỏi: “Nàng ta là ai? Với cái tên Thẩm Hoán kia có quan hệ gì không?”

Du Hạo Thư chỉ thăm dò được Thẩm Hoán thôi, cũng không biết nữ tử bên cạnh Thẩm Hoán là ai, cân nhắc nói: “Phòng chừng là người nhà của thiếu niên kia, có thể là tỷ tỷ của hắn.”

Du Dung Châu không nói thêm gì nữa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử kia. Cho dù hiện tại cô nương ta đang rất căm thù nữ tử kia nhưng trong lòng lại hơi do dự. Kiếp trước hắn biết mình hạ độc hại bốn vị phi tử và các hoàng tử do họ sinh, ánh mắt hắn nhìn cô nương ta, cô nương ta cả đời cũng không quên được, chán ghét vô cùng. Kiếp này cô nương ta không bao giờ muốn hắn phải nhìn mình bằng ánh mắt đó. Cô nương ta cũng muốn trở nên tốt đẹp hơn, cho hắn thấy được mặt tốt đẹp nhất của mình, bây giờ nên làm sao đây? Dùng mặt tốt đẹp của mình giành lại hắn hay là loại bỏ vật cản trước mắt này?

~~~~~diiiiieendaanneeqquyydonnn~dieennndannleeequuydoon~~~~

Thẩm Mầu Đơn thật không ngờ rằng điện hạ dám xuất hiện ở một nơi ồn ào như vậy. Nàng hơi thấp thỏm, cả người đều muốn quay lưng bỏ chạy nhưng bị nàng mạnh mẽ áp chế, chỉ lặng lẽ lui về sau hai bước, hành lễ với Vệ Lang Yên cũng không dám nói thêm nhiều lời nữa.

Vệ Lang Yên cũng không nói chuyện, nhìn nàng chằm chằm hồi lâu mới hỏi: “Có phải định khởi hành về Lâm Hoài rồi không?” Giọng nói không nghe ra vui buồn, biểu cảm trên mặt ngay cả nửa phần cũng không có. Trong lòng Thẩm Hoán và Bảo Thu bên cạnh cũng bị hắn dọa sợ rồi.

Thẩm Mầu Đơn cũng không hiểu điện hạ nghĩ như thế nào nữa, chỉ đáp: “Dự tính ngày mốt sẽ khởi hành đi về.”

Vệ Lang Yên là thân vương. Tuy rằng ngày thường đều ở bên Lương Châu, nhưng mỗi cuối năm cũng phải hồi kinh một lần, những thế gia ở kinh thành quen biết hắn cũng rất nhiều. Không ít các công tử và cô nương thế gia cũng bắt đầu thảo luận ở chung quanh: “Đó có phải là Yên Vương điện hạ không? Điện hạ sao lại tới đây rồi?”

“Không biết nữa, nhìn có vẻ quen biết vị cô nương ở đối diện kia, đó là cô nương của nhà nào vậy? Nhìn lạ mặt quá.”

Thẩm Mầu Đơn nghe tiếng thảo luận ở xung quanh, trong lòng càng thêm bối rối, đang muốn cáo từ, lại thấy điện hạ ở phía đối diện đột nhiên lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội trắng nhuận. Hắn đưa ngọc bội cho nàng: “Mấy ngày trước Từ An nhận được sự chăm sóc của nàng, đây coi như là tạ lễ bốn vương ban tặng cho nàng.” Giọng hắn ngừng lại một chút: “Vật này nàng đừng tùy tiện đem đi cảm đó.”

Nhìn ngọc bội trong tay hắn, Thẩm Mầu Đơn thật sự ngây ra. Ngọc bội trắng nhuận phản chiếu ánh sáng óng ánh trong suốt, mặt chính có khắc chữ Yên. Bên dưới ngọc bội được trang trí bởi tua rua làm bằng tơ vàng. Trắng bóng và vàng nhạt phối với nhau rất bắt mắt. Ngọc bội này nàng đã thấy qua. Trước đây, lúc mới tới An Dương, bởi vì cửa thành phải đóng, các nàng thiếu chút nữa là bị ngăn ở ngoài thành. Sau đó vẫn là thuộc hạ của Cảnh Vương cầm một miếng ngọc bội không khác mấy so với miếng này có khắc chữ Cảnh xuất hiện, binh sĩ đó mới cho bọn họ vào thành. Nàng nhớ rõ lúc binh sĩ kia nhìn thấy miếng ngọc bội cung kính biết bao.

Về cơ bản, miếng ngọc bội này là vật tượng trưng cho thân phận thân vương. Bây giờ hắn lại nhẹ nhàng băng quơ nói vì cảm tạ mà ban tặng ngọc bội này cho nàng? Kỳ thật từ lúc bắt đầu điện hạ cũng không có ý định tha cho nàng rồi đi có phải không? Có phải sau khi nàng về Lâm Hoài, bọn họ vẫn tiếp

tục qua lại không?

Đồ vật quý giá như vậy sao nàng dám nhận chứ, cuống quýt từ chối: “Điện hạ, vật này quá quý giá, dân nữ không thể nhận được.”

Vệ Lang Yên lạnh nhạt nói: “Chẳng qua chỉ là vật chết, nàng cầm lấy đi.”

Những người tinh mắt ở cách đó không xa cũng thấy được màn này, hết sức kinh ngạc: “Điện hạ đang làm gì vậy? Sao lại đưa đồ cho cô nương kia? Có chuyện gì vậy? Rốt cuộc cô nương kia là ai?”

Thẩm Mầu Đơn giương mắt nhìn điện hạ. Hắn chỉ nhìn nàng như vậy, tay hơi giơ lên, ngọc bội trong tay hắn giơ tới trước mặt nàng, ý là nếu nàng không cầm lấy thì hắn sẽ không thu tay về. Cảm nhận được đủ loại ánh mắt xung quanh, rốt cục nàng cũng không chịu nổi, giơ tay nhanh chóng lấy ngọc bội về, lớn tiếng nói: “Dân nữ đa tạ điện hạ ban thưởng.”

Vệ Lang Yên thấy nàng cầm ngọc bội, cũng không nói gì nữa, xoay người rời đi. Thẩm Mầu Đơn ngơ ngác giơ tay nhìn miếng ngọc bội trong tay, cũng không biết nên như thế nào nữa, trong đầu rối bời. Toàn bộ cuộc sống bây giờ đã bị xáo trộn hết rồi, nàng cũng không biết rốt cuộc sau này sẽ biến thành như thế nào nữa.

Do Thẩm Mầu Đơn chỉ chú ý miếng ngọc bội nên không phát hiện ra ánh mắt pha lẫn sự sùng sốt, đổ kỵ và hâm mộ cách đó không xa.

Những người nhiều chuyện thấy Yên Vương đã đi liền tính đi lên thăm dò tin tức. Thẩm Mầu Đơn cũng không dám ở lại lâu, vội kéo Thẩm Hoán và Bảo Thu rồi kêu Tư Cúc và Lục Nhi rời khỏi.

Ngồi trên xe ngựa, trong khoang xe chật hẹp có chút trầm mặc, khuôn mặt Thẩm Hoán trở ra không biết đang nghĩ gì. Bảo Thu lo lắng nhìn Thẩm Mầu Đơn, một hồi lại nhìn biểu cảm của Thẩm Hoán, cũng không dám lên tiếng, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy cô nương ấy khẽ thở dài.

Hai tay Thẩm Mầu Đơn cầm lấy miếng ngọc bội óng ánh trong suốt, chỉ cảm thấy trong tay nặng tựa ngàn cân. Nàng liếc nhìn Thẩm Hoán, hiện giờ chỉ sợ ngay cả Thẩm Hoán cũng nhận ra điều không bình thường rồi? Rốt cuộc nàng nên làm sao đây? Đang suy nghĩ, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Mấy người trên xe nghe thấy Phùng thúc “ôi” một tiếng. Cơ thể cũng vì xe ngựa dừng đột ngột mà ngã nhào về phía trước.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Editor:Vanny

Mấy người trong xe ngựa ngã nhào thành một đoàn. Thẩm Mầu Đơn ngã vào bên cạnh Thẩm Hoán. Thẩm Hoán vội đỡ nàng dậy: “Tỷ, tỷ không sao chứ?” Lại quát bên ngoài: “Phùng thúc, có phải bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Giọng nói kinh hoàng của Phùng thúc từ bên ngoài truyền vào: “A Hoán thiếu gia, lúc này không biết từ đâu nhảy ra một người, kinh động con ngựa, hình như bị thương rồi, bây giờ đang nằm dưới đất, vậy nên làm sao đây?”

Mấy người nghe vậy, vén rèm xe đi xuống xe ngựa, phát hiện phía trước xe ngựa có một cô nương mặc áo thô vải gai đang nằm bất động. Cô nương đó nằm sấp dưới đất nên không nhìn rõ diện mạo. Người xung quang bắt đầu sắp lại xem nào nhiệt bản tán âm ỉ. Thẩm Mầu Đơn nhảy xuống xe ngựa đi lên trước kiểm tra một phen, phát hiện diện mạo cô nương đó mi thanh mục tú, trên trán sưng đỏ, hiển nhiên là lúc này đụng trúng trán rồi. Nàng nhẹ nhàng kêu hai tiếng, cô nương đó vẫn không có phản ứng gì.

Thẩm Mầu Đơn có chút bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ, kêu người giúp đỡ mang cô nương đó lên xe ngựa. Xe ngựa phía trước không đủ chỗ, Thẩm Hoán lên ngồi ở chiếc xe ngựa phía sau. Nàng và Bảo Thu ở phía trước chăm sóc cho cô nương đó. Cô nương đó ở trên xe ngựa cũng không tỉnh dậy, cho đến khi về tới nhà đặt xuống giường mới tỉnh lại. Thẩm Mầu Đơn thấy cô nương đó tỉnh, vội hỏi: “Cô nương, cô nương không sao chứ? Cơ thể có chỗ nào không thoải mái không? Cô nương yên tâm, ta đã kêu người đi mời đại phu rồi, lát nữa là tới rồi.” Nhìn dáng vẻ cô nương đó vẫn còn chút mê man, nàng lại hỏi một câu: “Chuyện lúc này cô nương còn nhớ không?”

Ánh mắt cô nương đó dừng lại trên gương mặt Thẩm Mầu Đơn, mắt ngay cả chớp cũng không chớp, qua một hồi lâu mới ừ một tiếng, thu hồi ánh mắt: “Vẫn nhớ, là do tự ta quá lỗ mãng, không cẩn thận bị phu xe của nhà cô nương đụng phải.” Nói xong, cơ thể cử động, phát hiện cánh tay trái buông thõng xuống, cô nương đó lại nhìn Thẩm Mầu Đơn: “Tay trái hình như bị gãy rồi.”

Thẩm Mầu Đơn tròn mắt nhìn cô nương đó: “Cô nương... cô nương không thấy đau sao?”

Cô nương đó a một tiếng, dùng sức ôm lấy cánh tay, cau mày nói: “Đau quá.”

“...” Thẩm Mầu Đôn ho một tiếng: “Cô nương, cô nương tên gì? Lần sau cô nương phải cẩn thận chút, đừng có lơ đãng như vậy nữa.” Sao nàng luôn cảm thấy cô nương này hơi kỳ lạ, lời nói cũng kỳ kỳ quái quái, tóm lại là một cô nương kỳ lạ.

Cô nương đó đang sờ cánh tay gãy đang buông thõng, nhìn dáng vẻ giống như muốn tự mình nói lại, nghe Thẩm Mầu Đôn hỏi vậy, đầu cũng không ngẩng nói: “Ta tên Tần Niệm Xuân.”

Cũng may đại phu đã tới rất nhanh, kiểm tra giúp Tần Niệm Xuân, chỉ có tay trái bị gãy, trên trán bị trầy da, những chỗ khác không có gì đáng ngại. Đại phu giúp cô nương đó nối lại cánh tay, cố định bằng nẹp gỗ, lại dặn dò mấy ngày này đừng cử động lung tung, sau bảy ngày tháo nẹp gỗ ra thì không còn vấn đề gì nữa.

Tới khi tiễn đại phu đi cũng đã sắp tới buổi trưa rồi, buổi sáng bởi vì vội đi coi bảng thành tích, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, Tư Cúc và Thúy Chi đã chuẩn bị xong đồ ăn rồi. Nhìn Tần Niệm Xuân đang xếp bằng ở trên giường, Thẩm Mầu Đôn cười nói: “Tần cô nương, cùng ăn cơm đi, ăn cơm xong ta sẽ kêu Phùng thúc đưa cô nương về.”

Tần Niệm Xuân gật gật đầu xuống giường, cùng Thẩm Mầu Đôn đi qua phòng cách vách ăn cơm. Ăn cơm xong, Thẩm Mầu Đôn đề nghị kêu Phùng thúc đưa Niệm Xuân về. Tần Niệm Xuân im lặng không nói, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Thẩm Mầu Đôn. Nàng tròn mắt há mồm kinh hãi, lật đặt kéo cô nương đó dậy: “Tần cô nương, cô nương làm gì vậy, mau đứng lên đi.”

Nhưng Tần Niệm Xuân lại quyết quỳ chứ không chịu đứng dậy, chỉ nói: “Xin cô nương hãy thu nhận ta đi. Ta vốn là người không có nhà để về, là một cô nhi, cô đơn cực khổ phiêu bạt hơn mười năm, hy vọng cô nương thu nhận ta. Cô nương yên tâm, chuyện gì ta cũng làm được cả.”

Thẩm Mầu Đôn bắt đắc dĩ: “Tần cô nương, cô nương đứng dậy trước đi, đứng dậy rồi nói.” Đờ cô nương đó đứng lên, Tần Niệm Xuân cũng không cự tuyệt nữa, đứng dậy, lại từ trên người lấy ra một tờ công văn đưa cho Thẩm Mầu Đôn: “Cô nương yên tâm. Tuy ta là cô nhi nhưng cũng là người trong sạch. Hơn nữa ta rất khỏe, cái gì cũng làm được cả. Cô nương thu nhận ta nhất định không sai đâu.”

Thẩm Mầu Đôn mở tờ công văn ra nhìn thoáng qua, quả thật là tờ công văn thật, cũng đích thật là một người trong sạch. Trên giấy chỉ ghi có tên một mình cô nương đó đủ thấy là cô nhi thật rồi. Nàng hơi dao động, trong nhà chỉ có Tư Cúc và Lục Nhi, ngày thường cũng bận rộn vô cùng. Tiệm lương thực và tiệm quần áo cũng cần người, chỉ bằng để Tần cô nương này theo về Lâm Hoài luôn vậy. Chủ yếu là mặc dù cô nương này có hơi cứng nhắc nhưng ánh mắt lại rất trong sáng, sẽ không phải là người xấu, nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu cô nương không ngại thì theo ta về Lâm Hoài. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cô nương cứ giúp một tay là được. Mỗi tháng cho cô nương năm văn tiền, cô nương thấy như thế nào? Ăn ở đều ở Thẩm gia chúng ta?”

Tần Niệm Xuân coi như có thể nở nụ cười tươi tắn: “Vây đa tạ cô nương.”

Coi như là nhiều thêm một người, mấy chiếc xe ngựa còn thêm hành lý nữa nên phải tới hai ngày mới thu dọn xong đồ đạc, sáng sớm hôm sau phải khởi hành rồi. Ban đêm Thẩm Mầu Đôn có chút trần trọc không ngủ được. Miếng ngọc bội đó nàng vẫn luôn mang theo bên người bởi nàng sợ nếu bỏ ra thì sẽ bị mất hoặc bị trộm đi. Kỳ thực hai ngày nay nàng cũng không có nghỉ ngơi tốt, trần trọc suy nghĩ rốt cuộc điện hạ có ý gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ cảm thấy có thể điện hạ vẫn chưa buông tha nàng. Vậy tại sao ngày hôm đó lại không chịu chạm vào nàng? Nàng thà rằng mất đi sự trong sạch, cả đời làm bạn với đèn dầu cũng không muốn dây dưa gì với hắn như vậy.

Cả đêm nay Thẩm Mầu Đôn ngủ không an giấc, lúc nào cũng mơ thấy hân hôn nàng vào ngày hôm đó. Giấc mơ này quả thật quá chân thực, sáng hôm sau thức dậy, nàng soi gương đồng cả nửa ngày, cứ cảm thấy dường như môi hơi sưng. Nàng nhìn gương sờ sờ đôi môi đỏ thắm, lại nhớ tới giấc mơ quá chân thực đêm qua không khỏi có chút đỏ mặt.

Ngoài cửa vang lên tiếng của Thẩm Hoán: “Tỷ, phải khởi hành rồi.”

“Được rồi, tỷ ra đây ngay.” Thẩm Mầu Đôn vội thu gương đồng, bỏ vào trong tay nải rồi đứng dậy đi ra cửa. Đồ đạc đã thu dọn xong từ sáng sớm rồi. Hai ngày nay làm không ít lưng khô, bây giờ là đầu xuân, lưng khô cũng chỉ có thể giữ được mấy ngày thôi.

Lần này cùng về với Bảo Thu. Bảo Thu hai chiếc xe ngựa, Thẩm gia cũng hai chiếc. Một chiếc chở hành lý của mọi người, còn lại ba chiếc chở người.

Lúc tới An Dương tuyết rơi nên đường không dễ đi, bây giờ thời tiết dần dần ấm lên, đi đường cũng nhanh hơn. Chỉ tốn khoảng một tháng thời gian thì đã về tới Lâm Hoài rồi, nhìn thành trấn quen thuộc, trong lòng Thẩm Mầu Đôn cũng từ từ bình tĩnh trở lại, luôn cảm thấy những chuyện ở thượng kinh đều biến thành một giấc mơ.

Lúc tới thị trấn thì chia tay với Bảo Thu, lúc đi Bảo Thu cứ khóc, Thẩm Mầu Đôn lấy khăn tay ra giúp cô nương ấy lau nước mắt, cười nói: “Xem dáng vẻ của muội kia, ngàn vạn lần cũng đừng để người khác thấy, lớn như vậy còn khóc sụt sùi, làm trò cười cho người ta rồi.”

Bảo Thu càng mặc kệ không để ý, đứng ở con hẻm lát đá xanh rơi nước mắt: “Mẫu Đôn tỷ, vậy muội rảnh rồi lại qua tìm tỷ có được không?”

Thẩm Mầu Đôn cười gật đầu: “Đương nhiên được chứ, mau nín khóc nào, về nhanh đi. Chuyện ở kinh thành coi như một giấc mơ đi. Sau này cố gắng hiếu thuận với song thân, đừng để họ lo lắng cho muội nữa.”

Thị Bảo Thu gật gật đầu, lau nước mắt, lại kéo Thẩm Mầu Đôn nói lảm nhảm mấy câu mới rời đi. Đoàn người Thẩm Mầu Đôn, Thẩm Hoán và Tần Niệm Xuân chạy về phía tòa nhà của Thẩm gia. Suốt dọc đường Tần Niệm Xuân luôn mệt mỏi buồn ngủ, cho đến khi tới Lâm Hoài thì mới có sức sống một chút, lúc này đang nhìn bốn phía xung quanh qua cửa sổ xe ngựa.

Rất nhanh xe ngựa đã dừng lại trước cửa nhà Thẩm gia, chuyển hành lý xuống, Thẩm Mầu Đôn thanh toán tiền cho hai phu xe, lại nói mấy lời cảm ơn.

Lúc này mọi người mới xách đồ vào nhà. Lần này là đi vào từ cổng chính, người giữ cửa là một người già, làm ở Thảm gia cũng được mười mấy năm, gặp mấy người Thảm Mầu Đơn liền cười nói: “Tứ cô nương, Cừu thiếu gia, mọi người về rồi, mau vào trong này. Các lão gia đã về từ nửa tháng trước rồi. Bây giờ Tam lão gia chắc đang ở tiệm lương thực.”

Thảm Mầu Đơn và Thảm Hoán nói tiếng cảm ơn, cùng nhau đi về viện của tam phòng.

Khó khăn lắm mới được trở về, trong lòng Thảm Mầu Đơn và Thảm Hoán đều thả lỏng. Mấy tháng này đi kinh thành giống như một giấc mơ, Tư Cúc và Lục Nhi đã dọn dẹp đồ đạc ổn thỏa. Tần Niệm Xuân đang tự mình dọn dẹp sương phòng. Trong viện của Tam phòng có mấy gian sương phòng vừa đủ cho mọi người ở.

Tần Niệm Xuân làm việc rất nhanh nhẹn, chưa tới nửa canh giờ đã dọn phòng xong rồi. Tối khi Thảm Mầu Đơn đi ra thì thấy cô nương ấy đang chẻ củi trong sân. Khúc củi tròn được dựng thẳng, cây búa giờ lên cao, cũng không biết cô nương ấy làm thế nào, cây búa một nhát chém xuống, một khúc củi đã bị bỏ ra thành mấy đoạn. Thảm Mầu Đơn và Thảm Hoán nhìn tới mức há hốc mồm.

Không tới nửa canh giờ, một đống củi trong sân đã bị cô nương ấy bỏ xong, Lục Nhi thì thầm nói: “Cô nương tìm ra một nhân tài như vậy từ đâu thế, bỏ củi cũng lợi hại như vậy?”

Tần Niệm Xuân bỏ củi xong, quay đầu cười với Thảm Mầu Đơn: “Cô nương, còn có chuyện gì khác không? Điều giao hết cho ta làm là được.”

Thảm Mầu Đơn vội xua tay: “Không cần đâu, Niệm Xuân theo ta đi tiệm lương thực một chuyến. Tư Cúc và Lục Nhi đợi ở trong phòng là được.”

Dẫn theo Tần Niệm Xuân đi tới tiệm lương thực, quả thật Thảm Thiên Nguyên đang ở đây. Bây giờ các tiệm lương thực khác ở Lâm Hoài đều đã mở cửa trở lại, nhưng mà chỉ có tiệm lương thực của Thảm gia là làm ăn tốt. Đa số mọi người đều ghi nhớ ân tình của Thảm gia lúc gặp nạn châu chấu, bây giờ cũng đều thích mua lương thực ở đây.

Từ xa Thảm Thiên Nguyên đã thấy cô nương nhà mình, vội chạy ra ngoài, cũng mấy tháng rồi không gặp, khỏi phải nói ông lo lắng cho hai đứa con của mình biết bao. Thảm Mầu Đơn cũng nhấc váy lên chạy chậm tới: “Phụ thân, con đã về rồi.”

Thảm Thiên Nguyên vỗ vỗ vai cô nương nhà mình, nhin xuống kích động trong lòng, cười nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi, đệ đệ của con đâu? Nó sao rồi?”

Hai người trở về hậu viện của tiệm lương thực. Tần Niệm Xuân cũng đi theo, bước vào sương phòng ở hậu viện. Thảm Mầu Đơn rót chén trà cho Thảm Thiên Nguyên, cười nói: “Phụ thân đừng lo lắng, A Hoán cũng rất khỏe. A Hoán đã là nho sinh rồi, hơn nữa còn đứng đầu bảng nữa.”

Thảm Thiên Nguyên ngây ra: “Thật... thật sao? Vậy là A Hoán đứng đầu bảng?” Ở huyện Lâm Hoài nhỏ bé này đừng nói là đứng đầu bảng, ngay cả ba hạng đầu cũng đã nhiều năm rồi không xuất hiện qua.

Thảm Mầu Đơn cười nói: “Đương nhiên là thật rồi.”

Lúc này Thảm Thiên Nguyên mới chú ý tới Tần Niệm Xuân đứng phía sau Thảm Mầu Đơn, nghi hoặc nhìn Mầu Đơn. Bây giờ nàng mới giới thiệu Tần Niệm Xuân cho Thảm Thiên Nguyên.

Tần Niệm Xuân cũng theo đó lên tiếng chào bá bá. Mọi người lại nói thêm mấy câu. Đột nhiên Thảm Thiên Nguyên nhớ ra cái gì đó, nhìn Thảm Mầu Đơn kiểu như muốn nói lại thôi.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Editor: Vanny

Thảm Mầu Đơn cũng chú ý tới sự khác thường của Thảm Thiên Nguyên, hỏi: “Phụ thân, phụ thân nhìn con như vậy làm gì? Có phải có chuyện gì muốn nói không? Hay là gần đây trong nhà đã xảy ra chuyện gì?” Chẳng lẽ gần đây trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Hay là Yến Vương đã làm gì Thảm gia rồi... Nghĩ tới đây, trong lòng Thảm Mầu Đơn liền căng thẳng.

Thảm Thiên Nguyên nhớ tới khuê nữ vừa mới trở về, cũng không tiện để nó nhọc lòng vì những chuyện khác, chỉ nói: “Cũng chẳng có chuyện gì lớn cả, chỉ là gần đây nhị bá mẫu của con có tới tìm ta trao đổi chút chuyện. Ta không nhận lời bà ta. Bà ta là người không biết điều. Sau này gặp phải bà ta, nếu bà ta nói lời gì thô tục, con đừng quan tâm tới bà ta là được.” Ngoài ra chính là chuyện của La Nam, người đó lại tới cửa tìm Mầu Đơn mấy lần, cũng đều bị ông đuổi ra ngoài. Mầu Đơn đã nói không còn tình cảm gì với hắn. Hai người như vậy cũng đã lâu không gặp rồi. Nhưng cũng khó đảm bảo Mầu Đơn có thể có tình cảm lại với hắn hay không, vẫn là đừng để nó nhớ lại chuyện này là tốt hơn.

Thẩm Mầu Đon yên tâm, đánh giá tiếp những chuyện liên quan đến tiệm lương thực. Con người nhị bá mầu không có gì đặc biệt chỉ là yêu tiền thôi, đoán chừng là nhớ nhưng cái tiệm lương thực này thôi. Nghe vậy nàng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ gật gật đầu, lại nghĩ tới Trì Ninh Bái, không khỏi hỏi: “Phụ thân, dạo gần đây Trì đại ca như thế nào rồi?”

Thẩm Thiên Nguyên nói: “Nghe A Bó nói, Trì đại ca vẫn đang bận chuyện khác. Tháng nay không ở Lâm Hoai.”

Trong lòng Thẩm Mầu Đon đã hiểu, biết Trì đại ca chắc đang bận chuyện các bến tàu ở Lệ Giang. Bây giờ cũng không biết thế nào nữa, lúc trước vẫn là nàng dùng trần châu đổi lấy ân tình này của Yến Vương... Nghĩ tới Yến Vương, trái tim Thẩm Mầu Đon lại co lại, lại nhớ tới miếng ngọc bội phồng tay ở trên người, không khỏi ngẩn đầu hỏi: “Phụ thân, lúc trước số tiền của những lương thực kia đều đã ghi rõ ràng chưa? Những lương thực đó là người ta gửi bán ở tiệm của chúng ta. Nếu đã ghi rõ rồi thì con đi giao ngân phiếu qua cho người ta.”

Thẩm Thiên Nguyên cũng biết việc này. Vốn tưởng rằng những lương thực được chuyển đến tiệm sau này đều là Thẩm Mầu Đon kéo Trì Ninh Bái đi làm. Bây giờ nghĩ lại chắc là không phải rồi, nhìn con gái không tính nói ra, Thẩm Thiên Nguyên cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nói: “Ngân phiếu ta đều để ở nhà, lát về đưa cho con. Bây giờ tiệm lương thực cũng không có chuyện gì, giờ về luôn thôi.”

Sau khi trở về, Thẩm Thiên Nguyên đưa hết toàn bộ số tiền bán lương thực trước đó đã đổi thành ngân phiếu cho Thẩm Mầu Đon. Nàng nhận một xấp ngân phiếu thật dày, nói: “Phụ thân, con đưa ngân phiếu này qua cho người ta xong rồi con sẽ về.”

Thẩm Thiên Nguyên gật gật đầu. Thẩm Mầu Đon dẫn Tần Niệm Xuân ra cửa. Vừa ra khỏi viện liền thấy Võ ma ma đang đi về hướng bên này, mặc dù Thẩm Mầu Đon không thích Võ ma ma này, nhưng vẫn phải đứng lại chào hỏi Võ ma ma một tiếng. Võ ma ma nhủ mầy nhìn nàng, lại nhìn ngó Tần Niệm Xuân đứng sau Thẩm Mầu Đon, bắt đầu nói lảm nhảm: “Tứ cô nương, cô nương đây là muốn đi đâu vậy? Đừng có mới về đã chạy lung tung ra bên ngoài, xem xem có khuê tú nào như cô nương vậy chứ. Vốn đã từ hôn với La gia rồi, nếu để người ta biết được cô nương còn liêu lĩnh như vậy, sau này làm sao tìm được nhà chồng chứ?”

Thẩm Mầu Đon không nói một lời. Võ ma ma nói suốt nửa ngày mà không được đáp lại, trong lòng rất bức bối, giọng nói có chút không tốt: “Đừng chạy lung tung ra bên ngoài nữa, lão phu nhân biết mọi người trở về, đặc biệt mở gia yến. Buổi trưa cô nương nhớ đi qua đó.”

Thẩm Mầu Đon cười nói: “Ma ma yên tâm, ta đã nhớ rồi.”

Đội Võ ma ma đi rồi, Thẩm Mầu Đon mới đi về hướng cổng lớn. Tần Niệm Xuân ở phía sau cũng không nhiều lời, cũng không khuyên nhủ gì cả, yên lặng y như mình không tồn tại vậy. Thẩm Mầu Đon đi thẳng tới Trần Trạch ở ngõ Nghĩa Hòa mà Yến Vương ở trước đó. Vốn nàng chỉ muốn thử vận may, xem xem hai thị vệ hay đi theo bên cạnh Yến Vương có ở đây hay không.

Khẽ gõ cửa, không bao lâu liền nghe thấy tiếng bước chân ở bên trong, sau đó cổng lớn được mở ra, cái người thanh niên cao to tên Dung Văn Hạc xuất hiện ở trước mặt Thẩm Mầu Đon. Hai người đều sùng sốt, Thẩm Mầu Đon cười cười, mở miệng nói: “Chào công tử, không biết Trần công tử có nói qua với công tử về chuyện tiệm lương thực của Thẩm gia chưa? Trước đó điện hạ đã đặt toàn bộ lương thực dự trữ ở tiệm lương thực Thẩm gia để bán. Bây giờ thiên tai đã qua, đây đều là ngân phiếu của tất cả những lương thực đã bán được, xin công tử chuyển lại cho Trần công tử hoặc điện hạ.”

Ánh mắt Dung Văn Hạc lướt qua Thẩm Mầu Đon nhìn Tần Niệm Xuân, miệng hơi há ra, sắc mặt hơi kỳ lạ, nghe lời nói của Thẩm Mầu Đon, lúc này mới nhìn nàng, tiếp nhận ngân phiếu trong tay nàng rồi nghiêm mặt nói: “Thẩm cô nương yên tâm, ta sẽ chuyển tới điện hạ.” Dứt lời, không khỏi quan sát nàng vài lần. Mấy ngày nay y vẫn luôn bận việc ở bên Lương Châu này. Về tâm ý của điện hạ đối với Thẩm Mầu Đon y cũng không biết, chỉ là mấy ngày trước từ trong thư của Trần Hoàng Văn mới biết được điện hạ đã rung động. Y cũng không để trong lòng, đi theo điện hạ bao nhiêu năm nay, điện hạ là người thế nào y hiểu rất rõ, nghĩ rằng cho dù thích một nữ tử thì cũng có thể giữ được bình tĩnh, khẳng định nữ nhân không phải là chuyện điện hạ để lên hàng đầu. Bây giờ xem ra... y nhìn Tần Niệm Xuân, mới biết mình sai quá sai rồi.

Đột nhiên, Thẩm Mầu Đon sờ sờ hà bao đeo bên người, bên trong đựng miếng ngọc bội trơn bóng của điện hạ cho. Bây giờ có phải nên giao cho vị công tử này không? Nàng cũng về tới Lâm Hoai rồi. Sau này cơ hội gặp được điện hạ sợ cũng không còn nhiều nữa, nghĩ nghĩ, nàng tháo hà bao trên người xuống đưa cho Dung Văn Hạc: “Công tử, cái này lúc ở An Dương điện hạ đưa cho ta, chỉ là món đồ này quá quý giá, ta không dám giữ lại. Xin công tử thay ta trả món đồ này lại cho điện hạ...”

Dung Văn Hạc chỉ cho là điện hạ lại ban thưởng mấy món đồ chơi quý giá như trần châu chẳng hạn nên mới không để ý lấy ra coi sau khi tiếp nhận, lập tức liền ngẩn ngơ cả người. Y thật không ngờ điện hạ vậy mà cũng đưa cái này cho Thẩm cô nương. Bây giờ xem ra điện hạ không chỉ rung động với Thẩm cô nương, mà còn định cưới cô nương ấy làm phi tử sao? Chỉ là nhìn dáng vẻ của Thẩm cô nương thì điện hạ vẫn chưa tới nhà cầu hôn?

Nói thật lòng thì món đồ này y cũng không dám giao lại cho điện hạ, vội đem trả lại cho Thẩm Mầu Đon: “Thẩm cô nương, về việc điện hạ tại sao lại đưa món đồ này cho cô nương ta cũng không tiện nói thêm điều gì, chỉ là nếu điện hạ đã đưa miếng ngọc bội này cho cô nương, thì cô nương hãy cố gắng giữ lấy, đừng nghĩ tới việc trả lại cho điện hạ nữa... Thẩm cô nương, kỳ thực ta còn một câu muốn nhắc nhở cô nương. Miếng ngọc bội này cô nương đừng đem đi cầm ở tiệm cầm đồ như mấy viên trân châu kia nữa...” Y thực sự sợ Thẩm Mầu Đon lại lỗ mãng như lần trước, đầu tiên là đem trần châu cho Trì đại ca tới cầu xin ân tình của điện hạ, sau đó lại còn đem trần châu đi cầm. Ý nghĩa của miếng ngọc bội này và trần châu kia không giống nhau. Nếu Thẩm cô nương lại làm ra những chuyện như vậy thì không biết điện hạ sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Công tử yên tâm, ta sẽ không đâu.” Sắc mặt Thẩm Mầu Đon đỏ hồng, chỉ đành cầm lại ngọc bội.

Nếu ngọc bội không trả lại được, Thẩm Mầu Đon cũng chỉ đành từ biệt Dung Văn Hạc rồi xoay người rời đi. Tần Niệm Xuân đi theo sau Thẩm Mầu Đon, đột nhiên quay đầu nhìn Dung Văn Hạc, nét mặt cứng đờ, ngay cả một ít biểu cảm cũng không có. Dung Văn Hạc nghĩ thầm, không hổ là đứa trẻ mà tên gia hỏa Tần Luân kia nuôi lớn, ngay cả tính cách cũng không thua kém, thật đúng là vô vị.

Lúc Thảm Mầu Đơn trở về nhà đã gần tới trưa, Thảm Thiên Nguyên và Thảm Hoán cũng ở nhà đợi nàng, tới khi nàng về rồi mới cùng nhau qua chỗ lão phu nhân bên kia.

Lúc tới chỗ lão phu nhân, người của đại phòng và nhị phòng cũng tới gần đủ rồi, chỉ còn Du thị của nhị phòng là vẫn chưa tới, ngay cả đại tỷ Thảm Doanh cũng về rồi. So với mấy năm trước gặp mặt tỷ ấy đã đầy đủ không ít, khí sắc cũng không tệ. Thảm Doanh vẫy vẫy tay với Thảm Mầu Đơn: “Tứ muội muội, mau qua đây ngồi.”

Mấy vị cô nương Thảm gia ngồi xung quanh thành một cụm. Thảm Phương Lan ríu ra ríu rít đòi Thảm Mầu Đơn kể lại những chuyện tai nghe mắt thấy ở An Dương cho muội ấy nghe. Các cô nương khác cũng cười khanh khách ngồi nghe ở một bên. Những vị lão gia của Thảm gia cũng ngồi cùng nhau, chúc mừng Thảm Hoán đã đậu hạng nhất.

Không bao lâu Du thị cũng tới, Du thị vừa tới đã ngồi ngay bên cạnh Thảm Mầu Đơn, kéo tay của Thảm Mầu Đơn, cười tươi như hoa: “Ôi chào, mấy tháng nay không gặp Tứ Tỷ Nhi. Tứ Tỷ Nhi đã trở về ngày càng xinh đẹp hơn rồi. Cái tên đại gia La gia kia thật không có mắt. Cô nương tốt như Tứ Tỷ Nhi của chúng ta vậy mà hắn còn ở bên ngoài làm vậy...”

Mấy cô nương Thảm gia cũng có chút bức mình, nghĩ thầm Du thị này cũng thật là, tự xưng vạch áo cho người xem lưng. Thảm Phương Hoa càng cau mày nói: “Mẫu thân, người nói cái gì vậy? Trong ngày tốt như vậy sao lại nhắc tới cái tên khốn đó làm gì?”

Du thị vỗ nhẹ vào miệng mình, cười nói: “Phải phải, coi cái miệng của ta kìa, Tứ Tỷ Nhi đừng giận nhị bá mẫu nha.”

Thảm Mầu Đơn cười cười: “Nhị bá mẫu yên tâm, con không giận đâu.”

Du thị vẫn còn muốn nói gì đó, lão phu nhân đã lên tiếng: “Nếu người đã tới đủ rồi thì ăn cơm trước đi, ăn xong ta có chuyện mới nói.” Nói xong còn đặc biệt nhìn Thảm Mầu Đơn một cái. Nụ cười trên mặt Du thị ở bên cạnh Mầu Đơn càng ngày càng tươi.

Tới lúc ăn cơm xong, lão phu nhân kêu người dọn bàn xuống. Nha hoàn bưng trà và điểm tâm lên, lão phu nhân và lão thái gia ngồi ở vị trí cao nhất. Lão thái gia chớp mắt lén nhìn, lão phu nhân nhìn về phía Thảm Mầu Đơn: “Kỳ thực hôm nay cũng không có chuyện gì lớn, chính là liên quan đến chuyện chung thân của Mầu Đơn. Mầu Đơn, chuyện của con và đại gia La gia mặc dù lỗi không phải do con, nhưng dù sao cũng là cô nương bị từ hôn, danh tiếng cũng có chút không tốt, vả lại con cũng mười sáu tuổi rồi, trỉ hoãn nữa cũng không được. Ngay cả Tam Tỷ Nhi Phương Hoa cũng đã đính hôn, qua không lâu nữa là phải xuất giá rồi, Ngũ Tỷ Nhi Phương Lan và Lục Tỷ Nhi Nhạn Dung thì vẫn còn nhỏ, chúng nó không gấp, bây giờ chỉ còn lại con thôi. Cho nên bà lão ta làm chủ một mối hôn sự cho con, chính là diệt nhi của nhà mẹ nhị bá mẫu con, nói ra thì các con cũng coi như là quan hệ biểu huynh muội. Lúc nhỏ các con có gặp qua rồi, tên là Du Thế Bình. Nó lớn hơn con một tuổi, rất phù hợp với tuổi tác của con...”

Thảm Phương Hoa chỉ lớn hơn Thảm Mầu Đơn mấy tháng, bây giờ cũng đã đính hôn rồi, còn là trước đó không lâu mới định ra, là nhị công tử đích xuất của nhà huyện lệnh lão gia. Ngay cả Thảm gia cũng giật nảy mình, trước đó vài ngày lúc bà mai tới cửa cầu thân, lão phu nhân còn tưởng là mình nghe lầm, sau đó mới biết thật sự là nhị công tử đích xuất của nhà huyện lệnh đại nhân, lại nghe nói người không tệ, là một nho sinh, lớn hơn Phương Hoa hai tuổi liền nhận lời, chỉ đợi qua mấy tháng nữa là thành thân rồi.

Về phần Phương Lan và Nhạn Dung, hai người mới mười bốn tuổi cũng không vội.

Mấy cô nương Thảm gia cũng im lặng, bọn họ cũng biết tên Du Thế Bình kia là người như thế nào, nói hư thì cũng không tính là hư, chỉ là bị tẩu tử của nhị bá mẫu nuông chiều quá mức vai không thể kiêng, tay không thể nâng, học hành cũng không thành, cả ngày chỉ ở nhà giết thời gian.

Thảm Thiên Nguyên sốt ruột, dòn sức đứng lên làm ngã cái ghế ở phía sau: “Mẫu thân, chuyện này không phải con đã cự tuyệt rồi sao. Bây giờ mẫu thân nói cho Mầu Đơn nghe làm gì! Cửa hôn sự này con sẽ không đồng ý đâu.”

Lão phu nhân hừ một tiếng: “Bây giờ ta và phụ thân con còn ở đây. Việc này đâu tới phiên con làm chủ, chẳng qua ta tới thông báo cho Tứ Tỷ Nhi một tiếng, mối hôn sự này cứ thế định đi!”

Thảm Thiên Nguyên nhìn về phía lão thái gia: “Phụ thân...”

Thảm lão thái gia xua xua tay: “Ta thấy mẫu thân con nói đúng đó. Tuổi tác của Mầu Đơn cũng lớn rồi. Diệt nhi nhà con dẫu lão nhị mặc dù hơi đua đòi nhưng cũng tâm tính không xấu. Mầu Đơn gả qua đó cũng xem như không tệ.”

Du thị cũng nở nụ cười: “Phải đó, Mầu Đơn, nhị bá mẫu cũng là nghĩ cho con thôi. Con cũng lớn như vậy rồi, bây giờ cũng không thể kéo dài nữa.”

Mầu Đơn có chút nực cười, nàng không ngờ mình làm nhiều như vậy, vốn tưởng lão phu nhân sẽ kiêng kỵ. Rốt cuộc lão phu nhân này vẫn là không nói một tiếng đã định ra hôn sự cho nàng. Nếu là trước đây có lẽ nàng sẽ không sao cả, mặc dù tên Du Thế Bình kia được chiều chuộng không có chí cầu tiến nhưng người cũng đến mức hư hỏng gì, ở cùng hắn ta suốt đời cũng không sao. Nhưng hiện tại sao nàng dám, lúc trước Yến Vương có thể tha cho Thảm gia bọn họ đã rất tốt rồi, nếu để Yến Vương biết được chuyện này, cũng không chắc sẽ như thế nào nữa.

Đại cô nương Thảm gia Thảm Doanh đột nhiên mở miệng nói: “Tổ mẫu, đây là hôn sự của Tứ muội muội. Tam thúc thúc là phụ thân của Tứ muội muội, chuyện này dù sao vẫn phải có sự đồng ý của Tam thúc...”

Du thị tròn mắt với Thảm Doanh, nói: “Đại Tỷ Nhi, con nói lời gì vậy? Ta đây không phải là nghĩ cho Tứ Tỷ Nhi sao? Chuyện Tứ Tỷ Nhi từ hôn với đại gia La gia đối với danh tiếng của nó cũng không tốt, lại nói nó cũng mười sáu tuổi rồi còn kéo dài nữa là thành bà cô già rồi, tới lúc đó ai còn cần nó nữa? Diệt nhi nhà mẹ ta thì sao chứ? Diệt mạo cũng tuần tú, đại tẩu ta cũng nói rồi, bao nhiêu cô nương thích Thế Bình nhà tẩu ấy, nhưng tẩu ấy chỉ nhìn trúng Tứ Tỷ Nhi thôi!” Kỳ thực Du thị này cũng có lòng riêng, điều kiện nhà mẹ bà ta không tốt. Trước đó Mầu Đơn bởi vì sự kiện nạn châu châu mà danh

tiếng ở Lâm Hoài cũng khá tốt, hơn nữa tiệm lương thực kia còn là của Mầu Đon. Nếu như Mầu Đon xuất giá, nhất định tiệm lương thực này sẽ là của hồi môn đưa tới bên nhà trai. Có tiệm lương thực này rồi, cuộc sống nhà mẹ cũng có thể tốt hơn.

Lục cô nương Thẩm Nhạn Dung cười lạnh một tiếng: “Điệt nhi kia của nhị thẩm là người như thế nào mọi người cũng hiểu rõ, vì sao Tứ tỷ nhất định phải gả qua đó trong lòng mọi người đều biết. Bây giờ hà tất phải trưng ra bộ mặt vì Tứ tỷ suy nghĩ chứ!”

Du thị bị nữ nhi thứ xuất của đại phòng này chọc giận tới mức mặt mũi trắng bệch: “Lục Tỷ Nhi, có người như ngươi nói với trưởng bối của mình như vậy sao? Đại tẩu, tẩu tới đây dạy dỗ Lục Tỷ Nhi nhà tẩu này!”

Lúc này Lữ thị của đại phòng mới cười nói: “Đệ muội nói cái gì vậy, ta cũng cảm thấy lời Nhạn Dung nói không sai. Diệt nhi kia của đệ muội rất cuộc là người như thế nào, trong lòng mọi người cũng đều hiểu rõ. Chuyện của Mầu Đon và đại gia La gia không phải là lỗi của Mầu Đon. Hơn nữa bởi vì chuyện của tiệm lương thực, danh tiếng của Mầu Đon ở vùng Lâm Hoài chúng ta cũng không tệ, lo gì không tìm được nam nhân tốt. Tại sao nhất định phải tìm diệt nhi không ra trò trống gì của đệ muội?”

Đại lão gia Thẩm Hồng Anh là một lệnh sử. Đại phu nhân Lữ thị không giống kiểu kiến thức hạn hẹp như nhị phu nhân Du thị. Từ sớm Lữ thị đã đoán được chuyện huyện lệnh lão gia chịu làm thông gia với Thẩm gia nói không chừng là bởi vì chuyện tốt mà Mầu Đon đã làm trong lúc nạn châu châu, hoặc là bởi vì cái chuyện Mầu Đon đã cứu diệt nhi của Yến Vương. Mặc kệ như thế nào, Phương Hoa của Du thị bởi vì tam phòng mới có được cửa hôn sự tốt như vậy mà Du thị còn không biết cảm kích, thậm chí còn dám tính kế Mầu Đon như vậy, cũng không biết đầu óc phát triển như thế nào, hoặc có thể đã bị chứa đầy bởi tiền tài rồi, ngay cả chút liên quan cũng nghĩ không thông. Lão phu nhân cũng thật hồ đồ rồi, cũng không biết bị Du thị này rót lời ngon tiếng ngọt gì vậy mà vẫn đồng ý mỗi hôn sự này.

Mất thấy Du thị còn muốn nói gì nữa, lão phu nhân đã nói: “Được rồi, đủ rồi đó, mối hôn sự này cứ như vậy quyết định đi. Ngày mai ta sẽ kêu bà mai về báo lại cho Du gia tin tức này.”

Thẩm Mầu Đon ngẩng đầu nhìn lão phu nhân: “Tổ mẫu, mối hôn sự này chỉ sợ con không thể đồng ý...”

Lão phu nhân đập bàn, cả giận nói: “Lần này ngược lại là cháu không được sao! Lệnh của cha mẹ lời của mai mối, chuyện này không tới phiên cháu nói không!”

Thẩm Mầu Đon cười cười, đang muốn nhắc tới chuyện của Yến Vương. Nàng định nói ra chuyện Yến Vương đã chạm vào nàng cho lão phu nhân nghe, dù sao thì trước sau gì cũng phải nói. Bây giờ nói ra, bọn họ cũng không dám yêu cầu điện hạ đón nàng vào cửa, lão phu nhân cũng có thể tỉnh táo lại. Nàng đã là người của Yến Vương rồi, nàng không tin lão phu nhân dám nghĩ tới việc đánh đổi cả Thẩm gia cũng muốn nàng thành thân. Bây giờ cũng chỉ là tới am ni cô sớm một chút thôi, dù sao bây giờ A Hoán cũng đã là nho sinh, việc làm ăn của tiệm lương thực và tiệm quần áo trong nhà cũng không tệ, nàng cũng không có chuyện gì phải bận tâm nữa. Đang mở miệng định nói, bỗng nhiên bên ngoài vọng lại tiếng nói hoảng hốt của hạ nhân: “Lão thái gia, lão phu nhân, không xong rồi, bên ngoài đột nhiên có rất nhiều quan binh tới đây...”

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Mầu Đon Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Editor: Vanny

Toàn bộ người của Thẩm gia đều ngẩn ra, hiển nhiên là vẫn chưa lý giải được đây là chuyện gì, ngoài cửa có nhiều quan binh tới đây? Sao quan binh lại tới đây? Thẩm gia bọn họ đâu có làm chuyện gì phi pháp đâu? Hiển nhiên lão phu nhân cũng mờ mịt, nhìn tên nô tài chạy vào hỏi: “Ngươi nói cái gì? Đã nói rõ ràng chưa? Quan binh gì hả?”

Tên nô tài kia quỳ dưới đất, cả người bị dọa tới run rẩy, lắp ba lắp bắp nói: “Lúc... lúc này bên ngoài có người gõ cửa, Trần thúc ra mở cửa thì phát hiện bên ngoài có rất nhiều quan binh đeo bội kiếm đang đứng. Còn có một công tử mặc quan phục, nô... nô tài mới lật đặt chạy vào thông báo.”

Cơ thể Mầu Đon ngồi bên cạnh Thẩm Doanh thiếu chút nữa mềm nhũn, sắc mặt lại càng tái nhợt, sao lại có quan binh tới cửa? Chẳng lẽ điện hạ nói lời không giữ lời vẫn muốn làm khó Thẩm gia bọn họ? Thẩm Doanh cũng chú ý tới sắc mặt Tứ muội của mình không ổn, vội đỡ nàng: “Tứ muội muội, muội không sao chứ? Sắc mặt muội hơi đáng sợ đó.”

Thẩm Mầu Đon lắc lắc đầu, cắn cắn đầu lưỡi để bản thân bình tĩnh lại: “Muội không sao.” Nói xong đứng dậy nhìn ra ngoài cửa: “Mau ra ngoài xem xem đã xảy ra chuyện gì.” Ngần vịn lần dừng là điện hạ đổi ý, nếu không phải là điện hạ, vậy thì là ai?

Người của Thẩm gia cũng bừng tỉnh trở lại, cả nhà vội chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi chính viện, người của Thẩm gia liền nhìn thấy người thanh niên mặc quan phục màu tím dẫn đầu một đoàn binh sĩ mang bội kiếm bước vào trong viện. Cái người mặc quan phục họ không phải là ai khác, chính là Trần Hoàng Văn vẫn thường đi theo bên cạnh Yến Vương. Dáng vẻ y không cười lộ vẻ nghiêm túc. Trong lòng Thẩm Mầu Đon càng thêm thấp thòm, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, chẳng lẽ thật sự là điện hạ nuốt lời rồi sao? Nhưng để định tội Thẩm gia bọn họ thì cũng đâu cần phải điều động binh lực như

vậy chứ.

Mấy năm nay Thảm lão thái gia đã quen bình lặng rồi, bây giờ đột nhiên nhiều quan binh tới đây như vậy cũng bị dọa không nhẹ, lo sợ run rẩy bước lên phía trước hỏi: “Quan gia, người đây là? Không biết Thảm gia chúng ta đã phạm phải tội gì?”

Trần Hoàng Văn nhìn thoáng qua Thảm Mầu Đơn. Cái nhìn này bị đại phu nhân Lữ thị đứng bên cạnh Thảm Mầu Đơn bắt gặp. Trong lòng cả kinh, cũng không biết vị quan gia này rốt cuộc có ý gì, chẳng lẽ lần này y tới đây là có liên quan gì đó với Tứ Tỷ Nhi? Trong lúc mọi người đang hoảng loạn không thôi thì Trần Hoàng Văn đột nhiên lên tiếng: “Thảm lão gia đừng sợ, bốn quan là phụng mệnh Yến Vương điện hạ tới đây truyền khẩu dụ. ... Thảm Hồng Anh điều đến đô thành Bình Lăng nhậm chức Ty Binh. Thảm Thiên Nguyên tới đô thành Bình Lăng trước để nhậm chức Lục Sự Tham Quân, mời hai vị lập tức xuất phát tới Bình Lăng trước để nhậm chức.” Trần Hoàng Văn nói xong, lại dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Bây giờ hai vị lão gia Thảm gia các người đều phải tới Bình Lăng trước để nhậm chức, chỉ bằng toàn bộ Thảm gia cũng dời về Bình Lăng luôn đi. Bốn quan nhớ chỉ chính của Thảm gia các người cũng ở Bình Lăng thì phải, tới lúc các người qua đó thì cũng có thể hỗ trợ chăm sóc lẫn nhau.”

Mọi người ở Thảm gia đều tưởng rằng mình nghe lầm rồi, sao có thể như vậy được? Tới đây chỉ để thông báo chức quan cho đại lão gia và tam lão gia, thế là chuyện gì đang xảy ra? Làm sao mà đang yên đang lành, bỗng nhiên phải tới Bình Lăng làm quan rồi? Mọi người ở Thảm gia đều đang chờ đợi chờ hồ không biết chuyện gì xảy ra. Thảm Mầu Đơn đã lập tức biết chuyện gì đang diễn ra rồi, nằng nặc môi không biết nên có cảm tưởng gì. Vốn tưởng rằng điện hạ thật sự thả nàng rời khỏi, thì ra là có dự định này, nói là đại bá và phụ thân đều phải tới Bình Lăng làm quan, vậy thì toàn bộ Thảm gia bọn họ đều phải chuyển tới Bình Lăng rồi. Sau này chẳng phải đều cùng điện hạ ở trong cùng một đô thành hay sao, rốt cuộc nên làm sao đây? Còn nữa việc điều động lần này của điện hạ chỉ đơn thuần là vì muốn để nàng tới Bình Lăng nên mới làm như vậy phải không? Hay là hần thật lòng muốn ở bên mình cho nên bắt đầu muốn cắt nhắc người của Thảm gia?

Nghĩ tới đây, Thảm Mầu Đơn liền đỏ mặt, thầm nghĩ người như Yến Vương sao có thể thật lòng với một nữ nhân. Bây giờ chẳng qua là vì mình đã cự tuyệt cho nên hần mới càng muốn có được nàng nên mới cắt nhắc người của Thảm gia thôi?

Lữ thị bên cạnh sắc mặt phức tạp nhìn Thảm Mầu Đơn, trong lòng có một suy đoán khiến người ta kinh ngạc, cũng không biết đây là phúc hay là họa nữa. Thị nhìn trượng phu ở phía trước, bây giờ ông ấy dường như bị chuyện vui bất ngờ này làm choáng váng rồi. Lữ thị thầm thở dài, trong lòng nghĩ lát nữa nhất định phải nói với lão gia cùng với phụ mẫu một tiếng, chỉ mong mẫu thân sau khi trải qua chuyện lần này đừng nên hồ đồ như vậy nữa. Cái người đệ muội này cũng thật là... Lữ thị bất giác lại thở dài.

Thảm Thiên Nguyên đứng ở phía trước sau khi nghe xong tin tức này cũng ngây ra, gần như theo bản năng ông nhìn về phía Thảm Mầu Đơn. Người của Thảm gia chỉ có Mầu Đơn là quen biết Yến Vương điện hạ. Bằng không sao Yến Vương lại đột nhiên bảo Thảm gia bọn họ cùng lúc hai người đi đô thành Bình Lăng của Lương Châu làm quan? Đây là vinh quang to lớn biết nhường nào, rốt cuộc Yến Vương kia là có ý gì? Mầu Đơn chỉ là cứu qua tiểu thế tử một lần, cũng tặng tạ lễ rồi, không đến mức phải thăng quan cho người Thảm gia bọn họ, chẳng lẽ điện hạ có hứng thú với Mầu Đơn? Sắc mặt Thảm Thiên Nguyên lập tức trầm xuống, trong lòng càng ngày càng buồn bực. Khuê nữ mà ông nâng niu không phải để làm thiếp cho hần. Cho dù hần là Yến Vương cũng không được, ông hiểu rõ đạo lý thả làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu. Nhưng đó là Yến Vương, ông có thể làm sao đây, ông nên làm thế nào đây?

Sau khi Trần Hoàng Văn nói xong những lời này thì dẫn theo đám quan binh rời khỏi. Lúc đi còn nhìn về phía Thảm Mầu Đơn mấy lần. Đương nhiên, Lữ thị cũng chú ý tới, càng ngày càng khẳng định chuyện hôm nay có liên quan tới Tứ Tỷ Nhi.

Cả sân viện to như vậy chỉ còn lại đoàn người Thảm gia đứng ngơ ngác ở đó. Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, nhị lão gia Thảm gia Hồng Thụy không có hứng thú với việc làm quan nhưng lại rất thích tiếp xúc với tiền bạc, vì vậy thấy ca ca và đệ đệ được làm quan thì trong lòng cũng hết sức vui mừng, tiến lên trước chúc mừng Thảm Hồng Anh và Thảm Thiên Nguyên. Du thị ở bên cạnh bất mãn nói thầm: “Điện hạ này làm sao vậy? Sao lại ban chức quan cho lão tam mà không chịu ban chức quan cho lão gia chàng? Nói ra, chuyện này cũng thật kỳ lạ, Yến Vương điện hạ sao lại đột nhiên ban chức quan cho lão tam? Lại còn thăng quan cho lão đại?”

Đại lão gia Thảm Hồng Anh thì bị tin vui bất ngờ này làm cho mê mẩn, căn bản không nghĩ gì nhiều, bây giờ nghe Du thị nói thầm như vậy cũng phát hiện ra điểm không đúng. Lão tam chưa bao giờ làm quan, sao lại bị kéo vào quan trường? Hơn nữa còn là chức Lục Sự Tham Quân, quản lý toàn bộ việc ghi chép, soạn thảo văn bản, giúp thiện diệt ác, nói ra thì tính cách Thiên Nguyên ngay thẳng cũng rất thích hợp với chức quan này.

Nói thật lòng thì lão phu nhân cũng kinh ngạc tới ngây người, vốn còn muốn kết đôi Mầu Đơn với Du Thế Bình, bây giờ dường như không còn khả năng nữa rồi, nhưng mà chỉ cần bà không đổi ý thì cũng không có việc gì là không thể cả? coi như nhiều nhất là gả đi rồi, trong lòng lão phu nhân lại hơi dao động, trong lòng bắt đầu tính toán.

Các cô nương và thiếu gia của Thảm gia cũng đều bị kinh sợ, đều không ngờ sẽ có kết quả như này. Hiện giờ xem ra Thảm gia bọn họ bắt đầu gặp may rồi? Nói ra thì sa cơ đã nhiều năm như vậy, nếu thật sự có thể đi Bình Lăng, ở chi chính bên đó lộ mặt cũng là việc tốt. Hơn nữa từ một huyện thành nhỏ nhỏ đi tới đô thành, dĩ nhiên là bọn họ bằng lòng rồi.

Thảm Thiên Nguyên ngây ngốc sững sờ nửa ngày, cuối cùng cũng thở dài, quay đầu hỏi lão thái gia và lão phu nhân có thể quay về phòng trước được không. Hôm nay lão thái gia và lão phu nhân cũng bị kinh sợ. Lão phu nhân vẫy vẫy tay bảo mọi người ai nấy tự về viện của mình trước.

Thảm Thiên Nguyên cho Thảm Mầu Đơn và Thảm Hoán trở về phòng. Những người khác cũng là ai tự về nhà nấy. Chỉ còn Lữ thị nhìn về mặt vui sướng của Thảm Hồng Anh nói: “Lão gia, thiếp có chút chuyện muốn nói với chàng. Chúng ta cùng qua chỗ phụ mẫu đi. Chuyện này phải để phụ mẫu biết mới được.”

Quả thật Thảm Hồng Anh cũng có chuyện muốn bàn bạc với lão thái gia và lão phu nhân. Cả nhà bọn họ chuyển đi và còn chuyện công việc sau khi tới Bình Lăng, kích động đi vào phòng của lão phu nhân. Lão thái gia đã lên giường nằm chợp mắt, nghe thấy lão đại qua đây, lại đứng dậy đi vào phòng khách.

Trên mặt lão phu nhân cũng là vẻ sung sướng. Cuối cùng nhi tử được thăng quan rồi, không cần ru rú ở huyện thành nhỏ này nữa, dĩ nhiên trong lòng bà vui mừng khôn xiết, lại nhớ tới lão tam vậy mà cũng được làm quan, trong lòng liền có chút không vui, đột nhiên hỏi: “Lão đại, chức quan của con và lão tam ai lớn hơn?”

Thẩm Hồng Anh ngó ra.

Đội nha hoàn bưng trà lên, Lữ thị cho toàn bộ nha hoàn lui xuống hết. Lão phu nhân thấy dáng vẻ này của Lữ thị thì có chút không vui, cau mày nói: “Nhà lão đại, con đang làm gì vậy? Muốn nói gì mà ngay cả bọn hạ nhân cũng không được nghe? Chẳng lẽ chức quan của lão đại chúng ta không lớn bằng lão tam sao?”

Lữ thị cười khỏ, mẹ chồng này của thị có lúc thì rất thấu tình đạt lý, thông minh lanh lợi, có lúc thì sao mà hồ đồ không thể chịu nổi, thị nói: “Mẫu thân, chức quan của Hồng Anh quả thật không lớn bằng chức quan của lão tam. Lần này Hồng Anh là chức quan dưới Tông thất phẩm, còn tam đệ là chức quan trên Tông thất phẩm.”

Lão phu nhân ngây người, sau đó thì mặc kệ, cả giận nói: “Đây là chuyện gì chứ? Hồng Anh chúng ta làm quan bao nhiêu năm như vậy mới được đề bạt lên thì sao lại không cao bằng một người chưa từng làm qua chức quan gì?”

“Mẫu thân, người chắc là không hiểu phải không?” Lữ thị nói, lại nhìn Thẩm Hồng Anh: “Lão gia, lão gia đã nghĩ kỹ chưa?”

Thẩm Hồng Anh ngẩn ra, không thể tin nhìn Lữ thị: “Chẳng lẽ nguyên nhân đều là do tam phòng?”

Lữ thị gật gù đầu, thở dài: “Vừa rồi thiếp đã chú ý rồi. Vị quan gia đang làm nhiệm vụ kia sau khi vào cửa liền nhìn Tứ Ty Nhi mấy lần, đây là lý do gì chứ? Chắc chắn là đã sớm quen biết Tứ Ty Nhi. Nếu quan gia kia có thể thay Yến Vương truyền khẩu dụ thì hiển nhiên là người thân cận của Yến Vương rồi. Chức quan này chẳng qua cũng là nể mặt Tứ Ty Nhi nên mới ban cho chúng ta, muốn đề bạt không phải là tam phòng hay sao...” Dứt lời nhìn về phía lão phu nhân đang ngây ra: “Mẫu thân, người có hiểu không?”

Lão phu nhân quả thật không thể tin được.

Lữ thị lại nói: “Nếu như con đoán không sai, điện hạ và Tứ Ty Nhi của chúng ta chắc chắn là có gì đó, hoặc là vừa ý Tứ Ty Nhi của chúng ta. Mẫu thân, hôm nay lúc mẫu thân nói chuyện hôn sự, Tứ Ty Nhi không phải nói không thể đồng ý cửa hôn sự này sao? Con đoán nguyên nhân cũng là vì điện hạ. Mẫu thân, chuyện hôn sự của Tứ Ty Nhi cứ như vậy mà thôi đi. Nếu mẫu thân thực sự dám gả Tứ Ty Nhi cho diệt nhi của đệ muội thì mẫu thân cứ đợi con giận ngáp trời của điện hạ đi. Mẫu thân, con đâu thật sự không phải nói đùa, mẫu thân hãy nghĩ kỹ lại đi. Trong phủ chúng ta cũng chỉ có Tứ Ty Nhi là tiếp xúc qua với điện hạ, bằng không điện hạ sẽ không vô duyên vô cớ đề bạt Thẩm gia chúng ta? Cũng đã bao nhiêu năm rồi? Nên đề bạt thì cũng đề bạt từ lâu rồi có phải không? Mẫu thân, mẫu thân đừng nghe những lời nói hồ đồ của đệ muội. Đệ muội giỏi nhất là đồ ngọt người khác, chuyện này tuyệt đối không thể để đệ muội biết được, bằng không với tính cách tham lam liêu lĩnh thích lừa gạt của muội ấy, không biết muội ấy có mượn thế lực của Yến Vương mà làm ra chuyện gì không thể thu xếp được hay không, tới lúc đó thì cũng muộn rồi.”

Lão phu nhân sao lại không biết. Vốn bà chỉ là không thích người của tam phòng. Vài ngày trước nghe qua lời Du thị nói thì muốn gả Mẫu Đơn cho diệt nhi nhà Du thị rồi, nghĩ cách mau chóng đuổi từng người một của tam phòng ra ngoài, nào ngờ trong đó vậy mà còn có những uẩn khúc như thế, Mẫu Đơn vậy mà lọt vào mắt xanh của điện hạ.

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Mẫu Đơn Chân Quốc Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.